

BESTSELLER INTERNACIONAL
PESTE 100 DE MILIANE DE EXEMPLARE VANDUTE

V.C.
ANDREWS

PETALE
ÎN VÂNT

PĂRTEA ÎNTÂI

În sfârșit, liberi!

Ce tineri eram în ziua în care am evadat! Cât trebuie să fi debordat de viață eliberați, în sfârșit, dintr-un loc atât de sumbru, solitar și sufocant! Cât de încântați trebuie să fi fost să ne urcăm într-un autobuz care huruia încetișor, îndreptându-se spre sud. Dar, dacă simțeam bucurie, nu o arătam. Ședeam tustrei, palizi, tăcuți, privind pe geam, foarte îngroziți de ceea ce vedeam.

Liberi. Ce cuvânt minunat! A existat oare vreun altul de o asemenea frumusețe? Nu, chiar dacă mâinile reci, osoase ale morții ar fi ajuns la noi și ne-ar fi tras înapoi, dacă Dumnezeu n-ar fi fost undeva, sus, sau poate aici, jos, în autobuz, călătorind împreună cu noi și având grijă de noi. Într-un anumit moment al vieții noastre, a trebuit să credem în cineva.

Orele treceau odată cu kilometrii parcurși. Eram epuizați psihic pentru că autobuzul se oprea des să ia sau să lase să coboare pasageri. S-a oprit pentru pauze de mers la toaletă, apoi pentru micul dejun, apoi ca să ia o singură doamnă uriașă, de culoare, care stătea acolo unde un drum neasfaltat se intersecta cu autostrada interstatală. I-a luat enorm de mult să se urce în autobuz, apoi să tragă înăuntru numeroasele pachete pe care le căra cu ea. Exact când s-a așezat, în sfârșit, am trecut granița statală dintre Virginia și Carolina de Nord.

O! Câtă ușurare să fim duși din statul întemnițării noastre! Pentru prima oară după mulți ani, am început să mă relaxez – puțin.

Noi trei eram cei mai tineri din autobuz. Chris avea șapte-sprezece ani și era izbitor de chipeș, cu părul său lung, blond și ondulat, care îi ajungea până la umeri și începea să se încrețească în sus. Ochii lui, de un albastru întunecat, rivalizau cu nuanța cerului de vară, iar personalitatea lui era aidoma unei zile însorite, calde – avea o figură cutezătoare, în ciuda situației noastre triste. Nasul lui drept, perfect conturat căpătase recent forța și maturitatea care promiteau să facă din el tot ceea ce fusese tatăl nostru – genul de bărbat care să facă inima oricărei femei să tresară atunci când se uită spre ea, sau chiar și când nu se uită. Avea o expresie plină de încredere; aproape că părea fericit. Dacă nu s-ar fi uitat la Carrie, poate chiar *ar fi fost* fericit. Dar, când i-a văzut chipul palid, chinuit de boală, s-a încruntat, și îngrijorarea i-a întunecat privirea. A început să ciupească corzile chitarei pe care o avea atârnată de umăr. Chris a cântat *Oh, Susannah*, fredonând încet, cu o voce plină de melancolie, care mi-a înduioșat inima. Ne-am uitat unul la altul și ne-am întristat la amintirile pe care ni le trezea melodia. Eram amândoi ca unul. Nu suportam să mă uit la el prea mult timp, de frică să nu mă podidească plânsul.

Sora mea mai mică ședea ghemuită la mine în poală. Nu părea să aibă mai mult de trei ani, dar avea opt ani și era mică, jalnic de mică și de slabă. În ochii ei mari, albaștri, adumbriți, stăruiau mai multe secrete întunecate și suferințe decât s-ar cuveni să cunoască un copil de vârsta ei. Ochii lui Carrie erau bătrâni, nespus de bătrâni. Nu se aștepta la nimic – nici la fericire, nici la iubire, la nimic –, pentru că tot ceea ce fusese minunat în viața ei îi fusese răpit. Slăbită de apatie, părea dornică să pășească granița dintre viață și moarte. Mă durea să o văd atât de singură, îngrozitor de singură, acum, când Cory nu mai era.

Eu aveam cincisprezece ani. Eram în anul 1960, noiembrie. Îmi doream totul, aveam nevoie de tot, și mă temeam atât de mult că nu aveam să găsesc niciodată suficient de mult în viață ca să compensez pentru ceea ce pierdusem deja. Eram tensionată, gata să țip dacă se mai întâmpla vreun lucru rău. Ca un fițil incolăcit, atașat la o bombă cu ceas, știam că aveam să

explodez mai devreme sau mai târziu, distrugându-i pe toți cei care au locuit la conacul Foxworth!

Chris și-a lăsat mâna peste a mea, de parcă îmi putea citi gândurile, știind că mă gândeam deja cum să dezlănțui iadul asupra celor care au încercat să ne distrugă. Mi-a spus pe un ton scăzut:

- Nu te mai uita așa, Cathy! O să fie în regulă. O să ne descurcăm.

Era încă eternul optimist nebun, care credea, indiferent de situație, că orice se întâmpla era bine. Doamne, cum putea să gândească așa, când Cory murise? Cum era posibil ca asta să fie bine?

- Cathy, mi-a șoptit el, trebuie să profităm cât mai mult de ceea ce ne-a mai rămas, adică unul de celălalt. Trebuie să acceptăm ce s-a întâmplat și să pornim de acolo. Trebuie să credem în noi înșine, în talentul nostru și, dacă o facem, o să obținem ceea ce ne dorim. Așa funcționează, Cathy, serios. Trebuie!

El voia să devină un medic anost și cumpătat, care să-și petreacă loată ziua în cabinete mici, înconjurat de nefericirea umană. Eu îmi doream ceva mult mai pretențios – și dorința mea era cât un *munte*! Voiam ca toate visurile mele de dragoste pline de stele să se îndeplinească – pe scenă, unde aș fi fost cea mai celebră prim-balerină din lume; nimic mai puțin nu-mi convenea. *Asta avea să-i arate mamei!*

Fii blestemată, mamă! Conacul Foxworth sper să ardă până la temelii! Sper să nu mai apuci să dormi nici măcar o noapte în patul acela imens, niciodată! Sper ca tânărul tău soț să își găsească o amantă mai tânără și mai frumoasă decât tine. Sper să îți ofere iadul pe care-l meriți!

Vocea lui Carrie s-a transformat în șoaptă.

- Cathy, nu mă simt prea bine. Stomacul... mă simt ciudat.

M-a cuprins teama. Fețișoara ei părea ciudat de palidă; părul ei, atât de strălucitor odinioară, atârna în șuvițe terne, fără viață. Abia dacă putea șopti slab.

- Draga mea, draga mea. Am alinat-o și apoi am sărutat-o. Rezistă. O să te ducem curând la un doctor. Nu mai durează

mult până când ajungem în Florida, și acolo nu vom mai fi încuiați niciodată.

Carrie mi-a alunecat în brațe, în timp ce eu mă uitam nefericită la mușchii spanioli curgători care indicau că am ajuns în Carolina de Sud. Trebuia să trecem și prin Georgia. Mai aveam mult până să ajungem în Sarasota. Carrie a avut un spasm violent, începând să se înece și să verse.

Prevăzătoare, la ultima oprire, îmi umplusem buzunarele cu șervețele de hârtie, așa că am putut să o curăț pe Carrie. I-am dat-o lui Chris să o țină, ca să pot să îngenunchez pe podea să curăț și restul. Chris a întins mâna spre geam, încercând să îl deschidă ca să arunce șervețelele murdare. Geamul a refuzat să cedeze, indiferent cât de tare a împins și a tras de el. Carrie a început să plângă.

– Pune șervețelele în spațiul dintre scaun și laterala autobuzului, i-am șoptit lui Chris.

Dar probabil că șoferul cu ochi ageri ne urmărise în oglinda retrovizoare, pentru că a strigat la noi:

– Voi, copiii de acolo – găsiți altă metodă să scăpați de mizeria aia!

Ce altă metodă puteam găsi decât să scoatem totul din buzunarul exterior al cutiei pentru aparatul de fotografiat Polaroid al lui Chris, pe care eu o foloseam pe post de poșetă, și să îndeșăm acolo șervețelele urât mirositoare?!

– Îmi pare rău, a suspinat Carrie, agățându-se cu disperare de Chris. N-am vrut. O să ne bage la închisoare acum?

– Nu, sigur că nu, i-a răspuns Chris pe tonul lui patern. În mai puțin de două ore, ajungem în Florida. Încearcă să rezisti până atunci. Dacă ne dăm jos acum, pierdem banii pe care i-am dat pe bilete, și nu avem prea mulți bani de irosit.

Carrie a început să scâncească și să tremure. I-am pipăit fruntea; era rece și umedă, și acum fața nu îi era doar palidă, ci albă ca varul! Așa cum era fața lui Cory înainte de a muri.

M-am rugat ca măcar de data asta Dumnezeu să ne arate puțină milă. Nu înduraserăm destul? Trebuia să continue așa la nesfârșit? În timp ce mă luptam cu dorința respingătoare de

a vomita eu însămi, Carrie a început din nou. Nu îmi venea să cred că mai avea ceva în stomac. M-am sprijinit de Chris, în timp ce Carrie s-a lăsat moale în brațele lui, părând, în mod cumplit, în pragul leșinului.

– Cred că intră în șoc, a șoptit Chris, aproape la fel de palid ca și Carrie.

Acela a fost momentul în care un pasager hain, fără suflet a început să se plângă în gura mare, încât cei miloși au părut jenați și indeciși, neștiind ce să facă să ne ajute. Privirea mea și al lui Chris s-au întâlnit. Mi-a adresat o întrebare nerostită – ce ne facem?

Începeam să intru în panică. Atunci, pe intervalul dintre scaune, legănându-se dintr-o parte în alta în timp ce se îndrepta spre noi, a venit femeia aceea de culoare, uriașă, zâmbindu-ne încurajator. Avea pungi de hârtie la ea, pe care mi le-a întins ca să arunc șervețelele urât mirositoare. Doar din gesturi, fără să scoată o vorbă, m-a bătut pe umăr, a apucat-o pe Carrie de bărbie și apoi mi-a întins un pumn de cârpe scoase dintr-o sacoșă.

– Vă mulțumesc, i-am șoptit eu și am zâmbit slab, în timp ce curățam mai bine mizeria de pe mine, de pe Carrie și de pe Chris.

Ea a luat cârpele și le-a îndesat în sacoșă, apoi s-a întors ca pentru a ne proteja.

Plină de recunoștință, i-am zâmbit femeii foarte, foarte grase, care umplea intervalul cu corpul ei înveșmântat în culori strălucitoare. Mi-a făcut cu ochiul și a zâmbit și ea.

– Cathy, mi-a spus Chris cu o expresie mai îngrijorată decât mai devreme, trebuie să o ducem pe Carrie la un doctor, repede!

– Dar am plătit până la Sarasota!

– Știu, dar e urgent.

Binefăcătoarea noastră ne-a zâmbit încurajator, apoi s-a aplecat să se uite la fața lui Carrie. A pus mâna ei mare și neagră pe fruntea jilavă a lui Carrie, apoi i-a verificat pulsul cu două degete. A făcut niște gesturi cu mâinile, care m-au nedumerit.

- S-ar putea să nu poată să vorbească, Cathy, mi-a spus Chris. Alea sunt semne pe care le fac surzii.

Am ridicat din umeri ca să-i dau de înțeles femeii că nu pricepeam. Ea s-a încruntat, apoi a scos dintr-un buzunar al rochicii, pe care o purta pe sub un pulover roșu, un teanc de foi colorate dintr-o agendă și a scris rapid un bilet pe care mi l-a întins.

Numele meu este Henrietta Beech, scrisese femeia. Pot să aud, dar nu pot vorbi. Fetița este extrem de bolnavă și are nevoie de un doctor bun. Am citit, apoi m-am uitat la ea, în speranța că avea mai multe informații.

- Cunoașteți vreun doctor bun? am întrebat-o.

A încuviințat cu hotărâre din cap, apoi a mâzgălit repede pe o altă foaie verde.

Aveți mare noroc că am fost cu voi în autobuz și pot să vă duc la fiul meu, doctorul, care este cel mai bun doctor.

- Doamne sfinte! a murmurat Chris când i-am dat biletul. Nu încapе îndoială că ne aflăm sub o stea norocoasă dacă avem pe cineva care să ne ducă direct la un asemenea doctor.

- Ascultă aici, șofer, a țipat cel mai rău om din autobuz. Du copilul ăsta bolnav la un spital! La dracu', nu am plătit o poală de bani ca să merg într-un autobuz împuțit!

Ceilalți pasageri s-au uitat la el dezaprobator, și am văzut în oglinda retrovizoare că fața șoferului era roșie de mânie sau, poate, de umilință. Ochii noștri s-au întâlnit în oglindă. Mi s-a adresat cu stângăcie.

- Îmi pare rău, dar am soție și cinci copii, și, dacă nu respect graficul, atunci soția și copiii mei nu o să mai aibă ce să mănânce, pentru că o să rămân fără serviciu. L-am implorat din priviri, făcându-l să murmure ca pentru sine: Blestematele de duminici! Zilele săptămânii trec numai bine, apoi vine duminica, blestemata de duminică.

În acel moment, Henrietta Beech părea să fi auzit suficient. Și-a luat din nou creionul și carnețelul și a scris. Mi-a arătat acest bilet:

În regulă, omule de pe scaunul șoferului care urăști duminicile. Continuă să o ignori pe fetița bolnavă, și părinții ei îi vor

da în judecată pe șmecherii care dețin autobuzul pentru două milioane!

Chris nici nu a apucat să-și arunce ochii peste bilet, că femeia a pornit legănându-se pe interval și i-a băgat șoferului biletul sub nas. El l-a împins la o parte, nerăbdător, dar ea i l-a împins din nou sub ochi, și, de data asta, el a încercat să citească, rămânând, totodată, cu ochii la drum.

- Of, Doamne, a oftat șoferul, căruia îi puteam vedea clar fața în oglinda retrovizoare. Cel mai apropiat spital e la treizeci de kilometri în afara rutei mele.

Și eu, și Chris ne-am uitat fascinați cum uriașa doamnă de culoare făcea gesturi și semne care îl lăsau pe șofer la fel de nedumerit ca și pe noi. A trebuit să scrie din nou un biletel, și, se pare, orice o fi scris pe el l-a făcut să scoată autobuzul de pe autostradă, apucând-o pe o șosea lată, ce ducea într-un oraș numit Clairmont. Henrietta Beech a rămas lângă șofer, dându-i, în mod evident, indicații, dar a avut și timp să se uite în spate la noi și să ne arunce un zâmbet strălucitor ca să ne asigure că totul avea să fie bine.

Nu după multă vreme, înaintam pe străzi largi și liniștite, cu copaci care se arcuiau plini de grație deasupra noastră. Casele la care mă holbam erau mari, aristocratice, cu verande și cupole în vârf. Cu toate că în munții din Virginia ninsese deja o dată sau de două ori, toamna nu-și lăsase încă mâna înghețată aici. Arțarii, fagii, stejarii și magnoliile încă mai aveau multe dintre frunzele văratice, fiind pe alocuri înfloriți.

Șoferul de autobuz nu credea că Henrietta Beech îl îndruma corect, și, sinceră să fiu, nici eu nu credeam. Serios, pe asemenea străzi rezidențiale nu se construiesc clădiri medicale. Dar tocmai când începeam să mă îngrijorez, autobuzul s-a oprit brusc în fața unei case mari, albe, cocoțate pe o pantă domoală și înconjurată de gazon și răzoare cu flori.

- Voi, copii, a strigat la noi șoferul, luați-vă lucrurile, returnați biletele ca să vă dau banii înapoi sau folosiți-le până nu expiră timpul.

Apoi, repede, a coborât din autobuz și a deschis portbagajul de jos, de unde a scos vreo patruzeci de valize până să ajungă la cele două ale noastre. Mi-am atârnat pe umeri chitara și banjoul lui Cory în timp ce Chris a ridicat-o pe Carrie ușor în brațe, cu multă blândețe.

Ca o cloșcă grasă, Henrietta Beech ne-a zorit de-a lungul unei alei pavate cu cărămidă spre veranda din față, iar acolo am ezitat, uitându-mă la casă, la ușile negre duble. În partea dreaptă, era un mic panou pe care scria NUMAI PENTRU PACIENȚI. Era, în mod evident, un doctor care avea cabinetul acasă. Cele două valize ale noastre au rămas în spate, la umbră, lângă aleea betonată, în timp ce eu am cercetat veranda și am zărit un om care dormea într-un fotoliu alb din răchită. Buna noastră samaritană s-a apropiat de el zâmbind cu gura până la urechi, apoi l-a atins ușor pe umăr, iar pentru că el a continuat să doarmă, ne-a făcut semn să venim mai aproape și să vorbim singuri. Apoi a arătat spre casă, spunându-ne din semne că trebuia să între și să ne pregătească ceva de mâncare.

Mi-aș fi dorit să mai stea ca să ne prezinte, să explice de ce ne aflam duminică pe veranda lui. Chiar în timp ce eu și Chris pășeam timizi înspre el, chiar când mă cuprindea teama, miroseam aerul înmiresmat de trandafiri și simțeam că mai fusesem acolo și că știam locul acela. Aerul proaspăt, parfumat de trandafiri nu era genul de aer cu care eram deprinsă, astfel că nu-l consideram demn de una ca mine.

- E duminică, o blestemată de duminică, i-am șoptit lui Chris, iar doctorului s-ar putea să nu îi placă prezența noastră aici.

- E doctor, mi-a răspuns Chris, și e învățat să i se răpească timpul liber... dar tu poți să-l trezești.

M-am apropiat încet. Era un om solid, îmbrăcat într-un costum gri-deschis, cu o garoafă albă la butonieră. Picioarele sale lungi erau întinse și ridicate peste balustradă. Arăta destul de elegant, chiar și așa, întins și cu brațele atârând peste mânerul fotoliului. Părea foarte confortabil, de-ți era groaznic de milă să-l trezești și să-l pui la treabă.

– Dumneavoastră sunteți doctorul Paul Sheffield? l-a întrebat Chris, care citise plăcuța cu numele doctorului. Carrie zăcea în brațele lui, cu gâtul arcuit pe spate, cu ochii închiși și cu părul ei lung și auriu fluturând în adierea caldă și blândă. Doctorul s-a trezit, fără tragere de inimă. S-a zgâit la noi câteva clipe lungi, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. Știam că arătăm ciudat, cu atâtea haine pe noi. A scuturat din cap parcă în încercarea de a-și concentra privirea. Și ce ochi căprui frumoși avea, fondul maroniu-deschis fiind pictat albastru, verde și auriu! Ochii aceia remarcabili m-au sorbit și m-au înghițit. Părea amețit, ușor băut și mult prea somnoros să-și pună obișnuita mască profesională, care să-l împiedice să-și mute ochii de la fața la sânii mei, apoi la picioare, înainte de a mă examina încet de jos în sus. Și din nou a fost hipnotizat de fața mea, de părul meu. Părul meu era mult prea lung, știam asta, tăiat fără îndemănare în moțul capului și prea decolorat și fragil la vârfuri.

– Dumneavoastră sunteți domnul doctor, nu-i așa? a insistat Chris.

– Da, bineînțeles. Sunt doctorul Sheffield, a răspuns el într-un târziu, întorcându-se spre Carrie și Chris. Și-a ridicat picioarele de pe balustradă surprinzător de rapid și de grațios, a sărit în picioare, dominându-ne cu înălțimea lui, și-a trecut degetele prin claua de păr negru și apoi s-a dat mai aproape să se uite la fețișoara albă a lui Carrie. l-a desfăcut pleoapele închise cu arătătorul și degetul mare și s-a uitat o clipă la ceea ce îi arătau acei ochi albaștri. De când este inconștient copilul ăsta?

– De câteva minute, i-a răspuns Chris. Aproape că era și el doctor; studiasse foarte mult cât stătuserăm încuiați în mansardă. Carrie a vomitat în autobuz de trei ori, apoi a început să tremure și să aibă pielea rece și umedă. Era o doamnă în autobuz, pe nume Henrietta Beech, și ea ne-a adus la dumneavoastră.

Doctorul a încuviințat din cap, apoi ne-a explicat că doamna Beech este menajera și bucătăreasa lui. Apoi ne-a condus pe ușa destinată numai pacienților, într-o zonă a casei cu două săli de consultație și un cabinet, scuzându-se tot timpul că asistenta lui obișnuită nu era disponibilă.

– Scoate-i toate hainele lui Carrie, până la chiloți, mi-a ordonat el.

Când am început să fac asta, Chris a alergat înapoi pe alee ca să aducă valizele.

Cuprinși de nenumărate temeri, eu și Chris ne-am sprijinit de un zid, uitându-ne cum doctorul îi ia tensiunea lui Carrie, îi verifică pulsul, temperatura și îi auscultă inima, și din față, și din spate. Între timp, Carrie își revenise în simțiri, așa că a putut să-i ceară să tușească. Tot ce puteam să fac era să mă întreb de ce ni se întâmplaseră atâtea lucruri rele. De ce ne era mereu soarta atât de potrivnică? Eram oare atât de răi cum spusese bunica? Trebuia să moară și Carrie?

– Carrie, i-a spus doctorul Sheffield, cu amabilitate, după ce am îmbrăcat-o la loc, o să te lăsăm în camera asta să te odihnești. A învelit-o cu o pătură subțire. Să nu-ți fie teamă. Suntem în capătul celălalt al holului, în cabinetul meu. Știu că masa nu e prea moale, dar încearcă să dormi cât stau eu de vorbă cu fratele și cu sora ta.

Ea s-a uitat la el cu ochi mari și goi, fără a-i păsa cu adevărat dacă masa era tare sau moale.

Câteva minute mai târziu, doctorul Sheffield stătea așezat în spatele impresionantului său birou, cu coatele pe foaia de registru, și abia atunci a început să vorbească cu sinceritate și cu oarecare îngrijorare.

– Voi doi păreți rușinați și stânjeniți. Nu vă temeți că mă privați de activitățile relaxante de duminică, pentru că nu prea mă interesează asemenea chestii. Sunt văduv, iar duminica este pentru mine o zi ca oricare alta...

O, da. Putea să spună asta, dar părea obosit, ca și cum ar fi lucrat prea multe ore. M-am cocoțat stânjenită pe canapeaua moale din piele maro, aproape de Chris. Lumina soarelui, ce pătrundea prin ferestre, ne cădea direct pe față, în timp ce doctorul stătea în umbră. Îmi simțeam hainele umede și murdare și, brusc, mi-am amintit din ce cauză. M-am ridicat iute să-mi desfac fermoarul și să-mi scot rochia mizerabilă de deasupra. Am fost destul de mulțumită să-l văd pe doctor holbându-se

surprins. Pentru că ieșise din cameră când am dezbrăcat-o pe Carrie, nu și-a dat seama că aveam două rochii pe dedesubt. Când m-am așezat din nou lângă Chris, nu mai aveam decât o singură rochie albastră, ca de prințesă, ce îmi venea bine și nu era nici murdară.

- Porți mereu mai multe ținute duminică? m-a întrebat el.

- Doar în duminicile în care fug de-acasă, i-am răspuns. Nu avem decât două valize, și a trebuit să fac loc pentru lucrurile de valoare, pe care le vom amaneta mai târziu, când vom fi nevoiți.

Chris m-a înghiontit tare, semnalându-mi mușete că spuneam prea multe. Dar știam multe lucruri despre doctori, mai cu seamă de la el. Puteam avea încredere în doctorul din spațele biroului - i se citea asta în ochi. Puteam să-i spunem absolut orice.

- Așadaaar, a lungit el cuvântul, voi trei sunteți fugari. Și de cine anume fugiți? De părinții care v-au jignit, refuzându-vă nu știu ce privilegii?

O, dacă ar ști!

- Domnule doctor, e o poveste lungă, a intervenit Chris, iar deocamdată nu dorim decât să auzim ce e cu Carrie.

- Da, a convenit el, ai dreptate. Așa că o să vorbim despre Carrie. A continuat, pe un ton complet profesional acum. Nu știu cine sunteți, nici de unde sunteți, nici de ce ați simțit că e cazul să fugiți de acasă. Dar fetița e foarte, foarte bolnavă. Dacă n-ar fi duminică, aș interna-o astăzi în spital pentru mai multe analize pe care nu le pot face aici. Vă sugerez să îi contactați imediat pe părinții voștri.

Doar acele simple cuvinte mi-au provocat panică!

- Suntem orfani, a spus Chris. Dar nu vă faceți probleme în privința plății. Putem plăti și noi.

- E bine că aveți bani, a spus doctorul. O să aveți nevoie. Ne-a aruncat amândurora câte o privire insistentă, măsurându-ne din cap până în picioare. Două săptămâni de spitalizare ar trebui să fie de ajuns să descoperim ce a declanșat boala surorii voastre, lucru de care nu reușesc să-mi dau seama.

Iar în timp ce noi oftam, încremeniiți la gândul că micuța Carrie era *atât* de bolnavă, a estimat costurile pe care urma să le suportăm. Am încremenit din nou. Doamne, Dumnezeu! Rezerva noastră de bani furați nu avea să ne ajungă nici măcar să plătim pentru o săptămână, cu atât mai puțin două.

Privirea mea s-a ciocnit de ochii albaștri, îngroziți ai lui Chris. Ce aveam să ne facem acum? Nu puteam plăti atât de mult.

Doctorul a ghicit cu ușurință situația în care ne aflam.

- Încă sunteți orfani? ne-a întrebat el cu blândețe.

- Da, suntem încă orfani, l-a înfruntat Chris, apoi s-a uitat la mine cu asprime, dându-mi de înțeles că era cazul să-mi țin gura. Odată ce ești orfan, așa rămâi. Acum, spuneți-ne ce credeți că este în neregulă cu sora noastră și ce puteți face ca să o vindecați.

- Stai așa, tinere. Mai întâi trebuie să-mi răspundeți la câteva întrebări. Avea o voce blândă, dar suficient de fermă încât să ne dea de înțeles că *el* deținea comanda. Mai întâi, cum vă numiți?

- Eu sunt Christopher Dollanganger, iar ea este sora mea, Catherine Leigh Dollanganger, iar Carrie are opt ani, fie că vă vine sau nu să credeți!

- De ce n-aș crede? a întrebat blajin doctorul.

Doar cu câteva minute în urmă, în salonul de consultație în formă de cub, se arătase șocat auzind vârsta ei.

- Ne dăm seama că e foarte mică pentru vârsta ei, a spus Chris pe un ton defensiv.

- E mică, într-adevăr. Și-a îndreptat ochii spre mine când a spus asta, apoi spre fratele meu, și s-a aplecat pe brațele încrucișate într-un fel prietenos, plin de încredere, care m-a făcut să mă simt tensionată din cauza așteptării. Acum ascultați-mă. Haideți să nu mai fim suspicioși unii cu ceilalți. Sunt doctor, și orice mi-ați încredința va rămâne confidențial. Dacă doriți într-adevăr să o ajutați pe sora voastră, nu puteți să stați acolo și să spuneți minciuni. Trebuie să-mi spuneți adevărul, altfel îmi irosiți timpul și îi puneți viața în pericol lui Carrie.

Am rămas amândoi tăcuți, ținându-ne de mână, cu umerii lipiți unul de altul. Am simțit cum pe Chris l-a trecut un fior, și m-am înfiorat și eu. Eram atât de speriați, îngrozitor de speriați, ca să spun drept – pentru că... cine ne-ar crede? În trecut, avuseserăm încredere în oamenii așa-zis onorabili, prin urmare, cum puteam avea din nou încredere? Și, totuși, bărbatul acela din spatele biroului... părea atât de familiar, de parcă îl mai văzusem înainte.

- În regulă, a spus el, dacă este atât de dificil, dați-mi voie să vă mai pun câteva întrebări. Spuneți-mi ce ați mâncat voi trei ultima oară.

Chris a oftat ușurat.

- Ultima noastră masă a fost azi-dimineață, foarte devreme. Am mâncat toți trei același lucru: hot dog cu de toate, cartofi prăjiți cu ketchup și apoi milkshake-uri de ciocolată. Carrie a mâncat foarte puțin. Este foarte mofturoasă la mâncare și în cele mai bune situații. Aș spune că nu a avut niciodată un apetit sănătos.

Doctorul a notat aceasta, încruntându-se.

- Și toți trei ați mâncat exact același lucru la *micul dejun*? Și numai lui Carrie i s-a făcut greață?

- Exact. Numai lui Carrie.

- I se face greață adesea?

- Din când în când. Nu foarte des.

- Cât de des?

- Ei bine... a răspuns Chris încet. Carrie a vomitat de două ori săptămâna trecută și cam de cinci ori luna trecută. M-a îngrijorat foarte tare, crizele ei par să devină mai violente și se îndesesc.

Of, modul evaziv în care povestea Chris despre Carrie m-a înfuriat peste măsură! O proteja pe mama noastră chiar și atunci, după tot ce ne făcuse. Probabil că expresia de pe chipul meu l-a trădat pe Chris și l-a făcut pe doctor să se aplece spre mine, ca și cum ar fi știut că avea să primească o relatare mult mai amănunțită din partea mea.

– Uitați care e treaba, ați venit la mine pentru ajutor și sunț dispus să fac tot ce-mi stă în putere, dar nu prea îmi oferiți această șansă, dacă nu-mi dați toate detaliile. Dacă pe Carrie o doare ceva în interior, nu pot să mă uit acolo, să văd unde anume – trebuie să-mi spună ea, sau să-mi spuneți voi. Am nevoie de informații, de informații complete. Știu deja că e subnutrită, că nu a făcut suficientă mișcare și că este subdezvoltată pentru vârsta ei. Văd că aveți toți trei pupilele dilatate. Văd că sunteți palizi, slabi și că păreți fără vlagă. De asemenea, nu înțeleg de ce ezitați în privința banilor din moment ce purtați ceasuri care par destul de scumpe, iar cineva v-a ales hainele cu mult bun gust și la prețuri considerabile, deși întrece orice bănuială a mea de ce vă vin atât de rău. Stați acolo purtând ceasuri cu aur și diamante, haine scumpe și pantofi de tenis de proastă calitate, și îmi spuneți adevărul doar pe jumătate. Așa că acum o să vă spun cu *adevărul gol-goluț!* Vocea i-a devenit mai puternică, mai hotărâtă. O suspectez pe surioara voastră de o anemie periculoasă. Și pentru că este anemică, e susceptibilă să contacteze milioane de infecții. Are tensiunea periculos de scăzută. Și mai e un factor care îmi scapă și de care nu reușesc să-mi dau seama. Așa că mâine, Carrie va fi internată în spital, indiferent dacă îi sunați sau nu pe părinții voștri, iar voi puteți să vă amanați ceasurile alea, ca să plătiți pentru viața ei. Acum... dacă o internăm diseară, putem începe analizele mâine-dimineață la prima oră.

– Faceți ceea ce credeți de cuviință, a spus Chris sec.

– Stați așa! am strigat eu, sărind în picioare și deplasându-mă rapid spre biroul doctorului. Fratele meu nu v-a spus tot!

I-am aruncat lui Chris o privire dură peste umăr, în timp ce el s-a uitat fioros la mine pentru a-mi interzice să dezvălui întregul adevăr. Mi-am zis cu amărăciune în sinea mea: *Nu-ți face griji, am să o protejez pe scumpă noastră mamă, pe cât posibil!*

Chris a înțeles, cred, pentru că ochii i s-au umplut de lacrimi. O, câte făcuse femeia aceea ca să-l rănească, să ne rănească pe toți, iar el tot mai putea să plângă pentru ea. Lacrimile

lui mi-au făcut și mie să-mi plângă inima, nu pentru ea, ci pentru el, care o iubise atât de mult, și pentru mine, care îl iubeam pe el atât de mult, pentru tot ceea ce împărtășiserăm și suferiserăm împreună...

A încuviințat din cap, de parcă ar fi spus „În regulă, dă-i drumul”, și atunci am început să relatez ceea ce doctorului trebuie să i se fi părut o poveste incredibilă. La început, mi-am dat seama că mă suspecta că mințeam sau că, cel puțin, exageram. De ce oare, când ziarele scriau în fiecare zi povești îngrozitoare despre ceea ce unii părinți iubitori și grijulii le făceau propriilor copii?

– ...Și astfel, după ce tăticul a fost implicat în accidentul mortal, mămica a venit și ne-a spus că e plină de datorii și că nu are cum să ne întrețină pe toți cinci. A început să le scrie scrisori părinților ei din Virginia. La început, nu i-au răspuns, dar într-o zi a sosit o scrisoare. Ne-a spus că părinții ei locuiesc într-o casă luxoasă din Virginia și că sunt incredibil de bogați, dar pentru că ea se căsătorise cu unchiul ei vitreg, fusese dezmoștenită. Acum eram pe cale să pierdem tot avutul. A trebuit să ne lăsăm bicicletele în garaj și nu ne-a dat voie nici măcar să ne luăm rămas bun de la prietenii noștri, și chiar în seara aceea ne-am urcat în tren spre munții Blue Ridge.

Eram fericiți că urma să locuim într-o casă frumoasă și bogată, dar nu chiar atât de fericiți să cunoaștem un bunic care părea crud. Mama ne-a spus că trebuie să ne ascundem până când reușește să-i recâștige afecțiunea. A spus că e vorba de o singură noapte, poate două sau trei, apoi puteam coborî ca să-l cunoaștem pe tatăl ei. Era pe moarte din cauza unei boli de inimă și nu urma niciodată scările, așa că eram în siguranță acolo, dacă nu făceam mare gălăgie. Bunica ne-a dat mansarda, ca să ne jucăm acolo. Era imensă – și murdară, plină de păianjeni, de șoareci și de insecte. Și acolo ne-am jucat și am încercat să ne simțim cât mai bine, până când mămica avea să recâștige bunăvoința tatălui ei și aveam să coborâm scările și să ne bucurăm de viața de copii bogați. Dar am aflat destul de repede că bunicul nu avea de gând să o ierte nicicând pe mama pentru

că se căsătorise cu fratele lui vitreg și că noi aveam să rămânem „odraslele diavolului”. Trebuia să rămânem acolo sus până la moartea lui!

Am continuat, în ciuda neîncrederii îndurerate din ochii doctorului.

– Și, ca și cum n-ar fi fost deja destul de rău să stăm încuiați într-o cameră și să ne jucăm în mansardă, ne-am dat seama curând că și bunica noastră ne ura! Ne-a dat o listă lungă cu ceea ce aveam voie să facem și ce nu. Nu ne era îngăduit să ne uităm niciodată pe ferestrele din față, și nici măcar să tragem draperiile grele, ca să lăsăm să pătrundă ceva lumină înăuntru.

La început, mesele pe care ni le aducea bunica în fiecare dimineață, într-un coș de picnic, erau destul de bune, dar cu timpul s-au înrăutățit, reducându-se la sandviciuri, salată de cartofi și pui prăjit. Niciodată vreun desert, pentru că am fi făcut carii și nu puteam merge la dentist. Desigur, când veneau zilele noastre de naștere, mama ne strecura înghețată, și un tort cumpărat, și o mulțime de cadouri. O, puteți fi sigur că ne-a cumpărat toate astea ca să se revanșeze pentru ceea ce ne făcea – de parcă jocurile, jucăriile și cărțile ar putea compensa vreodată ceea ce pierdeam – sănătatea și încrederea în noi înșine. Și, cel mai rău lucru cu putință, am început să ne pierdem încrederea în ea!

– A trecut un an, iar în vara aceea mama nu ne-a vizitat deloc! Apoi, în octombrie, a apărut din nou și ne-a spus că se recăsătorise și că își petrecuse vara în excursii prin Europa, în luna de miere! Îmi venea să o ucid! Ar fi putut să ne spună, în schimb plecase fără un cuvânt! Ne-a adus cadouri scumpe, haine care nu ne veneau, și a crezut că asta compensa pentru tot, când, de fapt, nu compensa pentru *nimic*! Într-un târziu, am reușit să-l conving pe Chris că trebuie să găsim o cale să evadăm și să uităm că aveam să moștenim o avere. El nu a vrut să plece, pentru că se gândea că bunicul poate muri dintr-o zi în alta și pentru că voia să meargă la colegiu, apoi la facultatea de medicină, ca să devină doctor – ca dumneavoastră.

– Doctor, ca mine... a spus doctorul Sheffield cu un oftat ciudat. Avea ochii umezi de milă, dar și mai întunecați, întru câtva. E o poveste stranie, Cathy, și greu de crezut.

– Stați o clipă, am strigat. N-am terminat. Nu v-am povestit partea cea mai rea! Bunicul a murit, într-adevăr, și a trecut-o pe mama noastră în testament, ca să poată moșteni averea lui imensă – dar a adăugat un codicil prin care stipula că nu avea voie să aibă copii. Dacă se dovedea vreodată că dăduse naștere la copii cu primul soț, trebuia să renunțe la tot ceea ce moștenește și la tot ceea ce cumpăraseră vreodată cu banii aceia!

M-am oprit. Am aruncat o privire spre Chris, care ședea palid și slăbit, uitându-se la mine cu inima zdrobită și ochi rugători. Nu trebuia să-și facă griji: nu aveam de gând să vorbesc de Cory. M-am întors din nou spre doctor.

– Acum, factorul acela misterios, care vă scapă – ceea ce este în neregulă cu Carrie și o face să vomite, ca și pe noi, uneori. Este foarte simplu, de fapt. Vedeți dumneavoastră, imediat ce mama și-a dat seama că nu ne putea recunoaște, păstrându-și în același timp și averea, s-a hotărât să scape de noi. Bunica a început să adauge gogoși pudrate cu zahăr în coș. Le-am mâncat cu poftă, neștiind că erau pudrate cu arsenic.

Gata, am spus-o.

Gogoși otrăvite, care să ne îndulcească zilele de temniță, în timp ce noi furam folosind cheia din lemn pe care o confecționase Chris. Zi după zi, am fost pe moarte, vreme de nouă luni, timp în care ne strecuram în dormitorul luxos al mamei și luam toate bancnotele de un dolar și de cinci dolari pe care le găseam. Aproape un an am traversat coridoarele acelea lungi și întunecoase, furișându-ne în camera ei ca să furăm banii pe care îi puteam găsi.

– Domnule doctor, în camera aceea am trăit trei ani, patru luni și șaisprezece zile.

Când mi-am terminat lunga istorisire, doctorul a rămas așezat, uitându-se la mine cu compasiune, groază și îngrijorare.

– Vedeți, așadar, domnule doctor, nu puteți să ne siliți să mergem la poliție și să ne spunem povestea! Probabil că le vor

arunca pe mama și pe bunica în închisoare, dar vom avea și noi de suferit! Nu doar din pricina publicității, dar și pentru că am fi despărțiți. Ne-ar trimite în familii adoptive sau ne-ar instituționaliza, iar noi am jurat să rămânem împreună pentru totdeauna!

Chris se uita fix în podea. A vorbit fără să ridice privirea.

- Aveți grijă de surioara noastră. Faceți tot ceea ce e necesar ca să o vindecați, iar eu și Cathy vom găsi o modalitate de a ne achita de obligații.

- Stai puțin, Chris, a spus doctorul pe tonul lui liniștit și răbdător. Și ție, și lui Cathy vi s-a administrat arsenic și va trebui să faceți aceleași analize pe care le recomand pentru Carrie. Uitați-vă la voi! Sunteți slabi, palizi și vlăguiți. Aveți nevoie de hrană bună, de odihnă și de aer curat și soare din belșug. Probabil pot să fac ceva ca să vă ajut.

- Sunteți un străin pentru noi, domnule, i-a spus Chris respectuos, și nu ne așteptăm, nici nu avem nevoie de pomana sau de mila nimănui. Eu și Cathy nu suntem atât de slăbiți și de bolnavi. Carrie este cea mai afectată.

Plină de indignare, m-am răsucit să mă uit la Chris. Am fi proști să refuzăm ajutorul acestui om de treabă doar ca să mai salvăm ceva din mândria noastră, și așa înfrântă de atâtea ori până atunci. Ce mai conta o dată în plus?

- Da, a continuat doctorul ca și cum eu și Chris acceptaserăm deja oferta lui generoasă de a ne ajuta, cheltuielile nu sunt la fel de mari pentru un pacient ambulatoriu ca pentru unul internat – nu trebuie să plătească pentru cameră și pat. Acum, ascultați-mă, este doar o sugestie pe care puteți să o refuzați și să porniți oriîncotro aveți de gând – apropo, unde vă duceți?

- La Sarasota, în Florida, i-a răspuns Chris cu o voce slabă. Eu și Cathy obișnuiam să ne legănăm de funiile pe care le prindeam de grinzile mansardei, așa că ea s-a gândit că am putea deveni acrobați, cu un pic de exercițiu.

Suna prostește când l-am auzit spunând asta. Mă așteptam ca doctorul să se pună pe râs, dar nu a făcut-o. S-a întristat și mai mult.

- Pe cuvântul meu, Chris, nu mi-ar plăcea deloc să vă văd pe tine și pe Cathy riscându-vă viețile astfel, iar, ca doctor, simt că nu pot să vă permit să plecați în starea asta. Etica și profesionalismul meu refuză să vă lase să plecați fără tratament medical. Bunul-simț îmi spune că ar trebui să păstrez distanța și să nu-mi pese de ceea ce li se întâmplă unor copii aflați de capul lor. În ceea ce mă privește, povestea aceea odioasă poate fi doar o colecție de minciuni menită să-mi stârnească milă. Ne-a zâmbit cu blândețe ca să atenueze duritatea vorbelor sale. Și, totuși, intuiția îmi spune să dau crezare poveștii voastre. Hainele voastre scumpe, ceasurile și pantofii de tenis din picioare, pielea palidă și suferința din ochii voștri, toate pledează în favoarea adevărului spuselor voastre.

Avea o voce atât de hipnotizantă, de blândă și de melodică, cu o notă de accent sudist!

- Haideți, ne-a spus el, fermecându-mă pe mine, dacă nu și pe Chris, uitați de mândrie și pomană. Veniți să locuiți în casa mea cu douăsprezece camere goale. Probabil că Dumnezeu a trimis-o pe Henrietta Beech în autobuzul acela, ca să vă aducă la mine. Henny e de o hărnicie grozavă și îmi ține casa impecabilă, dar se plânge tot timpul că douăsprezece camere și patru băi sunt pur și simplu prea mult pentru o singură femeie. În spate, am patru acri de grădină. Angajez doi grădinari să mă ajute, pentru că nu pot să dedic grădinii atât de mult timp cât ar trebui. În acel moment, și-a îndreptat ochii strălucitori spre Chris. Poți să-ți câștigi existența tunzând gazonul, tăind tufele și pregătind grădinile pentru iarnă. Cathy poate să dea o mână de ajutor în casă. Mi-a aruncat o privire interogativă cu ochii lui strălucitori. Știi să gătești?

Să gătesc? Glumea oare? Stătuserăm încuiați în mansardă mai bine de trei ani și nu avuseserăm vreodată nici măcar un prăjitor de pâine pentru dimineață, și nici unt sau măcar margarină!

- Nu! m-am răstit eu. Nu știu să gătesc. Eu sunt dansatoare. Când voi ajunge o prim-balerină vestită, am să angajez o femeie care să se ocupe de gătit, așa cum faceți și dumneavoastră. Nu vreau să mă îngrop în bucătăria vreunui bărbat, să-i spăl vasele, să-i gătesc și să-i fac copii! Asta nu e pentru mine!

- Înțeleg, mi-a spus el fără a afișa vreo expresie.

- Nu vreau să par nerecunoscătoare, i-am explicat. Am să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-o ajut pe doamna Beech. O să învăț chiar și să gătesc pentru ea - și pentru dumneavoastră.

- Bine, a spus el. Ochii aceia, care scânteiau luminoși, râdeau, iar bărbatul și-a dus degetele sub bărbie și a zâmbit. Tu ai să ajungi prim-balerină, iar Chris o să ajungă un doctor vestit, și o să obțineți toate astea fugind în Florida ca să activați într-un circ? Desigur, eu fac parte dintr-o generație demodată și nu pot înțelege raționamentul vostru. Pentru voi chiar are vreun sens?

Acum, că ieșiserăm din odaia ferecată și din mansardă, în plină lumină a realității, într-adevăr, nu avea sens. Părea o neghiobie nerealistă și puerilă.

- Vă dați seama măcar la ce vă expuneți ca acrobați profesioniști? ne-a întrebat doctorul. Va trebui să concurați cu oameni care s-au antrenat din fragedă pruncie, oameni care sunt artiști de circ din tată-n fiu. Totuși, recunosc că ceva în ochii ăia albaștri ai voștri mă face să cred că sunteți niște tineri foarte hotărâți, și fără îndoială că veți obține ceea ce urmăriți, dacă chiar vă doriți acele lucruri suficient de mult. Dar cum rămâne cu școala? Cum rămâne cu Carrie? Ea ce-o să facă în timp ce voi doi atârnați la trapez? Nu te obosi să-mi răspunzi, mi-a spus el repede, văzând că deschisesem gura. Sunt sigur că poți scorni ceva care să mă convingă, dar trebuie să te sfătuiesc să nu faci asta. Mai întâi, trebuie să vă îngrijiți de sănătatea voastră și de a lui Carrie. De pe o zi pe alta, voi doi puteți să fiți răpuși la fel de repede ca sora voastră și să fiți la fel de bolnavi. La urma urmei, n-ați trăit toți trei în aceleași condiții groaznice?

Toți patru, nu toți trei, am auzit o șoaptă în ureche, dar nu am pomenit nimic de Cory.

- Dacă ați vorbit serios despre faptul că ne primiți până își revine Carrie, a spus Chris, ai cărui ochi străluceau bănuitori, vă suntem nespus de recunoscători. Vom munci din greu, iar când vom putea, vom pleca și vă vom plăti fiecare cent pe care l-ați cheltuit pentru noi.

- Am vorbit serios. Și nu trebuie să-mi dați nici un ban înapoi, ci doar să ajutați prin casă și prin grădină. Deci, vedeți, nu e nici milă, nici pomană, e doar un aranjament în beneficiul tuturor.

O casă nouă

Și așa a început. Ne-am mutat discret în casa doctorului și în viața lui. L-am cucerit, acum știu asta. Am devenit importanți pentru el, ca și cum nici n-ar fi avut o viață înainte de sosirea noastră. Știu și asta acum. A făcut să pară că noi îi făceam lui o favoare, scăpându-l de o viață mohorâtă, în singurătate, doar prin prezența noastră tinerească. Ne-a făcut să simțim că noi eram generoși să împărțim viața cu el și, o, cât de mult ne doream să credem în cineva.

Ne-a dat, mie și lui Carrie, un dormitor mare, cu două paturi alăturate și patru ferestre înalte spre sud și două, spre est. Eu și Chris ne-am uitat teribil de răniți unul la altul. Aveam să dormim în camere separate pentru prima oară după atâta timp. Nu voiam să mă despart de el și să înfrunt noaptea numai cu Carrie, care nu avea cum să mă protejeze așa cum o făcea el. Cred că doctorul nostru a simțit ceva ce i-a sugerat să dispară, pentru că s-a scuzat și a pornit spre capătul coridorului. Abia atunci a vorbit Chris.

– Trebuie să fim atenți, Cathy. Nu vrem să bănuiescă ceva.

– Nu are ce să bănuiescă. S-a terminat, i-am răspuns eu, dar fără a mă uita în ochii lui, bănuind, încă de atunci, că nu avea să se termine niciodată.

O, mamă, uite ce ai stârnit când ne-ai pus pe toți patru într-o cameră încuiată și ne-ai lăsat să creștem acolo, știind ce avea să se întâmple. Dintre toți oamenii, tu ar fi trebuit să știi!

- Nu! mi-a șoptit Chris. Sărută-mă de noapte bună și să știi că aici nu sunt ploșnițe.

M-a sărutat, l-am sărutat și eu, ne-am urat noapte bună și asta a fost tot. Am privit cu lacrimi în ochi cum fratele meu a pornit înapoi pe coridor, continuând să-și țină privirea ațintită asupra mea. În camera noastră, Carrie a scos un urlet puternic.

- Nu pot să dorm în nici un pat atât de mic de una singură, s-a văitat ea. O să cad! Cathy, de ce e patul ăsta atât de mic?

Totul s-a terminat când Chris și doctorul au revenit ca să ia noptiera ce separa cele două paturi. Apoi au împins paturile cele înguste atât de aproape unul de altul, încât păreau un singur pat mare. Asta a mulțumit-o necpus pe Carrie, dar, pe măsură ce au trecut nopțile, cumva crăpătura dintre paturi s-a tot lărgit până când eu, în somnul meu agitat, m-am trezit cu un picior și cu un braț în gaură și cu Carrie târâtă după mine pe podea.

Îmi plăcea la nebunie camera pe care ne-o dăduse Paul. Era atât de frumoasă, cu tapetul de un albastru-deschis și cu draperiile ei asortate. Covorul era albastru, fiecare din noi avea câte un fotoliu cu tapițerie galbenă ca lămâia, și tot mobilierul acela alb era vechi. Era genul de cameră pe care trebuia să o aibă o fată. Nimic sumbru. Fără imagini ale iadului pe perete. Tot iadul meu era în mintea mea și stăruia acolo pentru că priveam prea des în urmă. Mama ar fi putut găsi o altă soluție dacă ar fi vrut cu adevărat! Nu trebuia să ne țină încuiați! A fost lăcomie, avaritie, blestemata aia de avere... iar Cory era în pământ din cauza slăbiciunii ei!

- Las-o baltă, Cathy! mi-a spus Chris într-o altă seară, când ne uram noapte bună.

Mi-era teribil de teamă să-i spun ceea ce bănuiam. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui.

- Chris, a fost un păcat ceea ce am făcut, nu-i așa?

- N-o să se mai repete, mi-a spus ferm, apoi a ieșit brusc, aproape alergând pe coridor ca și cum l-aș fi urmărit. Voiam să duc o viață bună și să nu rănesc pe nimeni, cu atât mai puțin pe Chris. Chiar așa fiind, a trebuit să cobor din patul meu pe

la miezul nopții și să mă duc la Chris. M-am strecurat în pat lângă el în timp ce dormea. S-a trezit când a auzit așternuturile foșnind.

- Cathy, ce naiba cauți aici?

- Plouă afară, am șoptit eu. Lasă-mă să stau întinsă lângă tine câteva clipe, apoi plec.

Nici unul din noi nu s-a mișcat, nici măcar nu a suflat. Apoi, fără să știm cum s-a întâmplat, ne ținam în brațe, și el mă săruta. Mă săruta cu atâta ardoare, încât m-a făcut să-i răspund, chiar dacă nu voiam. Era păcat și greșit! Și, totuși, nu voiam să se oprească. Femeia adormită din mine s-a trezit și a preluat controlul, dorind ceea ce el simțea că trebuie să aibă, iar partea rațională, calculată din mine l-a împins la o parte.

- Ce faci? Credcam că ai spus că n-o să se mai repete niciodată asta.

- Tu ai venit... mi-a răspuns el cu o voce răgușită.

- Nu pentru asta!

- Din ce crezi că sunt făcut? Din oțel? Cathy, să nu mai faci așa ceva!

Am plecat și am plâns în patul meu, pentru că el era în partea cealaltă a holului, nu cu mine, ca să mă trezească dacă aveam un coșmar. Nu era nimeni care să mă aline. Nimeni care să-mi dea tărie. Apoi vorbele mamei au început să mă bântuie cu un gând oribil - îi semănăm oare atât de mult? Aveam să fiu genul acela de femeie slabă, dependentă și neajutorată, având nevoie în permanență de un bărbat care să o protejeze? Nu! Îmi eram suficientă mie însemi!

Cred că a doua zi doctorul Paul mi-a adus patru tablouri pe care să le agăț pe pereți. Pentru Carrie a adus o vază dintr-o sticlă de lapte plină cu violete delicate din plastic. Aflase deja de pasiunea lui Carrie pentru lucrurile roșii sau violete.

- Faceți tot ce puteți ca să personalizați această cameră, ne-a spus el. Dacă nu vă place combinația de culori, putem s-o schimbăm la primăvară.

M-am holbat la el. Nu aveam să mai fim acolo la primăvară.

Carrie s-a așezat, ținând în mâini vaza cu violete artificiale, în timp ce eu m-am forțat să deschid gura și să spun ceea ce aveam de spus.

- Domnule doctor Paul, n-o să mai fim aici la primăvară, așa că nu ne putem permite să ne atașăm prea mult de camerele pe care ni le-ați oferit.

Era în pragul ușii, gata de plecare, dar s-a oprit și s-a întors să se uite la mine. Era înalt, cam 1,87 metri, și avea umerii atât de lați, că aproape acoperea cadrul ușii.

- Credeam că vă place aici, a spus el pe un ton melancolic, ochii lui întunecați adumbrindu-se.

- Chiar îmi place aici, i-am răspuns repede. Tuturor ne place, dar nu putem profita de bunătatea dumneavoastră la nesfârșit.

El a încuviințat din cap fără să scoată o vorbă și a plecat, iar eu m-am întors și am văzut ura puternică din ochii lui Carrie.

Doctorul o lua zilnic cu el la spital pe Carrie. La început, ea plângea și refuza să meargă dacă nu mergeam și eu cu ea. Inventa povești fantastice despre ceea ce îi făceau la spital și se plângea de întrebările pe care i le puneau acolo.

- Carrie, noi nu mințim niciodată, știi foarte bine. Noi trei ne spunem întotdeauna adevărul unul altuia - dar nu ne apucăm să le povestim *tuturor* despre viața noastră din trecut, petrecută la mansardă, ai înțeles?

S-a uitat la mine cu ochii ei mari, plini de suferință.

- Nu spun nimănui de Cory că a plecat în rai și m-a lăsat singură. Nu spun nimănui în afară de doctorul Paul.

- I-ai spus?

- N-am putut să mă abțin, Cathy.

Carrie și-a lăsat capul pe pernă și a început să plângă.

Așa că acum doctorul știa despre Cory și despre faptul că se presupunea că murise la spital de pneumonie. Ce ochi triști a avut în noaptea aceea în care ne-a pus întrebări mie și lui Chris, dorind să afle toate detaliile despre boala lui Cory, care a dus la decesul lui!

Eu și Chris ne înghesuiam unul în altul pe canapeaua din camera de zi, când Paul ne-a spus:

– Sunt foarte bucuros să vă anunț că arsenicul nu a cauzat daune permanente nici unuia dintre organele lui Carrie, așa cum ne temeam cu toții. Acum, nu vă uitați așa la mine. Nu v-am dezvăluit secretul, dar a trebuit să le spun laboranților ce să caute. Am inventat o poveste cum că ați înghițit otrava accidental și că părinții voștri îmi erau prieteni buni, și că mă gândesc să vă iau sub tutela mea.

– Carrie o să trăiască? am întrebat eu, nespun de ușurată.

– Da, o să trăiască – *dacă* nu se apucă să se lege de la trapez. A zâmbit din nou. Am făcut programare pentru voi doi, să fiți examinați mâine – de mine –, dacă nu aveți vreo obiecție.

O, dar aveam obiecții! Nu eram încântată să-mi scot hainele și să-l las să mă pipăie, chiar dacă o asistentă era de față. Chris mi-a spus că sunt prostuță dacă am impresia că un doctor de patruzeci de ani ar obține vreo plăcere erotică uitându-se la o fată de vârsta mea. Dar, când a spus asta, se uita în altă parte, așa că de unde să știu ce gândea de fapt? Probabil Chris avea dreptate, pentru că atunci când am ajuns pe masa de consultație, goală și acoperită cu hârtie, doctorul Paul nu a părut să fie același bărbat ai cărui ochi mă urmăreau în partea de „câmin” a casii sale. Mi-a făcut aceleași lucruri pe care i le făcuse și lui Carrie, dar mi-a pus și mai multe întrebări. Întrebări stânjenitoare.

– Nu ai avut menstruație în ultimele două luni?

– N-a fost niciodată regulată, serios. A început când aveam doisprezece ani, și de două ori nu mi-a venit între trei și șase luni. Îmi făceam griji în privința asta, dar Chris a citit pe tema asta într-una din cărțile de medicină pe care i le-a adus mămică și mi-a spus că anxietatea și stresul pot fi cauzele întârzierilor. Nu credeți... adică... nu e nimic în neregulă cu mine, nu-i așa?

– Din câte îmi dau eu seama, nu. Pari destul de normală. Prea slabă, prea palidă și un pic anemică. Și Chris este, dar nu

la fel de rău pentru că e băiat. O să prescriu niște vitamine pentru toți trei.

M-am bucurat când s-a terminat și am putut să mă îmbrac și să scap din cabinetul acela, în care femeile care lucrau pentru doctorul Paul mă priveau foarte ciudat.

Am alergat înapoi în bucătărie. Doamna Beech pregătea cina. Zâmbetul ei strălucea larg când am intrat, luminând o față aldoma lunii, cu pielea la fel de lucioasă ca un cauciuc uns cu ulei. Dinții pe care îi dezvăluia erau perfecți, cei mai albi pe care îi văzusem vreodată.

- Doamne, ce mă bucur că am terminat cu asta! am spus eu, prăbușindu-mă pe un scaun și luând un cuțit să curăț cartofi. Nu-mi place când doctorii mă pipăie peste tot. Îl prefer pe domnul doctor Paul când e doar un bărbat obișnuit. Când își ia pe el halatul ăla lung și alb, parcă își acoperă și ochii. Atunci nu pot să văd ce gândește. Și mă pricep de minune să citesc în ochi, doamnă Beech.

Ea mi-a zâmbit cu șiretenie, apoi a scos un carnețel roz din buzunarul pătrat imens al șorțului ei alb apretat. Cu șorțul legat la brâu arăta, nici mai mult, nici mai puțin, ca o plapumă umplută cu puf de găscă, ce se legăna încoace și încolo fără să vorbească. Acum știam că avea un defect congenital de vorbire. Cu toate că se străduia să ne învețe pe mine, pe Chris și pe Carrie limbajul semnelor, până atunci nici unul dintre noi nu prinsese suficient de mult încât să poată purta o conversație rapidă. Cred că îmi plăceau prea mult bilețelele ei – bilețele pe care le putea scrie cu viteza fulgerului, într-un stil foarte abreviat. *Doctorul spune, scriesec ea, că lînerii au nevoie de multe fructe și legume proaspete, o grămadă de carne slabă, dar trebuie să stați departe de amidon și deserturi. Vrea să pună pe voi mușchi, nu grăsime.*

Luasem deja în greutate în cele două săptămâni în care mâncasem din preparatele delicioase ale doamnei Beech, chiar și Carrie, care era enervant de mofturoasă. Acum mânca plină de entuziasm, iar pentru ea, era ceva remarcabil. Astfel, cât

am curățat cartofii cu coajă roșie, doamna Beech a scris un alt bilețel, constatând că semnele ei nu reușesc să comunice: *Copil frumos, de acum îmi spui numai Henny. Gata cu doamna Beech.*

Era prima persoană de culoare pe care o cunoșteam și, deși la început nu m-am simțit în largul meu cu ea și chiar mi-era puțin teamă de ea, cele două săptămâni petrecute împreună mă învățaseră multe. Era doar o ființă umană dintr-o altă rasă și cu pielea de altă culoare, dar avea aceleași sensibilități, speranțe și temeri pe care le avem cu toții.

O iubeam pe Henny, cu zâmbetul ei nelipsit, cu rochiile ei largi, fluturânde, cu flori peste tot, și, cel mai mult, iubeam înțelepciunea care venea de pe micuțele ei foi de hârtie în culori pastelate. Până la urmă, am reușit să învăț limbajul semnelor, chiar dacă nu am fost niciodată la fel de bună ca „doctorul-siul” ei.

Paul Scott Sheffield era un om ciudat. Adesea părea trist, când nu exista, aparent, nici un motiv să fie astfel. Atunci zâmbea și spunea: „Da, Dumnezeu ne-a făcut o favoare mie și lui Henny în ziua când v-a urcat în acel autobuz. Am pierdut o familie și am plâns după ei, iar soarta a fost suficient de bună încât să-mi trimită o altă familie, gata întemeiată”.

– Chris, am spus în seara aceea, când a trebuit să ne despărțim fără prea mare tragere de inimă, când locuiam în camera de sus, tu erai bărbatul, capul familiei. Uneori mi se pare ciudat să-l avem lângă noi pe doctorul Paul, urmărind tot ce facem și ascultând tot ce spunem.

S-a înroșit.

– Știu. Îmi ia locul. Ca să fiu sincer, și aici s-a oprit și a roșit mai tare, nu-mi place că mă înlocuiește în viața ta, dar îi sunt foarte recunoscător pentru ceea ce a făcut pentru Carrie.

Cumva, tot ceea ce făcea pentru noi doctorul nostru o făcea pe mama să pară înmiiit mai rea prin comparație. Înmiit mai rea!

A doua zi era aniversarea de optsprezece ani a lui Chris și, cu toate că eu n-aș putea uita niciodată, m-a surprins că doctorul pusese la cale o petrecere cu multe cadouri care i-au

făcut ochii lui Chris să strălucească, apoi să se întristeze din cauza vinovăției pe care o simțeam amândoi. Acceptaserăm prea mult. Deja făceam planuri să plecăm în curând. Nu puteam să mai stăm și să profităm de bunătatea doctorului Paul, acum, când Carrie se simțea suficient de bine încât să poată călători.

După petrecere, eu și Chris am stat pe veranda din spate, analizând problema pe toate părțile. O singură privire la fața lui, și mi-am dat seama că nu voia să-l părăsească pe singurul om care putea și voia să-l ajute a-și atinge țelul de a deveni doctor.

- Chiar nu-mi place cum se uită la tine, Cathy! Ochii lui te urmăresc tot timpul. Iată-te aici, atât de disponibilă, iar bărbații de vârsta lui le găsesc irezistibile pe fetele de vârsta ta.

Chiar așa? Cât de fascinant!

- Dar doctorii au la dispoziția lor o mulțime de asistente drăguțe, am spus eu cu amărăciune, știind că aș face orice, mai puțin crimă, ca să-l văd pe Chris atingându-și scopurile. Ții minte ziua în care am venit? A vorbit despre concurența căreia ar trebui să-i facem față la circ. Chris, are dreptate. Nu putem să ne angajăm la un circ, asta e doar un vis prostesc.

S-a uitat fix în gol, cu sprâncenele împreunate.

- Știu toate astea.

- Chris, este pur și simplu singur. Poate că se uită la mine doar pentru că nu are altceva mai interesant de văzut.

Dar cât de fascinant era să aflu că bărbații de patruzeci de ani erau atrași de fetele de cincisprezece ani! Cât de minunat era să-mi exercit asupra lor puterea pe care o avea mama!

- Chris, dacă doctorul Paul spune ceea ce trebuie, adică dacă chiar ne dorește aici cu adevărat, ai vrea să rămânem?

S-a încruntat, studiind gardul viu pe care îl tunsese de curând. După un lung moment de gândire, a vorbit încet.

- Hai să-l supunem unui test. Dacă îi spunem că plecăm, și el nu face nimic ca să ne împiedice, asta va fi felul lui politicos de a ne da de înțeles că nu-i pasă cu adevărat.

- E corect din partea noastră să-l supunem unui asemenea test?

– Da. E o metodă bună să-i dăm șansa să scape de noi fără a se simți vinovat din cauza asta. Știi, oamenii ca el fac adesea lucruri bune, pentru că simt că trebuie să le facă, nu pentru că își doresc cu adevărat.

– O!

Nu eram genul care să amâne lucrurile. În seara următoare, după cină, Paul a venit lângă noi pe veranda din spate. Paul. Așa îi spuneam în gândurile mele – pentru că îmi devenea din ce în ce mai familiar, pentru că îmi plăcea de el din ce în ce mai mult, deoarece era mereu atât de elegant și natural, și curat, și plăcut, stând în balansoarul lui alb, preferat, din răchită, purtând un pulover roșu împletit, pantaloni gri și trăgând încet, visător, dintr-o țigară. Și noi trei purtam pulovere, pentru că era o seară răcoroasă. Chris s-a cocoțat lângă mine pe balustradă, iar Carrie s-a ghemuit pe treapta de sus. Grădinile lui Paul erau fabuloase. Câteva trepte de marmură joase, la vreo trei metri distanță, duceau la alte trepte care, la rândul lor, duceau mai sus. Acolo era un mic podet japonez, lăcuit cu roșu, ce se arcuia deasupra unui pârâiaș. Erau acolo statui, nuduri de bărbați și femei, dispuse ici-colo, care confereau grădinii un aer de seducție, de senzualitate lumească. Erau nuduri clasice. Grațioase și în poziții elegante... și totuși... și totuși... Cunoșteam grădina aceea pentru ceea ce reprezenta. Pentru că mai fusesem acolo înainte, în visele mele.

Doctorul ne povestea, tocmai când vântul a devenit mai rece și a început să sufle frunzele moarte încoace și încolo, că făcea călătorii în străinătate o dată la doi ani, ca să caute minunatele statui din marmură, pe care le expedia acasă, adăugându-le la colecția sa. Ultima oară fusese atât de norocos încât să dea peste o reproducere în mărime naturală a *Sărutului lui Rodin*.

Am oftat odată cu vântul. Nu voiam să plec. Îmi plăcea aici, cu el, cu Henny, cu grădinile care mă subjugau și mă făceau să mă simt fermecată, frumoasă, dorită.

- Deci, toți trandafirii mei sunt trandafiri de modă veche și nu au parfumul acela amețitor, a explicat doctorul Paul.

- De ce să mai aveți trandafiri dacă nu miros?

În lumina violetă, palidă a zilei ce se ducea, ochii lui strălucitori i-au întâlnit pe ai mei. Mi s-a accelerat pulsul și am oftat din nou. M-am întrebat cum o fi fost soția lui și cum era să fii iubită de cineva ca el. Cuprinsă de vinovăție, i-am evitat privirea lungă, scrutătoare, temându-mă să nu-și dea seama la ce mă gândesc.

- Pari tulburată, Cathy. De ce?

Întrebarea lui m-a necăjit, era ca și cum îmi cunoștea deja secretele. Chris a întors capul spre mine, aruncându-mi o privire dură, de avertizare.

- Puloverul dumneavoastră cel roșu, i-am răspuns prosteste. Henny vi l-a croșetat?

A chicotit ușor, apoi s-a uitat la puloverul frumos pe care îl purta.

- Nu, nu Henny. Sora mea mai mare mi-a făcut puloverul cadou de ziua mea, apoi mi l-a trimis prin poștă într-un colet. Locuiește în partea cealaltă a orașului.

- De ce v-ar trimite sora dumneavoastră un cadou prin poștă, în loc să vi-l aducă personal? l-am întrebat eu. Și de ce nu ne-ați spus când a fost ziua dumneavoastră? V-am fi adus și noi cadouri.

- Ei bine, a început el așezându-se mai comod și punând picior peste picior, ziua mea de naștere a venit și a trecut cu puțin timp înainte de sosirea voastră. Am patruzeci de ani, în caz că nu v-a spus deja Henny. Sunt văduv de treisprezece ani, iar sora mea, Amanda, nu a mai vorbit cu mine din ziua în care soția și fiul meu au murit într-un accident.

Vocea i s-a stins și a început să privească fix în gol, indispus, solemn, distant.

Frunzele moarte s-au prefăcut în vârtejuri pe gazon, s-au năpustit pe verandă și mi s-au adăpostit la picioare, ca niște răuște maronii fără viață. Toate acestea m-au dus înapoi,

într-o anumită noapte interzisă, când eu și Chris ne-am rugat cu disperare în timp ce ne îngrămădeam unul în altul pe acoperișul rece, sub o lună ce arăta ca ochiul mânios al lui Dumnezeu. Aveam să plătim pentru comiterea unui singur păcat de moarte? Așa avea să fie oare? Bunica ar fi spus pe dată: *Da! Meritați cea mai aspră pedeapsă! Odraslele diavolului, am știut dintotdeauna!*

Iar în timp ce eu mă frământam acolo, Chris a început să vorbească.

- Domnule doctor, eu și Cathy am discutat și credem că acum ar trebui să plecăm, de vreme ce Carrie se simte bine. Apreciem din tot sufletul tot ce ați făcut pentru noi și intenționăm să vă plătim fiecare cent, chiar dacă s-ar putea să ne ia câțiva ani...

Mi-a strâns cu putere degetele de la mână cu ale sale, prevenindu-mă să spun altceva.

- Stai așa, Chris, l-a întrerupt doctorul, sărind de pe scaun și fixându-se cu picioarele în podea. Fără doar și poate, avea de gând să vorbească serios. Să nu te gândești nici măcar o secundă că nu m-am așteptat la asta. Mi-a fost groază în fiecare dimineață, mi-a fost teamă că aveam să mă trezesc și să descopăr că ați plecat.

Am cercetat modalitățile legale prin care pot să vă devin tutore. Și am aflat că nu este atât de complicat pe cât credeam. Se pare că majoritatea copiilor care fug de acasă susțin că sunt orfani, așa că trebuie să-mi aduceți o dovadă că tatăl vostru este mort cu adevărat. Dacă trăiește, așa avea nevoie de acordul lui, ca și de cel al mamei voastre.

Mi s-a oprit râsuflarea. Acordul mamei? Asta însemna că trebuia să o vedem din nou. Nu voiam să o mai văd, niciodată!

A continuat, cu ochi mai blânzi, observându-mi tulburarea.

- Tribunalul îi va solicita mamei voastre să se prezinte la o audiere. Dacă locuia în statul acesta, ar fi fost silită să dea curs invitației în termen de trei zile, dar, de vreme ce este în Virginia, i se acordă trei săptămâni. Dacă nu se prezintă, în loc să mi se dea custodia voastră temporară, mi se va acorda

custodia permanentă – dar numai dacă voi sunteți dispuși să susțineți că am făcut o treabă bună în calitate de tutore al vostru.

– Ați fost minunat! am strigat eu. Dar n-o să vină! Vrea să țină secretă existența noastră. Dacă lumea află despre noi, va pierde toți banii. Soțul ei s-ar putea întoarce împotriva ei, dacă află că ne-a ținut ascunși. Puteți pune pariu pe orice că dacă îndrăzniți să mergeți la tribunal pentru custodia permanentă, o veți obține – și s-ar putea să vă pară rău la urmă!

Chris m-a strâns mai tare de mână, iar Carrie s-a uitat la mine cu niște ochi imenși, speriați.

– Peste câteva săptămâni va fi Crăciunul. O să mă lăsați să petrec încă o sărbătoare de unul singur? Sunteți aici de aproape trei săptămâni, și am explicat oricui m-a întrebat că sunteți copiii unei rude care a decedat recent. Nu mă arunc cu capul înainte. Eu și Henny ne-am gândit foarte mult. Ea simte, exact cum simt și eu, că voi trei sunteți buni pentru noi. Amândoi dorim să rămâneți. Prezența tinerilor într-o casă fac din ea un cămin. Mă simt mai sănătos decât am fost de ani de zile, și mai fericit. De la moartea soției și a fiului meu, mi-a lipsit o familie. Nu m-am obișnuit niciodată, în tot acest timp, să fiu din nou burlac. Tonul lui persuasiv a devenit melancolic. Simt că soarta vrea ca eu să am custodia voastră. Simt că Dumnezeu a rânduit ca Henny să fie în ziua aceea în autobuz, ca să vă aducă la mine. Dacă soarta intervine și ia decizia, cine sunt eu să mă opun? Accept faptul că voi trei sunteți trimiși de Dumnezeu să mă ajutați să răscumpăr greșelile pe care le-am comis în trecut.

Uau! Trimișii lui Dumnezeu. Mă câștigase pe jumătate de partea sa. Știam că oamenii pot găsi oricând motivația ca să justifice ceea ce-și doresc; știam prea bine asta. Chiar și așa, mi s-au umplut ochii de lacrimi și m-am uitat întrebător la Chris. El s-a uitat în ochii mei și a clătinat din cap uluit, neînțelegând ce doream eu. M-a apucat de mână cu putere și a început să vorbească, uitându-se la mine, nu la doctorul Paul.

– Ne pare rău pentru că v-ați pierdut soția și fiul, domnule. Dar noi nu-i putem înlocui, și nu știu dacă am proceda corect

împovărându-vă cu cheltuiala pentru trei copii care nu sunt ai dumneavoastră. Apoi a adăugat, privindu-l în ochi pe doctor: Și ar trebui să vă gândiți și dumneavoastră la asta. Vă va fi al naibii de greu să vă găsiți o altă soție, dacă veți lua asupra dumneavoastră custodia noastră.

- Nu am de gând să mă recăsătoresc, i-a răspuns el pe un ton ciudat. Apoi a continuat. Pe soția mea o chema Julia, iar pe fiul meu, Scotty. Avea doar trei ani când a murit.

- O, am suspinat eu, cât de groaznic să pierdeți un fiu atât de mic, și pe soția dumneavoastră. Suferința și remușcările lui vădite au ajuns la mine și m-au impresionat: rezonam foarte bine cu cei aflați în suferință. Au murit într-un accident de mașină, ca tatăl nostru?

- Un accident, a spus el cu asprime, dar nu de mașină.

- Tatăl nostru avea numai treizeci și șase de ani când a fost omorât, și noi îi pregăteam o petrecere surpriză, cu tort, cu cadouri... iar el nu a mai venit niciodată, au venit doar doi polițiști...

- Da, Cathy, mi-a spus el încet, mi-ai povestit. Anii adolescenței nu sunt ușori pentru nimeni, și să fii singur și de capul tău, fără o educație adecvată, cu puțini bani, fără familie, fără prieteni...

- Ne avem unul pe celălalt, a spus Chris cu hotărâre, ca și cum încă voia să îl testeze. Așa că nu vom fi niciodată singuri cu adevărat!

Paul a continuat.

- Dacă nu mă vreți pe mine, dacă tot ceea ce pot să vă ofer nu vă este de ajuns, atunci mergeți în Florida, cu binecuvântarea mea. Aruncă pe fereastră, Chris, toate acele ore lungi de studiu tocmai acum, când ești atât de aproape. Iar tu, Cathy, poți să-ți uiți visul de a ajunge prim-balerină. Și să nu vă gândiți nici măcar o clipă că asta va fi o viață sănătoasă și fericită pentru Carrie. Nu vă conving să rămâneți, pentru că veți face așa cum veți dori și cum trebuie. Așa că, hotărâți-vă - eu și șansa de a vă împlini visurile sau lumea dură...

Am stat acolo, pe balustradă, cât de aproape am putut de Chris, ținându-l de mână. Eu voiam să rămân. Voiam ceea ce doctorul putea să-i ofere lui Chris, nemaivorbind de mine și Carrie. Adierile din sud încă suflau, mângâindu-mi obraji și șoptindu-mi convingător că totul avea să meargă bine. Am auzit-o pe Henny în bucătărie pregătind aluat proaspăt pentru chiflele fierbinți, pe care urma să le mâncăm dimineață, aurii, pentru că erau unse cu unt. Untul fusese unul dintre alimentele de care fuseserăm privați înainte, și era luxul care îi lipsise cel mai mult lui Chris.

Totul acolo mă atrăgea, aerul, strălucirea blândă și caldă din ochii doctorului. Chiar și zgomotul oalelor și al tigăilor lui Henny începea să aibă efect de magie, iar inima mea, foarte împovărată atât amar de timp, începea să se simtă mai ușoară. Poate că există perfecțiune și în afara țărâmului basmelor. Poate că eram suficient de buni să pășim drepti și mândri sub cerul albastru al lui Dumnezeu; poate că nu eram tulpini impure, crescute din sămânța greșită plantată în solul nepotrivit.

Și, mai mult decât orice spusese doctorul sau orice dăduseră de înțeles ochii lui strălucitori, cred că trandafirii, încă în floare, deși era iarnă, mi-au dat o senzație de amețelă cu dulceața copleșitoare a parfumului lor.

Dar nu am decis eu și Chris, ci Carrie. Deodată, a sărit de pe treapta de sus și a zburat drept în brațele desfăcute ale doctorului. S-a lipit de el și și-a înfășurat brațele subțiri în jurul gâtului său.

- Nu vreau să plec! Vă iubesc, domnule doctor Paul! a țipat ea, aproape isterică. Nu vreau nici o Florida și nici un circ! Nu vreau să plec nicăieri!

Apoi a început să plângă, eliberând toată suferința ei după Cory, reprimată atâta vreme. El a ridicat-o și a așezat-o pe genunchii lui, și i-a sărutat obrăjorii uzi înainte de a-și folosi batista ca să-i ștergă lacrimile.

- Și eu te iubesc, Carrie! Mi-am dorit întotdeauna o fetiță cu bucle blonde și ochi mari, albaștri, exact ca ai tăi. Dar nu se uita la Carrie. Se uita la mine.

– Și vreau să fiu aici de Crăciun, a suspinat Carrie. Nu l-am văzut niciodată pe Moș Crăciun, nici măcar o dată.

Sigur că-l văzuse, cu ani în urmă, când părinții noștri i-au dus pe gemeni la un magazin universal, iar tata a făcut o poză cu ei doi așezați în poala Moșului, dar probabil că uitase.

Cum putea un străin să intre atât de ușor în viețile noastre și să ne dăruiască iubire, când rudele noastre de sânge căutaseră să ne dăruiască moarte?

A doua șansă la viață

Carrie a hotărât. Am rămas. Chiar dacă n-ar fi decis ea, tot am fi rămas. Cum am fi putut să plecăm?

Am încercat să-i dăm doctorului Paul banii pe care îi mai aveam. Ne-a refuzat.

- Țineți banii aceia pentru voi. Ați muncit din greu ca să puneți mâna pe ei, nu-i așa? Și poate că vreți să știți, am luat legătura cu avocatul meu, care va redacta cererea care să o aducă pe mama voastră la Clairmont. Știu, voi credeți că n-o să vină, dar nu poți fi sigur niciodată. Dacă sunt atât de norocos încât să obțin custodia voastră permanentă, o să vă dau fiecăruia o alocație săptămânală. Nimeni nu se poate simți liber și fericit fără o brumă de bani în buzunar. Majoritatea colegilor mei le dau copiilor lor adolescenți câte cinci dolari pe săptămână. Trei dolari ar trebui să fie suficienți pentru o fată de vârsta lui Carrie.

Avea de gând să ne cumpere toate hainele și toate cele necesare pentru școală. Nu puteam decât să ne holbăm la el, uluiți de generozitatea lui – încă o dată.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, ne-a dus cu mașina la un mall ale cărui podele erau acoperite de covoare roșii; tavanul era un dom din sticlă; gloate de oameni se înghesuiau, pe fundalul unei muzici pop de Crăciun. Era ca un tărâm de basm! Străluceam; la fel și Carrie, și Chris – și doctorul nostru. Îi ținea mănuta mică a lui Carrie în mâna lui uriașă, iar eu și Chris ne țineam de mână. L-am văzut uitându-se la noi, bucurându-se

de privirile noastre uimite. Eram fermecați de orice. Uluiți, impresionati, foarte dornici, dar și temători că avea să ne vadă și să încerce să ne satisfacă toate capriciile.

M-am întors când am ajuns la raionul cu îmbrăcăminte pentru adolescente. Fascinată și uimită de abundența de marfă, m-am uitat după una și alta, incapabilă să mă hotărâsc ce voiam când totul era atât de frumos, iar eu nu mai avusesem niciodată șansa de a face cumpărături pentru mine însămi. Chris a râs când a văzut cât de indecisă eram.

– Hai, mi-a spus el, acum, că ai șansa să ți se potrivească perfect, probează ce-ți place. Știam la ce se gândea, pentru că acela fusese felul meu răutăcios de a mă plânge că mama nu-mi aducea niciodată ceva care să-mi vină bine.

Am ales cu multă grijă și zgârcenie hainele pe care le consideram potrivite pentru școală; urma să o începem în ianuarie. Și aveam nevoie de o haină, de pantofi adevărați, de o pelerină de ploaie, de pălărie și de umbrelă. Tot ceea ce omul acela bun și generos mi-a permis să cumpăr m-a făcut să mă simt vinovată, ca și cum profitam de el. Ca să mă răsplătească pentru înceti-neala mea și pentru ezitățile de a-mi cumpăra prea multe, Paul mi-a spus pe un ton nerăbdător:

– Cathy, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-ți închipui că vom merge așa la cumpărături în fiecare săptămână. Vreau să-ți cumperi suficiente lucruri astăzi, ca să-ți ajungă toată iarna. Chris, cât terminăm noi aici, dă fuga la raionul pentru tineri și începi să alegi ceea ce ai nevoie. În timpul ăsta, eu și Cathy putem să o îmbrăcăm pe Carrie cu ceea ce-i trebuie.

Am observat că toate adolescentele din magazin se întorceau să se uite după fratele meu, în timp ce el se îndrepta spre raionul pentru tineri.

În sfârșit, aveam să fim niște copii normali. Apoi, exact când începeam să mă simt în siguranță, Carrie a scos un urlet în stare să spulbere Palatul de Cristal din Londra! Țipetele ei i-au făcut pe vânzători să tresară, i-au speriat pe clienți, iar o doamnă a intrat cu căruciorul într-un manechin, care s-a

prăbușit. Bebelușul din cărucior a început să urle la unison cu Carrie!

Chris a venit în fugă să vadă cine o ucide pe sora lui mai mică. Ea stătea cu picioarele larg depărtate, cu capul pe spate, curgându-i pe față șuvoaie de lacrimi de deznădejde.

– Doamne sfinte, ce s-a mai întâmplat? a întrebat Chris, în timp ce doctorul nostru părea stupefiat.

Bărbați. Ce știau ei? Evident, Carrie era indignată de rochițele în culori pastelate, care i se aduceau să le aleagă. Erau hăinuțe de bebeluși, de aceea. Chiar și așa, toate îi erau mari, și nici una nu era roșie sau violet – nici pe departe stilul lui Carrie!

– Încercați la raionul pentru nou-născuți, a sugerat blonda arogantă, lipsită de inimă, cu părul coafat ca un stup.

I-a zâmbit cu grație doctorului, care a părut jenat.

Carrie avea *opt* ani! Numai faptul că pomenise de haine pentru nou-născuți era jignitor! Fețișoara i s-a schimonosit ca o prună uscată.

– Nu pot să port haine pentru bebeluși la școală! s-a văitat ea. Și-a lipit fața de coapsa mea, îmbrățișându-mi piciorul. Cathy, nu mă obliga să port rochițe roz și bleu pentru *bebeluși*! O să râdă toată lumea de mine. Știu că o să râdă! Vreau mov, roșu – nu culori pentru bebeluși!

Doctorul Paul a alinat-o.

– Draga mea, ador fetițele blonde cu ochi albaștri, îmbrăcate în culori pastelate, așa că de ce să nu aștepti până te faci mare ca să porți acele culori strălucitoare?

O persoană atât de încăpățânată cum era Carrie nu putea înghiți dulcegării de genul acela. A făcut ochii mari, și-a strâns pumnișorii, și-a pregătit piciorul să lovească și coardele vocale să urle, când o femeie plinuță, între două vârste, care trebuie să fi avut o nepoată de vârsta lui Carrie, a sugerat cu calm că am putea să-i facem haine de comandă. Carrie a ezitat, nesigură, uitându-se de la mine la doctor, apoi la Chris și din nou la vânzătoare.

– O soluție perfectă! a spus doctorul Paul cu entuziasm, părând ușurat. O să cumpăr o mașină de cusut, iar Cathy poate

să-ți faci haine mov, roșii și albastre aprins, și o să-i dai pe toți pe spate!

- Nu vreau să dau pe nimeni pe spate - vreau doar culori aprinse, s-a bosumflat Carrie, iar eu am rămas cu gura căscată. Eram dansatoare, nu croitoreasă! (Asta nu i-a scăpat lui Carrie.) Cathy nu știe să facă haine bune, a spus ea. Cathy nu face altceva decât să danseze.

Câtă loialitate! Eu, care îi învățasem și pe ea, și pe Cory să buchisească, cu puțin ajutor din partea lui Chris.

- Ce se întâmplă cu tine, Carrie? a repezit-o Chris. Te porți ca un țânc. Cathy poate să facă orice își pune în minte - să nu uiți asta!

Doctorul l-a aprobat pe dată. Nu am scos o vorbă când ne-am dus să cumpărăm o mașină de cusut electrică.

- Dar, între timp, haide să cumpărăm câteva rochițe galbene, roz și albastre, în regulă, Carrie? a zâmbit batjocoritor doctorul Paul. Iar Cathy poate să-mi economisească o grămadă de bani cosând haine și pentru ea.

În ciuda faptului că urma să deprind meșteșugul croitoriei, ne-am simțit ca în paradis în ziua aceea. Ne-am dus acasă încărcăți, ne-am făcut toți frumoși la frizerie și la saloane de înfrumusețare; fiecare dintre noi avea în picioare pantofi noi cu talpă rigidă. Eu am primit prima mea pereche de pantofi cu toc - și douăsprezece dresuri. Primele dresuri, primul sutien - și, pe deasupra, o sacoșă plină cu cosmetice. Mi-a luat o veșnicie să aleg cosmeticele, în timp ce doctorul stătea în spatele meu și se uita la mine cu o expresie ciudată. Chris bombănise, spunând că nu aveam nevoie de fard de obraz sau de ruj, nici de fard de ochi, dermatograf sau rimel.

- Habar n-ai ce înseamnă să fii fată, i-am spus cu un aer de superioritate. Era prima dată când ne lăfăiam la cumpărături și, Doamne, profitam din plin de asta! Trebuia să am tot ce văzusem pe fabuloasa măsuța de toaletă a mamei. Până și o cremă antirid, plus un pachet cu nămol pentru fermitatea tenului.

Numai ce am coborât din mașină și am descărcat cumpărăturile, că eu, Chris și Carrie am alergat la etaj să probăm

toate hainele cele noi. Ciudat cum, odinioară, hainele noi ajunseseră atât de ușor la noi fără însă a ne fi făcut atât de fericiți! Nu, în condițiile în care nu ne vedea nimeni îmbrăcați cu ele. Și, totuși, fiind ceea ce eram, când mi-am tras peste cap rochia albastră din catifea, cu năsturei în față, m-am gândit la mama. Ce ironic să vreau să plâng pentru o mamă pe care o pierdusem și pe care eram hotărâtă să o urâsc de-a pururi! M-am așezat pe marginea patului meu și am cugetat. Mama ne aducea halne noi, jucării și jocuri pentru că se simțea vinovată pentru ceea ce ne făcea, pentru că ne priva de o copilărie normală. O copilărie pe care nu mai avuseserăm niciodată șansa să o recuperăm. Ani pierduți, unii dintre cei mai buni ani, iar Cory era în mormânt, pentru el nu erau haine noi.

Chitara lui era într-un colț, unde Carrie putea să o vadă când se trezea, lângă banjo. De ce trebuia să suferim tot timpul noi, și nu ea? Apoi, brusc, m-a izbit un gând! Bart Winslow era din Carolina de Sud! Am alergat jos, în biroul doctorului, și i-am șterpelit atlasul, apoi am alergat înapoi în dormitor, și acolo am găsit harta Carolinei de Sud. Am găsit Clairmontul... și nu mi-a venit să cred când am văzut că orașul se învecina cu Greenglenna! Nu, era o coincidență mult prea mare – sau nu era? M-am uitat în sus, privind în gol. Dumnezeu rânduise să venim acolo și să trăim lângă mama – dacă avea să viziteze vreodată orașul soțului ei. Dumnezeu a vrut să-mi ofere șansa să provoc și eu puțină durere. De îndată ce era posibil, aveam să merg la Greenglenna și să caut informații despre el și familia lui. Aveam cinci dolari pe săptămână – puteam să-mi fac abonament la ziarul comunității care relata toate activitățile sociale ale oamenilor bogați care locuiau lângă conacul Foxworth.

Da, fugisem de la conacul Foxworth, dar aveam de gând să știu fiecare mișcare pe care o făcea ea, iar dacă venea acolo, aveam să știu și asta! Mai devreme sau mai târziu, mama avea să audă de mine și să știe că niciodată, dar niciodată, nu aveam să uit sau să iert. Cumva, într-un fel sau altul, avea să sufere înzecit față de cât am suferit noi!

Odată luată această decizie, am putut să mă alătur lui Carrie și lui Chris în camera de zi, ca să facem parada modei, cu toate hainele noastre cele noi, în fața doctorului nostru și a lui Henny. Zâmbetul lui Henny strălucea precum un soare orbitor. M-am uitat la ochii ca niște nestemate ai binefăcătorului nostru și i-am văzut adumbrindu-se, în timp ce se încrunta gânditor. Nu am văzut nici admirație, nici aprobare. S-a ridicat brusc și a părăsit încăperea, invocând o scuză neconvingătoare, cum că avea de completat niște hărtoage.

Curând, Henny mi-a devenit mentor în privința treburilor casnice. M-a învățat cum să fac biscuiți de la cap la coadă și a încercat să-mi arate cum să fac chifle ușoare și pufoase.

Bam! a izbit Henny aluatul cu mâna. Și-a șters mâinile de făină și a mâzgălit un bilețel. *Henny nu are ochi buni să vadă lucruri mici ca urechea acului. Tu ai ochi buni – coase tu nasturii lipsă de la cămășile doctorului-fiu, da?*

- Sigur, am aprobat fără entuziasm. Știu să cos găuri și mai știu și să împletesc, să croșetez și să brodez. Mama m-a învățat toate astea ca să mă țină ocupată. Deodată, n-am mai putut vorbi. Voiam să plâng. Am văzut fața încântătoare a mamei. L-am văzut pe tali. M-am văzut pe mine și pe Chris, copii, alergând spre casă de la școală, intrând cu zăpadă pe umeri, ca să o găsim pe mama împletind lucrușoare pentru gemeni. N-am putut să mă abțin să nu-mi las capul în poala lui Henny și să nu încep să plâng; zbieram în toată legea. Henny nu putea să vorbească, dar mâna ei ușoară pe umărul meu îmi arăta că mă înțelegea. Când m-am uitat în sus, plângea și ea. Lacrimi imense cădeau și îi udau rochia roșie strălucitoare. Nu plânge, Henny! O să fiu bucuroasă să-i cos doctorului Paul nasturii rupți. Ne-a salvat viețile și aș face orice pentru el. S-a uitat ciudat la mine, apoi s-a ridicat să aducă lucrurile de cârpit și cred că vreo douăsprezece cămăși cu nasturi lipsă.

Chris își petrecea fiecare moment disponibil împreună cu Paul, care îl pregătea ca să poată intra, în mijlocul semestrului, la școala pregătitoare pentru colegiu. Carrie era problema noastră cea mai mare. Știa să scrie și să citească, dar era foarte

mică. Cum avea să se descurce într-o școală publică, unde copiii nu sunt întotdeauna binevoitori?

- Am în minte o școală privată pentru Carrie, ne-a explicat doctorul. O școală foarte bună pentru fetițe, condusă de un colectiv excelent. Din moment ce sunt membru în consiliul de administrație, cred că lui Carrie i se va acorda atenție specială și nu va fi supusă nici unui fel de stres.

S-a uitat la mine cu subînțeles.

Asta era temerea mea cea mai mare, aceea de a nu fi ridiculizată și făcută să se simtă prost din cauza capului prea mare și a corpului prea mic. Odinioară, Carrie fusese atât de frumos proporționată, perfectă pur și simplu. Toți anii aceia pierduți, în care ne-a fost refuzată lumina soarelui, erau cauza pentru care era atât de mică. Asta era, știu prea bine!

Mi-era groază că mămica avea să apară în ziua aceea în care ar fi trebuit să se prezinte la audierea de la tribunal. Dar eram sigură - aproape - că nu avea să vină. Cum ar putea? Ar avea prea mult de pierdut și nimic de câștigat. Ce eram noi, dacă nu o povară pentru ea? Și mai era și închisoarea, o acuzație de crimă...

Am stat foarte tăcuți lângă Paul, îmbrăcați în hainele noastre cele mai bune, așteptând să intrăm în sala de ședințe a judecătorului. Am așteptat, și am așteptat, și tot am așteptat. Inima mi se făcuse cât un purice, eram atât de încordată că mă gândeam că aveam să cedez și să mă pun pe plâns. Ea nu ne dorea. Ne spunea din nou, prin absența ei, cât de puțin îi păsa de noi. Judecătorul s-a uitat cu prea multă milă la noi, făcându-mă să simt atâta compasiune pentru noi - și să mă înfurii atât de rău pe ea! O, lua-o-ar dracii! Ne-a dat naștere, a pretins că l-a iubit pe tatăl nostru! Cum putea să le facă așa ceva copiilor lui - propriilor ei copii? Ce fel de mamă era? Nu voiam mila judecătorului, nici pe cea a lui Paul. Mi-am ridicat capul și mi-am mușcat limba ca să nu încep să țip. Am îndrăznit să arunc o privire spre Chris și l-am văzut stând cu ochi goi, cu toate că știam că și inima lui era la fel de sfâșiată ca a mea. Carrie stătea

ghemuită în poala doctorului, iar mâinile lui o mângâiau, în timp ce îi șoptea ceva la ureche. Cred că a spus: „Nu-i nimic, e în regulă. Mă ai pe mine ca tată și pe Henny ca mamă. Nu vei duce lipsă de nimic atât timp cât trăiesc eu”.

Am plâns în noaptea aceea. Mi-am udat perna de lacrimi vărsate pentru o mamă pe care o iubisem atât de mult, că mă durea să mă gândesc la zilele când tăticul era în viață, și existența în căminul nostru era perfectă. Am plâns pentru toate lucrurile bune pe care le făcuse el pentru noi pe vremea aceea și, mai mult decât orice, pentru toată iubirea pe care ne-o dăruise cu atâta generozitate – atunci. Am plâns și mai mult pentru Cory, care fusese ca propriul meu copil. Iar acesta a fost momentul când m-am oprit din plâns și mi-au revenit gândurile crunte, amare, de răzbunare. Când vrei cu tot dinadinsul să înfrânghi pe cineva, trebuie să gândești ca persoana respectivă. Ce ar răni-o cel mai tare? Nu voia să se gândească la noi. Voia să uite de existența noastră. Ei bine, nu avea să uite. Urma să am eu grijă să nu uite. Chiar de Crăciun, aveam să-i trimit o felicitare și să o semnez „Cele patru păpuși din Dresda pe care nu le-ai dorit”, dar trebuia să schimb în „Cele trei păpuși din Dresda pe care nu le-ai dorit, plus cea moartă pe care ai luat-o și nu ai mai adus-o înapoi”. O vedeam holbându-se la felicitare și spunându-și în sine ei: *Am făcut ceea ce trebuia să fac.*

Lăsaserăm garda jos și ne îngăduiserăm să fim din nou vulnerabili. Am lăsat credința, speranța și încrederea să vină și să populeze gândurile noastre.

Basmelor puteau deveni realitate.

Trăiam un basm. Regina cea haină ieșise din viețile noastre, iar Albă-ca-Zăpada avea să domnească într-o bună zi. Nu avea să mănânce din mărul otrăvit. Dar fiecare basm avea câte un balaur care trebuia ucis, o vrăjitoare care trebuia înfrântă sau vreun obstacol care să complice lucrurile. Am încercat să privesc în viitor ca să-mi dau seama cine avea să fie balaurul și care ar putea fi obstacolele. Știam prea bine cine era vrăjitoarea. Iar asta era partea cea mai tristă a vieții mele.

M-am ridicat și m-am dus pe veranda de sus, ca să privesc luna. L-am văzut pe Chris stând în picioare lângă balustradă, uitându-se și el la lună. După umerii lui căzuți, de obicei ținuți drepti cu atâta mândrie, mi-am dat seama că era sfâșiat înlăuntrul ființei sale, ca și mine. Am mers în vârful picioarelor ca să-l surprind. Dar s-a întors exact când mă apropiam și și-a desfăcut brațele. Fără să mă gândesc, m-am dus direct la el și i-am înconjurat gâtul cu brațele mele. Purta halatul călduros, pe care i-l dăruise mama cu ocazia Crăciunului trecut, chiar dacă îi era mult prea mic. Avea să găsească altul de la mine, când avea să se uite sub brad în dimineața de Crăciun, cu monograma lui – CFS – pentru că nu dorea să se cheme Foxworth, ci Sheffield.

S-a uitat la mine cu ochii lui albaștri. Aveam aceiași ochi. Îl iubeam așa cum iubeam partea mai bună din mine însămi, partea mai luminoasă, mai fericită.

– Cathy, mi-a șoptit el mângâindu-mă pe spate, cu ochi luminoși, dacă îți vine să plângi, dă-i drumul, am să înțeleg. Plângi și pentru mine. Am sperat, m-am rugat să vină mama și să ne ofere cumva o explicație rezonabilă pentru ceea ce a făcut.

– O explicație rezonabilă pentru crimă? am întrebat eu cu amărăciune. Cum ar putea să se gândească la una suficient de bună? Nu e destul de isteată. Părea atât de nefericit, că mi-am strâns brațele mai tare în jurul gâtului său. O mână s-a strecurat înspre părul lui și a rămas acolo. Cealaltă a coborât să-i dezmiere obrazul. Iubire, un cuvânt atât de cuprinzător, diferit de sex și de zece ori mai fascinant! M-am simțit plină de iubire pentru el când și-a aplecat fața în părul meu, suspirând. Mi-a șoptit numele iar și iar, ca și cum aș fi fost singura persoană pe lume reală, sigură și de nădejde.

Cumva, buzele noastre s-au întâlnit și ne-am sărutat, ne-am sărutat cu atâta pasiune, că s-a excitat și a încercat să mă tragă în camera lui.

– Vreau doar să te țin în brațe, atâta tot. Nimic altceva. Când voi pleca la școală, vreau să am mai multe amintiri – mai dă-mi ceva, Cathy, te implor.

Înainte să apuc să-l răspund, m-a luat din nou în brațe, sărutându-mă cu niște buze atât de fierbinți, că m-am îngrozit - și m-am și excitat.

- Oprește-te! Nu! am strigat eu, dar el a continuat, atingându-mi sânii și dându-mi rochia la o parte ca să-i poată săruta. Chris! am șuierat eu, furioasă deja. Nu mă iubi, Chris! Când vei pleca, ceea ce simți pentru mine se va topi ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Ne vom sili să îi iubim pe alții ca să ne putem simți neprihăniți. Nu putem fi dublura părinților noștri. Nu putem comite aceeași greșală.

M-a strâns mai tare, fără să scoată o vorbă, dar știam la ce se gândea. Nu avea să existe nimeni altcineva. Nu avea să permită asta. O femeie îl rănise prea profund, îl trădase incredibil când era tânăr și extrem de vulnerabil. Nu putea avea încredere decât în mine.

A făcut un pas în spate, iar în colțurile ochilor îi străluceau două lacrimi. Depindea de mine să rup legătura dintre noi acolo și atunci. Pentru binele lui. Oricine făcea întotdeauna ceva pentru binele altcuiva.

N-am putut să mă duc la culcare. Îl auzeam strigându-mă, dorindu-mă. M-am ridicat și m-am strecurat pe coridor și am ajuns din nou în patul lui, unde stătea întins și aștepta.

- N-ai să te eliberezi niciodată de mine, Cathy. Niciodată. Atât timp cât vei trăi, vom fi tu cu mine

- Nu!

- Ba da!

- Nu! Dar l-am sărutat, apoi am sărit jos din pat și am alergat înapoi în camera mea, trântind și încuind ușa în urma mea.

Ce se întâmpla cu mine? N-ar fi trebuit niciodată să mă duc la el în cameră, la el în pat! Eram oare atât de rea pe cât spunea bunica mea?

Nu, nu eram.

Nu era posibil!

PARTEA A DOUA

Ficțiuni cu bomboane

Era Crăciunul. Bradul atingea tavanul înalt de patru metri, și sub el erau daruri suficiente pentru zece copii! Nu că eu și Chris am mai fi fost copii. Carrie era încântată de tot ceea ce-i adusese Moșul. Eu și Chris cheltuiserăm ultimii bani furați ca să îi cumpărăm lui Paul un halat de casă roșu, minunat, și o rochie fabuloasă, din catifea roșie ca rubinul, pentru Henny – mărimea cincizeci și opt! A ridicat-o și s-a uitat la ea încântată și uluită. Apoi ne-a scris un mesaj de mulțumire – *O să fie o rochie bună pentru biserică. O să le facă geloase pe toate prietenele mele.*

Paul și-a probat noul halat de casă seducător. Arăta minunat în culoarea aceea și îi venea splendid. Apoi a urmat cea mai mare surpriză dintre toate. Paul a venit spre mine și s-a așezat pe vine. A scos din portofel cinci bilete mari, galbene. Dacă ar fi stat un an întreg să se gândească doar cum să-mi facă mie cea mai mare plăcere cu puțință, n-ar fi reușit mai bine de atât. În formă de evantai, în mâna lui mare, dar frumos conturată, ținea bilete la *Spărgătorul de nuci*, în interpretarea școlii de balet Rosencoff.

– Este o companie foarte profesionistă, din câte am auzit, ne-a explicat Paul. Eu nu prea mă pricep la balet, dar am întrebat în stânga și-n dreapta și se spune că sunt printre cei mai buni. Predau și lecții pentru începători, intermediari și avansați. Tu la ce nivel ești?

- La avansați, a hotărât Chris, în timp ce eu nu reușeam decât să mă holbez la Paul, prea fericită ca să pot vorbi. Cathy era începătoare când a ajuns să trăiască la mansardă. Dar acolo i s-a întâmplat ceva extraordinar - stafia Annei Pavlova a venit și a pus stăpânire pe trupul ei. Iar Cathy a învățat singură să meargă pe poante.

În seara aceea, am stat cu toții, inclusiv Henny, fermecați în rândul al treilea, pe mijloc. Dansatorii aceia de pe scenă nu erau doar buni - erau superbii! În special bărbatul chipeș, pe nume Julian Marquet, care avea rolul principal. Ca prin vis, l-am urmat pe Paul în spatele scenei în timpul antractului, pentru că urma să-i cunosc pe balerini! Ne-a dus la un cuplu care aștepta semnalul să intre în scenă.

- Madame, Georges, li s-a adresat el unei femei micuțe și unui bărbat nu cu mult mai mare decât ea, ea este pupila mea, Catherine Doll, despre care v-am povestit. El e fratele ei, Christopher, iar frumusețea aceasta mică este Carrie, iar pe Henrietta Beech ați cunoscut-o deja.

- Da, desigur, a spus doamna care arăta ca o dansatoare, vorbea ca o dansatoare și își purta părul negru ca o dansatoare, pieptănat pe spate, fără un fir pe față, și prins într-un concimens. Peste costumul negru de balerină avea o rochie foșnitoare din șifon negru și, pe deasupra, un bolero din piei de leopard. Soțul ei, Georges, era un bărbat tăcut, slăbănog, palid, cu un păr incredibil de negru și buze atât de roșii, încât păreau făcute din sânge închegat. Formau un cuplu potrivit, pentru că și buzele ei erau stacojii, și ochii îi erau creionați în nuanțe palide precum aluatul de patiserie. Două perechi de ochi negri ne-au studiat, mai întâi pe mine, apoi pe Chris. Și tu ești dansator? l-au întrebat pe fratele meu.

Doamne, oare vorbeau mereu în același timp?

- Nu, eu nu dansez, a răspuns Chris, părând jenat.

- O, ce păcat! a oftat doamna cu regret. Ce pereche extraordinară ați face pe scenă! Oamenii s-ar îngămădi să se uite la o frumusețe ca tine și ca sora ta. S-a uitat în jos la micuța Carrie, agățată temătoare de mâna mea, ignorând-o cu nonșalanță.

- Chris are de gând să devină doctor, i-a explicat doctorul Paul.

- Ha! a pufnit doamna Rosencoff, ca și cum Chris și-ar fi ieșit din minți. Și ea, și soțul ei și-au întors spre mine ochii ca abanosul, concentrându-se cu atâta intensitate, că am început să mă simt iritată, transpirată și intimidată. Ai studiat *daunsul*? (Pronunța întotdeauna *dauns*, ca și cum cuvântul ar fi conținut un „u“.)

- Da, am răspuns cu voce scăzută.

- La ce vârstă ai început?

- La patru ani.

- Și acum ai...

- Împlinesc șaisprezece în aprilie.

- Bine. Foarte, foarte bine. Și-a frecat palmele mâinilor ei lungi și osoase. Unsprezece ani și ceva de antrenament profesionist. La ce vârstă ai început să mergi pe poante?

- La doisprezece ani.

- Minnat! a strigat ea. Niciodată nu le pun pe fete să meargă pe poante înainte de a împlini treisprezece ani, dacă nu sunt foarte bune. Apoi s-a încruntat cu suspiciune. Tu ești foarte bună sau doar mediocră?

- Nu știu.

- Adică nu ți-a spus nimeni niciodată?

- Nu.

- Atunci înseamnă că ești doar mediocră.

A pufnit pe nas, s-a întors spre soțul ei și a făcut un gest arogant din mână, ca să ne expedieze.

- Ia stați așa! a izbucnit Chris, roșu la față, din cale-afară de furios. Nu există nici un dansator pe scena aia, în seara asta, care să fie la fel de bun cum e Cathy! Nici măcar unul! Fata aia de acolo, care joacă rolul Clarei - uneori este în contratimp față de muzică -, Cathy nu este niciodată în contratimp. Sincronizarea ei e perfectă, are o ureche perfectă. Chiar când dansează pe aceeași melodie, are o mică variație de fiecare dată, niciodată nu execută o figură de două ori la fel, improvi-

emoționant. Ați fi norocoși să aveți în compania dumneavoastră o dansatoare precum Cathy!

Ochii aceia oblici și negri ca smoala s-au întors spre el, sorbind intensitatea spuselor lui.

- Tu ești o autoritate în domeniul baletului? l-a întrebat ea cu un oarecare dispreț. Tu știi cum să deosebești dansatorii cu adevărat dăruiți de cei obișnuiți?

Chris a fost de neclintit, de parcă totul se petrecea într-un vis, și a început să vorbească de parcă picioarele îi prinseseră rădăcini acolo, și chiar și vocea lui avea o răgușeală ce îi trăda sentimentele.

- Eu nu știu decât ceea ce văd și ce emoții îmi trezește Cathy când dansează. Știu că atunci când pornește muzica, iar ea începe să se miște în ritmul ei, inima mea se oprește în loc, iar, când se termină dansul, știu că mă lasă îndurerat pentru că s-a sfârșit o asemenea frumusețe. Nu doar că interpretează un rol, ea este acel personaj; te face să crezi - pentru că ea crede -, și nu există nici o fată în compania dumneavoastră, care să ajungă la inima mea și să o strângă până pulsează. Așa că, n-aveți decât, refuzați-o și lăsați altă companie de balet să profite de prostia voastră.

Ochii doamnei s-au fixat prelung și insistent asupra lui Chris, ca și aceia ai doctorului. Apoi, madame Rosencoff s-a întors încet spre mine și m-a evaluat încet, măsurat și cântărit din cap până-n picioare.

- Măine, la ora unu fix. La studioul meu, vei avea o audiție cu mine. Nu era o cerere, ci o dispoziție - una care nu trebuia încălcată -, și, nu știu din ce motiv, cu toate că trebuia să fiu fericită, eram furioasă.

- E prea devreme mâine. Nu am costume, nu am echipament, nu am poante.

Lăsasem în urmă toate acele lucruri, în mansarda de la conacul Foxworth.

- Prostii! m-a expediat cu o fluturare arogantă a mâinii ei elegante. Îți punem noi la dispoziție orice ai nevoie - doar să vii -, și să nu întârzii, pentru că avem pretenția ca dansatorii

noștri să fie disciplinați în *toate* privințele, inclusiv în ceea ce privește punctualitatea!

Ne-a făcut semn să plecăm, cu un gest regal, apoi s-a îndepărtat grațioasă, urmată de soțul ei, lăsându-mă încremenită. Cu gura căscată, fără replică, am observat privirea atentă a dansatorului, Julian Marquet, care cu siguranță auzise fiecare cuvânt. Ochii lui întunecați străluceau de interes și admirație.

– Simte-te flatată, Catherine, mi-a spus el. De obicei, ea și Georges nu primesc pe nimeni, decât după luni întregi de așteptat după o audiție, uneori chiar ani.

În seara aceea am plâns în brațele lui Chris.

– Mi-am ieșit din mână, am suspinat. Știu sigur că o să mă fac de râs mâine. Nu e drept că nu-mi lasă mai mult timp să mă pregătesc! Trebuie să-mi recapăt flexibilitatea. O să fiu țea-până, stângace și n-o să mă vrea! Știu sigur că n-o să mă vrea!

– O, mai termină, Cathy! mi-a spus el strângându-mă mai tare în brațe. Te-am văzut ținându-te de pat și făcând plieuri și *tendus*. Nici nu ți-ai ieșit din mână, nu ești nici țea-până, nici stângace – ești doar speriată. Ai un trac teribil, asta e tot. Și nu trebuie să-ți faci griji, ești grozavă. Eu o știu, și o știi și tu.

Mi-a depus un sărut de noapte bună ușor pe buze, a lăsat brațele jos și a pornit spre ușă.

– În seara asta am să mă așez în genunchi și am să mă rog pentru tinc. Am să-l implor pe Dumnezeu să te lase să-i dai gata mâine. Și o să fiu acolo ca să exult când o să le văd figurile uluite – pentru că nimănui n-o să-i vină să creadă ce minune a dansului ești.

Cu asta, a plecat. Iar eu am rămas pradă suferinței și așteptării. M-am strecurat sub pături și am stat trează, tremurând toată.

Ziua următoare avea să fie ziua cea mare pentru mine, șansa mea de a dovedi ceea ce eram și faptul că aveam un dar special, necesar pentru a ajunge în vârf. Trebuia să fiu *cea mai bună*, mai puțin nu mi-era de ajuns. Trebuia să le arăt mamei, bunicii, lui Paul, lui Chris, tuturor. Nu eram nici rea,

nici păcătoasă, nici odrasla diavolului. Eram pur și simplu eu - cea mai bună balerină din lume!

M-am sucit și m-am răsucit, adormind și trezindu-mă din coșmaruri în timp, ce Carrie își continua liniștită somnul. În vis, am făcut totul greșit la audiție, ba încă mai rău, am făcut totul greșit de-a lungul întregii mele vieți! Am sfârșit ca o bătrână veștejită, care cerșea pe străzile unui mare oraș. Am trecut în întuneric pe lângă mama mea și i-am cerut de pomană. Ea era încă tânără și frumoasă, înveșmântată în straie luxoase, cu bijuterii și blănuri, și era însoțită de eternul tânăr credincios Bart Winslow.

M-am trezit. Era încă noapte. Ce noapte lungă! Am coborât scările ca să găsesc luminile din brad aprinse, și pe podca pe Chris, care stătea întins și se uita la crengile bradului. Asta obișnuiam să facem amândoi pe când eram copii. Deși ar fi trebuit să știu, m-am simțit atrasă în mod irezistibil spre el și m-am întins lângă el. M-am uitat în strălucirea parcă de pe altă lume a bradului de Crăciun.

- Credeam că ai uitat, a murmurat Chris fără să se uite spre mine. Mai ții minte, când eram la conacul Foxworth, bradul era atât de mic, așezat pe o masă, și nu puteam sta sub el ca acum - și uite ce s-a întâmplat. Hai să nu mai uităm niciodată! Chiar dacă brazii noștri de acum înainte vor avea doar o jumătate de metru, o să-i așezăm undeva sus, ca să ne putem întinde sub ei.

Felul în care a rostit toate acestea m-a îngrijorat. Am întors încet capul să mă uit la profilul lui. Era atât de frumos, stând acolo întins, cu părul lui blond, ale cărui nuanțe se schimbau. Fiecare șuviță părea să aibă o nuanță diferită din curcubeu, iar când a întors capul și ne-am privit, până și ochii îi străluciau.

- Arăți atât de... minunat, i-am spus cu o voce gătuită. Văd bomboane în ochii tăi, și nestematele coroanei britanice.

- Nu, asta văd eu în ochii tăi, Cathy. Ești atât de frumoasă în cămașa asta albă de noapte. Te ador în cămăși albe de noapte, cu funde albastre din satin. Îmi place la nebunie felul

în care părul tău se răspândește ca un evantai și cum îți întorci obrazul ca să se odihnească pe o pernă din satin.

S-a dat mai aproape acum, și capul lui era pe părul meu. Și-a apropiat și mai mult capul până când frunțile ni s-au lipit. Îi simțeam răsuflarea caldă în față. Mi-am lăsat capul pe spate și mi-am arcuit gâtul. Nu mi s-a părut tocmai real când buzele lui fierbinți m-au sărutat pe gât și au zăbovit acolo. Mi s-a tăiat răsuflarea. Câteva clipe nespuse de lungi, am așteptat să se dea la o parte. Voiam să mă retrag, dar nu puteam. O pace plăcută m-a luat în stăpânire, înfiorându-mi pielea cu o senzație de furnicătură.

– Nu mă săruta din nou, i-am șoptit, agățându-mă mai tare de el și apăsându-i capul pe gâtul meu.

– Te iubesc! mi-a șoptit el întretăiat. Nu va exista nimeni pentru tine în afară de mine. Când voi fi bătrân, foarte bătrân, mă voi gândi la această noapte cu tine, sub bradul de Crăciun, și îmi voi aminti cât de bună ai fost să mă lași să te țin așa.

– Chris, chiar trebuie să pleci să te faci doctor? N-ai putea să rămâi aici și să te hotărăști la altceva?

A ridicat capul ca să se uite în ochii mei.

– Cathy – chiar trebuie să mă întreb? A fost singurul lucru pe care mi l-am dorit toată viața, în afară de tine...

Am suspinat din nou. Nu voiam să plece! I-am gădilat fața cu o șuviță din părul meu până când a strigat și m-a sărutat pe buze. Un sărut atât de moale, dornic să devină mai îndrăzneț, dar și temător că aveam să plec dacă o făcea. A început să-mi spună lucruri nebunești când s-a sfârșit sărutul, despre faptul că semănam izbitor de mult cu un inger.

– Cathy, uită-te la mine! Nu întoarce capul și nu te preface că nu știi ce fac, ce spun! Uită-te și vezi cât de mult sufăr din pricina ta! Cum aș putea să-mi găsesc pe altcineva, când te-ai născut în măruntaiele mele și ești carne din carnea mea? Sângele tău curge când curge și al meu! Ochii tăi ard când ard și ai mei – nu nega!

Măinile lui tremurânde au început să băjbâie după năstureii îmbrăcați în dantelă și mi-a deschiat cămașa de noapte până

în talie. Am închis ochii, și iată-mă din nou în mansardă, căci m-a înjunghiat din greșeală, într-o parte, cu foarfeca, așa că acum sufeream, sângeram și aveam nevoie de buzele lui să mă sărute și să-mi alunge durerea.

- Ce săni frumoși ai! mi-a spus oftând încetișor, aplecându-se să-i mângâie cu nasul. Îmi amintesc când nu aveai nici o formă și apoi au început să crească. Erai atât de sfioasă din cauza lor, voiai mereu să porți doar pulovere largi, ca să nu-ți vâd. De ce te rușinai?

Pluteam undeva deasupra, privind-l cum îmi sărută săni cu adorație, și tremuram înlăuntrul meu. De ce îl lăsam să facă asta? Brațele mele l-au tras mai aproape, iar când buzele noastre s-au întâlnit din nou, poate că degetele mele au fost cele care i-au desfăcut nasturii de la pijama pentru ca pieptul lui gol să se lipească de al meu. Ne-am contopit într-un amestec fierbinte de dorință nesatisfăcută - apoi am strigat deodată:

- Nu! E păcat!

- Atunci, hai să păcătuim!

- Atunci, nu mă părăsi niciodată! Nu te mai face doctor! Stai lângă mine! Nu pleca și nu mă părăsi! Mă tem de mine când nu sunt lângă tine. Uneori, fac lucruri nebunești. Chris, te rog, nu mă lăsa singură. N-am fost niciodată singură, te rog, rămâi!

- Trebuie să devin doctor, mi-a răspuns cu un oftat. Cere-mi să renunț la orice altceva, și o să spun da. Dar nu-mi cere să renunț la singurul lucru care m-a menținut pe linia de plutire. Tu nu ai renunța la dans, nu-i așa?

Nu știam, și am răspuns săruturilor lui impetuoase, focul dintre noi s-a întezit, copleșindu-ne pe amândoi și aruncându-ne la marginea iadului.

- Te iubesc atât de mult, încât uneori nu știu cum să procedez! mi-a strigat el. De te-aș putea avea măcar o dată, nu te-ar dura deloc, n-ai simți decât bucurie!

Și-a desfăcut pe neașteptate buzele fierbinți, iar limba care mi-a silit buzele să se deschidă mi-a străpuns trupul cu un șoc electric!

– Te iubesc, o, cum te iubesc! Visez la tine, mă gândesc la tine întreaga zi.

Și a continuat tot așa, în timp ce respirația i s-a accelerat până s-a prefăcut într-un gâfâit, iar eu am fost răpusă de trupul meu pregătit și dornic să fie satisfăcut. În vreme ce rațiunea mea voia să-l refuze, îl doream! Am gemut de rușine!

– Nu aici, mi-a spus el printre sărutări. Sus, în camera mea.

– Nu! Sunt sora ta – și camera ta este prea aproape de a lui Paul. Ne-ar auzi!

– Atunci vom folosi camera ta. Carrie doarme buștean.

Până să apuc să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a luat în brațe și a pornit în goană pe scări, până în camera mea, unde s-a prăbușit pe pat odată cu mine. Mi-a scos cămașa de noapte și și-a scos și el pijamaua, apoi s-a aruncat lângă mine și a continuat ceea ce începuse. Nu voiam asta. Nu voiam să se mai întâmple niciodată!

– Oprește-te! am strigat și m-am rostogolit mai departe de el.

Am căzut la podea. Într-o secundă, era și el la podea, lup-tându-se cu mine. Ne-am răsucit necontenit, două trupuri goale care s-au izbit deodată de o suprafață dură. Asta l-a făcut să se oprească. S-a holbat la cutia cu biscuiți Oreo, la bucata de pâine, la mere, la portocale, la livra de brânză, la batonul de unt, la cele câteva cutii cu ton, fasole și suc de roșii. Au căzut și un desfăcător de conserve, farfurii, pahare și tacâmuri.

– Cathy! De ce furi din mâncarea lui Paul și o ascunzi sub pat?

Am clătinat din cap, neștiind cu claritate de ce luasem și ascunsesem mâncarea. Apoi m-am ridicat și am întins mâna după cămașa de noapte pe care mi-o trăsesese de pe mine și m-am acoperit cu sfială cu ea.

– Ieși afară! Lasă-mă în pace! Nu te iubesc decât ca pe un frate, Christopher!

A venit și m-a luat în brațe, lăsându-și capul pe umărul meu.

– Îmi pare rău. O, draga mea! Știi de ce ai furat mâncarea. Simți că trebuie să o ții la îndemână – te temi că într-o zi vom fi pedepsiți din nou. Nu știi că sunt singurul care va înțelege? Lasă-mă să te mai iubesc doar o dată, Cathy, o singură dată,

ca să ne ajungă pentru tot restul vieții. Lasă-mă să-ți ofer plăcere așa cum nu am mai făcut-o vreodată, o singură dată, să ne ajungă pentru toată viața!

L-am plesnit peste față.

- Nu! m-am răstit. Nu se va mai întâmpla niciodată! Ai promis și am crezut că o să te ții de cuvânt! Dacă trebuie să ajungi doctor, și să pleci, și să mă lași singură - atunci va rămâne nu pentru totdeauna! M-am oprit brusc. Nu asta voiam să spun. Chris... nu te uita așa la mine, te rog!

Și-a tras încet pijama pe el, aruncându-mi o privire rănită.

- Pentru mine nu există viață dacă nu ajung doctor, Cathy.

Mi-am acoperit gura cu palmele ca să nu țip. Ce se întâmpla cu mine? Nu puteam să-i ordon să-și abandoneze visul. Nu eram la fel ca mama, care făcuse pe toată lumea să sufere ca să-și atingă scopurile. Am suspinat în brațele lui. Îmi găsisem deja în fratele meu dragostea aceea eternă, nepieritoare, incremenită în timp, o dragoste ce nu putea înflori vreodată. Mai târziu, când stăteam singură întinsă pe pat, cu ochii deschiși, mi-am dat seama, după disperarea pe care o simțeam, că vântul putea să sufle în continuare chiar și într-o vale fără munți.

Audiția

Era a doua zi de Crăciun. La ora unu, trebuia să fiu la Greenglenna, orașul lui Bart Winslow și a școlii de balet Rosencoff.

Ne-am înghesuit cu toții în mașina lui Paul și am ajuns cu cinci minute mai devreme.

Madame Rosencoff mi-a cerut să-i spun madame Marisha, dacă aveam să fiu acceptată. Dacă nu reușeam, nu mai trebuia să-i spun nicicând în vreun fel. Era îmbrăcată doar în costumul negru, mulat pe corp, ce îi dezvăluia fiecare formă a trupului superb, pe care îl menținea suplu și în formă, cu toate că probabil se apropia de cincizeci de ani. Sfârcurile îi străpungeau materialul negru, tari ca niște bumbi metalici. Soțul ei, Georges, purta și el negru, ca să-și expună trupul vânos, care tocmai începea să-și arate vârsta prin mica protuberanță a burții sale. Erau douăzeci de fete și trei băieți la audiție.

– Ce muzică îți alegi? m-a întrebat ea. (Părea că soțul ei nu avea de gând să scoată o vorbă, chiar dacă își ținea ochii strălucitori, ageri, ațintiți asupra mea.)

– *Frumoasa din pădurea adormită*, am spus încet, considerând rolul prințesei Aurora cea mai bună bucată pentru audiții din întregul repertoriu clasic – așa că de ce să aleg un rol mai puțin solicitant? Pot să dansez singură *Rose Adagio*, m-am lăudat.

– Splendid, mi-a spus sarcastic. Apoi a adăugat cu și mai mult dispreț: Mi-am imaginat, doar după cum arăți, că o să vrei *Frumoasa din pădurea adormită*.

Asta m-a făcut să-mi doresc să fi ales ceva mai simplu.

- Ce culoare vrei la costum?

- Roz.

- Mă gândeam eu.

Mi-a aruncat un costum roz-deschis și apoi, la fel de non-șalantă, a ales la întâmplare dintr-un șir triplu de zeci de poante. Mi-a aruncat o pereche care îmi venea perfect; incredibil, dar adevărat. Când m-am dezbrăcat și mi-am pus costumul și balerinii, m-am ascuns după o măsuță de toaletă lungă, cu o oglindă la fel de mare și am început să-mi prind părul. Nu era nevoie să mi se spună că madame voia să-mi vadă gâtul, nici că orice *épaulement* aveam să execut avea să-i displacă. Știam asta deja.

Abia am terminat cu îmbrăcatul și cu aranjatul părului, inconjura de un cârd de fete care chicoteau, că madame Marisha și-a băgat capul prin ușa întredeschisă să vadă dacă eram gata. Ochii ei negri ca smoala m-au cercetat critic.

- Nu-i rău. Vino după mine, mi-a ordonat, și a pornit, cu picioarele ei puternice, musculoase. Cum de lăsase să se întâmple una ca asta? Nu aveam de gând să stau vreodată pe poante atât de mult încât picioarele mele să arate atât de butucănoase ca ale ei - niciodată!

M-a condus într-o sală mare cu podeaua lustruită, care nu era atât de alunecoasă pe cât părea. De-a lungul pereților erau aliniat scaune pentru spectatori, și i-am văzut pe Chris, pe Carrie, pe Henny și pe doctorul Paul. Acum îmi dorcam să nu le fi spus să vină cu mine. Dacă nu reușeam, aveau să fie martorii umilirii mele. Mai erau încă vreo opt sau zece persoane acolo, dar nu le-am dat mare atenție. Băieții și fetele din companie s-au adunat la arlechin ca să privească. Mă temeam mai mult decât mi-aș fi imaginat. Sigur, mai exersasem de când evadasem de la conacul Foxworth, dar nu cu tot atât devotament ca în mansardă. Ar fi trebuit să stau trează toată noaptea și să exersez, și să ajung acolo în zori ca să-mi fac încălzirea - poate că atunci nu aș fi avut o asemenea senzație de greață din cauza emoțiilor!

Îmi doream să intru ultima, să-i văd pe toți ceilalți, să le observ greșelile și să învăț din ele, sau să le văd realizările și să trag învățăminte din ele. Astfel, aș fi putut să apreciez ceea ce trebuia să fac eu.

Georges însuși s-a așezat la pian. Am înghițit în ciuda nodului din gât, mi-am simțit gura iască, și fluturii din piept au fost cuprinși de panică, în timp ce ochii mei îi cercetau pe spectatori, căutând forța de care aveam nevoie în ochii albaștri ai lui Chris. Și, ca întotdeauna, era acolo să-mi zâmbescă și să-mi transmită mândria, încrederea și eterna lui admirație. Dragul, iubitul meu Christopher Doll, mereu prezent când aveam nevoie de el, dându-mi mereu și făcându-mă să mă simt mai bine decât aș fi fost fără el. Dă, Doamne, să fie bine! m-am rugat eu. Fă să mă ridic la nivelul așteptărilor lui!

N-am putut să mă uit la Paul. El voia să-mi fie tată, nu vreun etalon. Dacă cșuam și îl făceam de râs, cu siguranță avea să mă privească cu alți ochi. Aveam să-mi pierd farmecul pe care îl exercitam asupra lui. Aveam să fiu o persoană banală.

O atingere pe umăr m-a făcut să tresar. M-am răsucit și m-am trezit față în față cu Julian Marquet.

- Baftă! mi-a șoptit el, apoi a zâmbit, arătându-și dinții albi, perfecți. Ochii lui negri străluceau malițios. Era mai înalt decât majoritatea balerinelor, aproape 1,85 metri, și aveam să aflui curând că avea nouăsprezece ani. Avea pielea la fel de deschisă la culoare ca a mea, dar contrastul cu părul negru îl făcea să pară palid. Avea bărbia puternică, despăcată și o gropiță în obrazul drept. I-am mulțumit pentru urări, cucerită de fizicul lui uluitor. Vai! mi-a spus el pe un ton răgușit când i-am zâmbit. Ești o frumusețe, păcat că ești doar o puștoaică.

- Ba nu sunt o puștoaică!

- Dar ce ești atunci? Vreo doamnă purie de optsprezece ani?

Am zâmbit, foarte mulțumită la gândul că arătam atât de matură.

- Poate că da, poate că nu.

A rânjit de parcă deținea toate răspunsurile. După felul în care se fălea că era unul dintre cei mai chipeși balerini dintr-o

companie din New York, poate că *chiar* deținea toate răspunsurile.

- Sunt aici doar de sărbători, ca să-i fac o favoare lui madame. Curând, mă întorc la New York, unde mi-e locul. S-a uitat în jur, de parcă „provincia“ îl plictisea de moarte, iar mie mi-a tresărit inima. Speram că era unul dintre balerini cu care aveam să lucrez.

Am mai schimbat câteva cuvinte, apoi s-a auzit semnalul muzical. Deodată, m-am trezit singură în mansardă, cu florile din hârtie colorată atârând de fire lungi: nimeni, în afară de mine și de acel amoretz secret, care dansa mereu în fața mea, nelăsându-mă niciodată să mă apropiu ca să-i văd chipul. Am dansat, temătoare la început, și am făcut tot ceea ce trebuia să fac, toate săriturile încrucișate, toate fluturările de brațe, toate piruetele. Am avut grijă să-mi țin ochii deschiși și fața spre spectatorii pe care nu-i vedeam. Apoi magia s-a pogorât și m-a cuprins. N-a fost nevoie să număr, muzica mi-a spus ce să fac și cum să fac, pentru că eram vocea ei și nu aveam cum să greșesc. Și, ca întotdeauna, bărbatul a venit să danseze cu mine - numai că de data asta i-am văzut chipul! Fața lui frumoasă și palidă, cu ochii negri, scânteietori și părul negru-albăstrui și buzele roșii. Julian!

L-am zărit ca prin vis, întinzându-și brațele puternice și lăsându-se într-un genunchi, cu piciorul celălalt întins în spate, grațios. Mi-a semnalat din ochi că trebuia să alerg și să mă arunc în brațele lui desfăcute.

Incântată să-l văd acolo pe el, un profesionist, eram la jumătatea drumului spre el, când o durere înfiorătoare mi-a străpuns abdomenul. M-am încovoiat și am țipat. La picioarele mele era o baltă imensă de sânge! Sângele îmi șiroia în jos pe picioare, pătându-mi costumul și balerini roz. Am alunecat, prăbușindu-mă la podea, atât de slăbită, că nu am putut decât să zac acolo și să aud țipetele. Nu erau ale mele, ci ale lui Carrie. Am închis ochii, fără să-mi pese cine a venit să mă ridice. Am auzit undeva departe vocea lui Paul, apoi pe a lui Chris. Fața îngrijorată a lui Chris era deasupra mea, cu dragostea lui

pentru mine prea vizibilă; m-a alinat, dar m-a și îngrozit, pentru că nu voiam să vadă Paul. Chris a spus ceva de genul să nu-mi fie frică în timp ce întunericul s-a pogorât și m-a dus departe, departe, unde nimeni nu mă dorea.

Iar cariera mea de dansatoare, neîncepută încă, era sfârșită, sfârșită.

M-am trezit dintr-un vis urât și l-am găsit pe Chris stând pe un pat de spital și ținându-mă de mâna mea slăbită... ochii aceia albaștri... o, Doamne, ochii aceia.

– Bună! mi-a spus el încet, strângându-mă de degete. Am așteptat să-ți revii în simțiri.

– Bună!

A zâmbit și s-a aplecat să mă sărute pe obraz.

– Să-ți spun ceva, Catherine Doll, cu siguranță te pricepi să închei un dans cu dramatism.

– Da, asta e talent. Talent adevărat. Cred că mai bine m-aș apuca de actorie.

A ridicat din umeri cu indiferență.

– Bănuiesc că ai putea, deși mă îndoiesc că o vei face.

– O, Chris, am izbucnit cu o voce slăbită, știi bine că mi-am distrus șansele! De ce am sângerat în halul ăla?

Știam că mi se putea citi teama în ochi. Teama că el a văzut și că știa motivul. S-a aplecat să mă îmbrățișeze și m-a ținut la pieptul lui.

– Viața ne oferă mai multe șanse, Cathy, știi prea bine. A trebuit să-ți faci un D-C. O să fii bine și pe picioarele tale până mâine.

– Ce e aia D-C?

A zâmbit și m-a mângâiat tandru pe obraz, uitând, ca întotdeauna, că nu eram la fel de bine pregătită ca el din punct de vedere medical.

– E prescurtarea pentru o procedură prin care uterul unei femei este dilatat și se folosește un instrument numit chiuretă ca să înlătore reziduurile de pe pereții uterului. Probabil că menstruațiile care nu ți-au venit s-au coagulat acolo și acum

au țâșnit. Privirile ni s-au întâlnit. Asta a fost tot, Cathy... nimic altceva.

- Cine a efectuat procedura? am șoptit, speriată să nu fi fost Paul.

- Un ginecolog pe nume Jarvis, un prieten al doctorului nostru. Paul spune că e cel mai bun ginecolog din zonă.

Mi-am lăsat din nou capul pe pernă, neștiind ce să cred. Dintre toate momentele în care mi se putea întâmpla așa ceva - în fața celor pe care încercam să-i impresionez. Doamne, de ce era viața atât de crudă cu mine?

- Deschide ochii, doamna mea Catherine, mi-a spus Chris. Faci prea mult caz, și nu are importanță. Uită-te la dulapul de acolo și vezi toate florile frumoase, adevărate, nu din hârtie. Sper că nu te deranjează că am aruncat o privire pe felicitări. Sigur că nu mă deranja. S-a întors imediat de la dulap și mi-a pus în mână fără vlagă un plic mic, alb. Mă holbam la buchetul uriaș de flori, gândindu-mă că era de la Paul, și abia apoi mi-am aruncat ochii la biletul din mână mea. Degetele îmi tremurau când am scos din plic un bilețel pe care scria:

*Sper să-ți revii curând. Te aștept lumea viitoare, la ora trei fix.
Madame Marisha*

Marisha! Fusesem acceptată!

- Chris! Familia Rosencoff mă vrea!

- Evident că te vor, a spus el cu blândețe. Ar fi fost de-a dreptul tâmpiți să nu te vrea, dar femeia aia mă sperie de moarte! Nu mi-aș dori să-mi controleze viața, chiar dacă e mititică. Dar cred că o să te descurci tu cu ea: poți oricând să sângerezi pe picioarele ei.

M-am ridicat în capul oaselor și l-am luat în brațe.

- O să fie bine pentru noi, Chris? Chiar crezi că o să fie bine? Putem fi noi atât de norocoși?

A dat din cap aprobator, a zâmbit, apoi a arătat spre alt buchet, unul de la Julian Marquet, cu un alt bilețel. *Ne vedem când mai vin de la New York, Catherine Doll, deci, nu mă uita.*

Iar, peste umărul lui Chris, în timp ce mă strângea în brațe, l-am văzut pe Paul intrând în cameră și șovăind lângă ușă, uitându-se încruntat la noi doi, apoi îndreptându-se spre noi cu un zâmbet pe chip. Eu și Chris ne-am desprins rapid unul de celălalt.

Din nou la școală

În ianuarie, a sosit ziua în care a trebuit să ne despărțim. Dăduserăm niște examene ca să ni se evalueze abilitățile și, spre marea surprindere a lui Chris, dar și a mea, ne descurcaserăm extrem de bine. Eu m-am dovedit aptă pentru clasa a zecea, Carrie pentru a treia, iar Chris a intrat la școala pregătitoare pentru colegiu. Dar pe fața lui Carrie nu se citea nici un semn de fericire când a început să țipe.

– Nu! Nu! Se pregătea să lovească cu piciorul, avea pumnii strânși ca pentru a se bate cu oricine ar fi încercat să o silească. Nu vreau să merg la nici o școală privată veche pentru fetițe mici și ciudate! Nu merg! Nu poți să mă obligi! Am să-i spun doctorului Paul, Cathy!

Era roșie la față de furie, iar vocea ei plângăcioasă era ca un valet de sirenă.

Nu eram deloc încântată de ideea de a o trimite pe Carrie la o școală privată, la cincisprezece kilometri în afara orașului. A doua zi după ce pleca ea, urma să plece și Chris. Urma să rămân singură să merg la liceu – iar noi juraserăm solemn să nu ne despărțim niciodată, niciodată. (M-am silit să duc înapoi rezerva de mâncare ascunsă – și nimeni în afară de Chris nu a aflat despre asta.) Am luat-o pe Carrie în poală la mine ca să-i explic că doctorul Paul alesese școala aceea foarte specială și plătise deja o taxă de școlarizare imensă. A închis strâns ochii, încercând să nu mă asculte.

– Și nu e nici pe departe o școală pentru fetițe mici și ciudate, i-am spus pe un ton de alint și apoi am sărutat-o pe frunte. Este o școală pentru fetițe bogate, ai căror părinți își permit tot ce e mai bun. Ar trebui să te simți mândră și foarte norocoasă că doctorul Paul este tutorele nostru legal.

Am convins-o oare? Dar oare o convinsesem vreodată în vreo privință?

– Tot nu vreau să merg, s-a văitat cu încâpățănare. De ce nu pot să merg la școala ta, Cathy? De ce trebuie să plec singură, fără nimeni?

– Fără nimeni? am râs eu ca să ascund ceea ce simțeam, o oglindire a temerilor ei. N-ai să fii singură, draga mea. O să fii cu sute de alte fete de vârsta ta. Tu mergi la o școală elementară, eu trebuie să merg la liceu. Am legănat-o înainte și înapoi pe brațe, mângâindu-i părul lung, strălucitor, ce se revărsa ca o cascadă, apoi i-am întors fețișoara nostimă de păpușă spre mine. O, cât era de drăguță acea mică făptură! Ar fi așa o frumusețe dacă i-ar crește și corpul, să fie proporțional cu capul ei mare. Carrie, patru oameni te iubesc foarte mult. Doctorul Paul, Henny, Chris și eu. Cu toții ne dorim tot ce e mai bun pentru tine, și chiar dacă suntem la câțiva kilometri depărtare, vei fi în inimile noastre, în gândurile noastre, și poți veni acasă în fiecare weekend. Și, crezi sau nu, școala nu este un loc îngrozitor, e chiar amuzant, pe cuvântul meu. Vei împărți o cameră încântătoare cu o fetiță de vârsta ta. Vei avea profesori pricepuți și, cel mai important, vei fi alături de niște fetițe care te vor considera cea mai drăguță ființă pe care au văzut-o vreodată. Și trebuie să îți dorești să fii alături de alți copii. Știu că e foarte amuzant să fii împreună cu o sumedenie de fete. Puteți să vă jucați, să înființați societăți secrete, să dați pe-treceri și să șuşotiți și să chicotiți toată noaptea. O să-ți placă la nebunie.

Mda, sigur. Avea să-i placă la nebunie.

Carrie a consimțit abia după ce a vărsat un potop de lacrimi, ochii ei rugători spunându-mi că mergea doar ca să ne facă pe plac mie și bincfăcătorului ei, pe care îl iubea enorm.

Ar fi dormit pe cule ca să-l mulțumească pe el. Iar pentru ea școala aceea de fete era un pat de cuie, pe care trebuia să îl îndure. Paul și Chris au intrat în cameră exact la timp ca să audă întrebând: „O să stau acolo multă vreme?” Amândoi stătuseră încuiați ore-n șir în biroul lui Paul, acesta explicându-i lui Chris câte ceva din chimia pe care neglijase să o studieze cât stătuserăm închiși. Paul i-a aruncat o singură privire lui Carrie, a văzut cât de nefericită era, apoi s-a îndreptat spre dulapul de pe hol. S-a întors imediat cu o cutie mare împachetată în hârtie mov și legată o fundă roșie, lată din satin.

- Asta e pentru blonda mea preferată, i-a spus el cu blândețe.

Ochii mari, chinuiți ai lui Carrie s-au uitat fix la el, apoi ea a zâmbit cu sferală.

- O! a strigat ea, încântată să-și desfacă darul și să găsească setul de valize din piele de un roșu strălucitor, alături de o cutie pentru cosmetice dotată cu un picptân auriu, perie, oglindă și sticlute și borcănășe din plastic, plus o cutie din piele pentru hârtie, ca să ne scrie scrisori acasă.

- Este mi-nu-nat! a exclamat ea, cucerită pe dată de obiectele roșii și atât de elegante. N-am știut niciodată că se fac valize roșii și se pun în ele oglinzi și lucruri de aur.

A trebuit să mă uit la Paul, care cu siguranță nu credea că o fetiță avea nevoie de farduri. A spus, de parcă mi-ar fi citit gândurile:

- Știu că e mai degrabă un cadou pentru adulți, dar am vrut să-i ofer un lucru pe care să-l poată folosi mulți ani de acum înainte. Când o va vedea, peste ani, se va gândi la mine.

- Sunt cele mai frumoase valize pe care le-am văzut vreodată, i-am spus eu cu voioșie. Poți să-ți pui periutele și pasta de dinți, pudra de baie și apa de toaletă în cutia pentru farduri.

- N-am să pun nici o porcărie de apă de toaletă în valizele mele!

Asta ne-a făcut pe toți să râdem. Apoi m-am ridicat și am alergat spre scări, grăbindu-mă să ajung în camera mea și să iau o cutiuță cu care m-am întors repede la Carrie. Am ținut-o

cu băgare de seamă în mână, întrebându-mă dacă să i-o dau și să-i trezesc amintiri vechi.

- Înăuntru sunt câțiva prieteni vechi ai tăi, Carrie. Când o să fii la Școala elementară pentru tinere domnișoare educate a domnișoarei Emily Dean Calhoun și o să te simți un pic singură, deschide cutia asta și vezi ce e în ea. Nu le arăta tuturor conținutul, doar prietenelor celor mai apropiate.

A făcut ochii mari, văzându-i pe micuții oameni din porțelan și pe bebelușul pe care îl iubea atât de mult, toate furate de mine din casa aceea de păpuși imensă și fabuloasă, cu care se jucase atâtea ore în mansardă. Luasem chiar și leagănul.

- Domnul și doamna Parkins, a șoptit Carrie. Lacrimi de fericire îi luceau în ochii mari, albaștri. Și bebelușul Clara! De unde au venit, Cathy?

- Știi foarte bine de unde au venit.

S-a uitat la mine, ținând în mână cutia plină cu vată care să protejeze fragilele păpuși și leagănul din lemn confecționat manual, toate, amintiri de familie neprețuite.

- Cathy, unde-i mama?

O, Doamne! Exact ce nu voiam să întreb!

- Carrie, știi prea bine că trebuie să le spunem tuturor că părinții noștri au murit.

- A murit mama?

- Nu, dar asta trebuie să spunem.

- De ce?

A trebuit să-i explic încă o dată lui Carrie de ce nu puteam spune niciodată cine eram cu adevărat, nici că mama noastră trăia încă, pentru că altfel aveam să ajungem înapoi în camera aceea îngrozitoare din aripa de nord. S-a așezat pe podea lângă noua valiză roșie strălucitoare, cu cutia de păpuși în poală, și s-a holbat la mine cu ochi plini de suferință, care nu vedeau nici urmă de înțelegere.

- Vorbesc serios, Carrie! Nu trebuie să menționezi niciodată vreun alt membru al familiei în afară de mine, de Chris, de doctorul Paul și de Henny. Ai înțeles?

A dat din cap aprobator, fără însă a pricepe. I se citea asta pe buzele tremurânde și în expresia melancolică de pe chip - încă o voia pe mama!

Apoi a venit ziua aceea groaznică, în care am dus-o pe Carrie cu mașina la cincisprezece kilometri în afara orașului Clairmont, ca să intre la școala aceea cu pretenții pentru fiicele oamenilor înstăriți. Era o clădire mare, zugrăvită în alb, cu un portic în față și nelipsitele coloane albe. Pe o plăcuță de alamă de lângă ușa de la intrare scria **ÎNFIINȚATĂ ÎN 1824**.

Am fost primiți într-un birou cu aspect cald și confortabil de către o descendentă a fondatoarei școlii, domnișoara Emily Dean Dewhurst. O femeie impunătoare, frumoasă, cu un păr uluitor de alb și fără nici un rid care să-i trădeze vârsta.

- Este un copil încântător, domnule doctor Sheffield. Desigur că vom face tot ce ne stă în puteri să o facem să se simtă fericită și în siguranță pe durata studiilor.

M-am aplecat să o îmbrățișez pe Carrie, care tremura, și i-am șoptit:

- Înveselește-te, fă un efort să te simți bine. Nu te simți abandonată. Vom veni în fiecare weekend să te luăm cu noi acasă. E chiar atât de rău?

S-a luminat la față și s-a forțat să zâmbescă.

- Da, pot s-o fac, a murmurat cu o voce slabă.

Nu a fost ușor să pornim cu mașina înapoi și să o lăsăm pe Carrie la conacul acela-frumos, alb.

Chiar a doua zi, a venit timpul să plece Chris la școala pregătitoare pentru băieți, și vai, cât m-a durut să-l văd împachetându-și lucrurile. Mă uitam, dar nu puteam să vorbesc. Eu și Chris nici măcar nu suportam să ne uităm unul la celălalt.

Școala lui era chiar mai departe. Paul a condus cam cincizeci de kilometri până când am ajuns în campusul cu clădiri din cărămidă trandafirie și, din nou, cu nelipsitele coloane albe. Simțind că avem nevoie să rămânem singuri, Paul a născocit o scuză slabă, spunând că vrea să vadă grădinile. Eu și Chris nu am rămas tocmai singuri, aflându-ne într-un alcov

opreau să se uite la noi. Voiam să fiu în brațele lui, cu obrazul lipit de al lui. Voiam ca acesta să fie un rămas bun al iubirii, desăvârșit, încât să știm că dispăruse pentru totdeauna sau, cel puțin, că păcatul se ștersese pentru totdeauna.

- Chris, am bâiguit printre lacrimi, ce-am să mă fac fără tine?

Ochii lui albaștri își tot schimbau culoarea, învâlmășindu-se în ei un caleidoscop de emoții.

- Cathy, nu se schimbă nimic, mi-a șoptit cu o voce răgușită, agățându-se de mâinile mele. Când ne vom vedea data viitoare, vom simți același lucru. Te iubesc! Te voi iubi mereu - fie că e bine sau rău, nu am ce face. Voi studia cu atâta sârguință, încât nu voi avea timp să mă gândesc la tine și să mi se facă dor de tine, și să mă întreb ce se întâmplă cu viața ta.

- Și vei ajunge cel mai tânăr absolvent al facultății de medicină din istoria omenirii, l-am muștruluit eu, cu o voce la fel de răgușită ca a lui. Păstrează un strop de iubire pentru mine și ascunde-o în cel mai adânc ungher al inimii tale, așa cum am să fac și eu cu iubirea mea pentru tine. Nu putem comite aceeași greșeală pe care au comis-o părinții noștri.

A oftat greu și și-a plecat capul, studiind podeaua de sub picioarele lui sau, poate, uitându-se la picioarele mele încălțate în pantofi cu toc, care le făceau să arate foarte bine.

- Să ai grijă de tine!

- Sigur că da! Și tu să ai grijă de tine. Nu învâța prea mult. Distrează-te puțin și scrie-mi cel puțin o dată pe zi; nu cred că ar trebui să încercăm factura telefonică.

- Cathy, ești îngrozitor de drăguță. Poate chiar prea drăguță. Mă uit la tine și o văd pe mama noastră, cum îți miști mâinile, cum îți apleci capul într-o parte. Să nu-l farmeci prea tare pe doctorul nostru. Vreau să spun, la urma urmei, e bărbat. Nu are soție, iar tu vei locui în aceeași casă cu el. A ridicat privirea, cu ochii dintr-odată aspri. Nu te pripi cu privire la nimic, încercând să scapi de ceea ce simți pentru mine. Vorbesc serios, Cathy.

- Promit să mă port cuviincios.

V.C. Andrews

Era o promisiune atât de slabă, când el era cel care trezise în mine dorința aceea primară, care ar fi trebuit reprimată până când aș fi fost suficient de matură să îi pot face față. Acum nu-mi doream decât să fiu implinită și iubită de cineva cu care să mă simt bine.

- Paul, a spus Chris șovăielnic, e un tip extraordinar. Îl iubesc. Carrie îl iubește și ea. Tu ce simți pentru el?

- Iubire, la fel ca tine și Carrie. Recunoștință. Nu e nimic greșit în asta.

- Nu a făcut nimic nelalocul lui?

- Nu, e onorabil și decent.

- Îl văd cum se uită la tine, Cathy. Ești atât de tânără, de frumoasă... de dornică de afecțiune. S-a oprit, roșind, și s-a uitat în altă parte cu vinovăție înainte de a continua. Simt că e urât să întreb, când el a făcut atâtea ca să ne ajute, și totuși, uneori mă gândesc că ne-a primit numai datorită... ei bine, numai datorită ție. Pentru că te dorește!

- Chris, e cu douăzeci și cinci de ani mai în vârstă decât mine. Cum poți să te gândești la așa ceva?

A părut ușurat.

- Ai dreptate, mi-a spus el. Ești pupila lui, și mult prea tânără. Probabil că are o mulțime de fete frumoase la spital, care ar fi bucuroase să fie cu el. Cred că ești în siguranță.

Zâmbind acum, m-a luat în brațe cu tandrețe și și-a lăsat buzele lângă ale mele. Doar un sărut cald, de rămas bun, deocamdată.

- Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat în seara de Crăciun, mi-a spus după ce ne-am sărutat.

Inima mea era o ruină suferindă când m-am retras ca să-l las singur. Cum aveam să trăiesc fără el aproape de mine? Un alt lucru pe care ni-l făcuse ea. Ne-a făcut să ținem prea mult unul la celălalt, când n-ar fi trebuit niciodată să ne manifestăm sentimentele reciproce în felul în care am făcut-o. Vina ei, mereu a fost doar vina ei! Era răspunzătoare pentru tot ceea ce mergea rău în viețile noastre!

– Să nu te suprasoliciți, Chris, pentru că vei ajunge curând să ai nevoie de ochelari.

A zâmbit, a făgăduit și, fără tragere de inimă, a făcut un gest de adio. Nici unul din noi nu a fost în stare să rostească „rămas bun”. M-am răsucit să fug de acolo, cu ochii în lacrimi, și am alergat pe coridoarele lungi, apoi afară, la lumina soarelui. M-am ghemuit în mașina albă a lui Paul și am început să suspin, precum Carrie când începea să urle.

Paul a apărut din senin, de nicăieri, și s-a așezat tăcut la volan. A răsucit cheia în contact, a ieșit cu spatele și a întors spre autostradă. N-a pomenit nimic referitor la ochii mei înroșiți sau la batista udă pe care o strângeam în mână ca să-mi șterg lacrimile care nu mai conteneau. Nu m-a întrebat nici de ce sunt așa tăcută, când, de obicei, îl necăjeam, făceam glume și vorbeam prostii, doar ca să nu aud liniștea. *Tăcere, liniște, ascultă cum cad penele, ascultă cum scâncește casa. Era tristețea din mansardă.*

Mâinile puternice și bine îngrijite ale lui Paul conduceau mașina cu ușurință și priceperc, în timp ce el ședea relaxat pe spate. I-am studiat mâinile, pentru că, după ochi, primul lucru pe care îl remarcam la un bărbat erau mâinile lui. Apoi mi-am mutat privirea la picioarele lui. Coapse puternice, bine conturate, scoase în evidență, poate prea mult, de pantalonii lui albaștri strâmți; dintr-odată, n-am mai fost nici tristă, nici abătută, ci am simțit un val de senzualitate. Drumul lat și negru era mărginit de o parte și de alta de niște arbori uriași, cioturoși și întunecați, bătrâni și groși.

– Magnolii, a spus Paul. Păcat că nu sunt încă înflorite, dar nu mai e mult până înfloresc. Iernile sunt scurte la noi. Un lucru să ții minte: să nu suflă spre o floare de magnolie, nici să n-o atingi; dacă faci asta, se usucă și moare. Mi-a aruncat o privire glumeață, așa că n-am putut să-mi dau seama dacă spunea sau nu adevărul. Mi-era groază să intru pe strada mea înainte să vii tu cu fratele tău și cu sora ta. Eram foarte singur. Acum vin bucuros acasă. E bine să simți din nou fericire.

Vă mulțumesc, Cathy, că ați apucat spre sud, și nu spre nord sau spre vest.

De îndată ce am ajuns acasă, Paul s-a îndreptat spre cabinetul lui, iar eu m-am dus sus să încerc să-mi alung singurătatea exersând la bară. Paul nu a venit acasă la cină, ceea ce a înrăutățit situația. Nu a apărut nici după cină, așa că m-am dus la culcare devreme. Singură. Eram atât de singură. Carrie plecase. Sprijinul meu, Christopher Doll, plecase și el. Pentru prima oară aveam să dormim sub acoperișuri diferite. Mi-era dor de Carrie. Mă simțeam îngrozitor și mi-era teamă. Aveam nevoie de cineva. Liniștea din casă și întunericul adânc al nopții țipau în jurul meu. *Singură, singură, ești singură și nimănui nu-i pasă, nimănui nu-i pasă.* M-am gândit la mâncare. Mă temeam că nu aveam suficiente rezerve la îndemână. Apoi mi-am adus aminte că aveam nevoie de niște lapte cald. Se spunea că laptele cald te ajută să adormi – iar eu aveam nevoie de somn.

Seducătoare... eu?

Lumina slabă a focului strălucea în camera de zi. În cămin, buștenii carbonizați se prefăcuseră în cenușă, iar Paul, înfășurat în halatul lui roșu călduros, ședea într-un fotoliu, trăgând încet din pipă.

M-am uitat la capul lui învăluit într-un halou de fum și am văzut un om cald, dornic de afecțiune, melancolic și plin de dor, așa cum eram eu. Și, fiind o neghioabă, cum eram adeseori, m-am îndreptat încet spre el în picioarele goale, fără să fac nici cel mai mic zgomot. Ce drăguț că purta atât de curând darul de la noi. Și eu purtam un dar de la el, un neglijeu moale, turcoaz, dintr-un material diafan, care plutea peste o cămașă de noapte de aceeași culoare.

M-a văzut acolo, atât de aproape de fotoliul lui, în toiul nopții, chiar dacă nu a vorbit ca să nu rupă vraja ce ne lega pe amândoi într-o dorință comună.

Nu știam multe despre mine, nici nu am înțeles impulsul care m-a făcut să ridic mâna să-l mângâi pe obraz. Avea pielea aspră, de parcă avea nevoie să se bărbierească. Și-a lipit capul de spătarul fotoliului și și-a întors fața spre mine.

– De ce mă atingi, Catherine? m-a întrebat pe un ton gâtuit și rece, și m-aș fi putut simți respinsă și rănită, dar avea ochi blajini, iazuri limpezi de dorință; văzusem dorință și înainte, doar că nu în ochi ca ai lui.

– Nu vă place să fiți atins?

- Nu de o tânără seducătoare, în haine subțiri, care e cu douăzeci și cinci de ani mai tânără decât mine.

- Cu douăzeci și patru de ani și șapte luni mai tânără, l-am corectat eu, iar bunica mea din partea mamei s-a măritat la șaisprezece ani cu un bărbat de cincizeci și cinci de ani.

- A fost o neghioabă, ca și el.

- Mama spunea că i-a fost o soție bună, am adăugat stângace.

- De ce nu ești în patul tău și nu dormi? s-a răstit el.

- Nu pot să dorm. Bănuiesc că sunt prea entuziasmată că mâine merg la școală.

- Atunci ai face bine să te duci în pat, ca să fii în formă.

Am dat să plec, chiar am vrut, cu gândul la laptele cald, dar și la alte lucruri, mai ispititoare.

- Doamnă doctor Paul...

- Urăsc când îmi spui așa, m-a întrerupt el. Spune-mi pe nume sau nu mai vorbi deloc cu mine.

- Simt că se cuvine să vă arăt respectul pe care-l meritați.

- Dă-l dracului de respect! Nu sunt diferit cu nimic de alți bărbați. Doctorii nu sunt infailibili, Catherine.

- De ce-mi spunei Catherine?

- De ce să nu-ți spun Catherine? Așa te cheamă, și sună mai matur decât Cathy.

- Acum o secundă, sau cam așa ceva, când v-am atins pe obraz, m-ați străfulgerat cu privirea de parcă n-ați fi vrut să fiu matură.

- Ești o vrăjitoare. Într-o secundă te transformi dintr-o copilă naivă într-o femeie seducătoare, provocatoare - o femeie care pare să știe exact ce face atunci când îmi atinge fața.

Mi-am plecat ochii în fața atacului său. Mă simțeam dornică, stânjenită și îmi doream să mă fi dus direct la bucătărie. M-am uitat la cărțile scumpe de pe rafturi și la obiectele de artă miniaturale de care părea îndrăgostit. Oriunde mă uitam ceva îmi amintea că cel mai mult avea nevoie de frumusețe.

- Catherine, acum o să te întreb ceva care nu mă privește, dar trebuie să întreb. Ce este mai exact între tine și fratele tău?

Mi-am apropiat genunchii cu nervozitate. *O, Doamne, Dumnezeu, se vedea pe fețele noastre? De ce trebuia să întrebe?* Nu era treaba lui. Nu avea nici un drept să-mi pună o asemenea întrebare. Bunul-simț și rațiunea ar fi trebuit să-mi lipască limba de cerul gurii și să mă oprească să spun ceea ce i-am spus pe un ton rușinat.

– V-ar șoca să auziți că, atunci când am fost încuiați împreună într-o cameră, toți patru, și când fiecare zi părea o eternitate, eu și Chris nu ne-am simțit mereu frate și soră? Mi-a montat o bară în mansardă, ca să pot să-mi mențin elasticitatea mușchilor și să-mi mențin credința că într-o bună zi o să ajung balerină. Iar în timp ce dansam agățată de lemnul acela moale, putred, el studia în clasa din mansardă, absorbit ore întregi în enciclopedii vechi. Îmi auzea muzica și venea și stătea în umbre să mă privească...

– Continuă, m-a îndemnat el când m-am oprit. Stăteam cu capul plecat, gândindu-mă la acele vremuri și uitând de el. Apoi, dintr-odată, s-a aplecat, m-a apucat și m-a tras în poala lui. Spune-mi restul poveștii.

Nu voiam să-i spun, dar avea niște ochi aprinși, poruncitori, făcându-l să pară o altă persoană. Am înghițit în sec și am continuat pe un ton șovăielnic.

– Muzica a creat dintotdeauna ceva special pentru mine, încă de când eram mică. Pune stăpânire pe mine, și mă înalță, și mă face să dansez. Iar când mă înalț, nu pot să cobor înapoi altfel decât simțind dragoste față de cineva. Când cobori și îți simți picioarele atingând podeaua, și nu găsești pe nimeni pe care să-l iubești, te simți pustiit și pierdut. Iar mie nu-mi place să mă simt pustiită și pierdută.

– Așa că ai dansat în mansardă, ai sălășluit în fantezia ta, ai revenit la podea și ți-ai dat seama că singurul pe care puteai să-l iubești acolo era fratele tău? m-a întrebat cu o răceală ca de gheață, ochii lui fierbinți fiind așintiți asupra mea. Așa e? Micuților gemeni le-ai rezervat o altfel de iubire, nu-i așa? Erai ca o mamă pentru ei. Știu prea bine asta. O văd de fiecare dată când te uiți la Carrie sau când rostești numele lui Cory. Dar ce

fel de iubire îi porți lui Christopher? E maternă? E iubire de soră? Sau e.... S-a oprit, roșu la față, și m-a zgâlțâit. Ce ai făcut cu fratele tău când erași închiși acolo, când erași singuri?

Cuprinsă de panică, am clătinat din cap și i-am împins mâinile de pe umerii mei.

- Eu și Chris am fost cuviincioși! Am făcut tot ce-am putut!

- Tot ce-ai putut? a izbucnit el, dur și recalcitrant, de parcă omul amabil și blând pe care îl cunoșteam fusese doar o mască. Ce dracu-mi spune asta mie?

- Tot ceea ce trebuie să știți! m-am repezit și eu și l-am săgetat cu niște ochi la fel de aprinși de furie ca ai lui. Mă acuzați că vă seduc. Asta faceți dumneavoastră: stați și îmi urmăriți fiecare mișcare! Mă dezbrăcați din priviri. Mă băgați în pat din ochi. Vorbiți despre lecții de balet și îl trimiteți pe fratele meu la colegiu și la facultatea de medicină, dându-mi de înțeles, în tot acest timp, că vă veți pretinde plata mai devreme sau mai târziu, și știu prea bine ce fel de plată vreți! Mi-am desfăcut neglijoul, scoțând la iveală corsajul decoltat al cămășii de noapte. Uitați ce fel de cadouri îmi faceți! E genul de cămașă de noapte potrivită pentru o fată de cincisprezece ani? Nu! E genul de cămașă de noapte pe care ar purta-o o mireasă în noaptea nunții. Și mi-ați dat-o, și l-ați văzut pe Chris încrunțându-se, și n-ați avut nici măcar decența să roșiți!

A răs de mine batjocoritor. Am simțit mirosul vinului roșu, tare, pe care îi plăcea să-l bea înainte de a se duce la culcare. Avea respirația fierbinte pe fața mea, și era atât de aproape de mine, încât puteam să văd fiecare fir de păr negru care-i ieșea din piele. Vinul îl făcea să se poarte așa, m-am gândit. Numai vinul! Orice femeie aflată în poala lui ar fi bună – orice femeie! Mi-a atins provocator sfârcurile, trecând de la unul la altul, apoi a îndrăznit să-mi bage mâna sub corsaj ca să-mi mângâie sânii fragezi, care s-au aprins de căldură sub mângâierile lui neașteptate. Apoi, sfârcurile mi s-au întărit și am început să respir la fel de repede și de sacadat ca el.

- Vrei să te dezbraci pentru mine, Catherine? mi-a șoptit el pe un ton sarcastic. Vrei să stai goală în poala mea și să mă lași

să-ți fac ce vreau? Sau vrei să iei scrumiera din cristal venețian și să mi-o spargi de cap?

Apoi s-a holbat la mine, șocat deodată să se trezească ținându-și mâna acolo, pe sânul meu stâng, și și-a retras-o brusc, ca și cum pielea mea l-ar fi ars. A tras de materialul neglijelui meu subțire, ascunzând ceea ce ochii lui flămânzi devoraseră până atunci. S-a uitat încremenit la buzele mele întredeschise, așteptând să fie sărutate, și cred că voia să mă sărute exact când și-a recăpătat controlul și m-a împins la o parte. În clipa aceea, s-a auzit un tunet, și un fulger a trecut în zigzag, trosnind și sfârâind, pentru că lovise un cablu telefonic de afară. Am sărit și am început să țip.

La fel de brusc cum își retrăsese mâna, a țâșnit din ceața care-l înconjura, redevenind ceea ce era în mod obișnuit – un bărbat singur, detașat, hotărât să se mențină rezervat. Cât de înțeleaptă am fost în inocența mea să-mi dau seama de asta încă înainte de a se răsti la mine!

– Ce dracu' cauți în poala mea pe jumătate dezbrăcată? De ce m-ai lăsat să fac ce-am făcut?

Nu i-am răspuns. Era rușinat; se vedea acum în lumina focului ce se stingea și în străfulgerările intermitente ale fulgerelor. Îi treceau prin minte tot felul de gânduri de autocondamnare, se pedepsea, se muștra cu asprime, se biciuia – știam că era vina mea, pentru că mereu era vina mea.

– Îmi pare rău, Catherine, nu știu ce m-a apucat să fac ceea ce am făcut.

– Vă iert.

– De ce mă ierți?

– Pentru că vă iubesc.

Și-a răsucit brusc capul într-o parte din nou și nu am putut să-i văd ochii suficient de bine cât să citesc în ei.

– Nu mă iubești, mi-a spus el calm, mi-ești doar recunoscătoare pentru ceea ce am făcut.

– Ba vă iubesc – și vă aparțin, când, sau dacă, mă veți dori. Și puteți spune că nu mă iubiți, dar ați minți, pentru că vi se citește în ochi ori de câte ori vă uitați la mine. M-am lipit mai

tare de el și i-am întors fața spre mine. Când mămica m-a îndepărtat, am jurat că, atunci când voi fi liberă, dacă va veni dragostea la mine, i-aș deschide ușa și aș lăsa-o să intre. Din prima zi în care am sosit aici am descoperit dragostea în ochii dumneavoastră. Nu trebuie să vă căsătoriți cu mine, ci doar să mă iubiți când veți avea nevoie de mine.

M-a luat în brațe și am privit furtuna. Iarna se lupta cu primăvara, învingând în cele din urmă. Acum doar ploua, tunetele și fulgerele dispăruseră, iar eu mă simțeam atât de... atât de bine. Semănam foarte mult, el și cu mine.

- De ce nu te temi de mine? m-a întrebat încet, în timp ce mă mângâia pe spate și pe păr cu mâinile lui mari. Știi bine că n-ar trebui să fii aici și să mă lași să te țin în brațe, să te ating.

- Paul... am început cu sfială. Nu sunt rea, nici Chris nu e. Când am fost închisă, am făcut cum am putut mai bine, pe cuvânt. Dar eram încuiați într-o singură cameră și creșteam. Bunica avea o listă de reguli care ne interziceau până și să ne uităm unul la altul, iar acum cred că știu de ce. Ochii noștri se întâlneau adesea și, fără să spună o vorbă, el mă alina, și spunea că și ochii mei aveau același efect asupra lui. Nu a fost ceva rău, nu-i așa?

- N-ar fi trebuit să întreb, și bineînțeles că trebuia să vă uitați unul la celălalt. De aceea avem ochi.

- Trăind în felul ăsta atâta vreme, nu știu multe despre fetele de vârsta mea, dar încă de când eram de-o șchioapă, orice fel de frumusețe m-a făcut să mă luminez. Doar să văd soarele căzând pe petalele unui trandafir sau cum strălucește lumina printre frunzele copacilor și le expune nervurile, și cum apa de ploaie de pe șosea face ca benzina să capete nuanțe irizate, toate astea mă fac să mă simt frumoasă. Mai mult decât orice, atunci când cântă muzica, în special genul meu, muzica de balet, nu am nevoie nici de soare, nici de flori, nici de aer curat. Înăuntrul meu este numai lumină și, oriunde m-aș afla, mă transformă ca prin minune în palate de marmură. Când sunt liberă și nestăpânită prin pădure. Făceam asta și întotdeauna dansa cu mine un bărbat cu părul

negru. Nu ne-am atins niciodată, deși am încercat. Nu i-am văzut niciodată chipul, deși mi-am dorit. I-am rostit o dată numele, dar când m-am trezit, nu mi l-am mai amintit. Așa că, bănuiesc, sunt cu adevărat îndrăgostită de el, oricine ar fi. Ori de câte ori văd un bărbat cu părul negru, care se mișcă grațios, cred că el este acela.

A chicotit și și-a împreunat degetele lungi în părul meu desfăcut.

- Vai de mine, ce romantică ești!

- Râzi de mine. Crezi că sunt doar o copilă. Crezi că n-ar fi excitant dacă m-ai săruta.

A zâmbit, acceptând provocarea, și încet, încet și-a aplecat capul până când buzele ni s-au întâlnit. O! Deci, așa era un sărut cu un străin! Mi-au trecut prin brațe mici fiori, în sus și în jos, prin toți acei nervi care, într-o „copilă” de vârsta mea, n-ar fi trebuit să ardă cu foc! M-am tras la o parte brusc, speriată. Eram rea, păgână, încă odrasla diavolului! Și Chris ar fi șocat!

- Ce naiba faci? a urlat el, ieșind de sub vraja mea. Ce fel de drăcușor ești să mă lași să te ating în mod intim și să te sărut? Ești foarte frumoasă, Catherine, dar ești doar un copil! Faptul că a conștientizat întru câțva acest lucru i-a întunecat ochii, ghicindu-mi motivele. Acum, bagă-ți bine asta în căpșorul ăla frumos - nu-mi datorezi asta, nu-mi datorezi nimic! Ceea ce fac pentru tine, pentru fratele tău și pentru sora ta fac pentru că vreau eu, cu bucurie, fără să aștept vreo răsplată - de nici un fel - pricepi?

- Dar... dar, m-am bălbăit eu. Am urât întotdeauna ploaia puternică și vântul care suflă noaptea. Este pentru prima dată când am simțit căldură, când m-am simțit protejată aici, cu tine, în fața focului.

- În siguranță? m-a tachinat el cu blândețe. Crezi că ești în siguranță cu mine, stând în poală la mine și sărutându-mă așa? Din ce crezi că sunt făcut?

- Din același lucru ca toți ceilalți bărbați, doar că mai bun.

- Catherine, mi-a spus Paul cu o voce mai blândă și mai tandră acum, am făcut atât de multe greșeli în viață, iar voi trei

îmi oferiți șansa să mi le răscumpăr. Dacă mai pun o singură dată mâna pe tine, vreau să țipi după ajutor. Dacă nu e nimeni aici, atunci aleargă în camera ta sau pune mâna pe ceva și dă-mi una-n cap!

- O, am șoptit, și eu care credeam că mă iubești!

Lacrimile mi-au alunecat pe obraji. M-am simțit din nou ca un copil, muștruluită pentru prea multă îndrăzneală. Ce prostie să cred că dragostea îmi bătea deja la ușă. M-am bosumfiat când m-a dat la o parte. Apoi m-a ridicat cu blândețe în picioare, dar și-a ținut mâinile pe talia mea, în timp ce mă privea în ochi.

- Doamne, dar ești frumoasă și bună! mi-a spus oftând. Nu mă ispiti prea tare, Catherine, pentru binele tău.

- Nu trebuie să mă iubești. Mi-am plecat capul ca să-mi ascund fața, și mi-am ascuns-o sub păr, spunând fără rușine: Doar folosește-mă atunci când ai nevoie de mine, și-mi va fi de ajuns.

S-a lăsat din nou în fotoliu și și-a luat mâinile de pe talia mea.

- Catherine, să nu te mai aud niciodată oferindu-mi așa ceva. Tu trăiești într-o lume de basm, nu în realitate. Fetitele sunt rănite atunci când joacă jocuri pentru adulți. Păstrează-te pentru bărbatul cu care te vei căsători - dar, pentru numele lui Dumnezeu, așteaptă mai întâi să crești. Nu te grăbi să faci sex cu primul bărbat care te dorește.

M-am dat un pas în spate, speriată acum de el, în timp ce el s-a ridicat și a venit la un metru de mine.

- Copilă frumoasă, toți ochii din Clairmont sunt ațintiți asupra mea și a ta, punându-și întrebări și făcând speculații. Nu am tocmai reputația cea mai bună. Așa că, de dragul profesiei mele de medic și pentru binele sufletului și al conștiinței mele, stai departe de mine. Sunt doar un om, nu un sfânt.

M-am dat din nou în spate, înspăimântată. Am urcat scările de parcă m-ar fi urmărit cineva. Pentru că nu era, la urma urmei, genul de bărbat pe care îl doream. Nu el, un doctor, poate un afemeiat, ultimul gen de bărbat care să-mi poată

împlini visele de dragoste fidelă, devotată, eternă, primăvă-
ratică și romantică!

Școala la care m-a trimis Paul era mare și modernă, și avea un bazin de înot interior. Colegii credeau că arăt bine și că vorbesc ciudat, ca un yankeu. Râdeau când mă auzeau spunând „apă, tată, fată” sau orice alt cuvânt care conținea un „a”. Nu-mi plăcea să se râdă pe seama mea. Nu-mi plăcea să fiu diferită. Voiam să fiu ca toți ceilalți și, cu toate că am încercat, am descoperit că eram diferită. Cum altfel aș fi putut fi? Ea mă făcuse să fiu diferită. Știu că și Chris se simțea însingurat la școala lui, pentru că și el era un străin într-o lume care mersese mai departe fără noi. Mă temeam pentru Carrie, la școala ei, singură, și ea o fetiță diferită. Blestemată fie mămica pentru că a făcut atât de multe ca să ne separe, ca să nu ne mai putem amesteca în mulțime, să vorbim ca toți ceilalți sau să credem ca ei. Eram o străină, iar colegii mei de școală au făcut tot ce le-a stat în putere să mă facă să mă simt astfel.

Exista un singur loc căruia simțeam că îi aparțin. Direct de la liceu, luam autobuzul și mă duceam la lecțiile de balet, burdușindu-mi geanta cu costumul, cu balerinii și cu o poșetă mică, îndesată înăuntru. Fetele își împărtășeau toate secretele în vestiar. Spuneau glume ridicole, povestioare crotice, unele chiar porcoase. Sexul plutea în aer, în jurul nostru, simțindu-i pe gât suflarea fierbinte. Discutau prostește, ca niște fetișcane, dacă ar trebui să-și păstreze trupurile pentru soții lor. Dacă să se sărute cu hainele pe ele sau dezbrăcate – sau dacă să meargă „până la capăt” – și cum să oprească un tip după ce-l stârneau „cu inocență”?

Pentru că mă simțeam mai înțeleaptă decât altele, nu m-am băgat în discuții. Dacă îndrăzneam să vorbesc despre trecutul meu, despre anii aceia în care am trăit „nicăieri” și despre dragostea care răsărise din sol neroditor, îmi puteam închipui cum le-ar ieși ochii din orbite. Nu puteam să le învinovățesc. Nu, nu învinovățeam pe nimeni în afară de cea care făcuse ca toate acestea să se întâmple. Mămica!

Într-o zi, am alergat acasă din stația de autobuz și i-am scris mamei o scrisoare lungă și plină de venin – apoi n-am știut unde s-o trimit. Am lăsat-o deoparte până când i-am aflat adresa din Greenglenna. Un lucru era cert – nu voiam să știu unde locuiam. Deși primise cererea, aceasta nu conținea numele lui Paul sau adresa noastră, ci doar adresa judecătorului. Totuși, mai devreme sau mai târziu, avea să audă de mine și avea să regrete.

Incepeam fiecare zi înfășurate în ciorapi groși, tricotați, din lână, și exersam la bară până când sângele se punca în mișcare mai repede și mai fierbinte și ne puteam scoate ciorapii, pentru că începeam să transpirăm. Părul nostru, strâns tare, ca al femeilor care frecă podelele, se uda și el destul de repede, așa că făceam două sau trei dușuri pe zi – când lucram opt sau zece ore, în zilele de sâmbătă. Bara nu era făcută să ne ținem strâns de ea, ci doar pentru echilibru, să ne ajute să ne dezvoltăm controlul și grația. Executam *plieuri, tendus, glissés, fondus, ronds de jambe a terre* – și nici una dintre aceste mișcări nu era simplă. Uneori, durerea de la rotirea șoldurilor mă putea face să țip. Apoi veneau *frappes* pe trei sferturi de poantă, *ronds de jambe en l'air, petite și grande battlements, developpes* și toate exercițiile de încălzire care trebuiau să ne alungească mușchii, să-i întărească și să-i mențină supli. Apoi lăsam bara și foloseam arena centrală, ca să repetăm de la început fără ajutorul barei.

Iar aceasta era partea ușoară – de aici încolo, antrenamentul devenea din ce în ce mai dificil, solicitând aptitudini tehnice incredibil de dureroase.

Eram în al nouălea cer când auzeam că sunt bună, excelentă chiar... deci trebuie să fi câștigat unele avantaje dansând în mansardă, chiar și atunci când eram pe moarte, mă gândeam eu în timp ce exersam *un, deux*, și așa mai departe, în timp ce Georges lovea cu putere în vechiul pian. Și mai era și Julian.

Ceva continua să-l atragă înapoi la Clairmont. M-am gândit că vizitele lui îi hrăneau doar propriul orgoliu, ca noi să putem sta în cerc pe podea și să-l vedem evoluând în centru,

făcând paradă de virtuozitatea lui superioară, de răsucirile lui amețitor de rapide. Salturile lui în aer incredibile sfidau gravitația și ateriza ușor ca o pană după aceste *grands jetés*. M-a înghesuit într-un colț ca să-mi spună că felul lui propriu de a dansa era cel care făcea execuția atât de entuziasmantă.

- Serios, Cathy, n-ai văzut balet până când nu-l vezi în New York.

A căscat plictisit și și-a întors ochii negri și îndrăzneți spre Norma Belle, în costumul ei decoltat, alb, transparent. Am întrebat repede de ce venea atât de des la Clairmont, dacă New York chiar era cel mai grozav loc din lume.

- Să-i vizitez pe mama și pe tata, a spus cu oarecare indiferență. Madame e mama mea, știi?

- O, n-am știut.

- Sigur că n-ai știut. Nu-mi place să mă laud cu asta. Apoi a zâmbit răutăcios. Mai ești virgină? I-am spus că nu era treaba lui, și asta l-a făcut din nou să râdă. Ești prea bună pentru țărănoii ăștia, Cathy. Ești diferită. Nu-mi dau seama exact de ce, dar le faci pe celelalte fete să pară neîndemânatică și plicticoasă. Care e secretul tău?

- Dar al tău care e?

A zâmbit și mi-a pus o mână pe sân.

- Sunt nemaipomenit, asta-i tot. Cel mai bun. Curând, o va ști toată lumea.

I-am plesnit furioasă peste mână.

- Încetează!

Deodată, la fel de rapid cum mă și înghesuisese în colț, și-a pierdut orice interes și a plecat, lăsându-mă cu gura căscată.

În cele mai multe zile, mă duceam direct acasă după ore și petreceam seara împreună cu Paul. Era amuzant când nu era obosit. Îmi povestea despre pacienții lui, fără să dea nume, și îmi spunea povești din copilăria lui și cum își dorise el dintotdeauna să devină doctor, întocmai precum Chris. După cină, trebuia să plece să facă vizitele de seară la trei spitale locale, inclusiv la cel din Greenglenna. Eu încercam să o ajut pe Henny

după cină, în timp ce-l așteptam pe Paul să se întoarcă. Uneori ne uitam la televizor, alteori el mă ducea la un film.

- Până să veniți voi, nu mergeam niciodată la film.

- Niciodată? l-am întrebat eu.

- Mă rog, aproape niciodată, a răspuns. Am ieșit la câteva întâlniri până să apăreți voi, dar de când ați venit, timpul meu pare să dispară pur și simplu. Nu știu ce-l face să se isprăvească așa.

- Vorbitul cu mine, i-am spus eu, necăjindu-l cu un deget pe care mi-l plimbam pe obrazul atent bărbierit. Cred că știu mai multe despre tine decât despre oricine altcineva pe lume, în afară de Chris și de Carrie.

- Nu, a spus el cu o voce sugrumată, nu-ți spun totul.

- De ce nu?

- Nu trebuie să-mi cunoști tu toate secretele întunecate.

- Eu ți-am spus toate secretele mele întunecate, și nu te-ai îndepărtat de mine!

- Du-te la culcare, Catherine!

Am sărit în sus, am alergat la el și l-am sărutat pe obrazul care era foarte roșu. Apoi am luat-o la fugă pe scări. Când am ajuns sus, m-am întors și l-am văzut lângă stâlp, uitându-se în sus, fascinat parcă de imaginea picioarelor mele care se iveau de sub cămășuța de noapte scurtă și roz.

- Și nu mai alerga prin casă îmbrăcată așa, mi-a strigat el. Ar trebui să porți un capot!

- Doctore, tu mi-ai adus ținuta asta. Nu m-am gândit că vrei să mă acopăr. M-am gândit că vrei să mă vezi îmbrăcată așa.

- Gândești cam mult.

Dimineața, mă trezeam devreme, înainte de șase, ca să pot lua micul dejun împreună cu el. Îi plăcea să fiu acolo, cu el, deși n-o spunea. Totuși, îmi dădeam seama. Îl vrăjisem, îl fermecasem. Învățam din ce în ce mai bine cum să fiu ca mama.

Cred că încerca să mă evite, dar nu-l lăsam. El era cel care avea să mă învețe ceea ce trebuia să știu.

Camera lui era pe același coridor cu a mea, dar nu am îndrăznit niciodată să mă duc noaptea la el, așa cum făceam

cu Chris. Mi-era dor de Chris și de Carrie. Când mă trezeam din somn, mă durea să nu-i văd lângă mine, în cameră; și mai tare mă durea să nu-i văd nici la micul dejun, iar dacă Paul n-ar fi fost acolo, cred că mi-aș fi început fiecare zi cu lacrimi în loc de zâmbete forțate.

- Zâmbește, Catherine, mi-a spus Paul într-o dimineată, când ședeam și mă zgâiam în jos, la farfuria mea cu omletă cu șuncă.

Am ridicat ochii; mi-a atras atenția ceva din vocea lui, ceva plin de dorință, de parcă ar fi avut nevoie de mine.

- Să nu-mi mai rostești niciodată numele așa, i-am cerut cu o voce răgușită. Chris obișnuia să îmi spună doamna lui Cath-er-ine, și nu vreau să aud pe nimeni altcineva spunându-mi Catherine.

Nu a mai spus nimic, a lăsat ziarul deoparte, s-a ridicat și s-a dus în garaj. De acolo, avea să plece cu mașina la spitale, după aceea înapoi la cabinetul de acasă, și nu-l mai vedeam până la ora cinei. Nu-l vedeam suficient, nu-l vedeam îndeajuns pe nici unul dintre cei la care țineam.

Numai în weekenduri, când erau acasă și Carrie, și Chris, părea cu adevărat în largul lui cu mine. Și, totuși, când Chris și Carrie se întorceau la școală, ceva apărea între noi, o scânteie subtilă, ce dezvăluia că era la fel de atras de mine cum eram și eu de el. M-am întrebat dacă adevăratul lui motiv era același ca al meu. Încearca oare să scape de amintirile despre Julia lui, lăsându-mă să-i pătrund în suflet? Așa cum încercam eu să scap de cele cu Chris?

Dar rușinea mea era mai mare decât a lui, sau așa credeam pe atunci. Credeam că eram singura cu un trecut întunecat, urât. Nu mi-ar fi trecut nicicând prin minte că un om atât de bun și de nobil ca Paul putea avea și el parte de urâțenie în viață.

Nu au trecut decât două săptămâni, și Julian a venit din nou de la New York. De data asta, mi-a dat clar de înțeles că venise doar ca să mă vadă pe mine. M-am simțit flatată și puțin stânjenită, pentru că el avea deja succes, iar eu încă speram la

asta. Avea o rablă veche de mașină, despre care spunea că nu i costă nici un ban, pentru că toate plesele le procurase de la fiare vechi.

– În afară de dans, îmi place la nebunie să meșteresc la mașini, mi-a explicat în timp ce mă conducea acasă, cu mașina după orele de dans. Într-o zi, când am să mă îmbogățesc, o să am mașini de lux, trei sau patru, poate chiar șapte, câte una pentru fiecare zi a săptămânii.

Am izbucnit în râs. Părea atât de revoltător și de ostentativ.

– Se câștigă atât de bine din balet?

– Se câștigă când dai lovitura, mi-a răspuns plin de încredere.

A trebuit să întorc capul și să mă uit la profilul lui frumos. Dacă îi luai fiecare trăsătură în parte, le puteai găsi defecte, pentru că nasul lui putea să fi fost mai drăguț, pielea lui ar fi avut nevoie de mai multă culoare, iar buzele lui erau prea pline și prea roșii, prea senzuale. Dar pe de-a-ntregul, arăta senzațional.

– Cathy, a început el, uitându-se lung la mine în timp ce rabla lui pufăia și se îneca, ți-ar plăcea la nebunie la New York. Sunt atâtea de făcut, atâtea de văzut și de trăit. Doctorul cu care locuiești nu este tatăl tău adevărat, n-ar trebui să stai aici doar ca să-i faci lui pe plac. Gândește-te să te muți la New York cât mai curând cu putință. Mi-a pus un braț pe umeri și m-a tras mai aproape de el. Ce pereche am face, tu și cu mine, a spus el încet, ispititor, și mi-a zugrăvit în imagini luminoase viața pe care am putea s-o avem la New York. Mi-a dat clar de înțeles că aș fi sub aripa lui, și în patul lui.

– Nu știu, i-am răspuns trăgându-mă și așezându-mă cât mai departe de el. Nu-ți cunosc trecutul, și tu nu-l cunoști pe al meu. Nu semănăm deloc, și chiar dacă atenția ta mă flatează, mă și sperie.

– De ce? N-am de gând să te violez.

L-am urât pentru că a spus asta. Nu de viol mă temeam. De fapt, nici nu știu ce mă făcea să mă tem de el, dacă nu cumva mă temeam mai mult de mine atunci când eram cu el.

– Spune-mi cine ești, Julian Marquet. Povestește-mi despre copilăria ta, despre părinții tăi. Spune-mi de ce ai impresia că

ești darul lui Dumnezeu pentru lumea dansului și pentru fiecare femeie care-ți iese-n cale.

Și-a aprins nonșalant o țigară, ceea ce n-ar fi trebuit să facă.

– Îngăduie-mi să te scot în oraș diseară și o să-ți dau toate răspunsurile pe care le dorești.

Ajunseserăm la casa cea mare de pe bulevardul Bellefair. A parcat în față, în timp ce eu m-am holbat către ferestrele slab luminate de strălucirea trandafirie a amurgului. Abia dacă puteam să disting umbra întunecată a lui Henny, care se uita atent pe geam, să vadă cine parchează în fața casei sale. M-am gândit la Paul, dar, mai mult decât la oricine altcineva, m-am gândit la Chris, latura mai bună a personalității mele. Oare Chris ar fi de acord cu Julian? Nu prea credeam, și totuși am răspuns afirmativ, aveam să ies cu el în oraș în seara aceea. Și ce mai noapte avea să fie!

Prima mea întâlnire

Am ezitat să aduc vorba de Julian în fața lui Paul. Era sâmbătă seară; Chris și Carrie erau acasă, și, drept să spun, mi s-ar fi mers mai degrabă la un film cu ei și cu Paul. Am anunțat, fără prea mare tragere de inimă, că aveam întâlnire cu Julian Marquet.

- În seara asta, Paul, nu te superi, nu?

Mi-a aruncat o privire obosită, zâmbind slab.

- Cred că a sosit vremea să începi să ieși. Nu e cu mult mai mare decât tine, nu-i așa?

- Nu, am șoptit eu, puțin dezamăgită că nu a avut nici o obiecție.

Julian și-a făcut apariția prompt la ora opt. Era dichisit, purta un costum nou, era încălțat cu pantofi lustruiți, își aranjase părul rebel, iar manierele sale erau desăvârșite, mai că ne părea să fie el. I-a strâns mâna lui Paul, s-a aplecat să o sărute pe Carrie pe obraz. Chris se uita la el cu dușmănie. Cei doi fuseseră plecați cu bicicletele când i-am spus lui Paul despre prima mea întâlnire, și, chiar când Julian mi-a ținut pardesiul cel nou de primăvară, am simțit dezaprobarea lui Chris.

A condus până la un restaurant foarte elegant, animat de lumini colorate și muzică rock. Julian a citit lista de vinuri cu o surprinzătoare încredere în sine, apoi a degustat ceea ce a adus chelnerul și a dat din cap, spunând că e bun. Totul era

atât de nou pentru mine, că mă simțeam ciudat, temându-mă să nu fac vreo greșală. Julian mi-a întins un meniu. Îmi tremurau mâinile atât de rău, că i l-am dat înapoi și l-am rugat să aleagă el. Nu știam franceză, dar se pare că el știa, după rapiditatea cu care a ales ce să mâncăm. Când au venit salata și felul principal, acestea s-au dovedit pe atât de bune pe cât promisese el.

Eu eram îmbrăcată cu o rochie nouă, cu un decolteu adânc în față și mult prea serioasă pentru o fată de vârsta mea. Voiam să par rafinată, deși nu eram.

- Ești frumoasă, mi-a spus el, în timp ce eu gândeam același lucru despre el. Mă simțeam ciudat, de parcă aș fi trădat pe cineva. Mult prea frumoasă ca să te îngropi aici, la țară, atât amar de ani, în timp ce mama îți exploatează talentul. Nu sunt prim-balerin, cum ți-am spus mai de mult, Cathy, sunt vioara a doua în corpul de balet. Am vrut să te impresionez, dar știu sigur că, dacă te-aș avea cu mine, ca parteneră, am putea ajunge departe împreună. Există între noi o anumită magie pe care nu am mai simțit-o vreodată cu nici o altă balerină. Desigur că ar trebui să începi în corpul de balet. Dar madame Zolta ar vedea destul de curând că talentul tău îți depășește cu mult vârsta și experiența. E o cotoroanță bătrână, dar nu e proastă. Cathy, mi-am rupt picioarele ca să ajung unde sunt acum - dar aș putea să fac lucrurile mai simple pentru tine. Avându-mă pe mine în spate, ai reuși mai repede decât mine. Am face o pereche senzațională. Tu ești blondă, eu sunt oacheș, ne-am completa de minune; contrastul perfect.

A continuat să vorbească, aproape convingându-mă că eram deja minunată, când o parte din mine știa, în adâncul sufletului, că nu eram senzațională, așa considera el, și că sub nici o formă nu eram încă suficient de bună pentru New York. Și mai erau și Chris, pe care nu-l mai puteam vedea dacă plecam la New York, și Carrie, care avea nevoie de mine în weekenduri. Și Paul, avea un loc undeva în viața mea, știam asta. Problema era... unde?

Julian m-a ospătat cu mâncare și băutură, apoi m-a scos pe ringul de dans. Nu după multă vreme, dansam rock așa cum nimeni de acolo nu mai putea s-o facă. Toată lumea s-a retras ca să se uite, apoi a început să aplaude. Eram amețită de apropierea lui și de cantitatea de vin băută. În drum spre casă, Julian a intrat pe o alee izolată, unde parcau îndrăgostiții ca să se sărute. Eu nu mai făcusem asta și nu eram pregătită pentru cineva atât de copleșitor ca Julian.

- Cathy, Cathy, Cathy, murmură el, sărutându-mă pe gât, după ureche, în timp ce mâna lui încerca să îmi mângâie coapsa.

- Oprește-te! am strigat eu. Nu! Nu te cunosc suficient de bine! Te grăbești prea mult!

- Te porți ca un copil, mi-a spus enervat. Zbor tocmai de la New York doar ca să fiu cu tine, și tu nu poți nici măcar să mă lași să te sărut.

- Julian, am spus eu mânioasă, du-mă acasă!

- Puștoaică, a mormăit supărat și a răsucit cheia în contact. Doar o afurisită de puștoaică frumoasă, care atâță, dar nu merge până la capăt. Deșteaptă-te, Cathy! N-am să stau după tine o veșnicie.

Făcea parte din lumea mea, din lumea strălucitoare a dansului și, deodată, mi-a fost teamă că-l pierd.

- De ce îți spui Marquet, când pe tatăl tău îl cheamă Rosen-coff? l-am întrebat, întinzând mâna să opresc motorul.

A zâmbit și s-a lăsat pe spate, întorcându-se spre mine.

- Bine, dacă vrei să stăm de vorbă. Cred că tu și cu mine semănăm foarte mult, chiar dacă nu vrei să recunoști. Madame și Georges sunt mama și tatăl meu, dar ei nu m-au privit niciodată ca pe un fiu, mai cu seamă tata. El mă vede ca pe o extensie a lui. Dacă ajung un mare balerin, nu va fi meritul meu; se va întâmpla asta pentru că sunt fiul *lui* și port numele *lui*. Așa că am pus capăt ideii ăsteia, schimbându-mi numele. L-am inventat, așa cum face orice artist care vrea să-și schimbe numele.

- Știi de câte ori am jucat baseball? Niciodată! Nu mă lăsa. Fotbalul ieșea din discuție. Pe lângă asta, mă țineau atât de ocupat, exersând poziții de balet, încât eram oricum pre-

obosit să mai fac și altceva. Georges nu mi-a permis niciodată să-i spun tată când eram copil. După o vreme, nu i-aș mai fi spus eu tată nici dacă mă implora în genunchi. M-am dat peste cap să-l mulțumesc și nu am reușit niciodată. Tot timpul găsea vreun cusur, vreo greșală minoră, care făceau ca execuția mea să nu fie perfectă. Deci, când o să ajung la succes, o să ajung pe munca mea, și nimeni n-o să știe că el e tatăl meu. Sau că Marisha e mama mea. Deci, nu te duce să vorbești vrute și nevrute cu restul dansatorilor. Nu știe nimeni. Nu e amuzant? Fac o criză de nervi dacă îndrăznește numai să spună că are un fiu, și refuz să dansez. Asta îl ucide, așa că mă lasă să merg în continuare la New York, convins că nu am cum să reușesc fără numele lui. Dar am reușit, și asta fără ajutorul lui. Cred că asta îl scoate din minți. Acum, spune-mi despre tine. De ce locuiești cu doctorul ăla, și nu cu părinții tăi?

– Părinții mei au murit, i-am răspuns, enervată de întrebare. Doctorul Paul era prieten cu tata, așa că ne-a luat la el. I-a părut rău pentru noi și n-a vrut să ajungem la orfelinat.

– Norocul vostru, a spus el cu oarecare amărăciune. Eu n-aș fi niciodată atât de norocos. Apoi s-a aplecat din nou până când și-a lipit fruntea de a mea, iar buzele noastre erau la numai câțiva centimetri distanță. Îmi simțeam răsuflarea fierbinte pe fața mea. Cathy, nu vreau să fac sau să spun ceva greșit cu tine. Vreau să fac din tine lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat vreodată. Sunt al treisprezecelea dintr-o linie lungă de balerini care s-au căsătorit cu balerine, cei mai mulți dintre ei. Cum crezi că mă face asta să mă simt? Nu foarte norocos, poți să fii sigură. Sunt în New York de la optsprezece ani, și am împlinit douăzeci în februarie. Au trecut doi ani deja și nu sunt încă vedetă. Cu tine aș putea fi. Aș putea să-i dovedesc lui Georges că sunt cel mai bun, că sunt mai bun decât a fost el vreodată. Nu am mai spus asta nimănui până acum, dar m-am accidentat la spate când eram puști, încercând să ridic un motor prea greu. Îmi face probleme tot timpul, dar dansez în continuare. Și nu doar pentru că ești micuță și ușorică. Cunosco dansatoare chiar mai micuțe și mai ușoare, dar dimensiunile tale par să fie perfect

echilibrate atunci când te ridic. Sau, poate, tu faci ca trupul tău să se potrivească în mâinile mele. Oricum ar fi, ne potrivim perfect. Cathy, hai cu mine la New York, te rog!

- N-ai profita de mine dacă aş veni?

- Aş fi îngerul tău păzitor.

- New Yorkul este atât de mare...

- Îl cunosc ca pe propria palmă. În scurtă vreme, ai să-l cunoşti şi tu la fel de bine.

- Mai e vorba şi de fratele meu şi de sora mea. Nu vreau să-i părăsesc încă.

- Va trebui să o faci în cele din urmă. Cu cât stai mai mult, cu atât îţi va fi mai greu să te rupi. Maturizează-te, Cathy, fi tu însăşi! Nu eşti niciodată tu însăşi când stai acasă şi-i laşi pe alţii să te domine.

S-a uitat în altă parte, încruntându-se cu şi mai mare amărăciune. Mi-a părut rău pentru el şi m-a emoţionat.

- Poate. Lasă-mă să mă mai gândesc.

Chris era pe veranda de sus, din dreptul camerei mele, când m-am dus să mă dezbrac. Când l-am văzut acolo, în pijama, umerii lui gârboviţi m-au atras spre el.

- Cum a fost? m-a întrebat fără să se uite la mine.

Am fluturat cu nervozitate din mână.

- Bine, cred. Am luat cina şi am băut vin. Cred că Julian s-a ameţit un pic. Poate şi eu.

S-a întors şi s-a uitat fix în ochii mei.

- Nu-mi place de el, Cathy! Mi-aş dori să rămână la New York şi să te lase în pace! Din câte am auzit de la băieţii şi fetele în compania în care dansezi, Julian a susţinut că eşti a lui, aşa că nu te va mai invita nici un dansator la vreo întâlnire. Cathy, e din New York. Tipii de acolo se mişcă repede, şi tu nu ai decât cincisprezece ani!

S-a întors să mă legene pe braţe.

- Tu cu cine te întâlneşti? l-am întrebat cu un suspin în gât. I-mi spune că nu te vezi cu alte fete.

Avea obrazul lipit de al meu când mi-a răspuns încet.

– Nici o fată pe care am cunoscut-o nu se poate compara cu tine.

– Cum merge cu școala? l-am întrebat, sperând să-i abat gândurile de la mine.

– Minunat. Când nu mă gândesc la tot ce am de făcut în anul întâi la facultatea de medicină – anatomie generală, microanatomie, neuroanatomie, mă descurc bine cu pregătirea pentru colegiu.

– Și ce faci în timpul liber?

– Care timp liber? Nu-mi mai rămâne după ce încetez să-mi mai fac probleme în privința ta! Îmi place la școală, Cathy. Mi-ar plăcea și mai mult dacă nu ai fi în permanență prezentă în gândurile mele. Aștept cu nerăbdare weekendurile ca să vă revăd pe tine și pe Carrie.

– O, Chris, trebuie să încerci să mă uiți și să-ți găsești pe altcineva.

Dar o singură privire în ochii lui chinuți mi-a dezvăluit că ceea ce se declanșase cu atât de mult timp în urmă nu avea să se oprească prea ușor.

Trebuia să încerc să-mi găsesc eu pe cineva, și atunci avea să știe că s-a sfârșit, că s-a sfârșit pentru totdeauna. Mi-a zburat gândul la Julian, care se străduia atât de mult să demonstreze că era un balerin mai bun decât tatăl lui. Cât de mult semăna cu mine, care trebuia să fiu mai bună decât mama în toate privințele!

Data următoare, când a apărut Julian, eram pregătită. Când m-a invitat în oraș, n-am mai stat pe gânduri. Putea foarte bine să fie el; aveam aceleași țeluri. Apoi, după un film și după o băutură răcoritoare pentru mine și o bere pentru el servite într-un club, m-a dus din nou pe aleea îndrăgostiților, care părea să existe în fiecare oraș. De data asta, i-am permis să facă mai mult decât să mă sărute, dar prea curând respirația a început să i se înfierbânte și să sufle mai rapid, atingându-mă cu atâta pricepere, încât i-am răspuns, chiar dacă nu voiam. M-a împins pe spate. Brusc, mi-am dat seama ce era pe cale

i facă, așa că am pus mâna pe poșetă și am început să-
ic cu ea peste față.

• Oprește-te! Ți-am mai spus să o iei mai ușor!

- Tu ai vrut-o, s-a înfuriat el. Nu poți să mă încurajezi și
și să mă lași baltă. Urâsc când mă ațâță așa o femeie.

M-am gândit la Chris și am izbucnit în plâns.

- Julian, te rog. Îmi place de tine, pe cuvânt că-mi place. Dar
mi dai nici o șansă să mă îndrăgostesc de tine. Te rog înce-
ază să mai sari așa la mine.

M-a apucat de braț și mi l-a răsucit fără milă la spate până
când am țipat de durere. Am crezut că vrea să mi-l rupă. Dar
mi-a dat drumul tocmai când mă pregăteam să mă pun pe urlat.

- Uite ce e, Cathy. Sunt deja pe jumătate îndrăgostit de tine.
Dar nici o fată nu mă joacă de parcă aș fi vreun țopârlan de țără-
noi. Sunt destule fete dispuse să cedeze – așa că n-am nevoie de
tine atât de mult cât credeam – pentru nimic!

Evident că nu avea nevoie de mine. Nimeni nu avea cu ade-
vărat nevoie de mine în afară de Chris și de Carrie, iar Chris,
intr-un mod nepotrivit. Din pricina mamei, ajunsese la un
comportament deviant, îndreptându-se spre mine, iar acum
nu reușea să se desprindă de mine. Nu puteam s-o iert pentru
asta. Trebuia să plătească pentru tot răul pe care îl provocase.
Dacă el și cu mine păcătuiserăm, ea ne împinsese la asta.

În noaptea aceea, m-am gândit fără încetare cum aș putea
să o fac pe mămica să plătească, și mi-a venit în minte exact
lucrul care ar răni-o cel mai rău. Nu era vorba de bani, avea
prea mulți. Trebuia să existe ceva pe care să pună mai mult
preț decât pe bani. Două lucruri – reputația ei cea onorabilă,
pătată intru câtva pentru că se căsătorise cu fratele vitreg al
tatălui ei, și tânărul ei soț de acum. Urma să nu mai aibă nimic
din toate acestea după ce voi fi terminat cu ea.

Apoi am plâns. Am plâns pentru Chris, pentru Carrie, care
nu s-a dezvoltat normal, și pentru Cory, care era, probabil,
oale și ulcele într-un mormânt.

At-am futors, băjbăind după Carrie, ca să o iau în brațe. Dar Carrie era la o școală particulară de fete, la cincisprezece kilometri de oraș. Chris era la cincizeci de kilometri.

A început să plouă tare. Răpăiala ritmată pe acoperișul de deasupra era ca o tobă de fanfară care m-a dus în lumea viselor, înapoi în locul în care nu voiam să ajung. Eram aruncată într-o cameră zăvorâtă, plină cu jocuri și jucării, cu mobilier masiv, închis la culoare, și cu tablouri pe pereți înfățișând iadul. Ședeam într-un balansoar vechi din lemn, gata să se dezmembreze, și pineam în poală un frățior fantomatic, care-mi spunea mamă, și continuam să ne legănăm, iar podcelele scârțâiau, vântul sufla și ploaia cădea, și sub noi, în jurul nostru, deasupra noastră, casa imensă, cu nenumărate camere, aștepta să ne înghită.

Îmi displăcea profund că ploaia cădea atât de aproape deasupra mea, ca pe vremea când eram în mansardă. Viețile noastre erau mult mai rele când ploua, pentru că încăperea era umedă și rece, iar în mansardă nu erau decât beznă groaznică și chipuri fără viață înșirate pe pereți. Niște sfori mă strângeau în jurul capului, înăbușindu-mi gândurile, îngrozindu-mă și făcându-mă confuză.

Nereușind să adorm, am coborât din pat și mi-am tras pe mine un neglijeu transparent. Nu știu din ce motiv, am pornit spre dormitorul lui Paul și am deschis ușurel ușa. Ceasul de pe noptiera lui arăta ora două noaptea – iar el nu era încă acasă! Nu era nimeni în casă în afară de Henny, care era departe, departe – tocmai în partea cealaltă a casei, în camera ei lipită de bucătărie.

Am clătinat din cap, uitându-mă fix la patul bine întins al lui Paul. O, Chris era nebun să-și dorească să devină doctor! N-ar apuca să se odihnească niciodată o noapte întreagă! Și ploua! Se întâmplau atât de des accidente în nopțile ploioase. Dacă Paul ar fi ucis? Ce ne-am face atunci? *Paul! Paul!* am țipat în sinea mea în timp ce am alergat spre scări, le-am coborât și m-am grăbit să ajung la fereastra imensă din camera de zi. Speram să văd o mașină albă parcată pe alee, sau intrând pe

alee. Doamne, m-am rugat eu, nu lăsa să aibă vreun accident!
Te rog, te rog, nu-l lua cum l-ai luat pe tăticul!

- Cathy, de ce nu ești în pat?

M-am răsucit și l-am văzut pe Paul așezat confortabil în fotoliul lui preferat, trăgând pe întuneric dintr-o țigară. Era suficientă lumină cât să văd că era îmbrăcat cu halatul roșu pe care i-l dăruiserăm de Crăciun. Am fost atât de copleșită de ușurare, văzând că era în siguranță, și nu întins pe vreo masă de la morgă. Gânduri morbide. *Tăti, abia dacă-mi mai amintesc cum arătai sau cum suna vocea ta, și chiar și mirosul aceluia special al tău a pălit.*

- E ceva în neregulă, Catherine?

În neregulă? De ce îmi spunea Catherine noaptea, când eram numai noi, și doar Cathy în timpul zilei? *Nimic nu era în regulă!* Ziarele din Greenglenna și cel din Virginia la care îmi făcusem abonament și care îmi erau livrate la școala de balet relatau cum doamna Bartholomew Winslow își făcea a doua casă „de iarnă” în Greenglenna. Se făceau renovări masive la casa soțului ei, ca să arate ca nouă. Tot ce e mai bun pentru mama mea! Dintr-un motiv care-mi scăpa, m-am repezit la Paul ca o scorpie.

- De când ești acasă? l-am întrebat cu asprime. Am stat sus și am fost atât de îngrijorată, și n-am putut să adorm! Iar tu erai aici în tot acest timp! N-ai fost la cină, n-ai fost la cină nici seara trecută, și ar fi trebuit să mă duci la film seara trecută, și ai uitat cu totul! Mi-am terminat temele devreme, m-am îmbrăcat frumos și am stat și te-am așteptat, iar tu ai uitat! De ce le dai voie pacienților tăi să profite atât de mult de timpul tău încât ajungi să nu ai viață personală?

A păstrat tăcerea multă vreme. Apoi, când mi-am desfăcut buzele ca să vorbesc din nou, mi-a spus pe un ton blând:

- Mi se pare că ești foarte supărată. Cred că singura scuză pe care ți-o pot oferi este faptul că sunt doctor, și timpul unui doctor nu-i aparține niciodată cu adevărat. Îmi pare rău că am uitat de film. Iartă-mă că nu te-am sunat să-ți spun că am o urgență și că nu pot să plec.

- *Ai uitat! Cum ai putut să uiți? Ieri ai uitat să-mi aduci lucrurile de pe listă, așa că după ce te-am așteptat ore întregi, am început să mă gândesc că s-ar putea să vii acasă și să-mi aduci șamponul pe care îl doream, dar n-ai făcut-o!*

- *Îmi pare rău și pentru asta. Uneori, am pe cap și alte lucruri în afară de filme și de cosmeticele de care ai tu nevoie.*

- *Ești sarcastic?*

- *Încerc să-mi țin nervii în frâu. Ar fi drăguț dacă ți i-ai ține și tu pe ai tăi în frâu.*

- *Eu nu sunt furioasă! am strigat.*

Era exact ca mămica, atât de controlat, de echilibrat, în timp ce eu nu eram niciodată așa! Nu-i păsa! De aceea putea să stea acolo și să se uite așa la mine! Nu-i păsa cu adevărat că făcea promisiuni pe care apoi nu le respecta – exact ca ea! M-am repezit înainte, ca și cum voiam să-l lovesc, dar mi-a prins pumnul și s-a uitat la mine uluit.

- *Ai da în mine, Catherine? Faptul că ai pierdut un film înseamnă atât de mult pentru tine, că nu reușești să înțelegi cum de-am putut să uit? Acum, spune că-ți pare rău că ai țipat la mine, așa cum am spus și eu că-mi pare rău că te-am dezamăgit!*

Ceea ce mă tortura pe mine era mai presus de o simplă dezamăgire! Nu era acolo nimeni pe care să mă pot baza – doar Chris, care mi-era interzis. Doar Chris, care nu ar uita niciodată nimic din ceea ce îmi doream. M-am cutremurat. O, ce fel de om eram? Semănam atât de mult cu mămica încât trebuia să am ce-mi doream, când îmi doream, indiferent ce însemna asta pentru ceilalți? Îl făceam cumva pe Paul să plătească pentru ceea ce făcuse ea? Nu era vina lui.

- *Paul, îmi pare rău că am țipat la tine. Te înțeleg.*

- *Cred că ești foarte obosită. Probabil că iei prea în serios lecțiile de balet. Poate că ar trebui s-o lași mai moale.*

Cum puteam să-i spun că nu aveam cum s-o las mai moale? Trebuia să fiu cea mai bună, și a fi cel mai bun, în orice privință, înseamnă ceasuri și ceasuri întregi de muncă. Eram dispusă să renunț la toate distracțiile de care se bucurau fetele

de vârsta mea. Nu-mi doream un iubit care să nu fie balerin. Nu-mi doream prietene care să nu știe să danseze. Nu voiam ca ceva să se interpună între mine și țelul meu, și totuși... și totuși... stând acolo și uitându-se la mine, era un bărbat care spunea că avea nevoie de mine și care era rănit de țelul în care mă purtasem.

- Am citit despre mama astăzi, am spus pe un ton nefericit, și despre casa pe care o renovează și o redecorează. Ea obține întotdeauna ceea ce vrea. Eu, niciodată. Așa că mă port urât cu tine și uit tot ce-ai făcut. M-am dat înapoi câțiva pași, suferind din cauza rușinii pe care o simțeam. Când ai ajuns acasă?

- La unsprezece și jumătate, mi-a răspuns el. Am mâncat salata și friptura pe care mi le-a lăsat Henny în cuptor, ca să se păstreze calde. Dar nu dorm bine când sunt extrem de obosit. Și nu-mi place sunetul ploii pe acoperiș.

- Pentru că ploaia te izolează și te face să te simți singur? A schițat un zâmbet.

- Da, ceva de genul ăsta. De unde știi?

Toate sentimentele i se citeau limpede pe față. Se gândea la ea, la Julia lui, soția lui decedată. Era mereu trist când se gândea la Julia. M-am apropiat de fotoliul lui și am întins dintr-un impuls mâna să-l mângâi pe obraz.

- De ce trebuie să fumezi? Cum poți să-ți sfătuești pacienții să renunțe la acest obicei, iar tu însuși să continui să fumezi?

- De unde știi tu ce le spun pacienților mei? m-a întrebat cu vocea aceea blajină, într-un fel care mi-a dat furnicături pe șira spinării.

Am râs cu nervozitate și i-am spus că nu-și închidea tot timpul ușa de la cabinet și că, dacă întâmplător treceam prin holul din spate, fără să vreau, nu mă puteam abține să nu trag cu urechea la câte ceva. Mi-a spus să mă duc în pat și să nu-mi mai pierd vremea în holul din spate, unde nu era locul meu, și că avea să fumeze dacă avea chef.

- Uneori te porți ca o nevastă, pui asemenea întrebări, te infurii că am uitat să trec pe la farmacie pentru tine. Ești sigură că nu aveai nevoie disperată de șamponul ăla?

Acum mă făcea să mă simt ca o proastă, așa că m-am infuriat din nou.

- Ți-am cerut să-mi cumperi lucrurile alea pentru că tu treci pe lângă un magazin cu reduceri, unde totul e mai ieftin! Încercam doar să economisesc niște bani! De acum încolo, n-am să-ți mai cer niciodată să-mi cumperi nimic din ceea ce am nevoie! Când o să mă inviți să luăm cina la restaurant sau să mergem la film, o să fiu pregătită să fiu dezamăgită, și astfel n-am să mai fiu dezamăgită! Pot să mă obișnuiesc, oricum, să mă aștept la ce-i mai rău din partea tuturor!

- Catherine! Poți să mă urăști dacă așa vrei, să mă faci să plătesc pentru toate suferințele tale, și atunci poate o să reușești să dormi noaptea, și să nu te mai zvârcolești, și să plângi în somn, și să o strigi pe mama ta ca un copilăș de trei ani!

M-am uitat la el încremenită.

- O strig?

- Da, mi-a răspuns, te-am auzit de foarte multe ori strigând-o pe mama ta. În ochi i se citea milă. Nu te rușina că ești o ființă umană, Catherine. Cu toții ne așteptăm numai la ce-i mai bun din partea mamelor noastre.

Nu voiam să vorbesc despre ea, așa că am făcut câțiva pași spre el.

- Julian este din nou în oraș. Am ieșit cu el aseară din moment ce tu n-ai apărut. Julian crede că sunt pregătită să merg la New York. Crede că instructorul lui de balet, madame Zolta, m-ar ajuta să evoluez mai repede decât mama lui. Crede că am face o pereche excepțională.

- Și tu ce crezi?

- Eu cred că nu sunt încă pregătită pentru New York, am șoptit, dar el susține asta cu atâta convingere, încât uneori mă face și pe mine să cred, tocmai pentru că pare atât de sigur pe el.

- Ia-o încet, Catherine. Julian este un tânăr chipeș și arrogant cât zece bărbați la un loc. Folosește-ți propria rațiune și nu te lăsa influențată de cineva care s-ar putea să vrea doar să

- În fiecare noapte visez că sunt pe scenă la New York. O văd pe mama în public, holbându-se la mine cu ochi neîncrezători. A vrut să măucidă. Vreau să mă vadă dansând și să-și dea seama că am mai multe de oferit lumii decât ea.

A tresărit.

- De ce ai atâta nevoie de răzbunare? Am crezut că, dacă vă iau pe toți trei la mine și fac tot ce pot pentru voi, veți găsi pacea și puterea de a ierta. Nu poți să uiți și să ierți? Dacă există măcar o șansă pentru noi, bieții oameni, să ajungem la cuernicie, aceasta rezidă în a învăța să uităm și să iertăm.

- Tu și Chris, am spus cu amărăciune. E ușor să vorbești despre uitare și iertare - pentru că tu nu ai fost o victimă, pe când eu am fost. Mi-am pierdut frățiorul mai mic, care mi-a fost ca un fiu. L-am iubit pe Cory, iar ea i-a luat viața. O urăsc pentru asta! O urăsc pentru zece milioane de motive - așa că nu-mi vorbi mie de uitare și iertare, când ea trebuie să plătească pentru ce a făcut! Ne-a mințit, ne-a trădat în cel mai rău mod cu putință! Nu a scos o vorbă când a murit bunicul nostru și a continuat să ne țină încuiați - pentru încă nouă luni nesfârșite -, iar în tot acel timp am mâncat gogoși otrăvite! Așa că, să nu îndrăznești să-mi vorbești mie despre uitare și iertare! Nu știu cum să uit și să iert! Nu știu decât să urăsc! Și habar nu ai ce înseamnă să urăști așa cum urăsc eu.

- Crezi tu că habar n-am? m-a întrebat pe o voce lipsită de inflexiuni.

- Da, habar n-ai!

M-a tras în poală la el în timp ce suspinam și lacrimile imi șiroiau pe față. M-a alinat ca un tată, cu mici sărutări și mângâieri blânde.

- Catherine, am și eu o poveste de spus. Poate că, pe undeva, este la fel de îngrozitoare ca a ta. Poate că, dacă ți-o spun, vei fi capabilă să folosești ceva din ceea ce am învățat eu.

M-am uitat fix la el. M-a strâns ușor în brațe și s-a rezemat de speteaza fotoliului.

- O să-mi povestești despre Julia și Scotty?

– Da. Vocea i s-a înăsprit. Își ținea privirea ațintită asupra ferestrelor spălate de ploaie și mă strângea tare de mână. Crezi că numai mama ta comite crime împotriva celor pe care-i iubește – ei bine, te înșeli. Se întâmplă zi de zi. Unii o fac ca să câștige bani, dar mai există și alte motive. S-a oprit o clipă, a oftat, apoi a continuat. Sper că după ce-mi vei fi aflat povestea, vei putea merge la culcare și vei uita de răzbunare. Dacă nu, îți vei provoca singură mai multă suferință decât ar face-o oricine altcineva.

Nu credeam asta, pentru că nu voiam să o cred. Dar eram destul de nerăbdătoare să ascult povestea despre modul în care au murit Julia și Scotty în aceeași zi.

Când Paul a început să vorbească despre Julia, m-am temut de final. Mi-am închis strâns pleoapele, dorind acum ca urechile mele să nu fie silite să audă, pentru că nu aveam nevoie să mai adaug ceva la suferința pe care deja o simțeam din cauza morții unui singur băiețel. Dar a făcut-o pentru binele meu, ca să mă salveze, ca și cum era posibil să mă salveze ceva.

– Eu și Julia ne-am iubit din copilărie. Ea nu a avut niciodată alt iubit, eu nu am avut niciodată altă iubită. Julia îmi aparținea, și am avut grijă ca toți ceilalți băieți să știe asta. Nu mi-am dat nici mie, nici ei șansa de a experimenta cu altcineva – iar asta a fost o greșeală îngrozitoare. Am fost suficient de naivi să credem că dragostea noastră avea să fie veșnică.

Am început să ieșim împreună, să ne scriem scrisori de dragoste, cu toate că locuia la doar câteva străzi de mine. Pe măsură ce creștea, Julia se făcea tot mai frumoasă. Credeam că sunt cel mai norocos tip din lume, iar ea mă considera perfect. Ne-am pus unul pe celălalt pe câte un pedestal. Ea urma să fie o soție perfectă de doctor, iar eu urma să fiu soțul perfect, și aveam de gând să facem trei copii. Julia era singură la părinți, iar aceștia țineau foarte mult la ea. Ea îl adora pe tatăl ei și spunea că eu eram la fel ca el.

Vocea i-a devenit mai profundă acum, ca și cum urma să spună ceva foarte dureros.

- l-am oferit Juliei inelul de logodnă în ziua în care a implinit optsprezece ani. Eu aveam nouăsprezece pe atunci. Când eram la colegiu, mă gândeam la ea, care rămăsese aici, și mă întrebam ce bărbat o fi pus ochii pe ea. Mă temeam că aveam s-o pierd dacă nu ne căsătoream. Așa că s-a măritat cu mine la nouăsprezece ani. Eu aveam douăzeci.

Vocea i s-a înăsprit, iar ochii și-au pierdut orice expresie. M-a strâns mai tare în brațe.

- Eu și Julia ne sărutaserăm de multe ori și ne țineam mereu de mână, dar nu m-a lăsat niciodată să fac ceva cu adevărat intim - asta trebuia să aștepte până când avea să aibă o verighetă pe deget. Eu avusesem câteva raporturi sexuale, nu prea multe. Ea era virgină și credea același lucru despre mine. Am pus mare preț pe jurămintele de la cununie și voiam cu tot dinadinsul să fiu genul de soț care să o facă fericită. O iubeam foarte mult. Și așa, în noaptea nunții, i-a luat două ore să se dezbrace în baie. A ieșit purtând o cămașă de noapte albă, lungă și având o față la fel de albă. Mi-am dat seama că era îngrozită. M-am convins pe mine însumi că aveam să fiu foarte atent și iubitor, astfel încât să-i facă plăcere să fie soția mea.

Nu-i plăcea să facă sex, Cathy. Am făcut tot ce-am putut ca s-o excit, în timp ce ea se trăgea înapoi cu ochii mari și înspăimântați, apoi a țipat când am încercat să-i scot cămașa de noapte. M-am oprit și m-am gândit să încerc din nou în noaptea următoare, după ce m-a implorat să-i mai acord puțin timp. Noaptea următoare a fost la fel, doar că mai rău. „De ce, de ce nu poți să stai întins aici și doar să mă ții în brațe?”, m-a întrebat printre lacrimi. „De ce trebuie să fie atât de hidos?”

Eram și eu doar un puști și nu știam cum să fac față unei astfel de situații. O iubeam și o doream și, până la urmă, am violat-o - cel puțin asta a spus ea de nenumărate ori. Totuși o iubeam. O iubisem aproape toată viața și nu-mi venea să cred că făcusem o alegere greșită. Așa că am început să citesc toate cărțile despre sex care mi-au căzut în mână și am încercat toate tehnicile posibile ca să o fac să se excite și să mă dorească. Dar ea nu făcea decât să mă respingă. M-am apucat de băut

după ce am terminat facultatea de medicină și, de câte ori simțeam nevoia, îmi găseam o altă femeie care era bucuroasă să mă primească în putul ei. Anii au trecut, iar ea a rămas distanțată, făcând curățenie în casă, spălându-mi hainele, călcându-mi cămășiile și cosându-mi nasturii rupți. Era atât de adorabilă, o doream atât de mult și era atât de aproape că uncori o sileam, chiar dacă plângea după aceea. Apoi a descoperit că era însărcinată. Eu am fost încântat, și cred că și ea era la fel. Nu a existat copil mai adorat și mai răsfățat decât fiul meu și, din fericire, era genul de copil pe care nu l-a stricat prea multă iubire.

Vocea lui a căpătat o tonalitate și mai profundă, în timp ce eu m-am înghesuit mai mult în brațele lui, temându-mă de ceea ce urma, pentru că știam că avea să fie groaznic.

- După nașterea lui Scotty, Julia m-a informat sec că își făcuse datoria și îmi dăruise un fiu, așa că era cazul să o las în pace din acel moment. Am lăsat-o în pace bucuros, dar eram profund rănit. Am discutat cu mama ei despre problema noastră, iar ea a făcut aluzie la un secret întunecat din trecutul Juliei, un văr care-i făcuse ceva pe când Julia avea doar patru ani. Nu am aflat niciodată exact ce-i făcuse, dar, orice ar fi fost, distrusese pentru totdeauna sexul în ochii soției mele. I-am sugerat Juliei să mergem la un consilier marital sau la un psiholog, dar nici n-a vrut să audă - ar fi fost prea stânjenitor -, de ce nu puteam s-o las în pace?

După aceea, chiar am lăsat-o în pace, a continuat el. Mereu sunt femei la tot pasul, dispuse să îi ofere plăcere unui bărbat, și aveam la cabinet o tânără încântătoare, care mi-a dat de înțeles că era disponibilă oricând și oriunde. Am avut o relație care a durat câțiva ani. Credeam că suntem foarte discreți și că nu știe nimeni. Apoi, a venit într-o zi și mi-a spus că e gravidă cu copilul meu. Nu mi-a venit să cred, pentru că îmi spusese că ia anticoncepționale. N-am crezut nici că ar fi copilul meu, pentru că știam că mai avea și alți amanți. Așa că i-am spus că nu puteam să divorțez de soția mea și să risc să-l pierd pe Scotty, ca să cresc un copil care era posibil ca nici măcar să nu fie al meu. Și-a ieșit din minți.

M-am dus scara acasă ca să mă confrunt cu o soție cum nu-mă mai văzusem niciodată. Julia s-a repezit la mine pentru că i-am fost necredincios, când ea făcuse tot ce putuse, oferindu-mi fiul pe care mi-l doream. Și acum o trădasem, îmi încălcasem jurământul și o făcusem de răs în tot orașul! A amenințat că se sinucide. Mi-a fost milă de ea când a început să șipe, spunând că *ea avea să mă facă pe mine să sufăr!* Mai amenințase și în alte rânduri cu sinuciderea, dar nu făcuse nimic niciodată.

Am crezut că izbucnirea asta avea să clarifice lucrurile între noi. Julia nu a mai adus niciodată vorba despre aventura mea. De fapt, a încetat să-mi mai vorbească, exceptând momentele când Scotty era prin preajmă, pentru că voia ca el să aibă un cămin normal, cu părinți aparent fericiți. Îi dăruisem un fiu pe care-l iubea dincolo de limitele rațiunii.

Apoi a venit luna iunie și cea de-a treia aniversare a lui Scotty. Ea a pus la cale o petrecere pentru el și a invitat șase oaspeți de-o șchioapă, care, evident, trebuiau să vină însoțiți de mamele lor. Era într-o sâmbătă. Eu eram acasă, încercând să-l liniștesc pe Scotty, care era foarte entuziasmat de petrecere. I-am dăruit o corăbioară cu pânze, în ton cu costumul de marinar pe care urma să îl poarte. Julia a coborât scările cu el, îmbrăcată în voal albastru. Părul ei negru, superb era prins la spate cu o fundă albastră din satin. Scotty o ținea de mână pe mama lui și avea corăbioara în cealaltă mână. Julia mi-a spus că se temea că nu cumpărase suficient zahăr candel pentru petrecere, și că era o zi atât de frumoasă, că ea și cu Scotty voiau să facă o plimbare până la drogherie, ca să mai cumpere. M-am oferit să o duc cu mașina. A refuzat. M-am oferit să merg și eu cu ei. Ea mi-a spus că nu voia să merg. Voia să aștept și să fiu acasă în caz că vreunul dintre musafiri sosea mai devreme. M-am așezat pe veranda din față și am așteptat. Înăuntru, masa din sufragerie era aranjată pentru petrecere, cu baloane agățate de candelabru, bomboane plesnitoare, pălării și alte lucruri drăguțe, iar Henny pregătise un tort uriaș.

Musafirii au început să sosească pe la două. Iar Julia și Scotty nu se întorseseră încă. Am început să-mi fac griji, așa

că m-am urcat în mașină și m-am dus spre drogherie, așteptându-mă să-i văd pe trotuar, îndreptându-se spre casă. Nu i-am văzut. L-am întrebat pe droghist dacă fuseseră acolo; nici unul dintre angajați nu-i văzuse. Atunci m-am înspăimântat cu adevărat. Am început să bat străzile în căutarea lor, oprind mașina ca să întreb trecătorii dacă nu văzuseră cumva o doamnă îmbrăcată în albastru cu un băiețel în costum de marinar. Cred că am întrebat patru sau cinci persoane până când un băiat pe bicicletă mi-a spus că, într-adevăr, văzuse o asemenea doamnă îmbrăcată în albastru, cu un băiețel care ținea în mână o corăbioară cu pânze, și mi-a arătat în ce direcție o luaseră.

Se îndreptau spre râu! Am condus cât am putut de repede, apoi am sărit din mașină și am alergat pe cărarea prăfuită, temându-mă că s-ar putea să fi ajuns prea târziu. Nu-mi venea să cred că o făcuse cu adevărat. Mă linișteam, gândindu-mă că Scotty voise să-și pună corăbioara să plutească pe apă, așa cum făceam și eu. Am alergat atât de repede, încât mă durea inima, apoi am ajuns pe malul înverzit al râului. Și acolo erau amândoi, plutind în apă cu fața în sus. Julia avea brațele strânse în jurul lui Scotty, care încercase, în mod evident, să se elibereze din strânsoarea ei, iar corăbioara plutea, purtată de curenți. Funda albastră i se desfăcuse din păr și plutea și ea, iar părul ei se întindea ca niște funde întunecate, încâlcindu-se în buruieni. Apa era doar până la genunchi.

Am scos un sunet sugrumat din gât, simțindu-i durerea îngrozitoare, dar nu m-a auzit. A continuat să povestească.

– În câteva clipe, i-am luat pe amândoi în brațe și i-am dus la mal. Julia era aproape moartă, dar Scotty părea mort, așa că m-am ocupat mai întâi de el, într-un efort inutil de a-l readuce în simțiri. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să-i pompez apa afară din plămâni, dar era mort. Apoi m-am întors spre Julia și am făcut același lucru și pentru ea. A tușit și a scuipat apa afară. Nu a deschis ochii, dar cel puțin respira. I-am urcat pe amândoi în mașină și i-am dus la cel mai apropiat spital, unde

s-au chinuit s-o aducă pe Julia înapoi, dar nu au reușit. La fel cum nici eu nu am reușit să-l readuc pe Scotty la viață.

Paul a tăcut și s-a uitat fix în ochii mei.

– Aceasta e povestea mea pentru o fată care crede că e singura care a suferit, singura care a pierdut pe cineva și singura care jalește. O, jlesc la fel de mult ca tine, dar cu trebuie să îndur și vinovăția. Trebuia să fi știut cât de labilă era Julia. Văzusem *Medeea* la televizor cu numai câteva zile înainte de aniversarea lui Scotty și se arătase neobișnuit de interesată, cu toate că, de obicei, nu-i plăcea să se uite la televizor. Am fost un idiot să nu-mi dau seama la ce se gândea și ce punea la cale. Și, totuși, nici măcar acum nu pot înțelege cum a putut să-lucidă pe fiul nostru, pe care-l iubea atât de mult. Putea să divorțeze de mine și să-l păstreze. Nu l-aș fi luat de lângă ea. Dar asta n-ar fi fost o răzbunare suficientă pentru Julia. A trebuit săucidă ceea ce iubeam cel mai mult pe lume, pe fiul meu.

Nu mai eram în stare să vorbesc. Ce fel de femeie fusese Julia? Una la fel ca mama mea? Mama mea a ucis în numele averii. Julia a ucis din răzbunare. Aveam oare să fac și eu acelaș lucru? Nu, nu, sigur că nu. Metoda mea avea să fie mai bună, mult mai bună, pentru că avea să trăiască și să sufere la infinit.

– Îmi pare rău, i-am spus cu o voce frântă; atât de rău încât părea, încât a trebuit să-l sărut pe obraz. Dar poți să ai alți copii. Poți să te recăsătorești.

L-am luat în brațe, iar el a scuturat din cap.

– Uit-o pe Julia! i-am strigat, agățându-mă cu brațele de gâtul lui și ghemuindu-mă și mai mult în brațele lui. Nu-mi spui tu tot timpul să iert și să uit? Iartă-te pe tine și uită ce s-a întâmplat cu Julia. Îmi amintesc de mama și de tata: mereu își arătau iubire și se sărutau. De când eram o copilă știam că bărbații au nevoie să fie iubiți și atinși. O urmăream pe mama cum îl calma pe tata când era furios. Îl săruta, îi arunca priviri dulci și îl atinge ușor. Mi-am lăsat capul pe spate și i-am zâmbit așa cum îi zâmbea mama tatei. Spune-mi cum trebuie să fie o mireasă în noaptea nunții. N-aș vrea să-mi dezamăgesc mirele.

– N-am de gând să-ți spun așa ceva!

– Atunci, prefă-te că ești mirele meu și că abia am ieșit din baie după ce m-am dezbrăcat. Sau poate că ar trebui să mă dezbrac în fața ta. Ce zici?

Și-a dres glasul și a încercat să mă împingă la o parte, dar m-am agățat de el ca un scaiete.

– Cred că ar trebui să te duci în pat și să încetezi cu jocurile.

Am rămas locului. L-am sărutat iar și iar, și curând a început să-mi răspundă. Am simțit cum i se înfierbântă carnea, dar apoi buzele lui, sub ale mele, s-au strâns într-o linie fermă, în timp ce m-a luat de umeri și de sub genunchi. S-a ridicat cu mine în brațe și a pornit spre scări. Am crezut că mă duce în camera lui și că face dragoste cu mine, și m-am speriat, m-am rușinat – dar eram, totodată, și excitată și dornică. Însă a mers direct spre camera mea și acolo, lângă patul meu îngust, a ezitat o clipă. M-a ținut aproape de inima lui dureros de mult timp, în vreme ce ploaia continua să cadă și să lovească geamurile. Paul părea să fi uitat cine eram în timp ce-și freca obrazul aspru de al meu, mângâindu-mă de data asta cu fața, nu cu mâinile. Și, din nou, ca întotdeauna, a trebuit să vorbesc și să stric totul.

– Paul. Vocea mea timidă l-a smuls dintr-o reverie adâncă, una care ar fi putut, dacă aș fi rămas tăcută, să mă ducă mai repede spre acel extaz veșnic amânat după care tânjea corpul meu. Când eram încuiați la mansardă, bunica mea ne spunea mereu că suntem odraslele diavolului. Ne spunea că suntem semințe rele plantate în pământ nepotrivit, că n-o să se aleagă nimic bun de noi. Ne-a făcut să ne simțim nesiguri, ne-a făcut să ne întrebăm dacă aveam dreptul să trăim. A fost atât de groaznic ce-a făcut mama, faptul că s-a măritat cu fratele vitreg al tatălui ei când el nu era decât cu trei ani mai în vârstă decât ea? Nici o femeie, căreia îi bate o inimă în piept, n-ar fi putut să-i reziste. Eu, una, știu că n-aș fi putut. Era ca tine. Bunicii credeau că părinții noștri comiseseră un păcat de moarte, de aceea ne disprețuiau, chiar și pe gemeni, care erau atât de mici

și de adorabili. Spuneau că suntem dezgustători. Aveau dreptate? Erau îndreptățiți să încerce să ne ucidă?

Rostisem exact cuvintele de care avea nevoie ca să se concentreze din nou. M-a aruncat repede din brațe. A întors capul într-o parte, ca să nu pot citi în ochii lui. Uram când oamenii își fereau privirea de mine, ca să nu pot vedea adevărul.

- Cred că părinții voștri erau foarte îndrăgostiți și foarte tineri, mi-a spus el cu voce ciudată, gâtuită, atât de îndrăgostiți, încât nu s-au oprit să se gândească la viitor și la consecințe.

- O! am țipat indignată. Crezi că bunicii noștri aveau dreptate - că suntem diavolul!

S-a răsucit să se uite la mine, cu buzele lui pline și senzual deschise și cu o expresie furioasă.

- Nu răstălmăci ceea ce spun eu în așa fel încât să-ți justifici nevoia de răzbunare! Nu există nici un motiv, niciodată, care să justifice crima, exceptând cazul de autoapărare. Nu sunteți diavolul. Bunicii voștri erau niște idiști bigoți, care ar fi trebuit să accepte ceea ce s-a întâmplat și să se descurce cum puteau mai bine în situația respectivă. Și ar fi trebuit să fie atât de mândri de cei patru nepoți pe care i-au primit de la părinții voștri. Iar dacă părinții voștri au făcut un pariu calculat când au hotărât să aibă copii, aș spune că l-au câștigat. Dumnezeu și șansa au fost de partea voastră și v-au oferit atât de multă frumusețe și apreciere pentru asta și, poate, prea multe talente. Mai mult ca sigur, este o fată foarte tânără, în care mocnesc sentimente de adult, prea mari pentru dimensiunile și vârsta ei.

- Paul...?

- Nu te mai uita așa la mine, Catherine!

- Nu știu cum mă uit.

- Treci la culcare, Catherine Sheffield, în clipa asta!

- Cum mi-ai spus? am întrebat în timp ce el se întorcea spre ușă.

A zâmbit.

- N-a fost o scăpare freudiană, dacă la asta te gândeai. Dollanganger e un nume prea lung. Sheffield ar fi mult mai

potrivit. Putem aranja, din punct de vedere legal, să vă schimbați numele de familie.

- O!

Mi s-a făcut rău din pricina dezamăgirii.

- Ascultă aici, Catherine, a spus el din pragul ușii. Era atât de mare, încât bloca lumina din hol. Joci un joc periculos. Încerci să mă seduci și ești încântătoare, și mi-e greu să-ți rezist. Dar locul tău în viața mea este ca fiică a mea - nimic altceva.

- Ploua în ziua aceea de iunie, când i-ai înmormântat pe Julia și pe Scotty?

- Ce importanță are? Plouă în orice zi în care bagi în pământ pe cineva drag.

Și, cu asta, a plecat din ușă, pășind repede pe coridor spre camera lui și trântind ușa cu putere.

Așadar, încercasem de două ori și mă respinsese de două ori. Acum eram liberă să-mi văd de felul meu distructiv și vesel de a dansa în continuu până când aveam să ajung în vârf. Iar asta avea să-i arate mamei, care nu știa decât să împletească și să brodeze, cine avea creier și talent. Avea să vadă cine poate face avere fără a-și vinde trupul și fără a recurge la crimă ca să capete o moștenire.

Avea să mă cunoască o lume întreagă! Aveau să mă compare cu Anna Pavlova și să spună că sunt mai bună decât ea. Avea să vină la o petrecere dată în onoarea mea, și soțul ei avea să fie lângă ea. Ea avea să arate bătrână, istovită, terminată, iar eu aveam să fiu tânără și vioaie, iar iubitul ei, Bart, avea să vină direct la mine, cu străluciri în ochi, și să-mi sărute mâna. „Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată”, mi-ar spune el, „și cea mai talentată.” Și mi-aș da seama numai după ochii lui că mă iubește, că mă iubește de zece ori mai mult decât a iubit-o pe ea vreodată. Și, apoi, după ce aveam să pun mâna pe el și ea avea să rămână singură, aveam să-i mărturisesc cine sunt, iar el nu avea să creadă la început. Apoi avea să creadă. Și avea să înceapă s-o urască! Avea să-i ia toți banii. Și unde aveau să ajungă? M-am oprit, încurcată. Unde aveau să ajungă banii luați de la mămica? Înapoi la bunica? N-ar

ajunge la noi, la Chris, la Carrie sau la mine, pentru că noi pur și simplu nu existam ca membri ai familiei Foxworth. Apoi am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă la cele patru certificate de naștere pe care le găsisem cusute în căptușeala uneia dintre valizele noastre vechi. Am izbucnit în răs. O, mămico, ce prostie! Ți dai seama, să ascunzi certificatele de naștere. Cu ele aș putea dovedi existența lui Cory, iar fără ele ar fi cuvântul ei împotriva cuvântului meu, dacă nu cumva poliția nu ajungea înapoi la Gladstone și nu-l găsea pe doctorul care îi adusese pe lume pe gemeni. Și tot acolo era și bătrâna noastră bună, doamna Simpson – și Jim Johnston. O, speram că nici unul nu se mutase de acolo și că își mai aminteau de cele patru păpuși din Dresda.

Știam că sunt rea, așa cum a spus bunica mea de la bun început, născută pentru a fi malefică. Fusesem pedepsită înainte de a face cu adevărat ceva rău, și atunci de ce să nu las pedeapsa să fie pe măsura crimei? Nu există nici un motiv să fiu chinată și distrusă doar pentru că odată, în vremuri nefericite, îmi căutasem refugiul în brațele fratelui meu. Aveam să mă îndrept spre bărbatul care avea cea mai mare nevoie de mine. Dacă asta era un păcat, să-i ofer ceea ce cuvintele lui negau, iar ochii lui implorau să primească, atunci să fiu păcătoasă și gata!

Am început, pe măsură ce mă cuprindea somnul, să-mi fac planuri. Nu mi-ar întoarce spatele și nu m-ar respinge, pentru că aveam să fac să-i fie imposibil. Nu avea să dorească să mă rănească. Avea să mă ia și apoi să se gândească la faptul că fusese obligat, și atunci nu avea să se simtă vinovat, deloc.

Eu aveam să port întreaga vină. Iar Chris avea să mă urască și să se îndrepte, așa cum trebuia să se întâmple, spre altcineva.

Mai dulce decât toți trandafirii

În luna aprilie a anului 1961 am împlinit șaisprezece ani. Și iată-mă la vârsta aceea înfloritoare, coaptă, la care toți bărbații, tineri și bătrâni, și majoritatea celor trecuți de patruzeci de ani întorceau capul după mine pe stradă. Când așteptam autobuzul la colț, mașinile încetineau pentru că șoferii bărbați nu se puteau abține să nu caște gura la mine.

Iar dacă ei erau vrăjiți, eu eram și mai și. Mă dichiseam în fața numeroaselor oglinzi din casa lui Paul și vedeam, uneori cu surprindere, o fată încântătoare, de o frumusețe care-ți tăia răsufarea – și apoi revelația victorioasă –, eu eram aceea! Eram strălucitoare, și știam asta. Julian venea adeseori cu avionul ca să-și întoarcă ochii plini de dorință asupra mea, spunându-mi că el știa ce voia, chiar dacă eu nu știam. Îl vedeam pe Chris doar în weekenduri și știam că încă mă dorea, încă mă iubea mai mult decât avea să iubească vreodată pe altcineva.

Chris și Carrie au venit acasă în weekendul cu ziua mea: am râs, și ne-am îmbrățișat, și am vorbit atât de repede, de parcă n-am fi avut niciodată timp să ne spunem destule, mai ales eu și Chris. Voiam să-i spun lui Chris că mămica urma să vină curând să locuiască în Greenglenna, dar mă temeam că avea să încerce să mă împiedice a-mi duce planurile la bun sfârșit, așa că nu am scos nici o vorbă despre asta. După un timp, Carrie s-a retras să se uite la binefăcătorul nostru cu ochii ei mari și triști. La bărbatul acela chipeș, voinic, care

mi-a poruncit să mă îmbrac cu hainele cele mai bune: „De ce nu te îmbraci cu rochia aceea pe care o țineai pentru ocazii speciale? De ziua ta, vă ofer tuturor o masă fabuloasă la restaurantul meu preferat, The Plantation House“.

A trebuit să alerg de îndată pe scări și să încep să mă îmbrac. Aveam de gând să profit la maximum de aniversarea mea. Fața mea nu avea, de fapt, nevoie de machiaj, dar m-am machiat complet, mi-am aplicat inclusiv rimel negru precum cerneala, apoi am folosit ondulatorul ca să-mi fac bucle. Unghiile îmi străluceau ca niște perle lucioase, iar rochia pe care o purtam era roz. O, cât de frumoasă mă simțeam în timp ce mă aranjam și mă coafam în fața unei oglinzi înalte aduse acolo pentru masa mea de toaletă.

- Doamna mea Catherine, mi-a spus Chris din cadrul ușii deschise. Arăți superb, dar este de un prost-gust înfiorător să te admiri atât de mult încât să trebuiască să-ți săruți propria reflexie. Serios, Cathy, așteaptă complimente de la alții, nu ți le face singură.

- Mă tem că nu-mi va spune nimeni, am răspuns pe un ton defensiv, așa că mi-o spun eu însămi ca să-mi dau mai multă încredere. Chiar sunt frumoasă, nu doar drăguță?

- Da, mi-a spus el cu o voce ciudată, gătuțită. Mă îndoiesc că voi vedea vreodată o fată la fel de frumoasă pe cât ești tu în acest moment.

- Ai spune că mă îmbunătățesc odată cu vârsta?

- N-am de gând să-ți mai fac alte complimente! Nu-i de mirare că bunica a spart toate oglinzile. Am de gând să fac și eu același lucru. Câtă vanitate!

M-am încruntat, pentru că nu-mi făcea plăcere să mi se amintească de bătrâna aceea.

- Tu arăți fantastic, Chris, i-am spus eu, oferindu-i un zâmbet larg și călduros. Eu nu mă rușinez, nici nu mă jenez să fac complimente atunci când sunt meritate. Ești la fel de frumos ca tăticul.

De fiecare dată când venea acasă de la școală era tot mai matur și mai chipeș. Și, totuși, când l-am scrutat cu un ochi mai

alent, înțelepciunea îi aducea ceva ciudat în priviri, ceva care îl făcea să pară cu mult mai în vârstă decât mine. De asemenea, părea mai trist decât mine, mai vulnerabil, iar combinația era extrem de atrăgătoare.

- De ce nu ești fericit, Chris? l-am întrebat eu. Te dezamăgește cumva viața? E mai puțin decât credeai că o să fie atunci când eram închiși și aveam atâtea visuri pentru viitor? Regreți acum că te-ai hotărât să te faci doctor? Îți dorești, mai degrabă, să fii baletist, ca mine?

Mă apropiasem ca să mă uit în ochii lui atât de grăitori, dar el și-a coborât privirea, ca să îi ferească, iar mâinile lui au încercat să-mi cuprindă talia, dar fie talia mea nu era suficient de mică, fie mâinile lui nu erau suficient de mari pentru asta. Sau încerca doar să mă atingă? Făcea ca ceva serios să pară o joacă. Asta era? M-am ghemuit ca să mă uit drept în ochii lui și am văzut dragostea pe care o căutam și apoi mi-am dorit să nu știu.

- Chris, nu mi-ai răspuns.

- Care era întrebarea?

- Viața, școala medicală, se ridică la nivelul așteptărilor tale?

- Ce se ridică vreodată?

- Asta sună cinic. E stilul meu, nu al tău.

A ridicat capul, arborând pe chip un zâmbet strălucitor.

O, Doamne!

- Da, mi-a răspuns, viața în lume este așa cum îmi imaginam că avea să fie. Spre deosebire de tine, eu am fost realist. Îmi place școala și îmi plac prietenii pe care mi i-am făcut. Dar tot mi-e dor de tine; e greu să fii despărțit de tine, să mă întreb mereu ce faci. S-a uitat din nou în altă parte, iar ochii i s-au adumbrat, ca și cum tânjea după ceva imposibil. La mulți ani, doamna mea Cath-er-ine! a rostit el încet, apoi și-a trecut buzele peste ale mele. Un sărut moale ca o pană, nu foarte îndrăzneț. Hai să mergem! mi-a spus el cu hotărâre, apucându-mă de mână. Toată lumea e gata în afară de agitata și afectata de tine.

Am coborât scările ținându-ne de mână. Paul și Carrie erau gătiți și ne așteptau; era și Henny acolo. În casă se simțea ceva ciudat, atât de tăcută și parcă în așteptare, atât de straniu de întunecată, cu toate luminile stinse, în afară de cea din hol. Straniu!

Apoi, dintr-odată, din întuneric s-a auzit: „*Sur-priză! Sur-priză!*” dintr-un cor de voci, iar luminile s-au aprins toate deodată și toți membrii clasei mele de balet s-au imbulzit în jurul meu și al lui Chris.

Henny a adus un tort cu trei etaje, fiecare mai mic decât cel de dedesubt, și a spus cu mândrie că l-a făcut și l-a ornat cu mâna ei. *Fie să-mi reușească întotdeauna tot ce-mi pun în minte, mi-am spus în gând, cu ochii închiși, atunci când am suflat în lumânări. Te înving, mămică, mă maturizez și devin mai înțeleaptă pe zi ce trece, așa că, atunci când va sosi timpul, voi fi pregătită – voi fi egala ta.*

Am suflat atât de bine încât ceara roz topită a mănjit trandafirășii roz din zahăr așezați frumos pe frunzulițele verii. Julian era chiar în fața mea. Mă țintuia cu ochii lui de abanos în timp ce-mi punea, iar și iar, pe tăcute, aceeași întrebare.

Ori de câte ori încercam să-l privesc în ochi pe Chris, el își întorcea privirea sau și-o lăsa în podea. Carrie s-a ghemuit lângă Paul, care ședea la oarecare distanță de zaiafetul zgomotos, încercând să nu pară sobru. Imediat ce am deschis toate cadourile, Paul s-a ridicat în picioare, a luat-o pe Carrie în brațe și au dispărut amândoi sus pe scări.

– Noapte bună, Cathy, mi-a strigat Carrie, cu fețișoara ei debordând de fericire și îmbujorată de somn, este cea mai frumoasă aniversare la care am fost vreodată!

Mi-a venit să plâng de durere, pentru că avea aproape nouă ani, și aniversările pe care și le putea aminti, exceptând-o pe cea a lui Chris de anul trecut, din noiembrie, fuseseră doar lamentabile tentative de a obține ceva din nimic.

– De ce ești tristă? m-a întrebat Julian, care a venit și m-a legănat în îmbrățișarea lui. Bucură-te, pentru că acum mă ai

pe mine la picioarele tale, gata să-ți pun inima pe jar, odată cu trupul.

Îl uram cu adevărat când se purta astfel. Încerca să demonstreze în orice fel posibil că nu-i aparțineam decât lui. Cadoul lui fusese o geantă din piele, în care să-mi car costumul și încălțăminte pentru balet. M-am îndepărtat de el, nedorind să aparțin cuiva în seara aceea. Toate fetele care nu erau deja îndrăgostite de Julian s-au amoretat pe dată de Chris, iar asta nu a îmbunătățit cu nimic părerea lui Julian despre fratele meu. Nu știu ce s-a întâmplat, de la ce a pornit, dar deodată Julian și Chris erau într-un colț, se certau, pe punctul de a se pocni unul pe celălalt.

- Nu dau doi bani pe ceea ce crezi tu, s-a repezit Chris în stilul lui calm, prevestitor de furtună. Sora mea este prea tânără ca să aibă un iubit și nu e pregătită să plece la New York!

- Tu! Tu! a contraccarat Julian. Ce știi tu despre dans? Nu știu nimic! Nu ești în stare nici să-ți miști picioarele fără să te calci.

- Poate că e adevărat, i-a spus Chris pe un ton rece, dar am alte talente. Și acum vorbim despre sora mea și despre faptul că este încă minoră. N-am de gând să te las să o convingi să plece cu tine la New York, când ea nu a terminat nici măcar liceul!

Mă uitam de la unul la altul și mi-era greu să spun care din ei arăta mai bine. Îmi făcea rău faptul că își arătau în fața tuturor ostilitatea reciprocă, și asta pentru că îmi doream foarte mult să se placă unul pe celălalt. Tremuram și eram gata să strig: *Opriți-vă, nu faceți asta!* Dar nu am spus nimic.

- Cathy! m-a strigat Chris fără a-și lua nici măcar o clipă ochii de la Julian, care părea gata să-l pocnească sau să-i tragă un șut. Crezi sincer că ești pregătită să-ți faci debutul la New York?

- Nu... am spus eu aproape în șoaptă.

Julian m-a privit cu furie, pentru că el se ținea de capul meu, îmi spunea în fiecare clipă în care eram împreună că voia să-l însoțesc la New York ca să fiu amanta lui și partenera lui de balet. Știam de ce mă voia - greutatea, înălțimea și echilibrul meu se potriveau perfect cu abilitățile lui. Este de o importanță

covârșitoare să-ți găsești partenerul perfect atunci când vrei să impresionezi cu un *pas de deux*.

– Fie ca toate aniversările tale să fie iadul pe pământ! mi-a spus Julian, îndreptându-se spre ușa de la intrare, pe care a trântit-o cu putere în urma lui.

Așa s-a încheiat petrecerea mea, toată lumea plecând acasă jenată. Chris s-a îndreptat țanțoș spre camera lui fără a-mi ura noapte bună. Cu lacrimi în ochi, am început să strâng gunoiul de pe covorul din camera de zi. Am găsit o arsură în plușul verde, lăsată de vreo țigară ținută neglijent. Cineva spărsese una dintre piesele din sticlă executate manual, atât de prețuite de Paul – un trandafir transparent din cristal strălucitor. Am ridicat-o, gândindu-mă să cumpăr lipici ca să o repar, chiar am început să mă gândesc la o modalitate, pentru că trebuia să existe una, să acopăr găurile din covor și să înlătur urmele albe de pahare de pe mese.

– Nu-ți face griji în privința trandafirului, am auzit din spate vocea lui Paul, e doar o bagatelă fără valoare. Pot să cumpăr altul oricând.

M-am întors ca să mă uit la el. Stătea atât de natural în arcada foaierei, uitându-se cu ochii lui blânzi la fața mea înlăcrimată.

– Era un trandafir frumos, am spus eu cu o voce înecată, și știu că era scump. Am să-ți cumpăr altul dacă voi putea găsi unul la fel, iar dacă nu, am să-ți cumpăr ceva mai bun când voi putea...

– Nu-i problemă.

– Îți mulțumesc din nou pentru frumoasa cutie muzicală. Măinile mi-au țâșnit cu nervozitate spre decolteul îndrăzneț, încercând să-l ascundă. Tata mi-a dăruit o dată o cutie muzicală din argint, cu o balerină înăuntru, dar a trebuit să o las...

Mi-a pierit vocea și nu am mai putut continua, întrucât gândurile la tata mă lăsau de fiecare dată în ruinele copilărești ale unei deznădejdi lipsite de speranță.

– Chris mi-a povestit despre cutia muzicală pe care ți-a dăruit-o tatăl tău, și am încercat să găsesc una la fel. Am reușit?

- Da, i-am răspuns eu, chiar dacă nu era la fel.

- Bun. Acum, du-te la culcare. Lasă mizeria, o să curețe Henny. Pari somnoroasă.

În scurt timp, am urcat scările și m-am dus în camera mea, unde, spre marea mea surprindere, mă aștepta Chris.

- Ce se întâmplă între tine și Julian? s-a răstit cu asprime.

- Nu se întâmplă nimic!

- Nu mă minți, Cathy! Nu zboară înapoi atât de des pentru *nimic*!

- Vezi-ți dracului de treaba ta, Christopher! am spus cu răutate. Eu nu încerc să-ți spun ție ce să faci și am aceeași pretenție de la tine! Tu nu ești un sfânt, iar eu nu sunt un înger! Problema e că ești doar un alt bărbat care crede că poate să facă orice dorește, în timp ce eu trebuie să stau deoparte, pură și afectată, și să aștept să vină cineva și să mă ia de nevastă! Ei bine, nu sunt genul ăsta de femeie! Nimeni nu o să mai facă vreodată ce vrea din mine – niciodată! Nici Paul, nici madame, nici Julian – și nici tu! A pălit în timp ce mă asculta și s-a silit să nu mă întrerupă. Vreau să nu te mai amesteci în viața mea, Christopher! Voi face ceea ce trebuie să fac, orice trebuie să fac, ca să ajung în vârf!

S-a uitat la mine cu ochii aceia albaștri ca azurul cerului, aruncând săgeți pline de răutate.

- Să înțeleg că o să te culci cu orice bărbat, dacă e nevoie.

- Am să fac tot ce trebuie să fac, m-am răstit la el, chiar dacă nu mă gândisem la asta vreodată.

Părea că e pe punctul de a mă plesni, iar controlul de care a avut nevoie ca să-și țină mâinile pe lângă corp l-a făcut să-și strângă pumnii. I s-a ivit o dungă albă deasupra buzelor strânse.

- Cathy, a început cu o voce rănită, ce te-a apucat? N-am crezut niciodată că vei ajunge o oportunistă ca oricare alta.

L-am privit cu amărăciune. Ce credea *el* că face? Amândoi dăduserăm, din fericire, peste un om nefericit și singur și ne foloseam de el, și, mai devreme sau mai târziu, aveam să plătim un preț. Bunica ne spusese adeseori că nimeni nu făcea nimic gratis. Dar, ~~cineva, nu am mai putut să-l fac să sufere, și nu am~~

putut să rostesc un cuvânt de rău despre Paul, care ne primise la el și făcea tot ce putea pentru noi. Și, ca să spun drept, aveam suficiente motive să știu că nu aștepta nici o răsplată.

- Cathy, mi-a spus el cu o voce rugătoare. Urăsc fiecare cuvânt pe care l-ai spus. Cum poți să-mi vorbești așa, când știi cât de mult te iubesc și te respect? Nu trece o zi să nu-mi fie dor de tine. Trăiesc pentru weekendurile în care vă pot vedea pe tine și pe Carrie. Nu te îndepărta de mine, Cathy, am nevoie de tine. Voi avea mereu nevoie de tine. Mă îngrozește ideea că nu sunt nici pe departe la fel de necesar în viața ta!

M-a apucat de brațe și m-ar fi tras la pieptul lui, dar m-am smucit și i-am întors spatele. Cum puteam să disting binele de rău, când nimănui nu părea să-i mai pese?

- Chris, am început cu o voce frântă, îmi pare rău că ți-am vorbit așa. Ceea ce crezi tu contează foarte mult pentru mine. Dar sunt sfâșiată pe dinăuntru. Cred că trebuie să am totul imediat ca să mă ajute să compensez pentru tot ceea ce am pierdut, pentru toată suferința. Julian vrea să merg cu el la New York. Nu cred că sunt încă pregătită și nu am disciplina necesară - madame îmi spune asta tot timpul și are dreptate. Julian îmi spune că mă iubește și că o să aibă grijă de mine. Dar nu sunt sigură ce fel de dragoste este, sau dacă mă iubește vreun pic ori vrea doar să îl ajut să-și atingă țelul. Dar țelul lui este și țelul meu. Așa că spune-mi tu cum pot să-mi dau seama dacă mă iubește cu adevărat sau dacă vrea numai să mă folosească?

- L-ai lăsat să facă dragoste cu tine? m-a întrebat sec, cu o privire ucigătoare.

- Nu! Bineînțeles că nu!

M-a luat în brațe, ținându-mă strâns.

- Mai așteaptă măcar un an, Cathy. Ai încredere în madame Marisha, nu în Julian. Ea știe mai multe decât el.

S-a oprit și m-a silit să-mi ridic capul plecat. M-am uitat la chipul lui frumos și m-am întrebat de ce ezită și nu continuă să vorbească.

Eram un instrument al suferinței, plină de o dorință nesățioasă de împlinire romantică. Și eu mă temeam de ceea ce era

înăuntrul meu. Eram atât de speriată că eram exact ca mămica. Când mă uitam în oglinzi, vedeam figura mamei începând să se contureze tot mai clar. Eram exaltată la gândul că arăt ca ea și, paradoxal, mă uram pentru că eram reflexia ei. Nu, nu eram ca ea în interior, ci doar în exterior. Frumusețea mea nu era doar la suprafață.

Mi-am tot spus asta pe drumul pe care l-am parcurs spre centrul orașului Greenglenna. La primăria de acolo am inventat o scuză puțin credibilă, cum că eram în căutarea certificatului de naștere al mamei mele, ca să pot căuta certificatul de naștere al lui Bart Winslow. Am descoperit că era cu opt ani mai tânăr decât mama și i-am aflat și adresa exactă. Am traversat cincisprezece străzi până am ajuns pe o stradă liniștită, mărginită de ulmi, unde vechile conace erau într-o stare de degradare. Toate, în afară de casa lui Bart Winslow! Casa lui era înconjurată din toate părțile de schele. Zeci de muncitori montau ferestre exterioare pe o casă din cărămidă recent zugrăvită, cu o ramă albă în jurul geamurilor și un portic tot alb.

În altă zi, m-am dus la biblioteca din Greenglenna, unde am citit despre familia Winslow. Spre marea mea încântare, când am scotocit prin ziarele vechi, am descoperit un redactor de știri mondene, care părea să-și dedice o bună parte a editorialelor sale lui Bart Winslow și soției sale fabulos de bogate și nespuse de frumoase, cu originile ei aristocratice, „moștenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din țară”.

Am rupt pe furiș articolul și i l-am dus acasă lui Chris. Nu voiam să știe că mama urma să locuiască în Greenglenna. A părut neliniștit cât timp și-a aruncat ochii peste articolul respectiv.

– Cathy, unde ai găsit articolul ăsta?

Am ridicat din umeri.

– A, era într-un ziar din Virginia, care se vinde la un chioșc de ziare.

– Iar e în Europa, a spus el pe un ton ciudat. Mă întreb ce tot caută în Europa. Și-a întors ochii albaștri spre mine, și

o expresie visătoare i-a înmuiat trăsăturile. Mai îți mîntc var
în care a plecat în luna de miere?

Dacă o mai țineam mîntc? De parcă aș putea uita vreodată
De parcă mi-aș îngădui mie însemi să uit vreodată. Într-o zi,
într-o zi în care aveam să fiu bogată și celebră, mămica avea să
audă de mine, și atunci ar face bine să fie pregătită, pentru
că îmi construiam strategia pas cu pas.

Julian nu a mai venit în Greenglenna la fel de des ca înainte
de petrecerea mea pentru aniversarea celor șaisprezece ani. Mă
gândeam că îl speriasc Chris. Nu știam dacă asta mă făcea sau
nu fericită. Când venea totuși să-și viziteze părinții, mă ignora.
A început să-i acorde atenție lui Lorraine DuVal, prietena mea
cea mai bună. Dintr-un motiv sau altul, m-am simțit rănită și
plină de resentimente față de el și mai cu seamă față de Lorraine.
M-am ascuns la arlechin și i-am privit dansând un *pas de deux*
pasional. Atunci m-am hotărât să studiez de două ori mai mult
decît înainte, pentru că aveam să-i arăt eu și lui Julian! Aveam
să le arăt tuturor din ce aluat eram eu făcută!

Din oțel, înveșmântată într-un ingenuu tutu din tul cu
volănașe!

Bufnița de pe acoperiș

Acum am să povestesc un eveniment din viața lui Carrie, pentru că aceasta este povestea ei și a lui Chris în aceeași măsură în care este și a mea. Când mă uit în urmă acum și reflectez la felul în care s-a desfășurat viața pentru Carrie, cred cu tărie că tot ceea ce i s-a întâmplat la Școala pentru domnișoare bine crescute a domnișoarei Emily Dean Calhoun a avut o mare importanță pentru felul în care avea să se considere ea însăși în viitor.

O, săpați-mi o fântână în care să plâng înainte de a începe, pentru că o iubeam atât de mult, iar durerea pe care a trebuit să o îndure ea o îndur eu chiar și astăzi. Din piesele de puzzle pe care le-am colecționat de la Carrie însăși și de la domnișoara Dewhurst, și de la alte câteva eleve din școală, acesta a fost coșmarul pe care a trebuit să-l suporte Carrie, și îl voi relata cu toată sinceritatea posibilă.

Carrie își petrecea weekendurile alături de noi, dar se retrăsese în sine, devenind din nou făptura aceea apatică și micuță, care jelise atât de mult moartea fratelui ei geamăn. Totul mă îngrijora în privința lui Carrie. Cu toate că atunci când îi puneam întrebări, ea insista că totul era în regulă și refuza să spună ceva rău despre școala ei sau despre eleve, ori despre profesoare. A spus un singur lucru, unul singur, ca să-și exprime sentimentele – și ce mai indiciu! „Îmi place covorul – are culoarea ierbii.” Asta a fost tot. M-a lăsat nedumerită,

îngrijorată, încercând să ghicesc ce o tulbura. Ceva era în neregulă, știam prea bine, iar ea nu avea de gând să-mi spună despre ce era vorba.

În fiecare vineri, pe la ora patru, Paul se ducea cu mașina să-i ia pe Carrie și Chris și să-i aducă acasă. Își dădea silința să facă toate weekendurile noastre memorabile. Deși Carrie părea destul de fericită cu noi, nu râdea decât arareori. Oricât am fi încercat cu toții, nu-i puteam smulge decât un zâmbet slab.

- Ce se întâmplă cu Carrie? m-a întrebat Chris în șoaptă.

Nu am putut decât să ridic din umeri. Pierdusem încrederea lui Carrie cândva, de-a lungul timpului. Ochii ei mari și albaștri îl fixau pe Paul. Îl implorau în tăcere. Dar el se uita la mine, nu la Carrie.

Când s-a apropiat momentul să fie dusă înapoi la școală, Carrie a devenit foarte tăcută, iar ochii ei au început să fie goi și resemnați. Am sărutat-o de rămas-bun și i-am spus să fie cuminte, să-și facă prietene „și, dacă ai nevoie de ceva, știi cum să ne suni“

- Da, mi-a răspuns ea cu o voce stinsă și cu ochii plecați. Am strâns-o la pieptul meu, spunându-i din nou cât de mult o iubesc și că, dacă e nefericită, să deschidă gura și să-mi spună. Nu sunt nefericită, mi-a răspuns ea cu ochii ațintiți asupra lui Paul.

Chiar era o școală frumoasă. Mi-ar fi plăcut să merg la o astfel de școală. Fiecare fată avea voie să-și decoreze partea ei dintr-o cameră cu două locuri așa cum considera de cuviință. Domnișoara Dewhurst nu impunea decât o singură restricție: anume că toate fetele trebuiau să aleagă decorațiuni „adevate, feminine“. Feminitatea blândă, pasivă era foarte accentuată în sud. Haine fine, foșnitoare, șifon alunecos, voci melodioase, ochi timizi, plecați în pământ, mâini fără putere, fluturând ca să exprime neajutorarea, și sub nici o formă vreo opinie care să le contrazică pe acelea ale bărbaților - și niciodată, dar niciodată, să nu lași un bărbat să știe că ai o minte care s-ar putea să fie mai bună decât a lui. Și, dacă mă gândesc mai bine,

mă tem că, la urma urmei, nu ar fi deloc o școală potrivită pentru mine.

Carrie avea un pat dublu acoperit cu o cuvertură de un mov strălucitor. Pe el avea pernuțe decorative roz, roșii, mov, violet și verzi. Lângă pat avea o noptieră cu un pahar de lapte plin cu violetele din plastic, pe care i le dăruise Paul. Îi ducea flori adevărate ori de câte ori putea. În chip ciudat, ea adora buchețelul acela de violete mai mult decât florile adevărate, care în scurt timp se ofileau și mureau.

Din moment ce Carrie era cea mai mică dintre cele o sută de eleve din școală, a primit drept colegă de cameră pe cea mai mică fată după ea, pe nume Sissy Towers. Sissy avea un păr cărămiziu strălucitor, ochi verzi ca smaraldul, alungiți și înguști, o piele subțire, albă ca hârtia, și un caracter dușmănos și infam, pe care nu și-l manifesta niciodată în fața vreunui adult, păstrându-l pentru fetele pe care se pricepea de minune să le intimideze. Iar cel mai rău dintre toate, chiar dacă era a doua cea mai mică din școală, tot era cu vreo cincisprezece centimetri mai înaltă decât Carrie!

Carrie își sărbătorește aniversarea celor nouă ani printr-o petrecere cu o săptămână înainte de a începe chinul ei. Era luna mai, și totul a început într-o joi.

Ziua de școală se încheia la ora trei. Fetele aveau două ore să se joace afară, înainte de cina servită la cinci și jumătate. Toate elevele purtau uniforme ale căror culori depindeau de clasa în care erau. Carrie era în clasa a treia; uniformă ei era dintr-un postav galben cu un șorțuleț drăgălaș din organdi alb pe deasupra. Avea o aversiune puternică față de galben. Galbenul reprezenta pentru ea, ca și pentru mine și Chris, culoarea tuturor acelor lucruri minunate pe care nu le-am putut avea cât timp am fost închiși și ne făcea să ne simțim nedesăvârșiți, nedoriți și neiubiți. Galbenul era, de asemenea, culoarea soarelui care ne era refuzat. Soarele era ceea ce își dorise Cory cel mai mult să vadă, și acum, când toate lucrurile de culoare galbenă ne erau accesibile, în timp ce lui Cory nu, galbenul devenise un lucru nesuferit.

Sissy Towers adora galbenul. Era invidioasă pe buclele lungi și aurii ale lui Carrie și își disprețuia propriul cap roșovan și creț. Poate că invidia și frumusețea feței de păpușă a lui Carrie și ochii aceia mari și albaștri, cu gene lungi, întoarse și negre, precum și buzele ca niște căpșune coapte. O, da, Carrie a noastră era o păpușă cu o figură superbă, cu un păr senzațional, ca al fetiței cu părul de aur din poveste, și, din păcate, toată această frumusețe plutea deasupra unui trupuşor mult prea slab, prea mic și pe un gât prea delicat ca să susțină un cap care ar fi trebuit să aparțină cuiva mai înalt și mai dezvoltat.

Galbenul domina înmătatea de cameră a lui Sissy: cuverturi galbene, huse galbene pe scaune; păpușile ei aveau păr blond și baine galbene, cărțile aveau învelitori galbene, făcute acasă. Sissy chiar purta pulovere și fuste galbene când mergea acasă. Faptul că Sissy arăta nepotrivit de palidă și bolnăvicioasă în galben nu-i știrbea cu nimic hotărârea de a o enerva pe Carrie cu această culoare – fie ce-o fi. Iar în ziua aceea, dintr-un motiv oarecare, care nu a fost explicat niciodată, a început să o necăjească pe Carrie cu răutate și dușmănie.

– Carrie e o piticanie... o piticanie... o piticanie, cânta Sissy monoton.

– Carrie ar trebui să ajungă la circ... la circ... la circ... în-gâna Sissy la nesfârșit. Apoi a sărit pe biroul ei și, în maniera zgomotoasă și neobrăzată a unui crainic care atrage spectatori să vadă o ciudățenie la un carnaval, Sissy chiar a început să strige: *Haideți! Haideți cu toții! Veniți să plătiți un sfert de dolar ca s-o vedeți în carne și oase pe surioara lui Tom Degetel! Haideți să vedeți cea mai mică femeie din lume! Haideți, dați banii ca s-o vedeți pe micuța cu ochi uriași, uriași ca de bufniță! Haideți să vedeți capul uriaș, uriaș pe gâtul mic și costeliv! Haideți, plătiți un sfert de dolar ca s-o vedeți dezbrăcată pe mică noastră ciudățenie!*

Zeci de fetițe s-au îngrămădit în cameră ca să se holbeze la Carrie, care s-a ghemuit într-un colț, la podea, cu capul atâr-nând în jos și cu părul său lung acoperindu-i fața rușinată și plină de teroare.

Sissy și-a desfăcut poșeta ca să primească monedele de un sfert de dolar pe care fetițele bogate le-au lăsat să cadă cu bucurie.

- Acum scoate-ți hainele, ciudățenie pitică, i-a ordonat Sissy. Dă-le clienților ceva să merite banii.

Tremurând și izbucnind în plâns, Carrie s-a ghemuit și mai mult și și-a ridicat genunchii la piept, rugându-se la Dumnezeu să se caște cumva podeaua sub ea. Dar podelele nu se cască niciodată cu grație ca să te înghită atunci când ar trebui să o facă. A rămas tare și nemișcată sub ea, în vreme ce vocea batjocoritoare a lui Sissy continua neîncetat.

- Uitați-vă la ea cum tremură, uitați-vă la ea cum se zgâlțâie... o să provoace un cutremur!

Toate fetele au izbucnit în chicoteli, în afară de o fată de zece ani, de statură medie, care o privea pe Carrie cu milă și înțelegere.

- Eu cred că e drăguță, a spus Lacy St. John. Las-o în pace, Sissy, nu e frumos ce faci.

- Bineînțeles că nu e frumos, a spus Sissy râzând. Dar e atât de amuzant! E așa un șoricel timid! Știți, *niciodată* nu spune nimic. Nu cred că e în stare să vorbească. Sissy a sărit jos de pe scaun, alergând la Carrie și împungând-o cu piciorul. Ai limbă, ciudățenie mică? Hai, piticanie cu ochi mari, spune-ne cum e să arăți așa ciudat. Ți-a mâncat pisica limba? Ai limbă? Scoate-o afară!

Carrie și-a plecat și mai mult capul.

- Vedeți, nu are limbă, a proclamat Sissy, sărind în sus și în jos. Sissy s-a răsucit și și-a întins brațele în lateral. Ia uitați ce mi-au dat drept colegă de cameră: o bufniță fără limbă. Ce putem face ca s-o silim să vorbească?

Lacy s-a apropiat protector de Carrie.

- Haide, Sissy, ajunge, las-o în pace.

Răsuciindu-se, Sissy a călcat-o cu putere pe Lacy pe picior.

- *Taci din gură!* Aici e camera mea! Când ești în camera mea, faci cum spun eu! Și sunt la fel de mare ca și tine, Lacy St. John, dar tăticul meu are mai mulți bani decât al tău.

– Eu cred că ești o fată rea, nesuferită și urâtă, pentru că o chinuiești pe Carrie, i-a spus Lacy.

Sissy și-a ridicat pumnul ca un boxer profesionist, țopăind și lovind-o cu rapiditate pe Lacy.

– Vrei să ne batem? Hai, scoate-ți pumnii la înaintare. Hai să vedem dacă apuci să mă atingi înainte să-ți învinețesc ochii!

Și, înainte ca Lacy să apuce să ridice mâinile ca să se apere, Sissy a lovit cu dreapta direct în ochiul stâng al lui Lacy. Apoi, cu stânga i-a zdrobit nasul frumos și drept. Sângele a țâșnit în toate direcțiile!

Abia atunci a ridicat Carrie capul și a văzut-o bătută măr pe singura fată care îi arătase un semn de bunăvoință cât de mic, iar asta a fost de ajuns pentru Carrie să-și folosească arma cea mai iscusită de care dispunea – vocea. A început să țipe. În gura mare, folosind și ultima fărâmbă de putere pe care o avea în glas, și-a lăsat capul pe spate și s-a pornit!

Jos, în biroul ei de la primul etaj, domnișoara Emily Dean Dewhurst a sărit în picioare și și-a vărsat călimara cu cerneală peste registru. A alergat să sune alarma din hol, ca să le cheme de grabă pe toate profesoarele. Era opt seara. Majoritatea cadrelor didactice se retrăseseră în camerele lor. Înveșmântate în halate de baie, în capote, iar una dintre ele într-o rochie de seară stacojie, gata, pesemne, să se strecoare afară, profesoarele s-au năpustit spre locul zarvei. Au intrat în camera pe care Carrie o împărțea cu Sissy și au găsit o scenă înfiorătoare. Douăsprezece fete se băteau, în timp ce altele stăteau deoparte și priveau. O fată țipa, exact precum Carrie, dar celelalte strigau, loveau cu picioarele, se luptau la podea, se trăgeau de păr, se mușcau și își smulgeau hainele – și deasupra întregii larme a încăierării răsună trompeta stridentă a unei mici ființe umane cuprinse de teroare.

– Unde e bărbatul – bărbatul? a țipat domnișoara Longhurst, cea în rochia de seară stacojie, cu sânii gata să-i iasă din corsajul decoltat.

– Domnișoară Longhurst, vă rog să vă controlați! i-a ordonat domnișoara Dewhurst, care a analizat rapid situația și și-a

plănuit strategia. Nu e nici un bărbat aici! *Fetelor*, a zberlat ea, *incetați cu gălăgia în clipa asta, sau nici una dintre voi nu va avea învoire să plece acasă în weekend!* Apoi, cu o voce joasă, i s-a adresat domnișoarei Longhurst celei sexy: *pe dumneavoastră vă aștept la raport în biroul meu de îndată ce avem situația de aici sub control.*

Toate fetele din cameră, gata să fie trase de păr sau zgâriate pe față, au încremenit și au tăcut brusc. S-au uitat de jur împrejur cu ochi îngroziți și au văzut încăperea plină de profesoare – și, cel mai rău dintre toate, pe domnișoara Dewhurst, care nu era faimoasă pentru mila de care dădea dovadă atunci când se dezlănțuia balamucul, ceea ce se întâmpla adeseori. Au amuțit toate. Toate, în afară de Carrie, care a continuat să țipe, cu ochii închiși și cu mânuțele ei palide strânse în pumni.

- De ce țipă copila asta? a întrebat domnișoara Dewhurst, în timp ce domnișoara Longhurst, cu o figură vinovată, s-a strecurat afară ca să scape de dovada incriminatoare – aceea că un bărbat *chiar* se ascundea pe undeva și o aștepta.

După cum era și normal, Sissy Towers a fost cea care și-a revenit prima.

- Ea a început, domnișoară Dewhurst. Este *doar* vina lui Carrie. E ca un bebeluș. Trebuie neapărat să-mi dați o altă colegă de cameră, altfel, o să mor dacă mai trăiesc atât de aproape de un bebeluș.

- Repetă ce ai spus, domnișoară Towers. Mai spune-mi încă o dată ce *trebuie* să fac.

Intimidată, Sissy a surâs, descumpănită.

- Vreau să spun că mi-aș dori o colegă nouă de cameră. Nu mă simt bine trăind în apropierea unei persoane atât de nefiresc de mică.

Domnișoara Dewhurst a măsurat-o, cu răceală, din priviri pe Sissy.

- Domnișoară Towers, *tu* ești nefiresc de crudă. De acum înainte vei locui la etajul unu, în camera învecinată cu a mea, ca să pot sta cu ochii pe tine. A aruncat o privire rapidă prin

cameră. În ceea ce vă privește pe voi, celelalte, am să-i informez pe părinții voștri că permisiunile de a pleca acasă la sfârșitul săptămânii au fost revocate. Acum, fiecare dintre voi să se prezinte la domnișoara Littleton, ca să vă treacă o notă proastă în catalog. Fetele au gemut și, una câte una, au ieșit din cameră ca să li se însemneze un minus în dreptul numelui. Doar atunci a înaintat domnișoara Dewhurst până în locul în care Carrie stătea pe mâini și genunchi, cu vocea transformată într-un scâncet, dar cu capul mișcându-i-se în continuare isteric dintr-o parte în alta. Domnișoară Dollanganger, ești suficient de calmă acum încât să-mi povestești ce s-a întâmplat?

Dar Carrie nu mai era în stare să vorbească. Teroarea și sângele pe care îl văzuse o duseseră înapoi în camera ferecală, într-o zi de foamete în care fusese silită să bea sânge ca să nu moară de inaniție. Domnișoara Dewhurst era înduioșată și uluită. De patruzeci de ani vedea fete venind și plecând și știa că fetele pot fi la fel de nesuferite și de crude ca băieții.

- Domnișoară Dollanganger, dacă nu-mi răspunzi, nu îți vei vizita familia în această săptămână. Știu că ai trecut prin multe necazuri și vreau să fiu bună cu tine. Îmi poți explica, te rog, ce s-a întâmplat?

Căzută lată la podea acum, Carrie a ridicat privirea. A văzut-o pe femeia mai în vârstă deasupra ei, și fusta albastră pe care aceasta o purta era aproape gri. Gri era culoarea pe care purta mereu bunica. Iar bunica făcea lucruri îngrozitoare, cumva, bunica fusese cauza morții lui Cory - iar acum venise să o ia și pe Carrie!

- Te urăsc! Te urăsc! a început Carrie să zbiere fără încetare, până când domnișoara Dewhurst a trebuit să iasă din cameră și a fost trimisă asistenta școlii ca să-i administreze un sedativ lui Carrie.

În vinerea aceea am răspuns eu la telefon, atunci când domnișoara Dewhurst a sunat ca să anunțe că douăsprezece dintre fetele ei îi încălcaseră regulile și îi nesocotiseră ordinele, iar Carrie era una dintre ele.

- Îmi pare rău, serios. Dar nu pot să-i acord surorii tale privilegii și să le pedepsesc pe celelalte. Era în cameră și a refuzat să tacă atunci când i-am cerut asta.

Am așteptat până scara, la cină, ca să discut chestiunea cu Paul.

- Este o greșeală îngrozitoare să o lăsăm pe Carrie acolo în weekend, Paul. Știi bine că i-am promis că poate veni acasă în fiecare weekend. E prea mică să fi cauzat ea ceva și nu e corect să fie pedepsită și ea.

- Serios, acum, Cathy, a spus el, lăsând furculița din mână. Domnișoara Dewhurst m-a sunat imediat după ce a vorbit cu mine. Are regulile ei, iar dacă nu s-a comportat cuviincios, Carrie trebuie să sufere alături de celelalte fete. Iar eu o respect pe domnișoara Dewhurst, chiar dacă tu nu o respecti.

Chris, sosit acasă pentru weekend, a vorbit și el, fiind de acord cu Paul.

- Sigur, Cathy, știi la fel de bine ca mine că, dacă vrea, Carrie e în stare să creeze probleme. Chiar dacă nu face altceva decât să țipe, și tot te poate scoate din minți - sau asurzi.

Weekendul acela a fost un fiasco fără Carrie. Nu puteam să mi-o scot din minte. Fierbeam, mă agitam, îmi făccam griji din cauza ei. Mi se părea că o aud cum mă strigă. Am închis ochii și i-am văzut fața mică și albă, cu ochii ei imenși și chinuți de frică. Era bine! Trebuia să fie bine, nu-i așa? Ce i s-ar putea întâmpla unei fetițe într-o școală cu pretenții, condusă de o femeie atât de responsabilă și serioasă ca domnișoara Emily Dean Dewhurst?

Când Carrie suferea și era în conflict cu sine însăși și cu lumea întreagă, și nu avea lângă ea pe nimeni care să o iubească, se retrăgea în trecut și în confortul sigur al micuțelor păpuși din porțelan pe care le ascunsese cu grijă sub hainele ei. Acum era singura fată din școală care avea o cameră doar a ei. Nu mai fusese niciodată singură până atunci. Nici măcar o dată, în cei nouă ani ai săi, Carrie nu mai petrecuse o noapte

singură în cameră. Acum era singură și știa asta. Toate fetele din școală se întorseseră împotriva ei, până și drăguța Lacy St. John.

Carrie și-a scos păpușile din locul ei foarte secret, pe domnul și pe doamna Parkins, și pe micuța Clara, și le-a vorbit așa cum obișnuia să facă atunci când era încuiată în mansardă.

- Și, Cathy, avea să-mi spună ea mai târziu, m-am gândit că poate mămica era sus, în raiul lui Dumnezeu, în grădină, cu Cory și cu taticul, și am fost atât de furioasă pe tine și pe Chris pentru că l-ai lăsat pe doctorul Paul să mă ducă în locul ăla, când știați cât de mult îmi plăcea să fiu cu voi toți. Și te-am urât, Cathy! V-am urât pe toți. L-am urât pe Dumnezeu, pentru că m-a făcut atât de mică încât oamenii să râdă de capul meu mare și de trupul meu mic!

În sălile scurte și pe coridoarele lungi, acoperite cu mochetă verde, Carrie le auzea pe fete șușotind. Își întorceau pe furie privirile când se uita spre ele.

- Mi-am spus că nu-mi pasă, mi-a șoptit Carrie cu voce răgușită, dar de fapt îmi păsa. Mi-am spus că pot să fiu curajoasă, așa cum voiai tu, cum voiau Chris și doctorul Paul. Am încercat să mă fac să fiu curajoasă, dar nu eram curajoasă, de fapt. Nu-mi place întunericul. Și mi-am spus că Dumnezeu avea să-mi audă rugăciunile și să mă facă să cresc mai înaltă, pentru că toți cresc mai înalți când se fac mai mari, și așa avea să mi se întâmple și mie.

- Era atât de întuneric, Cathy, iar camera părea atât de mare și de înfiorătoare. Știi că nu-mi plac noaptea și întunericul atunci când nu arde nici o lampă și când nu e nimeni acolo în afară de mine. O voiam până și pe Sissy înapoi, părea o variantă mai bună decât să nu fie nimeni. Ceva în umbre s-a mișcat și m-am îngrozit și, deși nu aveam voie, am aprins lampa. Voiam să-mi iau păpușelele cu mine în pat ca să-mi țină de urât. Aveam de gând să fiu atentă să nu mă răsucesc ca să nu le sparg capetele.

- Întotdeauna îi așez pe domnul și pe doamna Parkins la stânga și la dreapta, cu bebelușul Clara la mijloc, în sertarul din

jos al măsuței mele de toaletă. Am ridicat căptușeala din bumbac care era la mijloc și am simțit ceva tare la pipăit. Dar când m-am uitat, Cathy, când m-am uitat, nu era nici un bebeluș acolo, ci doar un bețigaș! I-am despachetat pe domnul și pe doamna Parkins – și acolo erau tot numai niște bețe – unele mai mari! M-a durat atât de tare că nu i-am găsit, încât am început să plâng. Toate păpușcelele mele dispăruseră, se transformaseră în lemne, așa că am știut atunci că Dumnezeu nu avea să mă lase niciodată să fiu mai înaltă, dacă putea să-mi transforme păpușile cele frumoase în simple bețe.

- Mi s-a întâmplat ceva ciudat atunci, de parcă m-aș fi prefăcut și eu în lemn. M-am simțit țeapănă și nu am mai reușit să văd bine. M-am dus și m-am ghemuit într-un colț, așteptând să mi se întâmple ceva rău. Bunica spunea că mi se întâmplă ceva rău dacă stric vreo păpușă, nu-i așa?

Nu a mai rostit nici un cuvânt după aceea, dar am aflat de la celelalte ce s-a întâmplat apoi. În întunericul profund din toiul nopții, cele douăsprezece fete bogate, cărora domnișoara Dewhurst le răpise libertatea, s-au strecurat pe furiș în camera lui Carrie. Lacy St. John a fost aceea care a avut integritatea să-mi spună, dar numai după ce s-a convins că domnișoara Dewhurst nu avea cum să o audă.

Douăsprezece fete, toate purtând cămăși lungi, albe din bumbac, uniforma oficială pentru somn a școlii, s-au strecurat în camera lui Carrie, fiecare ținând câte o lumânare în mână, astfel încât fețele lor erau luminate de sub bărbie. O asemenea lumină le făcea ochii să pară cufundați în orbite, ca niște găuri întunecate, și conferea chipurilor lor tinere un aspect straniu, macabru – suficient cât să îngrozească o fetiță încă ghemnită într-un ungher, deja aflată într-o transă indusă de frică.

Au venit și au format un semicerc în jurul lui Carrie, ca să se uite în jos la ea, fiecare având pe cap câte o față de pernă cu găuri pentru ochi. Apoi a început ritualul fluturării complicate a lumânărilor în moduri prestabilite, în timp ce cântau monoton, ca niște adevărate vrăjitoare. Încercau să alunge micimea din ființa lui Carrie. Încercau să o „elibereze” și să se „elibereze”

și pe ele de răul pe care erau determinate să-l facă pentru a se proteja de cineva atât de „nefiresc de mic și de ciudat“.

O voce era mai stridentă decât toate celelalte, și Carrie știa că îi aparținea lui Sissy Towers. Pentru Carrie, toate acele sete înveșmântate în cămășile lor lungi de noapte, cu glugi trase pe cap și cu găuri negre în dreptul ochilor erau diavoli ieșiți direct din iad! A început să scâncească, să tremure și, vai!, era atât de speriată, ca și cum bunica era din nou în cameră, numai că de data aceasta se multiplicase, astfel încât erau douăsprezece asemenea ei.

– Nu plânge, nu te teme, o alina vocea de coșmar de sub gluga fără gură. Dacă supraviețuiești acestei nopți, acestei inițieri, tu, Carrie Dollanganger, vei deveni membră a societății noastre secrete și foarte exclusiviste. Dacă reușești să treci de această noapte, îți vom împărtăși ritualurile noastre secrete, vei participa la petrecerile noastre secrete și vei primi din rezerva noastră de bunuri secrete.

– Oooo, a gemut Carrie, plecați, lăsați-mă în pace, plecați, lăsați-mă în pace!

– *Liniște!* a ordonat vocea ascuțită a vorbitoarei ascunse, nu ai nici o șansă să devii una de-a noastră dacă nu-ți sacrifici posesiunile *cele mai* iubite și mai prețioase. Ori asta, ori vei suferi din cauza noastră.

Ghemuită în colț, Carrie nu putea decât să se holbeze la umbrele mișcătoare din spatele vrăjitoarelor albe care o amenințau. Lumânările străluceau din ce în ce mai mult, transformându-i lumea într-una dominată de un foc galben și stacojiu.

– Dă-ne ceea ce prețuiești mai mult, sau trebuie să suferi, să suferi, să suferi.

– Nu am nimic, a șoptit Carrie cu toată sinceritatea.

– Păpușile, frumoasele păpușele din porțelan, dă-ni-le pe acelea, a întonat vocea gravă a vorbitoarei. Hainele tale mici nu ne vin; nu le vrem: dă-ne păpușile, păpușile tale frumoase, bărbat, femeie și copil.

– Au dispărut, a strigat Carrie, temându-se că aveau să îi dea foc. S-au transformat în niște bețe din lemn.

– Ho, ho! O poveste foarte credibilă! Minți! Așa că acum trebuie să suferi, micuță bufniță, să devii una de-a noastră – sau să mori. Alege!

Nu era o decizie prea grea. Carrie a dat aprobator din cap, încercând să nu fornăie.

– În regulă, începând din această noapte, tu, Carrie Dollanganger, nume ciudat, față ciudată, vei fi una de-a noastră.

Mă doare să scriu cum au luat-o pe Carrie, au legat-o la ochi, apoi i-au legat mânuțele la spate și au împins-o afară, pe hol, apoi pe niște scări abrupte și, deodată, au ajuns afară. Carrie a simțit aerul rece al nopții, planul înclinat de sub picioarele ei goale și a ghicit corect că fetele o duseseră pe acoperiș! Era un singur lucru de care se temea mai mult decât de bunica, iar acela era acoperișul – orice acoperiș! Anticipându-i țipetele desperate, fetele îi puseseră căluș lui Carrie.

– Acum întinde-te sau stai nemișcată, ca o bufniță serioasă, a spus aceeași voce aspră. Urcă-te aici, pe acoperiș, lângă horn, sub lumina lunii, iar mâine-dimineață vei fi una de-a noastră.

Luptându-se, deja isterică acum, Carrie a încercat să reziste smuciturilor celor care o forțau să se așeze. Atunci, chiar mai rău, și-au luat deodată mâinile de pe ea și au lăsat-o acolo, în întunericul de pe acoperiș – complet singură. A auzit în depărtare chicotelile înfundate ale retragerii lor și zgomotul ușor al unei uși zăvorâte.

Cathy, Cathy! a strigat ea în sinea ei. *Chris, vino să mă salvezi! Doamnăle doctor Paul, de ce m-ați adus aici? Nimeni nu mă dorește?* Suspinând, scoțând mici sunete ca niște miorlăieli, în timp ce era legată la ochi, de mâini și avea căluș, Carrie a înfruntat înclinația abruptă a acoperișului straniu, uriaș, și a început să se miște înspre locul de unde venise sunetul ușii închise. Centimetru cu centimetru, ridicându-se și alunecând pe fund, Carrie a avansat, rugându-se, cu fiecare centimetru pe care îl făcea, să nu cadă. După istorisirea șovăielnică pe care mi-a oferit-o mult, mult mai târziu, părea a fi ghidată nu doar de instinct, dar și că auzea, deasupra, de dincolo de furtuna de

primăvară ce se apropia, vocea suavă și îndepărtată a lui Cory, cântând, în timp ce se acompania la pian, cântecul lui melancolic despre regăsirea căminului și a soarelui.

– O, Cathy, a fost atât de ciudat acolo, sus, iar vântul a început să bată, și s-a pus pe ploaie, iar tunetele bubuiau și fulgerele loveau atât de puternice, încât le puteam vedea strălucirea chiar legată la ochi – și în tot acest timp, Cory cânta și mă conducea spre trapa ce s-a deschis atunci când mi-am folosit picioarele ca să o forțez și, cumva, am reușit să mă strecur înăuntru. Apoi am căzut pe scări! Am căzut în beznă și am auzit cum mi s-a rupt un os. Iar durerea, durerea a venit ca niște dinți și m-a mușcat, așa că nu am mai putut să văd sau să simt nimic, nici măcar să mai aud ploaia! Iar Cory s-a îndepărtat.

A venit dimineața de duminică, iar Paul, Chris și cu mine eram la masă, luând micul dejun.

Chris avea o chiflă cu unt fierbinte în mână și buzele desfăcute suficient de mult cât să bage măcar jumătate din ea în gură dintr-o singură mușcătură, când a sunat telefonul din hol. Paul a gemut și și-a lăsat furculița din mână. Am gemut și eu, pentru că făcusem primul meu sufleu cu brânză și trebuia mâncat imediat.

– Ești amabilă să răspunzi tu, Cathy? m-a întrebat el. Chiar vreau să-ți încerc sufleul. Arată delicios și miroase minunat.

– Stai acolo și mănâncă, am spus eu, sărind de pe scaun și grăbindu-mă să răspund la telefon, iar eu am să fac tot ce pot ca să te protejez de cicălitoarea doamnă Williamson...

A râs ușor și mi-a aruncat o privire amuzată în timp ce și-a luat din nou furculița în mână.

– S-ar putea să nu fie tot văduva singură, cu vreuna dintre afecțiunile ei minore.

Chris și-a văzut de mâncare.

Am ridicat receptorul și, cu tonul meu cel mai matur și mai grațios, am spus:

– Resedinta doctorului Paul Sheffield.

- Emily Dean Dewhurst la telefon, a spus o voce serioasă la celălalt capăt al firului. Vă rog să-l chemați imediat la telefon pe doctorul Sheffield!

- Domnișoară Dewhurst! am exclamat eu, deja alarmată. Cathy la telefon, sora lui Carrie. E bine Carrie?

- Trebuie ca tu și doctorul Sheffield să veniți aici imediat!

- Domnișoară Dewhurst!

Dar ea nu m-a lăsat să termin.

- Se pare că sora ta mai mică a dispărut în chip misterios. Duminica, fetele care nu primesc învoire să plece acasă trebuie să participe la slujba din capelă. Am făcut eu însămi prezența, iar Carrie nu a răspuns când i-am strigat numele.

Inima îmi bătea mai repede, neliniștită de ceea ce aveam să aud mai departe, dar degetul meu s-a mișcat ca să apese un buton care să-i transmită vocea domnișoarei Dewhurst prin microfonul atașat, ca Paul și Chris să poată auzi și ei mesajul în timp ce mâncau.

- Unde era? am întrebat eu cu o voce scăzută, deja îngrozită. Ea a vorbit calm.

- S-a așternut o tăcere stranie în dimineața aceasta, atunci când am strigat numele surorii tale și când am întrebat unde este. Am trimis o profesoară să verifice în camera surorii tale, dar ea nu era acolo. Apoi am ordonat o cercetare riguroasă a perimetrului și a clădirii școlii, din pivniță până în pod, dar tot nu am găsit-o pe sora ta. Aș fi presupus, dacă sora ta avea o altă fire, că a fugit și că e în drum spre casă. Dar e ceva în atmosferă care mă avertizează că cel puțin douăsprezece dintre fetele de aici știu ce s-a întâmplat cu Carrie și refuză să vorbească pentru a nu se incrimina.

Am făcut ochii mari.

- Vreți să spuneți că încă nu știți unde se află Carrie?

Paul și Chris se opriseră din mâncat. Acum se uitau amândoi la mine cu îngrijorare crescândă.

- Regret să spun că nu știu. Carrie nu a mai fost văzută de aseară de la ora nouă. Chiar dacă ar fi mers pe jos până acasă, ar fi trebuit să ajungă până acum. E aproape amiază. Dacă nu

este acolo și nu este nici aici, atunci fie este rănită, fie s-a rătăcit, fie i s-a întâmplat vreun alt accident...

Îmi venea să țip. Cum putea să vorbească cu atâta calm? De ce, de ce de fiecare dată când ceva îngrozitor intervenea în viețile noastre, mereu o voce seacă și nepăsătoare trebuia să fie cea care să ne dea veștile proaste?

Mașina albă a lui Paul gonia pe autostrada Overland spre școala lui Carrie. Eu eram înghesuită pe scaunul din față între Paul și Chris. Fratele meu își luase și bagajul ca să poată prinde un autobuz și să se ducă la școală, după ce vom fi aflat ce s-a întâmplat cu Carrie. Îmi strângea tare mâna în mâna lui, ca să-mi dea asigurări că acest copil al nostru avea să trăiască!

- Nu mai fi atât de îngrijorată, Cathy, mi-a spus Chris, punând un braț pe umărul meu și trăgându-mi capul pe umărul lui. Știi bine cum e Carrie. Probabil că se ascunde și nu vrea să răspundă. Mai ții minte cum era în mansardă? Nu voia să stea nici când voia Cory. Carrie se retrăgea la treburile ei. Nu a fugit. Îi e prea frică de întuneric. Se ascunde pe undeva. Cineva a făcut ceva și i-a rănit sentimentele, și acum îi pedepsește, lăsându-i să-și facă griji. N-ar putea înfrunta lumea în toată noaptea.

În toată noaptea! O, Doamne! Mi-aș fi dorit ca Chris să nu fi menționat mansarda în care Cory aproape că pierise într-un cufăr înainte de a pleca să-l întâlnească pe tăticul în rai. Chris m-a sărutat pe obraz și mi-a șters lacrimile.

- Haide, nu plânge. Nu m-am exprimat bine. O să fie în regulă.

- Cum adică nu știți unde este pupila mea? a întrebat Paul cu o voce dură, în timp ce o privea cu răceală pe domnișoara Dewhurst. Înțelesesem că fetele din această școală sunt supravegheate corespunzător douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru!

Ne aflam în biroul elegant al domnișoarei Emily Dean Dewhurst. Nu era așezat la biroul ei impresionant, ci străbătând neliniștită încăperea.

- Pe cuvântul meu, domnule doctor Sheffield, nu ni s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Niciodată nu am pierdut o fată. Facem verificări în fiecare seară, să vedem dacă fetele sunt în pat cu lumina stinsă, iar Carrie era în pat. Chiar eu m-am dus la ea, dorind să o alin, dacă mi-ar fi dat voie, dar ea a refuzat să se uite la mine sau să vorbească. Bineînțeles că totul a început cu bătaia aceea din camera pupilei dumneavoastră și cu punctele scăzute la purtare, care au dus la suspendarea permisiunii de a pleca în weekend. Toate membrele corpului didactic m-au ajutat să o caut și le-am chestionat pe fete, care susțin că nu știu nimic - ceea ce îmi imaginez că nu e adevărat -, dar dacă nu vorbesc, nu știu ce să fac mai departe.

- De ce nu m-ați anunțat imediat ce ați constatat că lipsește?
a întrebat-o Paul.

Apoi am vorbit eu, cerând să fiu dusă în camera lui Carrie. Domnișoara Dewhurst s-a întors imediat spre mine, dornică să scape de furia doctorului. Când am urmat-o pe scări, a continuat cu scuzele, pe larg, ca să putem înțelege cât era de greu să țină în frâu atâtea fete puse pe șotii. Când am ajuns în sfârșit în camera lui Carrie, câteva eleve s-au ținut după noi, șușotind în stânga și-n dreapta despre cât de mult semănăm eu și Chris cu Carrie, doar că noi nu eram „atât de ciudat de mici”.

Chris s-a întors și s-a răstit la cle.

- Nu-i de mirare că urăște locul ăsta dacă spuneți asemenea lucruri. O s-o găsim, ne-a asigurat Chris. Dacă e nevoie, o să stăm aici o săptămână și o să le torturăm pe vrăjitoarele astea mici, și o să le facem să ne spună unde este.

- Tinere domn, l-a repezit domnișoara Dewhurst, nimeni nu le torturează pe fetele mele în afară de mine!

O cunoșteam mai bine decât oricine pe Carrie, așa că am mers agale prin cotloanele minții ei. Acum, dacă eram de vârsta lui Carrie, aș fi încercat să evadez dintr-o școală care îmi interzicea, pe nedrept, să merg acasă? Da, eu exact așa aș fi făcut. Dar eu nu eram Carrie; eu n-aș fi fugit doar în cămașa de noapte. Toate uniformele ei miciute erau acolo, croite pe măsura ei de Henny, și toate puloverașele, fustițele și bluzițele, și rochiile

drăguțe, totul era acolo. Tot ceea ce aduseseră cu ea la școală se afla acolo, la locul lui. Numai păpușile din porțelan lipseau.

Încă așezată în genunchi în fața măsuței de toaletă a lui Carrie, m-am sprijinit pe călcâie și m-am uitat în sus la Paul, arătându-i cutia care nu conținea nimic în afară de căptușeala din vată și niște bețișoare.

- Păpușile ei nu sunt aici, am spus fără expresie, neînțelegând sub nici o formă rostul bețelilor și, din câte-mi pot da seama, singurul articol de îmbrăcăminte care lipsește este una dintre cămășile ei de noapte. Carrie n-ar ieși afară îmbrăcată numai în cămașa de noapte. Trebuie să fie pe aici, pe undeva, unde nu a căutat-o nimeni.

- Am căutat peste tot! a spus domnișoara Dewhurst pe un ton impacientat, de parcă eu nu aș fi avut nimic de spus în privința aceasta, ci numai tutorele, doctorul, a cărui favoare o căuta chiar și atunci când Paul i-a întors din nou o privire dură și neînduplecată.

Dintr-un motiv pe care nu mi-l pot explica, mi-am răsucit capul și am surprins o expresie de mâță prinsă la oala cu smântână pe fața palidă și bolnăvicioasă a unei roșcate cărlionțate și slăbănoage, pe care o detestam numai din puținele lucruri pe care mi le povestise Carrie despre colega ei de cameră. Poate că ochii sau felul în care își ținea degetele pe buzunărașul pătrat al șorțulețului ei de organdi m-au făcut s-o pironesc cu privirea, încercând să citesc ceva în atitudinea ei. A pălit și și-a îndreptat ochii verzi spre fereastră, foindu-se de pe un picior pe altul, neliniștită, și și-a scos rapid mâna din buzunar. Era un buzunar căptușit și ciudat de umflat.

- Tu, i-am spus eu, tu ești colega de cameră a lui Carrie, nu-i așa?

- Am fost, a murmurat ea.

- Ce ai în buzunar?

S-a îndreptat brusc spre mine. Ochii ei aruncau flăcări verzi și mușchii din jurul gurii i-au tresărit.

- Nu-i treaba ta!

– Domnișoară Towers! s-a repezit domnișoara Dewhurst. Răspunde la întrebarea domnișoarei Dollanganger!

– E poșeta mea, a spus Sissy Towers privindu-mă cu îndărătnicie.

– E o poșetă foarte umflată, am spus eu și, brusc, am făcut un salt și am apucat-o pe Sissy de picioare, în zona genunchilor. Cu mâna liberă, în timp ce ea se zbătea și urla, am scos din buzunarul ei o eșarfă albastră. Din acea eșarfă s-au rostogolit domnul și doamna Parkins și bebelușul Clara. Am luat în mână cele trei păpuși de porțelan și am întrebat-o: Ce faci cu păpușile surorii mele?

– Sunt păpușile mele! a răspuns fata, iar ochii ei sfredelitori i-au îngustat până au ajuns ca niște fante.

Fetele adunate în jurul nostru au început să râdă pe înfundate și să şușotească.

– Păpușile tale? Astea sunt păpușile surorii mele.

– *Minți!* a izbucnit ea. Furi de la mine, și tatăl meu poate să e arunce în pușcărie! Domnișoară Dewhurst, a comandat nicuța diavoliță, întinzând mâna spre păpuși, faceți-o pe persoana asta să mă lase în pace! Nu-mi place de ea, așa cum u-mi place nici de *pitica* de soră-sa!

M-am ridicat în picioare, dominând-o amenințător cu rălțimea mea. Am ținut păpușile la spate ca să le protejez. Ar trebuit să mă ucidă ca să mi le ia!

– Domnișoară Dewhurst, a țipat diavolul împelițat atacându-mă. *Mami și cu tati mi-au dat păpușile în dar de Crăciun!*

– Drăcușor mincinos! am spus eu, arzând de dorință să o esnesc peste fața impertinentă. Ai furat păpușile și pătuțul de la sora mea. Și pentru că ai făcut asta, Carrie este chiar în acest moment în mare pericol. Știam asta. O simțeam. Carrie te-a nevoie de ajutor, și încă repede. Unde e sora mea? am răcnit.

M-am uitat urât la roșcata aceea pe nume Sissy, conștientă avea răspunsul, că știa unde era Carrie, dar și că nu avea să-mi spună niciodată. Se vedea în ochii ei, în ochii aceia răi, că mi-a urât. În acel moment, Lacy St. John a deschis gura și i-a povestit ce-i făcuseră lui Carrie în noaptea precedentă.

O, Doamne! Nu exista loc pe lume mai înfricoșător pentru Carrie decât acoperișul – orice acoperiș! M-am dus cu gândul înapoi, în trecut, când eu și Chris încercaserăm să îi scoatem pe gemeni afară pe acoperișul de la conacul Foxworth, ca să-i putem ține la soare și la aer curat, să poată crește. Și, ca niște copii ieșiți din minți, țipaseră, dând din picioare.

Mi-am strâns pleoapele, concentrându-mă complet asupra lui Carrie, unde, unde, unde? Și am văzut-o în spatele ochilor mei, ghemuită într-un colț întunecos, în ceea ce părea a fi un canion ce se ridica de ambele părți.

– Vreau să mă uit și eu în mansardă, i-am spus domnișoarei Dewhurst, iar ea mi-a răspuns repede că au cercetat deja mansarda cu luare-aminte, strigând-o pe Carrie în tot acest timp.

Dar ele nu o cunoșteau pe Carrie așa cum o cunoșteam eu. Nu știau că sora mea cea mică putea să dispară într-o lume de nicăieri, în care darul vorbirii nu exista, nu atunci când intra în șoc.

Eu, Chris, Paul și toate profesoarele am urcat scările. Se-măna atât de mult cu ceea ce fusese pe vremuri un loc imens, întunecos și plin de praf. Dar nu era plin de mobilier vechi acoperit cu cearșafuri cenușii prăfuite sau de rămășițe ale trecutului. Acolo sus erau numai vrafuri întregi de lăzi grele din lemn. Carrie era acolo. Simțeam asta. Îi simțeam prezența ca și cum ar fi întins mâna și m-ar fi atins, chiar dacă atunci când m-am uitat în jur nu am văzut decât lăzi.

– Carrie! am strigat din toate puterile. Sunt eu, Cathy. Nu te ascunde și nu fi tăcută pentru că ți-e frică. Ți-am găsit păpușile, și doctorul Paul este cu mine, la fel și Chris. Am venit să te luăm acasă și niciodată n-o să te mai trimitem la școală departe de casă. L-am înghiontit pe Paul. Acum spune-i și tu același lucru!

El a renunțat la vocea lui blajină și a tunat:

– Carrie, dacă mă auzi, e exact cum spune sora ta. Vrem să vii acasă cu noi și să rămâi acolo. Îmi pare rău, Carrie. Am crezut că o să-ți placă aici. Acum știu că n-ai fi putut să fii fericită. Carrie, te rog să ieși, avem nevoie de tine.

Atunci mi s-a părut că am auzit un scâncet ușor. Am alergat într-un suflet în direcția aceea, cu Chris imediat în urma mea. Mă pricepeam la mansarde, cum să caut, cum să gădesc.

M-am oprit brusc, și Chris s-a ciocnit de mine. Chiar în fața mea, în umbra slabă formată de turnurile de lăzi din lemn, am zărit-o pe Carrie, încă îmbrăcată în cămașa de noapte ruptă, murdară și plină de sânge, legată la gură și la ochi. Părul ei blond, răsfirat strălucea în lumina slabă. Avea un picior răsucit în chip grotesc.

– O, Doamne, au șoptit Chris și Paul în același timp, pare să aibă piciorul rupt.

– Stai o clipă, m-a prevenit Paul cu o voce scăzută, punându-mi mâinile pe umeri când eu mă pregăteam să alerg nepăsătoare să o salvez pe Carrie. Uită-te la lăzile astea, Cathy. O singură mișcare nehibzuită din partea ta, și vor cădea toate peste tine și Carrie.

Undeva, în spatele meu, o profesoară a gemut și a început să se roage. Era incredibil cum reușise Carrie să se strecoare prin trapa aceea îngustă legată la ochi și la mâini. O persoană adultă n-ar fi reușit – dar eu puteam s-o fac, eram încă destul de mică. Am pus la cale strategia, începând să vorbesc.

– Carrie, fă exact cum îți spun eu. Nu te apleca nici în dreapta, nici în stânga. Întinde-te pe burtă, urmărește-mi vocea. Am să mă târăsc până la tine și am să te ridic de sub brațe. Să ridici capul ca să nu te zgârii pe față. Doctorul Paul o să mă apuce de glezne și o să ne tragă pe amândouă afară.

– Spune-i că o s-o doară piciorul!

– L-ai auzit pe doctorul Paul, Carrie? O să te doară piciorul, deci te rog să nu te zbați dacă simți durere, totul se va termina într-o secundă sau două, și doctorul Paul îți va face bine piciorul.

Mi s-a părut că a durat ore să mă strecor prin tunelul acela, în timp ce lăzile se clătinau și se legănau, iar când am apucat-o de umeri, l-am auzit pe doctorul Paul strigând: „Gata, Cathy!” Apoi a tras repede, cu putere. Lăzile din lemn s-au prăbușit cu un tunet! Praful a zburat în toate direcțiile. În toată această

confuzie, eu am stat lângă Carrie și i-am scos călușul, în timp ce doctorul a dezlegat-o.

Apoi Carrie s-a agățat de mine, clipind des din cauza luminii, plângând de durere, îngrozită să le vadă pe profesoare și să-și vadă piciorul răsucit în felul acela.

În ambulanța care a venit să o ducă pe Carrie la spital, eu și Chris am împărțit același scaunel, ținând-o fiecare pe Carrie de câte o mână. Paul ne-a urmat în mașina lui albă, ca să poată fi acolo și să-l supervizeze pe ortopedul care avea să-i pună piciorul la loc lui Carrie. Cele trei păpuși ale lui Carrie stăteau întinse cu fața în sus pe perna de lângă capul ei, cu zâmbetele lor imobile și trupurile rigide. Atunci mi-am amintit. Acum lipsea și pătuțul, așa cum leagănul dispăruse cu ani în urmă.

Piciorul fracturat al lui Carrie ne-a distrus lunga excursie din vacanța de vară, pe care o plănuise doctorul pentru toți. M-am infuriat din nou în sinea mea pe mămică. Vina ei: eram mereu pedepsiți pentru ceea ce cauzase ea! Nu era corect ca surioara noastră să trebuiască să stea întinsă, și noi să nu putem călători în nord – în timp ce mama noastră se făcea de colo colo, mergea la petreceri, era prietenă la cataramă cu stăruirile de cinema, ca și cum noi nici n-am fi existat! Acum era pe Riviera Franceză. Am decupat articolul din rubrica mondenă a ziarului din Greenglenna și l-am inclus în albumul meu uriaș creat pentru răzbunare. Acesta a fost un articol pe care i l-am arătat lui Chris înainte de a-l pune în album. Nu i l-am arătat pe toate. Nu voiam să știe că îmi făcusem abonamentul la ziarul din Virginia care informa cu privire la tot ceea ce făcea familia Foxworth.

– De unde ai luat asta? m-a întrebat el, ridicând ochii din articolul decupat, pe care mi l-a dat înapoi.

– Ziarul din Greenglenna – e mai preocupat de înalta societate decât *Daily News* din Clairmont. Mama noastră e un subiect fierbinte, nu știi?

– Încerc să uit, spre deosebire de tine, mi-a spus el cu aspritate. Nu ne merge prea rău acum, nu-i așa? Avem noroc că suntem

cu Paul, iar piciorul lui Carrie se va vindeca și va fi la fel ca înainte. Și vor veni alte veri în care vom putea merge în New England.

Cum putea să știe? Nimic în viață nu ți se oferă de două ori. Poate că în verile viitoare aveam să fim prea ocupați sau Paul avea să fie prea ocupat.

- Îți dai seama, fiind „aproape doctor“, că piciorul ei s-ar putea să nu crească atât timp cât e în ghips, nu-i așa?

A părut ciudat de stânjenit.

- Dacă ar fi crescut ca un copil obișnuit, cred că ar fi existat acest risc. Dar, Cathy, ea nu crește foarte mult, așa că sunt șanse mici ca un picior să rămână mai scurt decât celălalt.

- O, du-te și îngroapă-ți nasul în *Anatomia lui Gray*, am izbucnit eu, furioasă pentru că niciodată nu lua în serios nimic din ceea ce aș fi spus ca să o fac pe mămica vinovată de tot ceea ce se întâmpla. Știa la fel de bine ca mine de ce nu a crescut Carrie. Lipsită de iubire, de lumina soarelui și de libertate, era un miracol că reușise să supraviețuiască! Și cu arsenic! S-o ia toți dracii din iad pe mama!

Zi după zi, asiduu, adăugam la colecția mea articole decupate din ziare și fotografii neclare tăiate din mai multe ziare. Cam pe asta se ducea tot mărunțișul meu. Deși mă holbam la toate fotografiile mamei cu ură și dezgust, pe soțul ei îl priveam cu admirație. Cât de chipeș, cât de bine clădit era, înalt, suplu, cu pielea lui întunecată bronzată. Mă uitam fix la o fotografie ce-l înfățișa ridicând un pahar de șampanie și toastând în cinstea soției lui la aniversarea a doi ani de căsnicie.

M-am hotărât în noaptea aceea să-i trimit mamei un bilet. Trimis la clasa întâi, avea să-i fie înaintat.

Dragă doamnă Winslow,

Cât de bine îmi amintesc vara lunii dumneavoastră de miere. A fost o vară superbă, atât de plăcut și răcoritor era la munte, într-o cameră zăvorâtă, ale cărei ferestre nu se deschideau niciodată.

Felicitări și cele mai alese urări, doamnă Winslow, și sper că toate verile, iernile, primăverile și toamnele pe care le veți trăi

de acum încolo vor fi bântuite de amintirea verilor, iernilor, primăverilor și toamnelor pe care le-au trăit păpușile dumneavoastră din Dresda.

*Niciodată ale dumitale din nou,
Păpușa doctor,
Păpușa balerină,
Păpușa care se roagă să crească
Și păpușa moartă.*

Am alergat să expediez scrisoarea și, nici n-am aruncat-o bine în cutia poștală de la colț, că mi-am dorit să o pot lua înapoi. Chris m-ar urî pentru asta.

În noaptea aceea, a plouat și m-am trezit să privesc furtuna. Lacrimile îmi brăzdau fața la fel cum ploaia cădea pe geamuri. Pentru că era sâmbătă, Chris era acasă. Era afară, pe verandă, lăsând ploaia bătută de vânt să-i ude pijama și să i-o lipească de piele.

M-a văzut cam în același timp când l-am văzut și eu și a intrat în camera mea fără să scoată o vorbă. Ne-am agățat unul de altul, eu plângând, iar el încercând să se abțină. Voiam să plece, chiar dacă mă agățam strâns de el și îi plângeam pe umăr.

– De ce, Cathy, de ce plângi? m-a întrebat el, în timp ce eu suspinam în continuare.

– Chris, l-am întrebat atunci când am fost în stare să o fac, nu o mai iubești, nu-i așa?

A ezitat înainte de a răspunde. Asta a făcut ca furia să-mi fiarbă sângele.

– O mai iubești! am strigat eu. Cum poți, după tot ce le-ai făcut lui Cory și lui Carrie? Chris, ce se întâmplă cu tine, cum poți să continui să o iubești, când ar trebui să o urăști, ca mine!

Tot nu a spus nimic. Și tocmai această tăcere a lui mi-a oferit răspunsul. Continua să o iubească pentru că trebuia să o iubească, dacă voia să mă iubească în continuare pe mine. De fiecare dată când mă privea în ochi o vedea pe ea și cum ar fi arătat ea în prima ei tinerețe. Chris era exact ca tătucul, care fusese la fel de vulnerabil în fața unei frumuseți ca ale mele.

Dar era numai o asemănare de suprafață. Eu nu eram slabă! Eu nu eram lipsită de abilități! Aș fi putut să mă gândesc la o mie de posibilități de a-mi câștiga existența în loc să-mi încui cei patru copii într-o odaie nenorocită și să-i las acolo în grija unei bătrâne diabolice, care voia să-i vadă suferind pentru niște păcate care nici măcar nu erau ale lor!

În timp ce eu urzeam gânduri de răzbunare și imi făceam planuri să îi distrug viața imediat ce aveam să fiu în stare, Chris mă săruta cu pasiune. Nici măcar nu observasem.

- Oprește-te! am strigat când buzele lui s-au lipit de ale mele. Lasă-mă în pace! Nu mă iubești așa cum vreau să fiu iubită, pentru ceea ce sunt. Mă iubești pentru că fața mea este exact ca a ei! Uneori îmi urăsc chipul!

A părut teribil de rănit și s-a retras spre ușă.

- Încercam doar să te alin, mi-a spus cu o voce frântă. Nu transforma asta în ceva urât!

Temerea mea că piciorul lui Carrie avea să iasă din ghips mai scurt decât celălalt s-a dovedit neîntemeiată. La foarte scurt timp după ce i s-a tăiat ghipsul, mergea la fel de bine ca întotdeauna.

Cum se apropia toamna, Paul, Chris și cu mine am discutat și am hotărât că o școală publică, de unde Carrie putea să vină acasă în fiecare după-amiază, era, până la urmă, varianta cea mai bună pentru ea. Tot ceea ce trebuia să facă era să ia autobuzul de la trei străzi depărtare de casă, și același autobuz avea să o aducă acasă la trei după-amiaza. Avea să stea cu Henny, în bucătăria mare și plăcută a lui Paul în timp ce eu mergeam la lecțiile de balet.

Curând, a venit din nou luna septembrie, apoi a trecut și noiembrie, iar Carrie tot nu-și făcuse nici măcar o prietenă. Își dorea cu cea mai mare disperare să aibă sentimentul apartenenței la un grup, dar rămânea mereu exclusă. Își dorea o prietenă la fel de dragă ca o soră, dar mereu întâmpina suspiciune, ostilitate și ridiculizare. Părea că avea să bată la nesfârșit

coridoarele lungi ale acelei școli gimnaziale înainte de a-și găsi o prietenă.

– Cathy, îmi spunea Carrie, nimeni nu mă place.

– O să te placă. Mai devreme sau mai târziu, își vor da seama cât de dulce și minunată ești. Și ne ai pe noi toți care te iubim și te admirăm, așa că nu-ți face griji în privința celorlalți. Nu trebuie să-ți pese ce cred ei!

A pufnit, pentru că îi păsa, chiar îi păsa!

Carrie dormea pe patul ei tras aproape de al meu și o vedeam în fiecare seară îngenunchind lângă pat, împreunându-și mânuțele sub bărbie și rugându-se cu capul plecat: „Și te rog, Doamne, ajută-mă să o regăsesc pe mama. Pe mama mea adevărată. Și, mai mult decât orice, Doamne, Dumnezeule, lasă-mă să mai cresc măcar puțin. Nu trebuie să mă faci la fel de înaltă ca mămica, dar aproape la fel de înaltă cum e Cathy, te rog, Doamne, te rog, te rog!”

Întinsă pe pat și auzind toate acestea, mă zgâiam cu amărăciune la tavan și o uram pe mămica, o uram și o disprețuiam cu adevărat! Cum putea Carrie să-și mai dorească o mamă care fusese atât de crudă? Făcusem oare eu și Chris bine scu-tind-o de sumbrul adevăr că propria noastră mamă încercase să ne ucidă? Că din cauza ei era Carrie atât de mică?

Carrie își punca toată nefericirea și singurătatea pe seama dimensiunilor sale reduse. Știa că avea un chip drăguț și un păr senzațional, dar la ce bun, când fața și părul stăteau pe un cap mult prea mare pentru trupușorul slab? Frumusețea lui Carrie nu o ajuta cu nimic să-și câștige prietene și admirație, ba chiar dimpotrivă.

– Față de păpușă, păr de îngeraș, hei, piticanie, sau ești vre-o liliputană? Ai de gând să te angajezi la vreun circ, ca să fii mica lor ciudățenie?

Și ea alerga acasă, la trei străzi de stația de autobuz, speriată plângând, chinuită din nou de copii insensibili.

– Nu sunt bună de nimic, Cathy, jelea ea cu fața îngropată în poala mea. Nimănui nu-i place de mine. Nu le place corpul

eu, pentru că e prea mic, și nu le place capul meu pentru că e prea mare, și nu le place nici măcar ceea ce e frumos, pentru că li se pare că se irosește pe cineva atât de mic ca mine!

Spuneam tot ce se putea spune ca să o alin, dar simțeam că era atât de puțin. Știam că îmi urmărea fiecare mișcare și că îi compara dimensiunile cu ale ei. Își dădea seama că eu am foarte bine proporționată și că ea avea o constituție atât de grotescă.

Dacă aș fi putut să-i dau o parte din înălțimea mea, aș fi putut-o cu dragă inimă. Nu am putut să-i ofer însă decât rugămintele mele. În fiecare seară mă așezam și eu în genunchi și îi rugam la Dumnezeu: „Las-o pe Carrie să crească! Te rog, Doamne, e atât de tânără și suferă atât de mult, și a trecut prin atât de multe! Fii bun. Uită-te în jos la noi, Doamne! Să ne vezi! Și ne auzi!”

Într-o după-amiază, Carrie s-a dus la singurul om care putea să-i ofere aproape totul – de ce nu și înălțimea? Paul ședea pe veranda din spate, sorbind dintr-un pahar cu vin și ronțâind pâine și biscuiți. Eu eram la ora de balet, așa că nu am auzit decât versiunea lui Paul cu privire la cele întâmplate.

– A venit la mine, Cathy, și m-a întrebat dacă nu am o mașină de întins, ca să o ajut să fie puțin mai înaltă.

Am oftat când mi-a spus asta.

– Dacă aș avea o asemenea mașină, i-am spus – și știu prea bine că i-am spus-o cu dragoste, blândețe și înțelegere, nu în viziunea de joc –, ar fi un proces foarte dureros. Ai răbdare, dragă Carrie, ești mai înaltă decât atunci când ai venit. Timpul te va ajuta să crești. Uite, am văzut tineri foarte scunzi, care au țâșnit în sus peste noapte de îndată ce au ajuns la pubertate! Ea s-a uitat la mine cu ochii aceia mari, albaștri și băntuiți și i-am spus că nu am putut citi dezamăgirea în ei. Am dezamăgit-o. Mi-am dat seama că după felul în care a plecat, cu umerii căzuți și cu capul plecat. Probabil că și făcuse speranțe imense atunci când puștii ăia răzuzi de la școală au făcut-o cu ou și cu oțet ca să-și facă rost de o mașină de întins.

- Există vreun lucru pe care îl poate face medicina modernă ca s-o ajute să mai crească? I-am întrebat eu pe Paul.
- Caut, mi-a răspuns el cu o voce gâtuită.
- Mi-aș da și sufletul să o văd pe Carrie ajungând la înălțimea pe care o dorește. I-aș da câțiva centimetri din înălțimea mea, dacă aș putea.

Umbra mamei

Eram de un an și jumătate cu doctorul nostru, și ce zile palpitante și complicate mai trăiam! Eram ca o cârțiță ieșită din beznă, numai ca să-mi dau seama că zilele strălucitoare nu erau deloc așa cum crezusem eu că aveau să fie.

Crezusem că odată ce ne vom fi eliberat de la conacul Foxworth, eu fiind aproape adultă deja, viața avea să mă ducă direct pe o cărare luminoasă și dreaptă spre faimă, avere și fericire. Aveam talent – vedeam asta în privirile admirative ale lui madame și ale lui Georges. Madame, cel puțin, mă pisa pentru cea mai mică scăpare tehnică sau de control. Fiecare critică îmi spunea că meritam toate eforturile ei de a face din mine nu doar o balerină excelentă, ci una senzațională.

În timpul vacanței de vară, Chris și-a găsit o slujbă de chelner într-o cafenea, de la șapte dimineața la șapte seara. În august, avea să plece din nou la Universitatea Duke, unde avea să înceapă cel de-al doilea an de colegiu. Carrie își umplea timpul jucându-se în leagăn sau cu păpușile, cu toate că avea deja zece ani și ar fi trebuit să depășească faza păpușilor. Eu petreceam cinci ore pe zi la școala de balet, și jumătate din ziua de sâmbătă. Sora mea mai mică era ca o umbră pe urmele mele când eram acasă. Când lipseam eu, era umbra lui Henny. Avea nevoie de un partener de joacă de vârsta ei, dar nu putea găsi nici unul. Nu avea decât păpușile din porțelan în care să se încreadă acum, când se simțea prea bătrână să o mai facă pe bebelușul

cu Chris și cu mine, și dintr-odată a încetat să se mai plângă de statura ei. Dar ochii ei, ochii aceia triști, triști, plini de suferință, spuneau cât de mult tânjea să fie la fel de înaltă ca fetele pe care le vedeam prin malluri.

Singurătatea lui Carrie mă durca atât de mult, încât am început din nou să mă gândesc la mămica și să o blestem la o eternitate în focurile iadului! Speram să fie atârnată de călcâie deasupra flăcărilor veșnice și împunsă de diavoli cu furcile.

Îi scriam din ce în ce mai des bilețele mamei, ca să-i torturez viața senină oriunde s-ar fi aflat. Nu stătea niciodată într-un loc suficient de mult cât să primească scrisorile mele sau, dacă le primea, nu răspundea. Am așteptat ca scrisorile să fie returnate, purtând ștampila DESTINATAR NECUNOSCUT, dar nu s-a întors nici una.

Citeam cu luare-aminte ziarul din Greenglenna în fiecare seară, încercând să aflu pe unde mai umbla mama și ce mă făcea. Uneori mai era câte o știre. *Doamna Bartholomeu Winslow a părăsit Parisul și a zburat la Roma ca să-l viziteze pe cel mai șic creator de modă din Italia.* Am decupat știrea și am adăugat-o în album. Vai, ce aveam să-i fac când dădeam ochii cu ea! Mai devreme sau mai târziu, trebuia să vină la Greenglenna și să locuiască în casa aceea a lui Bart Winslow, care era proaspăt renovată, redecorată și remobilată. Am decupat și acea știre și m-am uitat îndelung la o fotografie care nu era foarte măgulitoare. Asta era ceva neobișnuit. De obicei, aișă un zâmbet strălucitor, ca să arate lumii întregi cât de fericită și de mulțumită era cu viața ei.

Chris a plecat la colegiu în august, cu două săptămâni înainte ca eu să mă întorc la liceu. Urma să termin școala la sfârșitul lui ianuarie. Abia așteptam absolvirea, așa că învățam ca o apucată.

Zilele de toamnă au trecut cu repeziciune, spre deosebire de celelalte toamne, când timpul se târa monoton pe măsură ce noi creșteam și ni se fura tinerețea. Mă ținea ocupată chiar și numai să-i urmăresc activitățile mamei, iar când

mi-am băgat nasul în cercetarea istoriei familiei lui Bart, am început să pierd și mai mult din timpul meu prețios.

Stăteam aplecată ore-n șir la Greenglenna asupra unor cărți vechi despre familiile fondatoare ale orașului. Strămoșii lui sosiseră cam în același timp cu ai mei, în secolul al optsprezecelea, tot din Anglia, și se stabiliseră în Virginia, în zona care aparținea acum de Carolina de Nord. Am ridicat ochii, privind în gol. Era oare doar o coincidență că și strămoșii lui și ai mei făcuseră parte din acea „Colonie Pierdută”? Unii bărbați navigaseră înapoi spre Anglia după provizii și se întorseseră mult mai târziu, doar ca să găsească acea colonie părăsită și nici măcar un singur supraviețuitor care să le spună de ce. După Revoluție, familia Winslow se mutase în Carolina de Sud. Ce ciudat! Acum, și familia Foxworth era tot în Carolina de Sud.

Nu trecea o zi în care mergeam la cumpărături sau pe străzile aglomerate din Greenglenna să nu mă aștept să o văd pe mama. Mă uitam după fiecare blondă pe care o vedeam. Intram în magazine scumpe ca să o caut. Vânzătoarele snoabe veneau în tăcere în spatele meu și mă întrebau dacă pot să mă ajute cu ceva. Bineînțeles că nu puteau să mă ajute cu nimic. O căutam pe mama, iar ea nu atârna pe vreun umerăș. Dar era în oraș! Rubrica mondenă îmi furnizase această informație. Aveam s-o văd de la o zi la alta.

Într-o zi însorită de sâmbătă, mă grăbeam să fac un comision pentru madame Marisha, când am văzut deodată pe trotuar, chiar în fața mea, un bărbat și o femeie atât de cunoscuți, că aproape că mi s-a oprit inima! Ei erau! Să o văd plimbându-se cu atâta naturalețe alături de el, simțindu-se bine, mi-a indus o stare de panică! Fierea amară mi s-a ridicat până în gât. Am îndrăznit să mă apropii mai mult, așa că eram chiar în spatele lor. Dacă s-ar fi întors, m-ar fi văzut cu siguranță – și ce aș fi făcut atunci? Aș fi scuipat-o în față? Da, mi-ar fi plăcut să fac asta. Aș fi putut să-i pun piedică, să o fac să cadă și să o văd cum își pierde demnitatea. Dar nu am făcut decât să tremur și să încep să mă simt rău ascultându-i cum vorbeau.

Avea o voce atât de blândă și suavă, atât de cultivată și de rafinată. M-am minunat de silueta ei încă zveltă, de cât era de minunat părul ei deschis la culoare și strălucitor, fluturându-i ușor. Când a întors capul ca să vorbească din nou cu bărbatul de lângă ea, am văzut-o din profil. Am oftat. O, Doamne, mama mea în costumul acela scump, roz! Mama cea frumoasă, pe care o iubisem atât de mult. Mama mea ucigașă, care putea încă să-mi ia inima și să mi-o stoarcă, pentru că o iubisem odată atât de mult și avusesem încredere în ea... iar în adolescența mea eram o fetiță, precum Carrie, care încă-și dorea o mamă pe care s-o iubească. De ce, mamă? De ce a trebuit să iubești banii mai mult decât pe propriii copii?

Mi-am reprimat suspinul pe care l-ar fi putut auzi. Emoțiile mi-au scăpat de sub control. Voiam să alerg și să-mi strig acuzațiile în fața soțului ei, să-l șochez pe el și să o îngrozesc pe ea! Voiam, în același timp, să alerg și să-mi arunc brațele în jurul ei, să-i strig numele și să o implor să mă iubească din nou. Dar toate emoțiile impetuoase pe care le-am simțit s-au scufundat în valul imens de ură și dorință de răzbunare. Nu am abordat-o, pentru că nu eram încă pregătită să o înfrunt. Nu eram bogată sau celebră. Nu eram vreo persoană specială, iar ea era încă o mare frumusețe. Era una dintre cele mai bogate femei din regiune și, totodată, una dintre cele mai norocoase.

Am avut multă îndrăzneală în ziua aceea, dar nu s-au întors să mă vadă. Mama mea nu era genul care să se uite în urmă sau care să se holbeze la trecători. Era învățată să fie ea cea care atrăgea toate privirile admirative. Ca o regină printre țărani, se plimba ca și cum nu mai era nimeni altcineva pe stradă în afară de ea și de tânărul ei soț.

Când m-am săturat de imaginea ei, m-am uitat la soțul ei și m-am îmbătat cu acea virilitate specială, cu acea frumusețe ca de felină pe care o avea. Nu mai purta mustața aceea stufoasă. Părul lui negru era pieptănat pe spate și aranjat după modă. Îmi amintea un pic de Julian.

Cuvintele pe care și le spuneau mama mea și soțul ei nu însemnau cine știe ce. Discutau ce restaurant să aleagă pentru

cină și dacă nu cumva credea el că mobila pe care o cumpăraseră în după-amiaza aceea n-ar fi fost mai bună dacă o luau de la New York.

– Ador biblioteca pe care am ales-o, a spus ea cu o voce care mi-a amintit de copilărie. Îmi amintește atât de mult de cea pe care am cumpărat-o chiar înainte să fie ucis Chris.

O, da! Biblioteca aceea costase două mii cinci sute de dolari și fusese atâta nevoie de ea ca să echilibreze un capăt al camerei de zi. Apoi tata murise pe autostradă, și tot ce nu fusese încă achitat fusese returnat, inclusiv biblioteca.

I-am urmărit, provocând destinul să-i facă să mă vadă. Iată-i aici, trăind în casa lui Bart Winslow. În timp ce mă țineam după ei, cu mintea plină de strategii de răzbunare, disprețuind-o pe ea, admirându-l pe el, am plănuit cum aș putea să o rănesc cel mai tare. Și ce-am făcut – am dat bir cu fugiții! Nu am făcut nimic, absolut nimic! Furioasă pe mine însămi, am alergat acasă și mi-am vărsat furia în fața oglinzii, urându-mi imaginea, pentru că era exact imaginea ei! S-o ia dracii! Am ridicat un prespazier greu de pe micul birou îngust franțuzesc, pe care mi-l cumpărase Paul, și l-am azvârlit direct în oglindă! *Uite, mămico! Ești spartă în bucățele acum! Moartă, moartă, moartă!* Și iată-mă plângând, iar mai târziu un muncitor a venit și a înlocuit sticla din rama oglinzii. O proastă, asta eram. Acum irosisem o parte din banii pe care plănuisem să-i folosesc pentru un cadou minunat pentru Paul la aniversarea celor patruzeci și doi de ani ai săi.

Aveam să mă răzbun într-o bună zi, și asta într-un fel care nu avea să mă rănească pe mine. Va fi mult mai mult decât o simplă oglindă spartă. Mult, mult mai mult!

Un cadou la aniversare

Conferințele medicale mi-au distrus multe planuri, ca și pacienții. În această zi unică, am sărit peste ora de balet ca să alerg de la liceu direct acasă. Am găsit-o pe Henny în bucătărie, slugărind la meniul gourmet pe care îl stabilisem – toate preparatele preferate ale lui Paul. O jambalaya creolă cu creveți, crab, orez, ardei grași verzi, ceapă, usturoi, ciuperci și multe alte ingrediente pe care credeam că nu le mai termin de măsură cu câte o jumătate de linguriță din aia sau din ailaltă. Apoi, toate ciupercile și legumele au trebuit sotate. A fost un fel de mâncare complicat, pe care nu erau șanse să-l mai fac vreodată.

Nici nu a ajuns în cuptor, că am luat-o de la capăt cu tortul. Primul se lăsase la mijloc și era înmuiat. Am acoperit gaura cu o glazură groasă și l-am dăruit copiilor din vecini. Henny se agita și se învârtea, clătănând din cap și aruncându-mi priviri critice.

Tocmai făcusem ultimul trandafir cu șpritzul de ornat, când Chris a intrat pe ușa din spate cu cadoul în brațe.

– Am întârziat? a întrebat el, încercând să-și recapete suflul. Nu pot să stau mai târziu de nouă, trebuie să fiu înapoi la Duke înainte să se facă prezența.

– Ai venit exact la timp, i-am răspuns eu, agitată și nerăbdătoare să mă duc sus să fac o baie și să mă schimb. Aranjează tu masa cât termină Henny cu salata.

Era sub demnitatea lui, desigur, să aranjeze masa, dar de data asta s-a supus fără să se plângă.

Mi-am spălat părul cu șampon și l-am pus pe bigudiuri, mi-am dat unghiile cu o oje strălucitoare, de un roz metalizat, la fel și pe cele de la picioare. M-am machiat cu experiența dobândită după ore întregi de exercițiu și consultații cu madame Marisha și cu vânzătoarele de la raioanele de cosmetice din magazinele universale. Când am terminat, nimeni nu ar fi ghicit că nu aveam decât șaptesprezece ani. Am alunecat în jos pe scări, purtată de admirația care strălucea în ochii fratelui meu, și de invidia din ochii lui Carrie, și de zâmbetul larg ce se întindea de la o ureche la alta pe fața lui Henny.

Agitată, am aranjat din nou masa, schimbând locul pocnitorilor și al trompetelor, al bomboanelor cu pocnitori și al ridicolelor și coloratelor pălării de clown. Chris a umflat câteva baloane și le-a agățat de candelabru. Apoi ne-am așezat cu toții să-l așteptăm pe Paul să sosească și să se bucure de „petrecerea-surpriză”.

Nu a apărut, și orele au trecut, moment în care am început să bat camera în sus și în jos, așa cum făcuse mămica la cea de-a treizeci și șasea aniversare a tatei, când el nu a mai venit acasă, niciodată.

În cele din urmă, Chris a trebuit să plece. Apoi Carrie a început să caște și să se plângă. I-am dat să mănânce și am lăsat-o să meargă la culcare. Acum dormea în camera ei, decorată special în mov și roșu. Apoi am rămas numai eu și Henny la televizor, în timp ce mâncarea păstrată caldă se usca și salata se pălea, apoi a început și Henny să caște și s-a dus la culcare. Am rămas singură să străbat camera și să-mi fac griji, petrecerea mea fiind distrusă.

La ora zece, am auzit mașina lui Paul trăgând pe alee, iar el a intrat pe ușa din spate, cărând cele două valize pe care le luase cu el la Chicago. A schițat către mine un salut nonșalant înainte de a observa ținuta mea extravagantă.

- Hei, mi-a spus el, aruncând o privire plină de suspiciune prin sufragerie și remarcând decorațiunile pentru petrecere, am reușit cumva să distrug ceea ce ai pus la cale?

Se purta atât de normal după cele trei ore de întârziere, încât l-aș fi omorât dacă nu l-aș fi iubit atât de mult. Ca unii care încerca să ascundă adevărul, m-am repezit la el:

- De ce a trebuit, de fapt, să te duci la conferința aia medicală? Puteai să-ți dai seama că avem planuri pentru ziua ta! Și apoi ne suni și ne spui pe la ce oră să te așteptăm acasă, și întârzii trei ore...

- Zborul meu a fost amânat, a început el să-mi explice.

- Am muncit ca o sclavă să-ți fac un tort la fel de bun ca la mama acasă, l-am întrerupt eu, și tu n-ai venit!

Am trecut pe lângă el și am scos tava din cuptor.

- Mor de foame, mi-a spus Paul umilit, pe un ton de scuză. Dacă n-ai mâncat, putem foarte bine să profităm de ceea ce pare că ar fi putut fi o ocazie foarte fericită și festivă. Ai mîia de mine, Cathy. Nu pot controla vremea.

Am dat din cap înțepată ca să-i sugerez că aveam, cel puțin, un dram de înțelegere. El a zâmbit și și-a trecut ușor podul palmei peste obrazii mei.

- Arăți de-a dreptul excepțional, a suflat el ușor, așa că lasă încruntarea și pregătește masa, iar eu am să cobor în zece minute.

În zece minute a făcut duș, s-a bărbierit și s-a schimbat în haine curate. Am stat amândoi la lumina celor patru lumânări la masa cea lungă din sufragerie, cu în stînga lui. Aranjaseam mâncarea astfel încât să nu trebuiască să sar în sus și-n jos ca să-l servesc. Tot ceea ce era necesar era așezat pe un cărucior pentru servire. Felurile de mâncare care trebuiau servite fierbinți erau pe reșouri electrice, iar șampania era la rece într-o frapieră.

- Șampania e de la Chris, i-am explicat. Și-a format gustul pentru asta.

A ridicat sticla de șampanie din gheață și s-a uitat la etichetă.

- Este un an bun și probabil că a fost scumpă; fratele tău a căpătat gusturi sofisticate.

Am mâncat încet și părea că, ori de câte ori ridicam privirea, o întâlneam pe a lui. Ajunsese acasă părând obosit, boțit; acum părea perfect în formă. Fusese plecat pentru prea multă vreme, două săptămâni extrem de lungi. Săptămâni moarte, care m-au făcut să-mi lipsească prezența lui în cadrul ușii de la camera mea în timp ce exersam la bară sau imi făceam exercițiile de încălzire înainte de micul dejun, pe muzica minunată care îmi făcea sufletul să se înalțe.

Când am terminat de mâncat, am alergat în bucătărie, apoi m-am strecurat înapoi cu un tort grozav din nucă de cocos, cu lumânările verzi înfipite în trandafirașii roșii făcuți din glazură. Deasupra, scrisesem cât de bine m-am priceput, cu șprițul de ornat, *La mulți ani, Paul!*

- Ce părere ai? m-a întrebat Paul după ce a suflat în lumânări.

- Despre ce? l-am întrebat la rândul meu, așezând cu grijă tortul cu douăzeci și șase de lumânări, pentru că aceasta era vârsta pe care o avea în ochii mei, aceasta era vârsta care aș fi dorit să o aibă.

Mă simțeam ca o adolescentă zbatându-mă prin lumea cu nisipuri mișcătoare a adulților. Rochia mea scurtă, elegantă era dintr-un șifon de culoarea focului, cu bretele subțiri și un decolteu foarte generos. Dar, dacă încercarea mea de a părea sofisticată reușise, înlăuntrul meu eram năucită, încercând să joc rolul seducătoarei.

- Mustața mea - sunt sigur că ai observat-o. Te holbezi la ea de o jumătate de oră.

- E drăguță, am bolborosit eu, roșind la fel de tare ca rochia. Te prinde.

- Încă de când ai venit, ai făcut aluzii că aș fi mai chipeș și mai atrăgător cu mustață. Și acum, când m-am deranjat să-mi las mustața, tu spui că e *drăguță*. Drăguț e un cuvânt atât de slab, Catherine.

- Din cauză că... din cauză că ești atât de frumos, m-am bâl-bâit eu, că nu pot găsi decât cuvinte slabe. Mă tem că Thelma Murkel aia a găsit deja toate cuvintele puternice pentru a te flata.

- De unde naiba știi tu de ea? s-a răstit el, uitându-se pieziș la mine cu ochii aceia splendizi.

Doamne, se cuvenea să știe - bârfe -, așa că i-am spus următoarele:

- Am fost la spitalul ăla unde Thelma Murkel este asistentă-șefă la etajul al treilea. Și am stat chiar în spatele cabinetului asistentelor și m-am uitat la ea vreo două ore. După părerea mea, nu e tocmai frumoasă, dar arată bine și mi s-a părut groaznic de autoritară. Și flirtează cu toți doctorii, în caz că nu știai asta.

A început să rătă, cu ochii luminați. Thelma Murkel era o asistentă-șefă de la Spitalul Clairmont Memorial, și toată lumea părea să știe că-și pusese în minte să devină a doua doamnă Paul Scott Sheffield. Dar nu era decât o asistentă într-o uniformă albă, anostă, aflată la kilometri depărtare, iar eu eram sub nasul lui, cu amețitorul meu parfum gădilându-i simțurile (așa cum spunea reclama, un miros fermecător, ispititor, seducător, căruia nici un bărbat nu-i putea rezista). Ce șansă avea Thelma Murkel, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, în fața uneia ca mine?

Eram amețită de la cele trei pahare din șampania de import de la Chris și aproape neatentă când Paul a început să despracheze cadourile pentru care eu, Carrie și Chris făcuserăm economii ca să i le putem cumpăra. Eu brodasem pentru el un goblen cu casa lui albă ca din turtă dulce, cu copacii care se vedeau deasupra acoperișului și cu o parte din zidul de cărămidă din lateral, cu câteva răzoare de flori. Chris o schițase pentru mine, iar eu muncisem ore-n șir ca să iasă perfect.

- E o operă de artă de o frumusețe uluitoare! mi-a spus el, profund impresionat. Nu am putut să mă abțin să nu mă gândesc la bunica noastră și la cruzimea cu care respinsese gestul nostru extenuant și plin de speranță, cu care încercaserăm să-i câștigăm prietenia. Îți mulțumesc foarte mult, Catherine, că mi-a o părere atât de bună despre mine. Am să-l agăț în cabinet. ca să-l poată vedea toți pacienții mei.

Lacrimile mi-au țâșnit din ochi, întinzându-mi rimelul, și am încercat pe furiș să le șterg înainte ca el să-și dea seama că nu doar lumina lumânărilor mă făcea atât de frumoasă, ci trei ore de pregătiri. Nu a observat lacrimile, nici batista pe care am scos-o din decolteul adânc al rochiei mele. Încă admira micile cusături pe care le făcusem cu atâta grijă. A dat deoparte cadoul, mi-a surprins privirea cu ochii lui strălucitori și s-a ridicat să mă ajute.

– E o noapte prea frumoasă ca să mergem la culcare, a spus el, aruncând o privire spre ceas. Mi-e dor de o plimbare prin grădină la lumina lunii. Tu ai vreodată astfel de dorințe arzătoare?

Dorințe arzătoare? Eram plămădită din dorințe arzătoare, jumătate dintre ele adolescentine și prea extravagante ca să devină vreodată realitate. Totuși, în timp ce mă plimbam alături de el prin magia grădinii lui japoneze și peste podețul lăcuit cu roșu, și când am urcat pe scările din marmură ținându-ne de mână, am simțit că intraserăm amândoi într-o lume a miracolelor. Erau acolo statuile din marmură, desigur, statui din marmură în mărime naturală, stând acolo în răceala și nuditatea lor perfectă. Adierea vântului trecea peste mușchiul spaniol curgător, iar Paul trebuia să se aplece ca să scape de el, în timp ce eu puteam să stau dreaptă și să zâmbesc, pentru că înălțimea îi crease câteva probleme de care eu reușisem să scap.

– Râzi de mine, Cath-er-ine, mi-a spus el, exact cum obișnuia să mă necăjească și Chris când îmi despărțea lent numele în silabe distincte. *Doamna mea Cath-er-ine.*

Am alergat în sus și în jos pe treptele din marmură până în centru, unde *Sărutul* lui Rodin domina grădina. Totul părea de un albastru-argintiu, ireal, iar luna era mare și strălucitoare, plină și surzătoare, cu nori lungi și întunecați trecându-i peste față și făcând-o să pară sinistră într-o clipă și veselă în următoarea. Am oftat, pentru că era ca în noaptea aceea stranie, când eu și Chris ne-am urcat pe acoperișul de la conacul Foxworth, temându-ne amândoi că aveam să ardem în focurile eterne ale iadului.

- Ce păcat că ești aici, cu mine, și nu cu băiatul acela frumos, cu care dansezi! mi-a spus Paul, smulgându-mă din gândurile la zilele de altădată.

- Julian? l-am întrebat eu surprinsă. E la New York săptămâna asta - dar am o bănuială că se întoarce săptămâna viitoare.

- O, a spus el. Atunci săptămâna viitoare vei fi a lui, nu a mea.

- Depinde...

- De ce?

- Uneori îl vreau și alteori nu. Uneori pare doar un băiat, iar eu îmi doresc un bărbat. Pe de altă parte, uneori este foarte sofisticat, și asta mă impresionează. Iar când dansez cu el, mă îndrăgostesc nebunește de prințul care se presupune că este. Arată superb în costumele alea.

- Mda, a răspuns el, am remarcat și eu.

- Are părul negru smoală, iar al tău e un fel de castaniu fumuriu.

- Și bănuiesc că negrul smoală e mai romantic decât castaniul fumuriu? m-a necăjit el.

- Și asta depinde.

- Catherine, ești cu adevărat femeie în toată legea. Încelează să-mi mai dai răspunsuri enigmatice.

- Nu sunt enigmatică. Îți spun doar că dragostea nu e de ajuns, nici romantismul. Vreau abilități care să mă ajute să trec prin viață și să nu fiu nicicând nevoită să-mi încui copiii ca să moștenesc o avere pe care nu am câștigat-o. Vreau să știu cum să fac un ban și cum să mă descurc, chiar fără un bărbat pe care să mă sprijin, care să ne susțină.

- Catherine, Catherine, mi-a spus el încet, apucându-mă de mâini și strângându-mă ușor. Cât de mult te-a rănit mama ta! Pari atât de matură, atât de dură. Nu lăsa amintirile amare să te lipsească de una dintre cele mai mari calități ale tale - felul tău de a iubi. Unui bărbat îi place să aibă grijă de femeia pe care o iubeste și de copiii lui. Unui bărbat îi place să te sprijini pe el, să-l respecte. O femeie agresivă, dominatoare este una dintre creaturile cele mai de temut ale lui Dumnezeu.

M-am smucit și am alergat spre leagăn și, aruncându-mă în scaunul lui, m-am ridicat tot mai sus, tot mai tare, zburând atât de sus, încât m-am întors în mansardă și la leagănele de acolo, când nopțile erau lungi și apăsătoare. Acum iată-mă aici, liberă, afară, și legănându-mă nebunește ca să mă întorc în mansardă! Faptul că îi revăzusem pe mama și pe soțul ci mă făcea să simt disperarea, mă făcea să-mi doresc să las deoparte ceea ce trebuia făcut pentru când aveam să fiu mai mare.

Am zburat atât de sus, atât de sălbatic, cu atâta abandonare, că fusta mi s-a ridicat până în dreptul feței și m-a orbit. Amețită, am căzut decodată la pământ! Paul a venit în fugă lângă mine, s-a lăsat în genunchi să mă ridice în brațe.

– Te-ai lovit? m-a întrebat, sărutându-mă înainte de a apuca să răspund.

Nu, nu m-am lovit. Eram dansatoare și știam să cad. A început să murmure cuvintele de iubire pe care aveam nevoie să le aud printre sărutările care veneau mai lent și durau mai mult, iar privirea din ochii lui m-a umplut de o beție mult mai amețitoare și mai spumoasă decât orice șampanie franțuzească de import.

Buzele mi s-au desfăcut sub sărutul lui prelungit. Am gemut când limba lui a atins-o pe a mea. Săruturile lui îmi cădeau fierbinți, moi, umede pe pleoape, pe obraji, pe bărbie, pe gât, pe umeri, pe decolteu, în timp ce mâinile lui cutreierau fără încetare și îmi căutau locurile cele mai intime.

– Catherine, a gemut el retrăgându-se și uitându-se în jos la mine cu ochii ca niște văpăi, ești doar un copil. Nu putem lăsa să se întâmple asta. Am jurat că n-am să îngădui niciodată să se întâmple asta, nu cu tine.

Cuvinte inutile, de care am scăpat apucându-l de după gât cu mâinile. Degetele mele s-au afundat în părul lui negru și des, în timp ce murmuram cu voce răgușită:

– Am vrut să-ți cumpăr un Cadillac argintiu strălucitor de ziua ta, dar nu am avut destui bani. Și atunci m-am gândit să-ți ofer al doilea cel mai bun lucru: pe mine.

- Nu pot să te las să faci asta - *nu-mi datorezi nimic.*

Am răs și l-am sărutat, l-am sărutat cu nerușinare, profund și îndelung.

- Paul, tu îmi ești dator mie! Tu mi-ai oferit atâtea prietenii lungi, pline de dorință, ca să-mi spui acum că nu mă vrei. Măiși dacă spui asta. Te gândești la mine ca la un copil. Dar eu am crescut de mult. Nu mă iubi, nu-mi pasă. Pentru că eu te iubesc, și asta mi-e de ajuns. Știu că ai să mă iubești așa cum îți doresc să fiu iubită, pentru că, deși nu recunoști, mă iubești și mă dorești.

Luna i-a luminat ochii și i-a făcut să strălucească. Chiar dacă a spus „Nu, ești nebună dacă crezi că o să mergă”, ochii lui spuneau altceva.

În ceea ce mă privește, chiar reținerea lui dovedea exact cât de mult mă iubea. Dacă m-ar fi iubit mai puțin, ar fi luat cu dragă inimă cu mult timp în urmă ceea ce eu nu i-aș fi refuzat. Așa că, atunci când a făcut o mișcare ca să se ridice, să plece și să se smulgă din ghearele tentației, i-am luat mâna și i-am dus-o acolo unde-mi făcea plăcerea cea mai mare. A gemut. Și a gemut și mai tare când mi-am pus eu mâna acolo unde avea să-i facă *lui* cea mai mare plăcere. Era o nerușinare ce făceam, știam prea bine. Mi-am alungat gândurile cu privire la ce ar crede Chris sau la faptul că bunica m-ar considera o curvă nerușinată. O, a fost noroc sau, chiar dimpotrivă, faptul că acea carte din noptiera mamei îmi arătase atât de bine ce să fac ca să-i produc plăcere unui bărbat și cum să răspund?

Am crezut că mă ia chiar acolo, pe iarbă, sub stele, dar m-a ridicat și m-a dus în brațe înapoi în casă. A urcat încet și scările din spate. Nici unul din noi nu a vorbit, chiar dacă buzele mele au urcat spre gâtul și spre fața lui. În depărtare, în odaia din spatele bucătăriei, am auzit televizorul lui Henry, care asculta un talk-show nocturn.

M-a așezat pe patul lui și a început să facă dragoste cu mine, și m-am înecat în ochii lui, iar lucrurile s-au încheșat în timp ce emoțiile mele s-au ridicat ca un val, cuprinzându-ne pe amândoi. Ne-am lipit unul de altul, piele pe piele, doar stând

aproape unul de celălalt, cutremurați de exaltarea împărtășirii a ceea ce avea celălalt de oferit. Cu fiecare atingere a buzelor lui, a mâinilor lui, eram săgetată de senzații electrice, până când, în sfârșit, am fost de nestăpănit și l-am lăsat să pătrundă în mine, fără a mai fi blând, ci pasional cu propria-i furie, revendicându-și nevoia de a atinge aceleași înălțimi pe care le căutam și eu.

- Catherine, grăbește-te, grăbește-te! Hai!

Despre ce vorbea? Eram acolo, sub el, făcând tot ce puteam. Unde să mă duc? Era alunecos și ud de transpirație. Aveam picioarele ridicate și îi cuprinsesem talia cu ele, și simțeam efortul teribil al abținerii lui în timp ce îmi spunea hai, hai, hai. Apoi a gemut și a cedat.

Lichidele fierbinți au țâșnit de cinci sau șase ori să mă încălzească plăcut pe interior, și apoi s-a terminat, s-a terminat cu totul, iar el s-a retras. Și nu atinsesem nici piscul muntelui, nici nu auzisem clopotele bătând, nici nu mă simțisem explodând - nu ca el. I se citea pe față, acum relaxată și calmă, o umbră vagă de fericire. Cât de ușor e pentru bărbați, m-am gândit, în timp ce eu încă îmi doream mai mult. Fuscsem aproape de arti-ficiile de 4 iulie, și acum totul se terminase. Totul, în afară de mâinile lui somnoroase, care rătăceau pe tot corpul meu, explorându-i toate protuberanțele și adânciturile, înainte de a adormi. Acum piciorul lui greu era aruncat peste al meu. Am rămas cu ochii plini de lacrimi ațintiți în tavan. *Adio, Christopher Doll, acum ești liber.*

Lumina soarelui trecând prin fereastră m-a trezit devreme. Paul stătea sprijinit într-un cot, uitându-se visător la mine.

- Ești atât de frumoasă, de tânără, de dorită! Nu-ți pare rău, nu-i așa? Sper că nu-ți dorești acum să se fi întâmplat altfel?

M-am ghemuit mai aproape, lipindu-mă de pielea lui goală.

- Explică-mi ceva, te rog. De ce-mi tot spuneai hai?

A izbucnit în hohote de râs.

- Catherine, iubita mea, a reușit el să spună într-un târziu. Aproape că m-am omorât încercând să mă abțin până să ajungi și tu la orgasm. Și acum stai acolo, cu ochii ăia mari, albaștri și

inocenți, și mă întrebi ce voiam să spun! Credeam că parteneri-
ăia ai tăi de dans ți-au explicat totul. Nu-mi spune că e un su-
biect despre care n-ai citit niciodată într-o carte.

– Păi... a fost o carte pe care am găsit-o în sertarul de la noap-
tiera mamei... Dar m-am uitat numai la fotografii. Nu am citit
niciodată textul, deși Chris a făcut-o, dar el s-a strecurat mai
des în dormitorul ei decât mine.

Și-a dres glasul.

– Aș putea să-ți spun la ce m-am referit, dar ar fi mai distrac-
tiv să-ți demonstrez. Serios, chiar nu ai nici cea mai vagă idee?

– Ba da, am spus pe un ton defensiv, sigur că am. Ar trebui
să mă simt lovită de trăsnet, și să încremenesc, și să-mi pierd
cunoștința, și apoi să mă sparg în atomi care plutesc prin
spațiu, și apoi să mă adun și să simt furnicături, și să pot pluti
înapoi spre realitate cu stele de visare în ochi – cum ți s-a
întâmplat ție.

– Catherine, nu mă face să te iubesc prea mult.

Avea un ton serios, de parcă l-ar fi rănit dacă s-ar fi întâm-
plat așa.

– Eu aș încerca să te iubesc așa cum îți dorești tu.

– Am să mă bărbieresc mai întâi, a spus el, aruncând la
o parte pătura și pregătindu-se să se ridice.

Am întins mâna ca să-l trag la loc.

– Îmi place cum arăți acum, atât de întunecat și periculos.

Plină de dorință, m-am supus cu totul voinței lui Paul. Am
dezvoltat modalități subtile de a ține departe de Henny secretul
întâlnirilor noastre amoroase. În ziua liberă a lui Henny spă-
lam așternuturile care le imitau perfect pe cele pătate, pe care le
ascundeam până când puteam să le spăl. Carrie putea să fi fost
și pe altă lume, atât era de indiferentă la tot ceea ce o înconjura.
Dar când era Chris acasă, trebuia să fim mai discreți și nici
măcar să nu ne uităm unul la altul, ca să nu ne dăm de gol. Mă
simțeam ciudat în prezența lui Chris acum, ca și cum îl trădaseam.

Nu știam cât avea să dureze extazul pe care-l trăiam eu și
Paul. Eu tânjeam după pasiune nemuritoare, după extaz etern.
Și, totuși, sinele meu suspicios nu avea nici o bănuială cum că

cu și Paul aveam să continuăm așa pe termen nelimitat. Avea să se plictisească în curând de mine, un copil ale cărui capacități mintale nu puteau concura cu ale lui, și avea să se întoarcă la vechile lui obiceiuri – poate cu Thelma Murkel. Poate că Thelma Murkel mersese cu el la acea conferință medicală, chiar dacă eram suficient de înțeleaptă să nu-l întreb niciodată ce făcea atunci când nu eram lângă el. Voiam să-i dăruiesc cu bucurie tot ceea ce-i refuzase Julia, fără acuzații reciproce atunci când aveam să ne despărțim.

Dar în momentele obsesiei noastre înflăcărate unul pentru celălalt mă simțeam atât de măreață, de generoasă și triumfam în abandonul nevinovat. Și cred că bunica, cu toată vorbăria ei despre diavol și păcat, făcuse lucrurile de zece ori mai excitante, tocmai pentru că era nespus de imoral.

Iar apoi mă zbăteam din nou, pentru că nu doream să creadă Chris că eram imorală. O, era atât de important pentru mine ceea ce credea Chris. *Te rog, Doamne, ajută-l pe Chris să înțeleagă de ce fac asta. Și chiar îl iubesc pe Paul, serios!*

Chris a mai avut câteva zile de vacanță după Ziua Recunoștinței, iar în timp ce eram la masa de prânz, cu Henny lângă noi, Paul ne-a întrebat pe toți ce ne doream de Crăciun. Avea să fie al treilea Crăciun pe care îl petreceam împreună cu Paul. La sfârșitul lui ianuarie, aveam să termin liceul. Nu mai aveam mult timp, pentru că pasul următor, speram eu, avea să fie New Yorkul.

Am deschis gura și i-am spus lui Paul ce-mi doream de Crăciun. Voiam să merg la conacul Foxworth. Chris a făcut ochii mari, iar Carrie a început să plângă.

- Nu! a spus Chris cu hotărâre. N-o să deschidem răni vindecate!

- *Rănile mele nu sunt vindecate!* am afirmat la fel de ferm. *Nu se vor vindeca niciodată până când nu se va face dreptate!*

Conacul Foxworth, din exterior

În clipa în care mi-au ieșit cuvintele de pe buze, a strigat:

- Nu! De ce nu poți să lași trecutul în urmă?

- Pentru că nu sunt ca tine, Christopher! Ție îți place să pretinzi că fratele nostru, Cory, nu a murit otrăvit cu arsenic, ci de pneumonie, pentru că ți-e mai ușor așa! Și, totuși, tu ai fost cel care m-a convins odinioară că ea a făcut-o! Așa că, de ce n-am merge acolo să vedem cu ochii noștri dacă moartea lui Cory e înregistrată la vreun spital?

- Cory ar fi putut să moară de pneumonie. Avea toate simptomele.

Ce trist a spus-o, știind prea bine că o proteja pe ea.

- Ia stați așa, a intervenit Paul, care tăcuse și care nu a început să vorbească decât atunci când a văzut fulgerele scâpărând din ochii mei. Cathy simte că trebuie să facă asta, atunci, de ce să n-o facă, Chris? Deși, dacă mama voastră l-a internat pe Cory la spital sub un nume fals, nu va fi ușor de verificat.

- A scris un nume fals și pe piatra de mormânt, a spus Chris, aruncându-mi o privire lungă, răuvoitoare.

Paul s-a gândit un răstimp la asta, întrebându-se cum puteam găsi un mormânt când nu știam nici măcar numele. Tu credeam că aveam toate răspunsurile. Dacă l-a internat pe Cory pentru tratament, la un spital, cu un anumit nume, atunci trebuie să folosească același nume și când l-a înmormântat.

- Și, Paul, de vreme ce tu ești medic, poți avea acces la toate documentele spitalului, nu-l așa?

- Chiar vrei să faci asta? m-a întrebat el. E clar că asta va readuce o sumedenie de amintiri nefericite și, cum a spus și Chris, va deschide răni vindecate.

- Rănile mele *nu sunt* vindecate și nu vor fi niciodată vindecate! Vreau să depun flori pe mormântul lui Cory. Cred că pe Carrie o va alina să știe unde este îngropat, apoi îl putem vizita din când în când. Chris, *nu trebuie să mergi cu noi* dacă te împotrivești atât de mult ideii!

Paul a încercat să-mi ofere ceea ce-mi doream, în ciuda ostilității lui Chris, care ne-a însoțit, totuși, la Charlottesville, călătorind pe bancheta din spate cu Carrie. Paul a intrat în câteva spitale și le-a înduplecat pe asistente să-i dea arhivele de care avea nevoie. S-a uitat și el, m-am uitat și eu, în timp ce Carrie și Chris așteptau afară. Nici măcar un singur băiat de opt ani nu murise de pneumonie în urmă cu doi ani, la sfârșitul lui octombrie! Ba mai mult, nici un cimitir nu deținea vreun document cu privire la înmormântarea unui copil cu această vârstă. Încă hotărâtă, cu încăpățănare, a trebuit să bat aleile prin toate cimitirele, simțind că mămica s-ar putea să fi mințit și să fi scris, totuși, Dollanganger pe piatra lui funerară. Carrie plângea, pentru că se presupunea că fratele ei geamăn era în rai, nu în pământul ușor înghețat de o ninsoare recentă.

Pierdere de timp inutilă, lipsită de satisfacții! Din punctul de vedere al lumii întregi, nici un băiat de opt ani nu murise în anul 1960, în lunile octombrie și noiembrie! Chris a insistat să ne întoarcem acasă la Paul. A încercat să mă convingă că nu-mi doream cu adevărat să revăd conacul Foxworth.

M-am răsucit să mă uit la Chris.

- *Ba chiar vreau să merg acolo! Avem timp. Ce rost are să fi ajuns până aici și să ne întoarcem fără să fi văzut casa? Măcar o dată, la lumina zilei, de afară - de ce nu?*

Paul a fost cel care a discutat cu Chris, explicându-i că aveam nevoie să văd casa.

- Și, ca să fiu sincer, Chris, aș vrea s-o văd și eu.

Cugetând posac pe bancheta din spate, așezat lângă Carrie, Chris a cedat în cele din urmă. Carrie a început să plângă în timp

ce Paul a îndreptat mașina spre drumurile abrupte de munte pe care mămica și soțul ei trebuie să le fi traversat de mii de ori. Paul s-a oprit la o benzinărie ca să ceară indicații cu privire la drumul spre conacul Foxworth. I le-am fi putut da noi cu ușurință, dacă am fi știut unde erau șinele de cale ferată și dacă am fi putut găsi depozitul poștei, care era punct terminus.

– Frumoasă regiune, a spus Paul în timp ce conducea.

Până la urmă, am ajuns la conacul grandios, care ocupa singur coama unui munte.

– Ala e! am strigat eu, grozav de entuziasmată. Era uriaș, căl un hotel, cu aripi duble care ieșeau în afară în fața și în spatele construcției principale din cărămidă roz, cu obloane negre la toate ferestrele. Acoperișul negru, abrupt era atât de ascuțit, că părea înspăimântător – cum îndrăzniserăm oare să mergem pe el? Am numărat cele opt coșuri de fum și cele patru lucarne de la mansardă.

– Uite acolo, Paul, am arătat eu spre cele două ferestre din aripa de nord, unde fuseserăm ținuți captivi atâta vreme, așteptând neconținut moartea bunicului nostru.

În timp ce Paul se uita la cele două ferestre, eu m-am uitat la lucarnele de la mansardă și am văzut că stinghia ruptă de la unul dintre obloanele negre fusese înlocuită. Nu se vedea niciieri vreo arsură sau vreun semn de incendiu. Casa nu arseseră! Dumnezeu nu trimisese nici o pală de vânt care să înțelească flacăra lumânării până să ia foc vreo floare de hârtie atârnată. Dumnezeu nu avea de gând să le pedepsească pentru nimic pe mama și pe bunica noastră!

Dintr-odată, Carrie a scos un urlet puternic.

– Vreau la mămica, a țipat ea. Cathy, Chris, aici am locuit împreună cu Cory! Hai să intrăm! Vreau la mămica, vă rog să mă lăsați să o văd pe mămica mea adevărată!

Felul în care plângea și implora era înspăimântător. Cum era posibil să-și amintească de casă? Era întuneric beznă în noaptea în care am ajuns acolo, iar gemenii erau atât de somnoroși că nu ar fi putut vedea nimic. În dimineața în care am fugit, era devreme, înainte de revărsatul zorilor, și ieșiserăm pe

ușa din spate. Ce anume i-a spus lui Carric că aceasta era închiisoarea noastră de odinioară? Apoi mi-am dat seama. Erau casele din josul străzii. Ne aflam în capătul unei fundături, la o înălțime mai mare. Ne uitaserăm adesea pe ferestrele camerei noastre zăvorâte în jos, la casele cele frumoase. Ne era interzis să ne uităm pe geam, dar îndrăzniserăm, totuși, să o facem uneori.

Ce am obținut cu lungă noastră călătorie? Nimic, absolut nimic, cu excepția unei dovezi suplimentare că mama noastră era o mincinoasă incredibilă. Am cugetat la asta în fiecare zi, chiar și când eram cocoțată pe unul dintre scaunele din duș, iar Paul îmi șampona și îmi spăla cu grijă părul. Era atât de lung, încât nu puteam să-l adun pe tot în creștetul capului pentru că nu l-aș mai fi descâlcit niciodată. A făcut cum l-am învățat eu, întinzând spuma dinspre scalp spre vârfuri, iar când a terminat, l-a uscat, l-a descâlcit și l-a lăsat să cadă în jurul meu ca un șal din mătase, ca să-mi acopere goliciumea, așa cum probabil că se acoperise și Eva.

- Paul, l-am întrebat eu cu ochii ațintiți în jos, nu e un păcat ceea ce facem noi, nu-i așa? Mă tot gândesc la bunica și la cuvintele ei despre diavol. Spune-mi că dragostea face din asta un lucru bun.

- Deschide ochii, Cathy, mi-a spus el cu blândețe, folosind un prosopel ca să înlăture clăbucul de săpun. Uită-te la ceea ce vezi - un bărbat gol, așa cum l-a rânduit Dumnezeu.

Când m-am uitat, mi-a ridicat fața și m-a luat în brațe, ținându-mă strâns. A început să vorbească, și fiecare cuvânt pe care l-a rostit mi-a dat de înțeles că dragostea noastră era frumoasă și corectă.

Eu n-am putut să vorbesc. Plângeam în sinea mea, pentru că mi-ar fi fost atât de ușor să ajung purtana care și-ar fi dorit bunica să facă din mine.

Ca un copilăș, l-am lăsat să mă șteargă și să-mi pieptene părul, și să facă tot ce vrea cu sărutările și mângâierile lui, până

când tăciunii deja aprinși dintre noi au luat foc și atunci m-a luat în brațe și m-a dus în patul lui.

Când ne-am ostit pasiunea, am stat întinsă, cu brațele lui în jurul meu, și m-am gândit la tot ce eram în stare să fac. Lucruri care m-ar fi șocat când eram copil. Lucruri pe care odinioară le-aș fi considerat groaznic de scabroase, hâde, pentru că mă gândisem la ele doar ca la niște acte, nu ca la sentimente ale dăruirii. Ce ciudat că oamenii se nasc atât de senzuali și că senzualitatea trebuie înăbușită atâția ani! Mi-am amintit de prima dată când limba lui m-a atins *acolo* și de fiorul electric pe care l-am simțit.

O, puteam să-l sărut pe Paul oriunde fără să simt vreo rușine, pentru că a-l iubi pe el era mai bine decât a mirosi tandafirii într-o zi însorită de vară, mai bine decât a dansa pe o muzică minunată cu cel mai bun partener posibil.

Asta însemna pentru mine să-l iubesc pe Paul când eu aveam șaptesprezece ani, iar el, patruzeci și doi.

Mă ajutase să îmi revin, mă desăvârșise și mi-am îngropat și mai adânc remușcărilor pe care le simțeam din pricina lui Cory.

Pentru Chris exista speranță, el era în viață.

Exista speranță și pentru Carrie, putea să crească și să descopere și ea dragostea.

Și, poate, dacă lucrurile mergeau așa cum trebuia, exista speranță și pentru mine.

Spre vârf

Julian nu mai venea acasă la fel de des ca altădată, iar mama și tatăl lui se plâneau de asta. Când venea, dansa mai bine ca oricând, dar nu l-am văzut niciodată aruncându-mi nici măcar o privire. Totuși, bănuiam că mă privea destul de mult când știa că nu-l pot vedea. Deveneam mai bună, mai disciplinată, mai controlată... și exersam. Doamne, cât exersam!

Încă de la început fusesem inclusă în trupa profesionistă de la Compania de Balet Rosencoff, dar numai ca membră a corpului de balet. De Crăciun, urma să avem spectacole cu *Spărgătorul de nuci* și *Cenușăreasa*.

Într-o vineri după-amiază, târziu, după ce toți ceilalți plecaseră acasă, aveam tot studioul doar pentru mine și eram pierdută în lumea Zănei fondantelor, hotărâtă să confer rolului o amprentă distinctă, când deodată Julian a început să danseze cu mine. Era ca o umbră, făcea exact ceea ce făceam și eu, chiar și piruetele, imitându-mă batjocoritor.

S-a încruntat, apoi a luat un prosop să se șteargă pe față și pe păr. M-am clătinat pe degetele de la picioare și am pornit spre vestiar. Urma să iau cina cu Paul în seara aceea.

- Cathy, stai așa! m-a strigat el. Știu că nu-ți place de mine...

- Nu-mi place.

A rânjit răutăcios, aplecându-se să mă privească fix în ochi. Și-a trecut ușor buzele peste obrajii mei, iar eu m-am tras înapoi, apoi m-a blocat, cu palmele lipite de perete, ca să mă împiedice să fug.

- Știi ceva, eu cred că tu ar trebui s-o interpretezi pe Clara sau pe Cenușăreasa. M-a gândilat sub bărbie, apoi m-a sărutat aproape de ureche. Dacă ești drăguță cu mine, o să am grijă să primești amândouă rolurile principale.

M-am lăsat pe vine și am fugit.

- Termină, Julian! m-am răstit la el. Favorurile tale presupun un preț... și nu mă interesează persoana ta.

Zece minute mai târziu, făcusem duș și mă schimbasem, și eram gata să ies din clădire, când Julian a apărut îmbrăcat în hainele de stradă.

- Cathy, serios, cred că ești pregătită pentru New York acum. Marisha crede și ea același lucru. Avea un zâmbet fals, de parcă opinia mamei sale n-ar fi fost la fel de importantă ca a lui. Fără obligații. Dacă nu cumva îți vei dori tu însăși obligații într-o bună zi.

Acum nu mai știam ce să spun, așa că am tăcut. Chiar am fost selectată pentru cele două roluri din spectacolele Rosen-coff. Am crezut că celelalte fete aveau să fie invidioase și să mă urască, dar au aplaudat când s-a făcut anunțul. Am lucrat bine împreună și a fost o perioadă veselă și agitată. Apoi a venit debutul meu în rolul Cenușăresei!

Julian nici nu a bătut la ușă înainte de a intra în vestiarul fetelor ca să mă cerceteze cu privirea în costumul zdrențaros.

- Încetează să mai fii atât de emoționată! Sunt doar oameni obișnuiți acolo. Chiar crezi că m-aș întoarce aici ca să danser cu o fată care nu e senzațională?

Când așteptam la arlechin, mi-a pus un braț pe umeri, dându-mi încredere, în timp ce număram amândoi, în sens invers, secunde până la intrarea mea. Rolul lui începea mult mai târziu. Nu i-am putut vedea pe Paul, pe Chris, pe Carrie sau pe Henny în publicul care era în întuneric. Am început să tremur mai rău când luminile de pe scenă au scăzut și s-a cântat uvertura, iar apoi s-a ridicat cortina. Teama mea crescândă a dispărut, luând cu ea toată nesiguranța, de parcă o memorie cinetică uluitoare a pus stăpânire pe mine și i-a permis muzicii să mă controleze și să mă îndrepte. Nu mai eram nici Cathy

nici Catherine, nici altcineva, ci doar Cenușăreasa! Am strâns cenușa din vatră și mi-am privit cu invidie cele două surori vitrege afurisite pregătindu-se de bal, simțind că dragostea și romantismul nu aveau să ajungă niciodată în viața mea.

Nu am știut dacă am făcut vreo greșală, dacă tehnica mea nu a fost perfectă. Eram îndrăgostită de dans, de interpretarea în fața unui public numeros, de tinerețea și frumusețea mea și, cel mai mult, eram îndrăgostită de viață și de tot ceea ce avea ea de oferit dincolo de zidurile conacului Foxworth.

Trandafiri roșii, galbeni și roz mi-au umplut brațele. Am fost încântată când publicul m-a ovaționat în picioare. De trei ori i-am dat lui Julian câte un trandafir, de fiecare dată de altă culoare, și de fiecare dată privirile noastre s-au întâlnit, fără a se mai dezlipi. Vezi, îmi spuneau pe mușește ochii lui, *chiar* creăm magie împreună! *Suntem* partenerii de dans perfecti!

M-a încolțit din nou în timpul recepției.

– Acum ai idee cum este, mi-a spus el încet și convingător, implorând cu ochii lui negri. Poți să renunți la aplauze? Poți să continui să stai aici, într-un oraș de provincie, când New Yorkul te așteaptă? Cathy, am face o echipă senzațională! Arătăm atât de potrivit împreună. Când dansez cu tine, o fac mai bine decât cu orice altă balerină. O, Cathy, împreună am putea ajunge în vârf mult mai repede. Jur că o să am grijă de tine. Am să veghez asupra ta și n-am să te las niciodată să te simți singură.

– Nu știu, am spus cu amărăciune, deși în interior eram entuziasată. Trebuie să termin mai întâi liceul – dar chiar crezi că sunt suficient de bună? Acolo, lumea se așteaptă la ce-i mai bun.

– Ești cea mai bună! Crede-mă, ai încredere în mine. Compania lui madame Zolta nu este cea mai mare, cea mai importantă, dar are tot ce-i trebuie să facă din ea una la fel de mare și de celebră precum cele cu tradiție – de îndată ce va avea un cuplu de dansatori fantastici ca noi doi!

L-am întrebat cum este madame Zolta. Cumva, asta i-a dat încredere că acceptasem deja și, începând să râdă, a reușit să-mi depună un sărut pe buze.

- Ai s-o adori pe madame Zolta! E rusoaică și este cea mai dulce, cea mai blândă, cea mai cumsecade doamnă în vârstă pe care ai cunoscut-o vreodată. Îți va fi ca o mamă. [Doamne fereste!] Știe totul despre dans. Este medicul nostru uneori, psihologul nostru, este orice avem nevoie să fie. Viața la New York este ca viața pe Marte comparativ cu cea de aici, e o altă lume, o lume mai bună. Ai s-o adori cât ai clipi. Am să te duc la restaurante celebre, unde ai să mănânci preparate pe care n-ai pus gura în viața ta. Am să-ți fac cunoștință cu vedete de film, cu celebrități din televiziune, cu actori, actrițe, scriitori.

Am încercat să-i rezist, fixându-mi privirea asupra lui Chris, a lui Carrie și a lui Paul, dar Julian s-a mișcat și mi-a blocat vederea. Nu puteam să-l văd decât pe el.

- E genul de viață pentru care te-ai născut, Cathy, iar de data asta a sunat sincer și onest. De ce ai studiat atât și te-ai supus atâtor torturi, dacă nu ca să ai succes? Poți să obții aici genul de faimă pe care ți-o dorești?

Nu. Nu puteam.

Dar aici era Paul. Aici erau Chris și Carrie. Cum puteam să-i părăsesc?

- Cathy, vino cu mine acolo unde e locul tău, în spatele reflectoarelor, pe scenă, cu trandafiri în brațe. Vino cu mine, Cathy, și ajută-mă să-mi împlinesc și eu visurile.

O, câștiga în seara aceea, iar eu eram îmbătată de primul meu succes, și tocmai când voiam să refuz, am dat din cap aprobator și i-am spus:

- Da... am să merg, dar numai dacă vii aici și zbori cu mine. Nu am fost niciodată cu avionul și nici n-aș ști încotro s-o apuc după aterizare.

Atunci m-a luat în brațe, tandru, și m-a ținut strâns, trecându-și ușor buzele peste părul meu. Peste umărul lui, i-am văzut pe Chris și pe Paul uitându-se în direcția noastră, amândoi părând uluiți și mult mai mult decât puțin răniți.

În ianuarie 1963 am absolvit liceul. Nu am fost chiar excepțională, cum era Chris, dar m-am descurcat.

Chris era atât de inteligent, încât părea foarte probabil să ermine colegiul în trei ani în loc de patru. Câştigase deja câteva burse, ca să-l ajute să ia de pe umerii lui Paul povara financiară a educației sale, chiar dacă el nu a pomenit niciodată despre banii pe care ar fi trebuit să-i returnăm – pentru nimic. Era, totuși, de la sine înțeles că avea să devină asociatul lui Paul imediat ce obținea diploma de doctor în medicină. M-am minunat că Paul putea să cheltuiască în continuare cu noi fără să se plângă vreodată, iar când l-am întrebat, mi-a explicat.

- Mă bucur să știu că îmi aduc contribuția pentru ca această lume să-i aibă pe minunatul doctor care va deveni Chris și pe superbalerina care vei ajunge tu. Părea atât de trist când a spus asta, teribil de trist. În ceea ce o privește pe Carrie, sper că se va hotări să rămână acasă, cu mine, și că se va căsători cu un băiat din partea locului, ca s-o pot vedea des.

- După ce plec, o vei lua de la capăt cu Thelma Murkel, nu-i așa? am întrebat eu cu oarecare amărăciune, pentru că voiam ca el să-mi rămână fidel, indiferent câți kilometri aş fi pus între noi.

- Poate, mi-a răspuns.

- N-ai să iubești pe nimeni altcineva atât cât mă iubești pe mine, spune-mi că n-ai s-o faci.

A zâmbit.

- Nu. Cum aş putea iubi pe altcineva la fel de mult cum te iubesc pe tine? Nimeni n-ar putea să-și croiască drum, dansând, spre inima mea așa cum ai făcut-o tu, nu-i așa?

- Paul, nu-ți bate joc de mine. Spune doar un cuvânt, și nu mai plec. Rămân aici.

- Cum aş putea să spun o vorbă ca să te fac să rămâi, când tu trebuie să-ți îplinești destinul? Te-ai născut ca să dansezi, nu ca să fii soția unui doctor plicticos dintr-un orașel de provincie.

Căsătorie! Spusese soțic! Nu mai pomenise nimic de căsătorie până atunci.

A fost mai mult decât îngrozitor să-l spun lui Carrie că plec. Țipetele ei au fost asurzitoare și demne de milă. „Nu poți să pleci”, jelea ea cu lacrimile șiroaie pe față. „Mi-ai promis că vom sta cu toții, și acum și tu, și Chris plecați și mă părăsiți. Ia-mă

și pe mine! Ia-mă cu tine!" A început să mă lovească cu pumnii ei micuți, să dea cu picioarele în mine, hotărâtă să-mi producă durere pentru ceea ce-i provocam eu și Chris – și simțeam deja durere cât o lume întreagă pentru că trebuia să o părăsesc.

– Te rog, încearcă să înțelegi, Carrie, o să mă întorc, și o să se întoarcă și Chris – nu te vom uita!

– Vă urăsc! a țipat ea. Te urăsc și pe tine, și pe Chris! Sper că ai să mori în New York! Sper că o să cădeți amândoi și o să muriți!

Paul a venit să-mi sară în ajutor.

– Încă mă ai pe mine în fiecare zi, și pe Henny, i-a spus el, ridicând-o în brațe pe Carrie, ușoară ca un fulg. Noi nu plecăm nicăieri. Și vei fi singura noastră fiică când Cathy va pleca. Hai, șterge-ți lacrimile, zâmbește și fii fericită pentru sora ta! Amintește-ți pentru ce s-a luptat în toți acei ani lungi cât ai fost închiși.

Mă durea în sinea mea și mă întrebam dacă îmi doream cu adevărat o carieră de balerină atât de mult pe cât crezusem dintotdeauna. Chris mi-a aruncat o privire lungă, tristă, apoi s-a aplecat să-mi ridice valizele noi, albastre. S-a grăbit spre ușa din față, încercând să nu mă lase să-i văd ochii înlăcrimați. Când am ieșit cu toții, stătea lângă mașina albă a lui Paul, cu umerii drepți, cu fața imobilă, hotărât să nu arate vreo emoție.

Henny a trebuit să se îngâmădească lângă ceilalți: nu a vrut să fie lăsată acasă să plângă de una singură. Ochii ei căprui, atât de grăitori, mi-au vorbit, urându-mi noroc, în timp ce mâinile ei ștergeau întruna lacrimile de pe fața lui Carrie.

La aeroport, Julian se plimba de colo colo, uitându-se deconcentrat la ceas. Se temea să nu dau înapoi și să nu vin. Era foarte chipeș în costumul lui cel nou, iar ochii i s-au luminat când m-a văzut apropiindu-mă.

– Slavă Domnului, am crezut că am zburat degeaba până aici – și n-aș face asta a doua oară!

În seara dinainte îmi luasem deja rămas-bun, în particular, de la Paul. Cuvintele lui îmi răsuna în urechi când m-am urcat în avion: „Am știut amândoi că nu avea cum să dureze, Catherine

Te-am prevenit de la început: Aprilie nu poate, pur și simplu, să se mărite cu Septembrie”

Chris și Paul ne-au urmat pe rampă, ca să ne ajute cu numeroasele bagaje de mână pe care nu am vrut să le las la cală și, încă o dată, a trebuit să-l îmbrățișez strâns pe Paul.

- Îți mulțumesc, Catherine, mi-a șoptit în așa fel, încât să nu-l audă nici Chris, nici Julian, pentru tot. Nu privi înapoi cu regret. Uită de mine. Uită de trecut. Concentrează-te asupra dansului și așteaptă înainte să te îndrăgostești de cineva – și fie ca acea persoană să fie apropiată de vârsta ta.

L-am întrebat cu voce înecată:

- Și tu?

S-a străduit să zâmbească și să chicotească.

- Nu-ți face griji în privința mea. Am amintirile mele cu o superbă balerină, și asta mi-e de ajuns.

Am izbucnit în lacrimi! Amintiri! Ce erau acestea? Doar ceva cu care să te torturezi, atâta tot! M-am întors orbește și m-am trezit în brațele lui Chris. Christopher Doll al meu, care avea deja 1,85, cavalerul meu atât de galant, viteaz și sensibil. Într-un târziu, am reușit să mă smulg din îmbrățișarea lui și atunci mi-a luat mâinile într-ale lui, iar privirile noastre s-au fixat unul asupra celuilalt. Și cu el împărțisem multe, chiar mai multe decât cu Paul. *Rămas-bun, colecția mea de enciclopedii, umblătoare, vorbitoare, veselă, cicălitoare și vie, colegul meu prizonier al speranței... Nu trebuie să plângi pentru mine... Plângi pentru tine... sau nu plânge deloc. S-a terminat. Acceptă asta, Chris, așa cum am acceptat și eu, așa cum trebuie să faci. Ești doar fratele meu. Sunt doar o soră, iar lumea este plină de femei frumoase, care te vor iubi mai bine decât pot sau aș putea eu să te iubesc.*

Știu că a auzit fiecare cuvânt pe care nu l-am rostit, și, totuși, a continuat să se uite la mine; toate sentimentele i se citeau în ochi, făcându-mă să sufăr și mai rău.

- Cathy, mi-a spus el cu voce răgușită, suficient de tare cât să-l audă Julian, nu-i vorba că mă tem că n-ai să reușești – sunt sigur că vei reuși, dacă nu vei fi atât de impulsivă, la naiba!

Te rog să nu faci nimic nesăbuit, nimic ce vei regreta mai târziu. Promite-mi că o să te gândești la toate aspectele înainte de a te arunca cu picioarele înainte. Ai grijă cu sexul și cu dragostea. Așteaptă până când vei fi suficient de matură încât să știi ce vrei de la un bărbat înainte de a-ți alege unul.

Sunt sigură că aveam un surâs fals, pentru că îl alesesem deja pe Paul. Am aruncat o privire scurtă spre Paul, care părea serios, spre Julian, care se uita încruntat la Chris, apoi din nou spre Paul.

– Și tu fii cu băgare de seamă cu sexul și cu dragostea, i-am răspuns în glumă, încercând să nu adopt un ton prea serios. L-am îmbrățișat încă o dată cu putere, suferind că a trebuit să-i dau drumul. Scrie-mi des și vino la New York cu Paul, cu Carrie și cu Henny ori de câte ori poți – sau vino singur, numai vino, promiți?

Mi-a promis solemn. Buzele noastre s-au atins peț de o clipă, și apoi m-am întors ca să-mi ocup locul de lângă geam. Din moment ce era prima mea călătorie cu avionul, Julian mi-a oferit galantom acest privilegiu. Am fluturat mâna nebunește înspre familia mea pe care nici măcar nu o puteam vedea de la hubloul avionului.

Julian, atât de dibaci și priceput pe scenă, s-a aflat în încercătură când a venit vorba să se descurce cu o fată care li suspina pe umăr, tremura, cuprinsă deja de dorul de casă, dorindu-și să nu fi plecat înainte chiar ca avionul să fi ajuns la o mie cinci sute de metri înălțime.

– Mă ai pe mine, mi-a spus el cu blândețe. N-am jurat eu să am grijă de tine? Și am s-o fac, jur pe Dumnezeu! Am să fac tot ce-mi stă în putere ca să te fac fericită. Mi-a zâmbit și m-a sărutat ușor. Și, dragostea mea, mă tem că am exagerat un pic farmecele lui madame Zolta, doar un pic, un pic de tot, așa cum ai să-ți dai seama în curând.

M-am holbat la el.

– Ce vrei să spui?

Și-a dres glasul și, fără urmă de jenă, mi-a povestit despre prima lui întâlnire cu balerina rusoaică, odinioară faimoasă.

- Nu vreau să stric surpriza pe care o vei avea când vei da ochii cu această mare frumusețe, așa că n-am să-ți mai dezvălu nimic și am să te las să o descoperi cu ochii tăi. Dar trebuie să te previn într-o privință: lui madame Z îi place să atingă. Îi place să te pipăie, să-ți pipăie mușchii, să vadă cât sunt de fermi și de tari. Îți vine să crezi că mi-a pus mâna direct la prohab ca să-și dea seama de dimensiunea a ceea ce se află înăuntru?

- Nu, nu cred așa ceva!

A râs cu voioșie și m-a înconjurat cu un braț.

- O, Cathy, ce viață o să ducem noi doi! Ce paradis vom avea când vei descoperi că ai drepturi exclusive de proprietate asupra celui mai frumos, a celui mai talentat și a celui mai grațios *danseur* născut vreodată! M-a tras mai aproape de el și mi-a șoptit la ureche: Și n-am pomenit nimic despre cât sunt de talentat ca amant.

Am râs și eu - și l-am împins la o parte.

- Pe cuvântul meu că ești cea mai încrezută și mai arogantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată! Și am o bănuială că poți să fii destul de lipsit de scrupule când e vorba să obții ceea ce dorești.

- Exact, a spus el, izbucnind în râs. Sunt exact așa, și chiar mai mult de atât, după cum vei afla destul de repede. Până la urmă, nu am fost oare hotărât, într-un mod lipsit de scrupule, ca să te aduc pe tine unde mi-am dorit?

New York, New York

Ningea abundant când avionul nostru a aterizat în New York. Frigul pe care l-am simțit în nări m-a uluit. Uitasem de asemenea ierni aspre. Vântul urla prin aleile acelea înguste, părând să vrea a-mi smulge pielea de pe față. Gheața părea să-mi pătrundă în plămâni și să mi-i strângă dureros. Am oftat, am râs și i-am aruncat o privire lui Julian, care îi plătea șoferului de taxi, apoi am scos din buzunarul hainei un fular roșu pe care mi-l împletise Henny. Julian l-a luat și m-a ajutat să mi-l înfășor în jurul capului și al gâtului, așa că aproape că mi acoperea fața. Apoi l-am uimit când am scos din celălalt buzunar un alt fular roșu, pe care îl împletisem pentru el.

- Doamne, mersi! N-am crezut niciodată că îți pasă.

Părea foarte mulțumit când și l-a înfășurat și el în jurul gâtului și al urechilor.

În ziua aceea unică, frigul îi făcuse obrajii la fel de roșii ca buzele, iar cu tot acel păr negru-albăstrui, ce se ondula chiar deasupra gulerului hainei, și cu ochii aceia închiși la culoare scânteietori, frumusețea lui pură era de ajuns să lase pe oricine fără suflare.

- În regulă, mi-a spus el, adună-te și pregătește-te să o cunoști pe personificarea baletului - blânda, delicata, fermecătoare mea instructoare de balet, pe care sunt absolut convins că o vei adora.

Doar faptul că eram acolo mă făcea să am nervii întinși la maximum, așa că m-am agățat cât am putut de tare de Julian.

holbându-mă la toți oamenii care aveau curajul să înfrunte o asemenea vreme feroce. Bagajele pe care le aduseserăm cu noi au rămas într-o sală de așteptare a uriașei clădiri, iar în agitația de a alerga după Julian nu am remarcat mare lucru până când nu am ajuns în biroul instructoarei noastre de balct, madame Zolta Korovenskov. Postura, atitudinea ei trufașă mi-au amintit pe dată de madame Marisha. Dar femeia aceasta era mult mai bătrână, dacă ridurile acelea puteau fi numărate ca niște inele din trunchiul unui copac, ca să-i indice vârsta.

Teapănă ca o regină, s-a ridicat din spatele unui birou impresionant de mare. Rece, o adevărată femeie de afaceri, s-a îndreptat spre noi și ne-a privit din cap până-n picioare cu niște ochi negri ca niște mărgăritare, mici ca ai unui șoricel. Părul, oricum ar fi fost, era dat pe spate de pe fața ei uscată, fină și albă ca varul. Nu avea nici un metru cincizeci, dar emana autoritate cât o persoană de un metru optzeci și cinci. Ochelarii ei în formă de semilună atârnavu precar pe vârful unui nas incredibil de lung și de subțire. Se uita fix la noi pe deasupra acelor jumătăți de lentile cu niște ochi scrutători, că aproape au dispărut cu totul sub riduri. Julian a fost suficient de ghinionist încât să fie primul supus privirii ei cercetătoare.

Și-a strâns gura încrețită ca într-o pungă cu șnur. Am privit-o așteptând să-i apară un surâs care să-i rupă pielea ca pergamentul. Mă așteptam la o voce hărăită, ca de vrăjitoare.

- Așadar, s-a răstit ea la Julian. O întinzi când poștești și vii înapoi când poștești, și te aștepți să-ți spun că-mi pare bine să te văd! Ha! Mai fă asta o dată, și ai zburat de aici! Cine e fata asta care e cu tine?

Julian i-a oferit bătrânei cotoroaște un zâmbet fermecător și a luat-o repede în brațe.

- Madame Zolta Korovenskov, permiteți-mi să v-o prezint pe domnișoara Catherine Doll, minunata balerină de care vă tot povestesc de luni de zile - ea este motivul pentru care am plecat fără a vă cere permisiunea.

Ea m-a privit din creștet până-n tălpi cu niște ochi pătrunzători, foarte interesați.

- Și tu vii tot de nicăieri? m-a biciuit ea cu cuvintele. Arăți ca și cum ai fi din altă parte, ca diavolul ăsta negru de aici. E un dansator foarte bun, dar nu atât de bun pe cât crede el. Pot să-ți cred în privința ta?

- Madame, cred că va trebui să mă vedeți și să judecați chiar dumneavoastră.

- Ești în stare să dansezi?

- Cum am spus, madame, așteptați și judecați chiar dumneavoastră.

- Vedeți, madame, a intervenit Julian cu înflăcărare, Cathy are spirit, entuziasm. Trebuie s-o vedeți cum își biciuiește picioarele făcând *fouettés*. E atât de rapidă, de zici că-i un abur!

- Ha! a pufnit ea, apoi a venit ca să-mi dea ocol, uitându-se la fața mea atât de atent că am roșit. Mi-a pipăit brațele, pieptul, chiar și sânii, apoi și-a pus mâinile osoase pe gâtul meu. Mâinile acelea îndrăznețe se plimbau pe tot trupul meu, iar mie îmi venea să țip că nu sunt o sclavă de vânzare în târg. Am fost recunoscătoare că nu mi-a pus mâna între picioare, așa cum procedase în cazul lui Julian. Am stat nemișcată și am îndurat inspectia, simțind tot timpul că mă înroșesc puternic. A ridicat ochii și a observat asta, și a zâmbit sarcastic.

Când a terminat cu evaluările și aprecierile fizice, a cercetat adânc în ochii mei ca să-mi soarbă esența. Am simțit că încerca să-mi absoarbă tinerețea cu ochii ei. Apoi a început să-mi atingă părul.

- Când ai de gând să te măriți? a întrebat pe neașteptate.

- Cam pe la treizeci de ani, poate, sau poate niciodată, am răspuns stânjenită. Dar mai mult ca sigur am să aștept să ajung bogată și celebră, și cca mai bună prim-balerină din lume.

- Ha, ha! Îți faci multe iluzii în ceea ce te privește. Chipurile frumoase nu se potrivesc, de obicei, cu marile balerine. Frumusețea crede că nu are nevoie de talent și că își este suficientă sieși, așa că moare repede. Uită-te la mine. Odinioară eram tânără și o mare frumusețe. Ce vezi acum?

Era hidoasă! Și n-ar fi putut să fi fost vreodată frumoasă. altfel ar fi existat vreo dovadă.

Ca și cum mi-ar fi simțit îndoiala, a făcut un gest arogant spre fotografiile de pe pereți, de pe birou, de pe mese și de pe rafturile bibliotecii. Toate înfățișau aceeași balerină tânără și încântătoare.

- Eu sunt, m-a informat ea cu mândrie. Nu mi-a venit să cred. Erau fotografiile vechi, maronii, costumele erau demodate, și totuși fusese încântătoare. Mi-a zâmbit larg, amuzată, m-a bătut pe umăr și mi-a spus: Bun. Vârsta ne ajunge pe toate și ne face egale.

- Cu cine ai studiat înainte de Marisha Rosencoff?

- Cu domnișoara Denise Danielle.

Am ezitat, temându-mă să-i povestesc despre anii în care dansasem singură și am fost propria mea instructoare.

- O, a oftat ea, arătându-se nespuse de tristă. Am văzut-o de multe ori dansând pe Denise Danielle, era o balerină excepțională, dar a făcut vechea greșală să se îndrăgostească. Sfârșitul unei cariere promițătoare. Acum nu face decât să predea. Vocea i se ridica și scădea, tremurând, căpătând forță, apoi pierzându-l din nou. A pronunțat prelung cuvântul „îndrăgostească“, făcându-l să sune străin și stupid. Îngâmfatul ăsta de Julian zice că ești o balerină minunată, dar trebuie să te văd cu ochii mei ca să cred, și apoi voi decide dacă nu cumva frumusețea este singura scuză pentru existența ta. A mai oftat o dată. Bei?

- Nu.

- De ce ești atât de palidă? Nu ieși niciodată la soare?

- Prea mult soare îmi provoacă arsuri.

- Ah... tu și iubitul tău - vă temeți de soare.

- Julian nu este iubitul meu! i-am spus eu printre dinții încleștați, aruncându-i lui Julian o privire necruțătoare, pentru că probabil el îi spusese că am fi.

Nici un element al expresiilor noastre nu a scăpat observației atente a ochilor acelora de abanos.

- Julian, mi-ai spus sau nu mi-ai spus că ești îndrăgostit de fata asta?

El a roșit și și-a plecat ochii, având măcar o dată decența să pară jenat.

- Madame, dragostea e doar din partea mea. Mi-e rușine să recunosc. Cathy nu simte nimic pentru mine... dar va simți, mai devreme sau mai târziu.

- Bine, a spus bătrâna vrăjitoare, încuviințând din cap ca o pasăre. Ai o mare pasiune pentru ea, ea nu simte nimic pentru tine - asta va aduce un dans senzațional din partea ta. Încasările noastre vor da pe-afară. *Parcă și văd!*

Acela a fost, firește, motivul pentru care m-a primit, știind că Julian avea posta trupească nesatisfăcută și că eu aveam o dorință înăbușită de a-mi găsi pe cineva din afara scenei. Pe scenă era frumos, romantic și senzual - amantul ideal. Dacă am fi putut dansa toată ziua și toată noaptea, am fi pus toată lumea pe jar. Așa, când era doar el însuși, cu flecăreala și cu gura lui adeseori spurcată, fugeam de el. Mă duceam la culcare în fiecare seară gândindu-mă la Paul cum colinda prin grădină și refuzam să-mi îngădui a visa la Chris.

M-am instalat curând într-un mic apartament aflat la douăsprezece străzi depărtare de studioul de dans. Împărțeam cu alte două balerine cele trei camere strâmte și baia minusculă. Două etaje mai sus, Julian împărțea și el un apartament cu doi balerini, având camere la fel de mici ca ale noastre. Colegii lui de apartament erau Alexis Tarrell și Michael Michelle, amândoi în vârstă de vreo douăzeci de ani și amândoi la fel de hotărâți ca Julian să devină cel mai bun *danseur* de sex masculin al generației lor. Am fost uimită să aflu că madame Zolta îl considera pe Alexis cel mai bun, pe Michael următorul, iar pe Julian abia al treilea. Am aflat curând de ce îl ținea pe loc - el nu-i respecta autoritatea. Voia să facă totul în felul lui și, de aceea, îl pedepsea.

Colegele mele de apartament erau diferite ca ziua și noaptea. Yolanda Lange era pe jumătate britanică, pe jumătate arăboaică, iar acea combinație stranie o făcea una dintre cele mai exotice frumuseți, cu niște ochi negri tăciune și un păr asemenea așa cum nu mai văzusem vreodată. Era înaltă pentru o

balerină, cam 1,76, înălțimea mamei mele. Sâni ei, când i-am văzut, erau niște bulgărași mici și tari, cu sfârcuri mari și întunecate, dar nu se rușina de dimensiunea lor. Îi plăcea la nebunie să umble dezbrăcată, să se arate, și am aflat curând că sâni îi oglindeau personalitatea – neînsemnată, dură și rea. Yolanda dorea ceea ce dorea atunci când dorea, și ar fi făcut orice ca să obțină ceea ce-și dorea. Mi-a pus o mie de întrebări în mai puțin de o oră și, în aceeași oră, mi-a spus și povestea vieții ei. Tatăl ei era un diplomat britanic care se însurase cu o dansatoare de dansuri orientale. Locuise peste tot, făcuse de toate. Yolanda Lange mi-a devenit imediat antipatică.

April Summers era din Kansas, Missouri. Avea un păr castaniu, mătășos și ochi verzi-albăstrui; aveam aceeași înălțime, 1,65. Era timidă și rareori ridica vocea mai mult de o șoaptă. Când era cu noi zgomotoasa de Yolanda, April părea să nu aibă deloc glas. Yolandei îi plăcea gălăgia; picupul sau televizorul trebuia să fie pornit în permanență. April vorbea despre familia ei cu dragoste, respect și mândrie, în timp ce Yolanda își declara ura pentru părinții care o împinseseră la internat și care o lăsa singură în vacanțe.

M-am împrietenit repede cu April, înainte de a se sfârși prima noastră zi împreună. Avea optsprezece ani și era destul de drăguță încât să mulțumească orice bărbat, dar, dintr-un motiv ciudat, băieții de la academie nu-i dădeau nici un pic de atenție. Yolanda era cea care-i făcea să li se aprindă călcâiele, și am aflat curând și de ce – ea era cea care li se dăruia.

În ceea ce mă privește, băieții m-au văzut, m-au invitat în oraș, dar Julian le-a dat clar de înțeles că nu sunt disponibilă – eram a lui. Le-a spus tuturor că eram iubiți. Cu toate că eu am negat permanent, el le povestea în particular că sunt de modă veche și mi-e rușine să recunosc că „trăim în păcat”. Pe un ton de dojană, a explicat chiar în prezența mea:

– E vechea tradiție a frumoasei sudiste. Fetelor din sud le place ca bărbații să creadă că sunt suave, timide, modeste, dar sub acel exterior de magnolie rece sunt niște bombe sexuale, toate!

Bineînțeles că l-au crezut pe el, nu pe mine. De ce să creadă adevărul, când minciuna era mult mai încântătoare?

Totuși, eram destul de fericită. M-am adaptat la New York ca un nativ, grăbindu-mă încoace și încolo, așa cum trebuia să facă orice newyorkez – du-te repede, nu pierde nici o secundă, erau atâtea de dovedit înainte să apară o altă persoană cu un chip drăguț și mai mult talent și să te arunce jos de pe scândura scenei. Dar pe măsură ce intram mai tare în joc, erau lucruri nebunești și amețitoare, epuizante și solicitante. Cât eram de recunoscătoare pentru că Paul continua să-mi trimită câte un cec în fiecare săptămână, pentru că din ceea ce câștigam la compania de balet n-aș fi putut să-mi plătesc nici cosmeticele!

Noi, cele trei locatari ale apartamentului 416, aveam nevoie de cel puțin zece ore de somn. Ne trezeam în zori ca să ne facem încălzirea la bara de acasă, chiar înainte de a lua micul dejun. Acesta trebuia să fie foarte ușor, ca și prânzul. Numai în timpul ultimei mese a zilei, după spectacol, ne puteam satisface cu adevărat apetitul insașiabil. Părea că mi-e foame tot timpul, că nu am niciodată suficientă mâncare. Am pierdut mai mult de două kilograme într-un singur spectacol.

Julian era mereu lângă mine, ca o umbră, împiedicându-mă să mă întâlnesc cu oricine altcineva. În funcție de dispoziția mea sau de starea de epuizare pe care o simțeam, uneori îi purtam pică pentru asta, alteori eram bucuroasă să am lângă mine pe cineva care nu era un străin.

Madame Zolta mi-a spus într-o zi de iunie:

– Numele tău e stupid! Schimbă-l! Catherine Doll – ce fel de nume e ăsta pentru o dansatoare? Un nume insipid, lipsit de culoare – nu ți se potrivește deloc!

– Ia stați așa, madame, m-am răstit eu, abandonându-mi postura. Mi-am ales numele ăsta când aveam șapte ani, și tatălui meu i-a plăcut. El a considerat că mi se potrivește foarte bine, așa că am de gând să-l folosesc, fie că e stupid sau nu!

Îmi doream să-i spun că nici madame Navarena Zolta Kovenskova nu era un nume prea plin de culoare.

– Nu te certa cu mine, fată, schimbă-l.

A bătut în podea cu bastonul ei din fildeș. Dar, dacă îmi schimbam numele, cum avea să afle mama mea când ajungeam în vârf? Trebuia să afle! Și, totuși, vrăjitoarea aceea mică, îmbrăcată în costumul ei demodat, protestesc, putea să mijească ochii aceia negri firoși, să ridice bastonul și să-l fluture în aer, așa că trebuia să mă supun, că de nu... Julian, în apropiere, stătea aplecat și rânjea.

Am fost de acord să schimb ortografia numelui de familie din Doll în Dahl.

- E mai bine așa, a spus ea ursuză. Cât de cât.

Madame Z stătea pe capul meu. Mă sâcâia. Mă critica. Se plângea când eram inovatoare și atunci când nu eram. Nu-i plăcea cum îmi purtam părul și spunea că e prea mare. „Taie-l”, mi-a ordonat, dar am refuzat să renunț chiar și la un singur centimetru, pentru că eu consideram că părul meu lung era un mare avantaj pentru rolul Frumoasei din pădurea adormită. A pufnit când i-am spus asta. (Pufnitul era una dintre modalitățile ei de expresie preferate.) Dacă n-ar fi fost o instructoare nemaipomenit de talentată, am fi urât-o cu toții. Însăși firea ei posacă scotea ce era mai bun din noi, pentru că ne doream atât de mult să o vedem zâmbind. Era și coregrafă, dar mai aveam încă unul care venea și pleca și ne superviza când nu era la Hollywood sau în Europa, ori în vreun alt loc îndepărtat, vișând la noi partituri pentru balet.

Într-o după-amiază, după curs, în timp ce balerinii se prosteau pe acolo, am sărit în sus ca să dansez ca nebuna pe un cântec la modă. Madame a intrat și m-a prins, apoi a explodat:

- Noi facem dans *clasic* aici! Fără dansuri moderne pe-aici! Fața ei uscată, plină de riduri, s-a schimonosit. Tu, Dahl, explică diferența dintre clasic și modern!

Julian mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe coate, și și-a încrucișat elegant o gleznă peste genunchi, de parcă ar fi fost încântat de momentul neplăcut de care aveam parte.

- Pe scurt, madame, am început eu adoptând postura mamei mele, forma modernă a baletului constă, în special, în ghemuirei

la podea și în posturi, în timp ce dansul clasic se bazează pe statul în vârful picioarelor, răsuciri, piruete și nu este niciodată prea seducător sau prea stângaci. Și spune o poveste.

– Câtă dreptate ai! mi-a spus ea cu răceală. Acum du-te acasă, la tine în pat, și adoptă posturi și fă ghemuiri acolo, dacă simți nevoia să te exprimi într-o asemenea manieră. Să nu te mai prind făcând vreodată așa ceva în fața mea!

Modernul și clasicul se puteau îmbina și putea ieși ceva frumos. Rigiditatea acelei mici scorpui m-a înfuriat și am urlat și eu la ea:

– Vă urâsc, madame! Disprețuiesc costumele dumneavoastră gri-șobolan, care ar fi trebuit aruncat la gunoi încă de acum treizeci de ani! Vă urâsc fața, vocea, mersul și vorba! Găsiți-vă altă balerină! *Eu am plecat acasă!*

M-am repezit spre vestiar, lăsându-i pe toți dansatorii uitându-se incremenți după mine.

Mi-am smuls hainele de antrenament și mi-am tras lenjeria intimă pe mine. În vestiar a intrat vrăjitoarea cu chipul ei sumbru, cu ochii ei răi și buzele strânse.

– Dacă pleci acasă, *nu te mai întorci niciodată!*

– Nu vreau să mă mai întorc!

– Ai să te ofilești și ai să mori!

– Ești o proastă dacă crezi așa ceva! m-am răstit eu, fără a manifesta considerație pentru vârsta ei sau respect pentru talentul ei. Pot să-mi trăiesc viața și fără dans, și încă fericită-așa că *du-te dracului, madame Zolta!*

De parcă s-ar fi rupt o vrajă, bătrâna cotoroanță mi-a zâmbit, și încă dulce.

– Ah... deci ai spirit. Chiar mă întrebam dacă ai. Să-mi spui să mă duc dracului, îmi face plăcere să aud asta. Oricum e mai bine în iad decât în rai. Acum, serios, Catherine, mi-a spus ea pe un ton blând, mai blând decât o auzisem vreodată, ești o dansatoare extraordinară de înzestrată, cea mai bună pe care o am. Dar ești atât de impulsivă, încât abandonezi clasicul și te arunci în tot ce-ți trece prin cap. Încerc doar să te învăț. Inventează cât

de lacrimi. Ești încântarea mea, știi asta? Te consider fiica pe care nu am avut-o niciodată; mă duci cu gândul în trecut, când eram tânără și credeam că viața întreagă e doar o mare aventură romantică. Mă tem atât de mult că viața îți va răpi privirea plină de încântare, mirarea ta copilărească. Dacă poți să-ți păstrezi expresia asta, curând vei avea lumea la picioare.

Se referea la expresia mea din mansardă. Acea expresie încântată, care îl fermeca atât de tare pe Chris.

– Îmi pare rău, madame, am spus cu umilință. Am fost nepoliticoasă. Nu a fost frumos să țip, dar vă luați mereu de mine și sunt obosită, și mi-e și dor de casă.

– Știu, știu, a îngânat ea, venind să mă îmbrățișeze, apoi s-a legănat cu mine înainte și înapoi. Să fii tânără și într-un oraș străin e greu pentru nervi și pentru încrederea în sine. Dar nu uita, doar am vrut să știu din ce ești făcută. O dansatoare lipsită de pasiune nu e dansatoare, nici pe departe.

Locuiam la New York de șapte luni, lucrând chiar și în weekenduri până cădeam în pat lată de oboseală, când madame Zolta s-a gândit să-mi dea o șansă și să dansez într-un rol principal, avându-l pe Julian ca partener. Era regula lui madame să alterneze rolurile principale, ca să nu existe vedete în compania ei și, deși făcuse adeseori aluzii că ar vrea să joc rolul Clarei din *Spărgătorul de nuci*, am crezut că nu face decât să mi-l fluture pe sub nas, ca pe un trofeu care nu avea să mi se ofere niciodată, de fapt. Atunci s-a transformat în realitate. Compania noastră era în competiție cu niște companii mult mai mari și mai cunoscute, așa că a fost o adevărată lovitură de geniu faptul că madame a reușit să-i vândă unui producător de televiziune ideea că, prin intermediul televiziunii, se putea ajunge la oamenii care nu-și permiteau să cumpere bilete la un spectacol de balet.

Am avut o convorbire telefonică interurbană cu Paul, ca să-i dau vestea cea mare.

– Paul, am să apar la televizor în *Spărgătorul de nuci*, am să fiu Clara!

El a râs și m-a felicitat.

– Cred că asta înseamnă că n-ai să vii acasă la vară, a spus el cu oarecare tristețe. Lui Carrie îi e groaznic de dor de tine, Cathy. N-ai venit decât într-o vizită scurtă de când ai plecat.

– Îmi pare rău, vreau să vin, dar am nevoie de șansa asta ca să ajung vedetă, Paul. Te rog, explică-i lui Carrie, ca să nu-i rănesc sentimentele. E acolo?

– Nu, și-a făcut în sfârșit o prietenă și doarme la ea. Dar sună din nou mâine-seară cu taxă inversă și spune-i chiar tu.

– Și Chris ce face? am întrebat eu.

– Bine, bine. Nu ia decât note maxime, iar dacă reușește să mențină ritmul, va fi acceptat într-un program accelerat de studii și va putea să finalizeze al patrulea an de colegiu începând totodată și primul an la Facultatea de Medicină.

– În același timp? am întrebat eu, minunându-mă că o persoană, fie și Chris, poate fi atât de inteligentă și poate realiza atât de multe.

– Sigur, se poate.

– Paul, dar tu? Tu ești bine? Lucrezi prea mult, faci multe ore suplimentare?

– Sunt sănătos și da, lucrez multe ore, ca orice doctor. Și din moment ce tu nu poți să vii să ne vizitezi, cred că ar fi draguț pentru Carrie dacă am veni noi să te vizităm pe tine.

O, asta era cea mai bună idee pe care o auzisem de luni întregi.

– Și aduceți-l și pe Chris, am spus eu. Îi va plăcea la nebunie să le întâlnească pe toate frumoasele balerine pe care pot să i le prezint. Dar tu, Paul, ai face bine să nu te uiți la altcineva în afară de mine.

A scos un sunet ciudat, din gât, apoi a chicotit.

– Nu-ți face probleme, Catherine, nu trece zi să nu-ți văd chipul înaintea ochilor.

La începutul lui august, a fost înregistrată producția de televiziune *Spărgătorul de nuc* pentru a fi difuzată de Crăciun. Eu și Julian am stat unul lângă altul și am privit agitația, iar când s-a terminat totul, s-a întors să mă ia în brațe și, pentru

prima dată, mi-a spus cu o sinceritate căreia am putut să-i dau crezare:

- Te iubesc, Cathy! Te rog să nu mă mai tratezi cu atâta nepăsare!

Abia apucaserăm să ne odihnim după *Spărgătorul de nuci*, când Yolly a căzut și și-a scrântit glezna, iar April era plecată în vizită la părinții ei, așa că am avut șansa de a fi Frumoasa din pădurea adormită! De vreme ce Julian jucase două roluri în producția de televiziune, atât Alexis, cât și Michael s-au gândit că ar fi rândul lor să-mi fie parteneri. Madame Zolta s-a încruntat și s-a uitat la Julian, apoi la mine.

- Alexis, Michael, promit că vă dau vouă următoarele roluri principale, dar lăsați-l pe Julian să danseze cu Catherine. Există o magie rară între ei, una fermecătoare. Vreau să văd cum se descurcă într-o producție cu adevărat spectaculoasă, cum este *Frumoasa din pădurea adormită*.

O, ce gânduri am avut pe scenă, în timp ce stăteam întinsă, nemișcată, pe canapeaua din catifea purpurie, așteptând să sosească iubitul meu și să-mi depună pe buze un sărut care să mă trezească la viață. Muzica extraordinară mi-a intensificat sentimentul că existam aiudoma pe canapeaua aceea spre deosebire de momentele în care eram doar eu, fără picătură de sânge regal în mine. M-am simțit fermecată, înconjurată de o aură de frumusețe, în timp ce mi-am încrucișat încet, grațios mâinile pe piept, iar inima-mi pulsa în ritmul muzicii splendide. Acolo, în publicul cufundat în întuneric, Paul, Chris, Carrie și Henny urmăreau pentru prima dată un spectacol la New York. Cu adevărat, am simțit până-n măduva oaselor că eram cea mistică prințesă medievală.

L-am văzut ca prin vis, prin pleoapele aproape închise, pe el, pe prințul meu. A dansat în jurul meu, apoi s-a lăsat într-un genunchi ca să-mi privească drăgăstos chipul înainte de a îndrăzni să depună un sărut ezitant pe buzele mele închise. M-am trezit, timidă, dezorientată, fluturând din pleoape. Am mimat dragostea la prima vedere, dar eram atât de speriată,

atât de virginal de virtuoasă, încât a trebuit să mă curteze cu mai mult dans și să mă convingă să dansez și eu, iar în timpul celui mai pasional *pas de deux*, am cedat repede farmecelor lui și m-a ridicat victorios în aer, ținându-mă pe podul palmei, știind punctul precis care să-mi echilibreze corect greutatea, și m-a scos de pe scenă.

S-a terminat ultimul act; aplauzele au izbucnit ca niște tunete și au răsunat iar și iar, în timp ce cortina se ridica și cobora. Eu și Julian am fost chemați la scenă deschisă de opt ori, numai noi! Mi s-au aruncat în brațe zeci de trandafiri roșii, iar scena a fost presărată cu flori. M-am uitat în jos și am văzut o singură florică galbenă cu o bucățică îndoită de hârtie agățată de ea. M-am aplecat să o ridic și am știut că era de la Chris înainte de a apuca să citesc biletul. Celc patru flori galbene de piciorul-coșului ale tatălui nostru – și iată aici una dintre ele ținută la frigider ca să se mențină proaspătă până când avea să-mi fie aruncată ca omagiu pentru ceea ce am fost.

M-am holbat fără să văd nimic în publicul cu fețe neclare, căutându-i pe cei dragi mie. Tot ce am putut să văd a fost mansarda, sumbra, incredibil de imensa mansardă, cu florile ei din hârtie, și chiar acolo, lângă scări, era Chris, așteptând în umbră, lângă sofaua învelită și marele cufăr, iar dorința lui nestinsă i se citea pe chip în timp ce mă privea dansând fără oprire.

Plângeam, iar publicului îi plăcea la nebunie asta. M-au aplaudat în picioare. M-am întors să-i întind un trandafir roșu lui Julian, și aplauze furtunoase au izbucnit din nou. Și el m-a sărutat! Chiar în fața a mii de oameni – a îndrăznit să mă sărute –, și nu a fost un sărut respectuos, ci unul posesiv.

- Să te ia dracii pentru asta! am șuierat, simțindu-mă umilită
- Să te ia pe tine pentru că nu mă dorești! a șuierat și el.
- Nu sunt a ta!
- Ai să fii!

Familia mea a venit în culise ca să mă acopere de laude. Chris era și mai înalt, dar Carrie era cam la fel – poate puțin mai înaltă, dar nu cu mult. Am sărutat-o pe Henny pe obrazul

ferm și rotund. Abia apoi am putut să mă uit la Paul. Privirile ni s-au încrucișat. Mă mai iubea, mă mai dorea, mai avea nevoie de mine? Nu-mi răspunsese la ultima scrisoare. Ușor rănită, îi scrisesem numai lui Carrie, ca să-i vorbesc despre spectacolele următoare și abia atunci m-a sunat Paul ca să-mi spună că îmi aducea toată familia la New York.

Spectacolul a fost urmat de recepția dată în cinstea noastră de bogații patroni ai artelor, a căror companie o cultiva madame Z.

– Să rămâneți în costumele de scenă, ne-a instruit ea. Pasionații de balet sunt foarte entuziasmați să-i vadă de aproape pe balerini în costume, dar ștergeți-vă machiajul de scenă, folosiți ceea ce purtați în fiecare zi, ca să arătați fantastic. Niciodată, nici măcar pentru o clipă, să nu-i lăsați publicului impresia că nu ați fi fermecători!

Cânta muzica, iar Chris m-a luat în brațe pentru un vals, dansul pe care i-l predasem cu atâția ani în urmă.

– Tot așa dansezi? I-am necăjit eu.

A zâmbit cu modestie.

– N-am ce să fac, dacă tu ai luat tot talentul la dans, iar eu am luat toată inteligența.

– O asemenea remarcă mă poate face lesne să cred că nu ai deloc creier.

A răs din nou și m-a tras mai aproape de el.

– În plus, n-am nevoie să dansez și să adopt posturi ca să cuceresc fetele. Uită-te doar la prictena ta, Yolanda. E o frumusețe și a stat cu ochii pe mine toată seara.

– Stă cu ochii pe toți tipii care arată bine, nu te simți atât de flatat. Se va culca cu tine diseară, dacă asta-ți dorești, iar mâine-seară, cu altcineva.

– Și tu ești la fel? m-a întrebat el deodată, privind-mă pieziș.

I-am zâmbit răutăcios, gândindu-mă că nu, eu eram ca mămica, afabilă și rece, capabilă să învârtă bărbații pe degete – sau, cel puțin, învârtam. Ca să dovedesc asta, i-am făcut cu ochiul lui Paul, dorind să vadă dacă vine să ne întrerupă. Imediat, Paul a sărit în picioare, mișcându-se grațios pe ringul de dans ca să

mă ia din brațele lui Chris. Fratele meu a strâns din buze, apoi s-a îndreptat spre Yolanda. Au dispărut într-un minut sau două.

– Cred că mă consideri un împiedicat acum, după ce ai dansat cu Julian, mi-a spus Paul, care dansa mai bine decât Chris. Chiar atunci când ritmul muzicii s-a schimbat devenind mai alert, ca de junglă, a ținut pasul, surprinzându-mă prin faptul că putea face abstracție de demnitatea lui și putea țopăi aproape cu tot atâta abandonare de sine ca un puști de colegiu.

– Paul, ești minunat.

A râs și mi-a spus că l-am făcut să se simtă din nou tânăr. Era atât de amuzant să-l văd în felul acela, relaxat, că am exagerat un pic cu dansul.

Carrie și Henny păreau obosite și nu se simțeau în largul lor.

– Mi-e somn, s-a plâns Carrie, frecându-se la ochi. N-am putea să mergem la culcare acum?

Era douăsprezece noaptea, când le-am lăsat pe Henny și pe Carrie la hotel, apoi eu și Paul ne-am așezat la masă într-o cafenea italiană liniștită și ne-am uitat unul la altul. Încă mai purta mustață – nu era îngrijită, spilcuită, ci o perie deasupra buzelor lui senzuale. Se îngărășase cu câteva kilograme, dar asta nu-i știrbea cu nimic aspectul fizic sau farmecul. S-a întins peste masă să-mi cuprindă mâinile într-ale lui, apoi le-a ridicat până la nivelul feței ca să se frece cu obrazul de el. Iar în tot acest timp, în ochii lui plutea o întrebare arzătoare, forțându-mă să îl întreb și eu.

– Paul, ai găsit pe altcineva?

– Dar tu?

– Eu am întrebat prima.

– Eu nu caut pe altcineva.

A fost un răspuns care mi-a accelerat bătăile inimii, pentru că trecuse atât de mult timp și îl iubeam prea mult. M-am uitat la el când a achitat nota de plată, mi-a luat haina și a ținut-o să mă imbrac, apoi mi-a dat-o pe a lui să o țin. Privirile ni s-au întâlnit – și aproape că am luat-o la fugă din restaurant până la cel mai apropiat hotel, unde el rezervase o cameră pe numele

domnul și doamna Sheffield. Într-o cameră zugrăvită în roșu-închis, mi-a scos hainele cu atâta incetineală seducătoare, că eram pregătită încă dinainte ca el să se lase în genunchi ca să mă sărute peste tot. Apoi m-a tras lângă el, m-a mângâiat și m-a iubit, m-a sărutat și mi-a provocat plăcere până când am fost din nou o singură ființă.

După ce am terminat, și-a trecut un deget peste buzele mele, privindu-mă atât de drăgăstos.

– Catherine, am vorbit serios cu ceea ce am scris la recepție, a spus el, sărutându-mă ușor.

M-am holbat la el, fără să-mi vină a crede.

– Paul, nu te juca cu mine!

– Nu mă joc cu tine, Catherine. Mi-a fost atât de dor de tine cât ai fost plecată. Mi-am dat seama că am fost un prost să ne refuz amândurora șansa de a găsi fericirea. Viața e prea scurtă ca să ai atâtea îndoieli. Acum ai găsit succesul la New York; vreau să-l împart cu tine. Nu vreau să fim nevoiți să ne strecurăm pe la spatele lui Chris, nu vreau să trebuiască să ne facem probleme în privința bârfelor dintr-un orașel de provincie. Vreau să fiu cu tine, te vreau pe vecie, vreau să fii soția mea.

– O, Paul! am strigat eu aruncându-mi brațele de gâtul lui. Am să te iubesc pentru totdeauna, îți promit! Ochii mi s-au umplut de lacrimi, eram atât de ușurată că îmi ceruse, în sfârșit, să fiu soția lui. Am să fiu cea mai bună soție pe care a avut-o vreodată un bărbat.

Și vorbeam serios.

Nu am dormit în noaptea aceea. Am stat treji, plănuiu-ne mariajul. Eu aveam să rămân alături de companie, aveam să ne descurcăm cumva. Singura umbră care ne întuneca bucuria era Chris. Cum aveam să-i spunem lui Chris? Am hotărât să așteptăm până la Crăciun, când aveam să fiu în Clairmont. Până atunci, trebuia să-mi țin fericirea secretă, să o ascund de toată lumea, ca nimeni să nu poată ghici că eram pe cale să devin doamna Paul Scott Sheffield.

O șansă la luptă

Aceea a fost toamna fericirii mele, a succesului meu înfloritor, a iubirii mele pentru Paul. Credeam că am soarta complet sub control: o provocam să încerce să mă oprească, pentru că eram liberă și alergam pe drumul meu. Aproape că ajunsesem în vârf. Nu mai aveam nimic de care să mă tem, absolut nimic. Abia așteptam să spun lumii întregi despre logodna mea cu Paul. Dar mi-am protejat cu grijă secretul. Nu am spus nimănui, nici lui Julian, nici lui madame Zolta, pentru că erau multe în joc și trebuia să am răbdare, ca să mă asigur că totul avea să continue așa cum îmi doream. În acel moment aveam încă nevoie de Julian ca partener, la fel de mult cum avea și el nevoie de mine. Și aveam nevoie ca madame Zolta să aibă încredere deplină în mine. Dacă afla că urma să mă căsătoresc, lucru cu care nu era tocmai de acord, putea să nu-mi mai dea toate rolurile principale, să mă considere o cauză pierdută, cu care nu merita să-și irosească timpul. Și încă trebuia să devin faimoasă. Încă trebuia să-i arăt mamei cât de bună eram în comparație cu ea.

Acum, că eu și Julian câștigaserăm o oarecare faimă, madame Zolta a început să ne plătească mai bine. Julian a venit în fugă la mine, într-o sâmbătă dimineată, extrem de entuziast, și m-a luat în brațe, rotindu-mă în aer.

- Ghici ce! Vrăjitoarea bătrână a spus că pot să cumpăr vechiul ei Cadillac în rate! Nu are decât doi ani și jumătate, Catby

Avea o privire plină de dorință. Desigur, am sperat dintotdeauna ca primul meu Cadillac să fie unul nou-nouț, dar când o anumită instructoră de balet e speriată de moarte că un anumit *danseur* senzațional s-ar putea să se alăture unei alte companii, luând-o cu sine și pe cea mai bună balerină – cum poate acea persoană să refuze să-și dea Cadillacul aproape gratis?

– Șantaj! am strigat eu. A râs și m-a apucat de mână, și ne-am repezit afară să ne uităm la mașina lui cea nouă, parcată în fața blocului nostru. Mi s-a oprit răsuflarea, părea atât de nouă! O, Julian, o ador! N-ai fi putut s-o șantajezi, dacă nu și-ar fi dorit ca tu să ai una dintre jucăriile ei preferate – știe că ai s-o răsfeți –, și să nu o vinzi niciodată, niciodată.

– O, Cathy, ochii lui străluceau de niște lacrimi neobișnuite. Nu înțelegi de ce te iubesc atât de mult? Suntem la fel – de ce nu poți să mă iubești și tu, măcar un pic?

A deschis cu mândrie portiera pentru a-mi oferi rarul privilegiu de a fi prima fată pe care o plimba cu primul lui Cadillac.

Din acel moment, a început o zi nebuncască. Am trecut prin Central Park, apoi am urcat, traversând Harlemul, până la Podul George Washington și înapoi. Ploua, dar nu mă deranja. În mașină era cald și plăcut.

Apoi Julian a luat-o de la capăt:

– Cathy... n-ai să mă iubești niciodată, nu-i așa?

Era o întrebare pe care mi-o adresa cel puțin o dată sau de două ori pe zi, într-o formă sau alta. Îmi doream cu disperare să-i spun despre logodna mea cu Paul, să înceteze o dată pentru totdeauna cu întrebările. Dar mi-am păstrat cu tenacitate secretul.

– Din cauză că ești încă virgină, nu-i așa? O să fiu atât de blând, de iubitor, Cathy... dă-mi o șansă, te rog.

– Doamne, Dumnezeule, Julian, asta-i tot ce ai în cap?

– Da! mi-a răspuns el pe un ton agresiv. La naiba, ai dreptate, numai asta am în cap! Și m-am săturat până peste cap de jocul pe care-l joci cu mine! A intrat cu mașina pe o stradă cu trafic intens. Ți place să chinui bărbații. Mă încurajezi când dansăm și apoi îmi tragi un șut în vîntre când ne oprim!

– Du-mă acasă, Julian! Genul ăsta de conversație mi se pare dezgustător!

– Corect! Poți să fii sigură că te duc acasă! s-a răstit el la mine, iar eu m-am ghemuit aproape de portiera încuiată.

Mi-a aruncat o privire fioroasă, tulburată, apoi a apăsat cu putere pedala de accelerație. Am gonit pe străzile acelea alunecoase din pricina ploii și, din când în când, îmi arunca pe furie câte o otheadă, ca să vadă cât de mult îmi plăcea terifianta cursă! A râs sălbatic, nebunește, apoi a frânat atât de brusc, că am fost aruncată în față și m-am lovit cu fruntea de parbriz! Sângele a început să picure din tăietură. Apoi mi-a smuls poșeta din poală, s-a aplecat să-mi descuie portiera și m-a aruncat afară, în ploaia torențială!

– Să te ia toți dracii, Catherine Dahl! a strigat, în timp ce eu stăteam în ploaie, refuzând să mă rog de el. Aveam buzunarele goale. Nici un sfanț. Ai avut parte de prima și de ultima plimbare cu mașina mea. Sper că te descurci să găsești drumul. M-a salutat cu un zâmbet malefic. Ajungi cum poți acasă, sfântă puritană, s-a stropșit el, dacă poți!

A plecat și m-a lăsat în ploaia torențială, la colțul străzii, în Brooklyn, unde nu mai fusesem niciodată. Nu aveam nici o lețcaie. Nu puteam să dau un telefon sau să iau metrourul, iar ploaia se întetea. Știam că mă aflu într-o zonă dubioasă, unde se putea întâmpla orice... și el mă lăsase acolo, în condițiile în care jurase să aibă grijă de mine!

Am început să merg, fără să știu încotro sunt nordul, sudul, estul sau vestul, apoi am văzut un taxi trecând pe lângă mine și i-am făcut semn. M-am aplecat agitată să urmăresc aparatul de taxat care contoriza kilometrii – și dolarii! *Lua-te-ar dracu' din nou, Julian, pentru că m-ai dus atât de departe!* Într-un târziu, am ajuns la blocul meu – la prețul de cincisprezece dolari!

– Cum adică n-ai la tine, ai? s-a repezit taximetristul la mine. Te duc direct la secția de poliție!

Ne-am ciorovăit, eu încercând să-i explic că nu pot să-i plătesc dacă nu mă lasă să cobor din mașină să mă duc să aduc

bunii, iar în tot acest timp aparatul continua să meargă. Pâni la urmă, a acceptat.

- Dar ai face bine să te întorci, gagico, și asta-n în cinci minute, că de nu...

O vulpe englezească urmărită de o sută de ogari n-ar fi putu alerga mai repede decât mine. Liftul s-a târât până sus, scârțâind din toate încheieturile. Nu mi s-a întâmplat niciodată să mă urc în chestia aia fără să mă tem că se oprește între etaje și rămân blocată. Ușa s-a deschis în cele din urmă și am alergat de-a lungul coridorului să bat în ușă, rugându-mă ca April sau Yolanda să fie acolo, ca să-mi deschidă. Smintitul de Julian îmi luase poșeta și cheile!

- Mai ușor, a urlat Yolanda. Vin acum! Cine e, de fapt?

- Cathy! Dă-mi drumul, repede! Mă așteaptă un taximetrist cu aparatul pornit!

- Dacă sperii să iei bani de la mine, las-o baltă, mi-a spus ea, deschizând larg ușa. Avea pe ea doar niște chiloței din nailon, iar părul proaspăt spălat era strâns într-un prosop roșu. Parcă ai ieșit din valurile mării, mi-a spus ea cu amabilitate. Nu eram eu persoana care să-i dea prea multă atenție Yolandeii. Am împins-o la o parte, am alergat spre locul în care-mi țineam rezerva secretă de bani pentru situații de urgență - apoi am turbat. Cheița de la micul meu cufăr cu comori se afla în geanta care era la Julian - dacă nu cumva o aruncase. Yolanda, te rog, împrumută-mă cu cînșpe dolari și încă unu pentru bacșiș.

S-a uitat cu viclenie la mine în timp ce și-a scos prosopul de pe cap și a început să-și pieptene părul lung și negru.

- Ce-mi dai în schimb pentru această mică favoare?

- Îți dau ce vrei tu. Numai dă-mi banii.

- În regulă, doar să-ți ții promisiunea și să te revanșezi. A scos cu încetineală o bancnotă de douăzeci de dolari din portofelul ei umflat. Lasă-i cinci dolari șoferului, asta o să-l calmeze - și orice vreau eu, da?

Am aprobat și am luat-o la goană.

Imediat ce a pus mâna pe bancnota de douăzeci de dolari, șoferul a devenit prietenos, zâmbitor și și-a dus mâna la cozoroc.

- Ne mai vedem, gagico. Sper să crape ăla!

Eram atât de înghețată, că primul lucru pe care l-am făcut a fost să umplu cada cu apă fierbinte, dar numai după ce am frecat dâra de mizerie lăsată de Yolly.

Aveam încă părul ud când m-am îmbrăcat; plănuiam să mă duc la Julian să-i cer înapoi poșeta, când Yolly mi-a blocat drumul.

- Haide, Cathy, vreau să-ți respecti învoiala - orice vreau eu, da?

- Da, am răspuns dezgustată. Ce vrei?

A zâmbit și s-a sprijinit provocator de perete.

- Fratele tău... vreau să-l inviți aici weekendul viitor.

- Nu fi ridicolă! Chris e la colegiu. Nu poate să vină încoace oricând are chef.

- Ai să-l aduci aici prin orice mijloace ai la dispoziție. Spune-i că ești bolnavă, spune-i că ai nevoie disperată de el, dar adu-l aici! Și poți să păstrezi ăia douăzeci de dolari.

M-am întors să mă uit la ea cu ostilitate.

- Nu! Am bani ca să-ți plătesc datoria... N-am de gând să-l las pe Chris să se înhăiteze cu una ca tine!

Îmbrăcată în continuare numai în chiloței, s-a mănjit cu ruj stacojiu pe buze fără să se uite în oglindă.

- Cathy, iubito, frățiorul tău scump și adorat s-a înhăitat deja cu una ca mine.

- Nu te cred! Nu ești genul lui!

- Nuuu, a miorlăit ea, uitându-se pieziș la mine, în timp ce continuam să mă îmbrac. Lasă-mă să-ți spun ceva, păpușică, nu există un tip în viață care să nu alerge după genul meu. Inclusiv dragul tău frățior și iubițelul tău, Julian!

- Minți! am strigat eu. Chris nu te-ar atinge nici cu o bară de trei metri - în ceea ce-l privește pe Julian, nu dau două parale dacă se culcă cu zece târfe ca tine!

Deodată, s-a făcut roșie ca focul, s-a crispat și a sărit la mine cu mâinile ridicate și cu degetele încovoiate, cu unghiile lungi date cu oja ca niște gheare.

– Cățea! a zbierat ea. Să nu îndrăznești să mă faci pe mine târfă! Nu iau bani pentru ceea ce am de oferit – iar fratelui tău îi place ceea ce am eu de oferit – du-te și întreabă-l de câte ori m-a...

– Taci din gură! am urlat eu, nelăsând-o să termine. Nu cred nici un cuvânt. E prea inteligent să facă altceva decât să te folosească pentru necesități fizice. Dincolo de asta, n-ai putea să fii mai mult decât un gunoi pentru el!

Ea m-a apucat de mână, iar eu am împins-o cu putere. Suficient de tare cât să cadă la podea.

– Nu ești decât o curvă mărunță și rea, Yolanda Lange! am tipat cu furie. Nu ești bună pentru fratele meu nici măcar să-și șteargă picioarele de tine! Te-ai culcat cu fiecare dansator din companie! Nu mă interesează ce faci, doar lasă-ne în pace pe mine și pe fratele meu!

Îi curgea sânge din nas... O, n-am știut că lovisem atât de tare, iar nasul începea deja să i se umfle. A sărit repede în picioare, dar, dintr-un motiv sau altul, s-a tras înapoi.

– Nimeni nu-mi vorbește așa și scapă basma curată... Ai să regreti ziua asta, Catherine Dahl! Am să pun mâna pe fratele tău. Și, mai mult, am să ți-l iau și pe Julian! Iar când va fi al meu, ai să afli că fără el ești un nimic! Nimic altceva decât o balerină de la țară, pe care madame Z ar arunca-o afară dacă n-ar insista Julian să te țină pentru că i s-a pus lui pata pe o virgină.

Ceea ce zbiera ea în gura mare putea să fie foarte adevărat. Poate că avea dreptate, poate că fără Julian nu eram vreo persoană specială. Mi-a venit să vomit și am urât-o – am urât-o pentru că îl mânjise pe Chris și imaginca pe care o aveam despre el. Am început să-mi arunc hainele în valize, hotărâtă să plec la Clairmont și să nu mai trăiesc nici măcar o oră lângă Yolanda!

– Așa, a șuierat ea printre dinții încleștați. Fugi, mică puritană – cât ești de proastă! Nu sunt târfă! Doar că nu sunt ca tine, să provoc și să mă opresc – iar, dintre noi două, eu prefer genul meu!

Fără să o bag în seamă, am terminat de împachetat, apoi am prins mânerurile celor trei valize laolaltă ca să le pot târi pe hol, cărând sub braț și un ghiozdan din piele moale plin-ochi. M-am întors din ușă să mă uit la Yolanda, care se întinsese pe pat ca o pisică lascivă.

– Chiar mă îngrozești, Yolanda. Sunt atât de speriată, că-mi vine să râd. Am avut de-a face cu unii mai mari și mai buni ca tine și sunt încă-n viață... așa că să nu te mai apropii de mine, sau vei fi tu cea care va ajunge să regrete această zi!

La scurt timp după ce am trântit ușa, am ajuns la etajul lui Julian. Trăgând după mine bagajele legate unele de altele, am bătut cu pumnii în ușa apartamentului lui Julian.

– Julian, am strigat, dacă ești înăuntru, deschide ușa și dă-mi înapoi poșeta! Deschide ușa, sau nu mă vei mai avea niciodată ca parteneră de dans!

A deschis ușa destul de repede, neavând pe el decât un prosop de baie înfășurat în jurul coapselor sale înguste. Înainte de a apuca să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a tras înăuntru și m-a trântit pe pat. M-am uitat în jur, disperată, sperând să-i văd pe Alexis și pe Michael, dar, spre ghinionul meu, era singur în apartament.

– Sigur, s-a răstit el, poți să-ți iei nenorocita aia de poșetă înapoi – după ce-mi răspunzi la câteva întrebări.

Am sărit din pat, iar el m-a împins la loc, apoi a îngenunchat și s-a urcat peste mine, astfel că nu aveam cum să scap.

– Dă-mi drumul, bestie! am zberat eu. Am mers șase străzi prin ploaie și a fost îngrozitor de frig – acum lasă-mă să mă ridic și dă-mi poșeta!

– De ce nu poți să mă iubești? a strigat el, ținându-mă cu ambele mâini în timp ce eu mă zbăteam ca să mă eliberez. Pentru că ești îndrăgostită de altcineva? De cine? De marele doctor care v-a primit la el în casă, nu-i așa?

Am scuturat din cap, îngrozitor de speriată de el. Nu-i puteam spune adevărul. Părea aproape scos din minți de gelozie. Avea părul ud după dușul pe care îl făcuse recent și din el picura apă pe mine.

– Cathy, mi-a cam ajuns cu tine. Sunt trei ani de când ne cunoaștem, și nu ajung nicăieri. Nu are cum să fie ceva în neregulă cu mine – așa că sigur e din cauza ta. Cine e?

– Nimeni, am mințit eu. Și ești complet în neregulă din punctul meu de vedere! Singurul lucru care-mi place la tine, Julian Marquet, e felul în care dansezi!

Sângele i-a inundat fața.

– Crezi că sunt orb și prost, nu-i așa? m-a întrebat el cu atâta furie, încât am crezut că explodează. Dar nu sunt orb și nici prost, și am văzut cum te uiți la doctorul ăla – și să mă bată Dumnezeu dacă nu te-am văzut uitându-te la fel și la propriul tău frate! Deci, n-o mai face pe marea moralistă cu mine, Catherine Dahl, pentru că nu am mai văzut în viața mea un frate și o soră atât de fascinați unul de celălalt!

Atunci l-am plesnit. M-a plesnit și el, de două ori mai tare! Am încercat să mă lupt cu el, dar era agil ca o felină și curând m-a trântit la podea, temându-mă că avea să-mi smulgă hainele și să mă violeze – dar nu a făcut-o. Doar m-a ținut sub el, respirând întretăiat, până când a reușit să-și controleze cât de cât emoțiile și furia, și abia atunci a început să vorbească:

– Ești a mea, Cathy, indiferent dacă știi sau nu asta... îmi aparții. Iar dacă intervine vreun bărbat între noi, am să-lucid – și am să teucid și pe tine. Așa că amintește-ți asta când vrei să-ți îndrepti ochii spre altcineva în afară de mine.

Apoi mi-a dat poșeta și mi-a spus să-mi număr banii, ca să văd dacă îmi furase ceva. Aveam patruzeci și doi de dolari și șaiszeci și doi de cenți, erau toți acolo.

M-am ridicat în picioare, tremurând, atunci când mi-a dat voie, și am continuat să tremur în tot răstimpul cât m-am retras înspre ușă, am deschis-o și am ieșit pe hol, ținând strâns poșeta în mână. Abia acolo am îndrăznit să spun ceea ce gândeam.

– Există instituții pentru nebuni ca tine, Julian. Nu poți să-mi spui tu pe cine să iubesc și nu poți să mă forțezi să te iubesc pe tine. Dacă ți-ai pus anume în minte să fii respingător, nici că ai fi putut să faci o treabă mai bună de atât. Acum nu mai pot nici măcar să te plac – iar în ce privește dansatul

împreună, ia-ți adio! I-am trântit ușa în nas, apoi m-am grăbit să plec.

Dar când am ajuns la lift, deschisese din nou ușa și înjura atât de îngrozitor, încât nu pot reproduce, doar că a terminat spunând: „Să te ia toți dracii din iad, Cathy... Am mai spus-o și am s-o mai spun... și ai să-ți dorești din suflet să fi ajuns în iad când voi fi terminat cu tine!”

După acele scene groaznice, mai întâi cu Yolanda, apoi cu Julian, am căutat-o pe madame Zolta și i-am spus că nu mai puteam, pur și simplu, să locuiesc în același apartament cu o fată hotărâtă să-mi distrugă cariera.

– Se teme de tine, Catherine, asta-i tot. Yolanda a fost super-vedeta în mica mea companie până să apari tu. Acum se simte amenințată. Impacă-te cu ea... Fii fată bună, du-te și spune-i că îți pare rău pentru ce s-a întâmplat.

– Nu, madame, nu-mi place de ea și refuz să trăiesc în același apartament cu ea. Așa că, dacă nu-mi dați mai mulți bani, va trebui să mă duc la altă companie să văd dacă îmi dau ei, iar dacă nu, atunci am să mă întorc la Clairmont.

A oftat, și-a lăsat capul scheletic pe mâinile osoase, continuând să geamă. O, cât de măreți sunt rușii în privința exprimării emoțiilor!

– În regulă, mă șantajezi, așa că am să cedez. Am să-ți acord o mică mărire și am să-ți spun unde poți găsi un apartament ieftin – dar nu va fi la fel de drăguț ca acela pe care l-ai părăsit.

Ha! Acela fusese drăguț? Dar avea dreptate. Singurul apartament pe care l-am putut găsi ar fi încăput în cel mai mic dintre dormitoarele lui Paul, cu amândouă camerele. Dar era al meu... primul loc pe care îl aveam doar pentru mine, iar câteva zile am exultat, amenajându-l cum am putut mai bine. Apoi am început să dorm neliniștită, trezindu-mă la intervale de câteva minute ca să ascult toate scrâșnetele din bătrâna clădire. Îmi era dor de Paul. Îmi era dor de Chris. Auzeam cum bate vântul și nu era nimeni în alt pat, la câțiva metri de mine, care să mă aline cu vorbe blânde și cu ochi albaștri scânteietori.

Aveam ochii lui Chris în minte când m-am ridicat și m-am așezat la masa din bucătărie să-i scriu un bilețel „doamnei Winslow“. I-am trimis prima cronică laudativă, una cu o fotografie senzațională cu mine și cu Julian în *Frumoasa din pădurea adormită*. Iar la finalul scrisorii am scris:

Nu va mai dura mult, doamnă Winslow. Gândiți-vă la asta în fiecare noapte, înainte de a adormi. Amintiți-vă că încă trăiesc pe undeva și că mă gândesc la dumneata, și pun ceva la cale.

Am expediat scrisoarea chiar în toiul nopții, înainte de a avea șansa să mă răzgândesc și să o fac ferfeniță. Am alergat acasă, m-am aruncat pe pat și am izbucnit în hohote de plâns. O, Doamne, niciodată nu aveam să fiu liberă! Niciodată! Și, în ciuda tuturor lacrimilor, m-am trezit din nou gândindu-mă cum aș putea să o rănesc, ca să nu mai poată fi nicicând aceeași. *Fii fericită acum, mămico, pentru că nu vei mai fi pentru multă vreme!*

Am cumpărat câte cinci exemplare din toate ziarele care spuneau ceva despre mine. Din păcate, cel mai adesea, numele meu era asociat cu acela al lui Julian. Paul și Chris au primit și ei cronicile mele, pe celelalte le-am păstrat pentru mine – sau pentru mămica. Îmi imaginam cum arăta când deschidea scrisoarea, deși teama mea era că avea să o arunce la coșul de gunoi după ce va fi făcut bucăți plicul, fără a citi conținutul. Niciodată nu i-am spus mama sau mămica, am folosit întotdeauna formule de salut reci și convenționale. Avea să vină o zi când avea să mă vadă față în față, și atunci aveam să-i spun mamă și s-o văd pălind și cutremurându-se.

Într-o dimineață, m-au trezit niște bătăi puternice în ușă.

- Cathy, lasă-mă să intru. Am niște vești fantastice!

Era vocea lui Julian.

- Pleacă de aici, am spus eu somnoroasă, ridicându-mă și trăgând un halat pe mine, înainte de a mă împletici să-l fac

să înceteze a mai bate în ușa. Încetează! am urlat. Nu te-am iertat – n-am să te iert niciodată –, așa că stai departe de mine!

– Lasă-mă să intru sau îți sparg ușa! a mugit el. Am descuiat zăvorul și am crăpat puțin ușa. Julian a dat buzna înăuntru să mă ia în brațe și mi-a lăsat pe buze un sărut lung și fierbinte, în timp ce eu aproape căscam. Madame Zolta... ieri, după ce ai plecat, ne-a dat vestea. Plecăm în turneu la Londra! Două săptămâni! N-am fost niciodată la Londra, Cathy, iar madame e atât de încântată că am fost remarcați în mod oficial acolo!

– Pe bune? am întrebat eu, molipsindu-mă de entuziasmul lui.

Apoi m-am împleticit spre bucătăria mea minusculă... Cafea, trebuia să beau o cafea înainte de a putea gândi.

– Doamne, mereu ești atât de dezorientată dimineața? m-a întrebat el, venind după mine în bucătărie, unde a încălecat un scaun și s-a sprijinit pe coate ca să-mi poată urmări fiecare mișcare. Trezește-te, Cathy! Iartă-mă, sărută-mă, fii din nou prietena mea! Urăște-mă cât poțtești mâine, dar iubeste-mă astăzi – pentru că m-am născut pentru ziua asta, și tu la fel – Cathy, o să reușim! Știu sigur! Compania lui madame Zolta nu a fost remarcată niciodată înainte ca noi doi să devenim o echipă. Nu e succesul ei – e al nostru!

Modestia lui merita o medalie.

– Ai luat micul dejun? l-am întrebat eu, sperând că da.

Nu aveam decât două felii de șuncă, pe care le voiam pentru mine.

– Normal, am înghițit ceva înainte să vin încoace, dar po să mănânc din nou.

Firește că putea să mănânce din nou! Putea să mănânce ori când... și atunci am conștientizat... Londra! Compania noastră pleca la Londra! M-am răsucit, plângând.

– Julian, ce ai spus mai devreme nu e o glumă? Mergeți acolo – cu toții?

A sărit în sus.

– Da, cu toții! E o mare realizare, șansa noastră de a reuși. O să facem lumea să se ridice în picioare și să ne remarce! I

tu și cu mine vom fi vedetele! Pentru că împreună suntem cei mai buni, și știi asta la fel de bine ca mine.

Mi-am împărțit mâncarea cu el și l-am ascultat proslăvind cariera cea lungă și nemaipomenită, ce ni se deschidea în față. Aveam să fim bogați, iar când aveam să îmbătrânim, aveam să ne așezăm la casa noastră și să facem câțiva copii, apoi să predăm balet, mi-ar plăcea asta, nu-i așa? Uram să-i distrug planurile, dar a trebuit să-i spun:

- Julian, nu te iubesc, așa că nu ne putem căsători niciodată. O să mergem la Londra și o să dansăm împreună, și o să dau tot ce am mai bun - dar am de gând să mă căsătoresc cu altcineva. Sunt deja logodită. Sunt logodită de multă vreme.

Privirea lui lungă, stăruitoare, plină de neîncredere și de ură pură m-a pălmuit din nou peste față.

- Minți! a țipat el. Am scuturat din cap. Să te ia dracu' că mă duci de nas! s-a înfuriat el, apoi s-a năpustit afară din apartamentul meu. Nu îl dusesem niciodată de nas, decât atunci când dansam, dar acela era un rol pe care trebuia să-l joc. Asta era tot, tot ce era între noi.

Vise de iarnă

De Crăciun mergeam acasă. Episodul neplăcut cu Julian era dat uitării așteptând fericită să-l văd pe Paul și să-i duc vești atât de bune. Slavă Domnului că îl aveam pe Paul, la care să evadez! Și nu aveam de gând să-l las pe Julian să-mi răpească bucuria acestui Crăciun. Pentru că era momentul în care eu și Paul conveniserăm să anunțăm logodna noastră, iar singura persoană care-mi putea distruge fericirea acum era Chris.

La două dimineața, m-am întâlnit cu Chris și cu Paul la aeroport. Era îngrozitor de frig chiar și în Carolina de Sud. Chris a fost primul care m-a luat în brațele lui puternice, încercând să mă sărute pe buze, dar am întors capul, așa că sărutul lui a aterizat pe obraz.

- Trăiască balerina victorioasă! a strigat el, strângându-mă tare și privindu-mă plin de mândrie. O, Cathy, ești atât de frumoasă! De fiecare dată când te văd, mă doare inima.

Și pe mine mă durea inima să-l văd mai chipeș decât fusese tăticul vreodată. M-am uitat repede în altă parte. M-am smuls din îmbrățișarea fratelui meu și am alergat spre Paul, care stătea și se uita la noi. Și-a întins brațele să mă cuprindă. *Ai grijă, ai grijă*, m-a avertizat privirea lui lungă, *nu trebuie să lăsăm noutățile să scape prea curând.*

A fost cel mai frumos Crăciun pe care l-am petrecut vreodată, de la început până la sfârșit – sau până aproape de sfârșit.

Carrie crescuse cam cu un centimetru și am văzut-o așezată pe podea în dimineața de Crăciun, cu ochii ei mari și albaștri scâlțați în fericire și strălucind în timp ce exclama încântată în fața rochiei din catifea roșie, pe care i-o cumpărasem; o găsisem după ceasuri întregi de scotocit prin aproape toate magazinele din New York. Arăta ca o mică prințesă radioasă, când a probat rochia. Am încercat să mi-l imaginez pe Cory așezat cu picioarele încrucișate pe podea, uitându-se și el la cadouri. Îmi era imposibil să alung amintirea lui, la orice ocazie fericită. O, de multe ori am văzut pe străzile din New York vreun băiețel cu bucle blonde și ochi albaștri și am alergat după el, sperând că, printr-un miracol, ar putea fi el – și nu era el niciodată, niciodată.

Chris mi-a pus o cutiuță în mâini. Înăuntru era un medallion de aur, în formă de inimioară, iar în mijlocul capacului avea un diamant veritabil, unul mic, dar diamant, oricum.

– E plătit cu banii câștigați cu greu de mine însumi, mi-a spus el în timp ce mi-a pus lanțul la gât. Se câștigă bine ca chelner, dacă oferi servicii de calitate la care adaugi și un zâmbet.

Apoi mi-a strecurat pe furiș un bilețel în mână. O oră mai târziu, când am avut ocazia, am citit câteva rânduri care m-au făcut să plâng.

Doamnei mele Catherine,

Îți dăruiesc aur cu un diamant pe care abia îl poți vedea.

Dar nestemata ar fi cât un castel, dacă ar exprima tot ce simt pentru tine.

Îți dăruiesc aur pentru că rezistă, și dragostea ca o mare eternă.

Doar fratele tău, Christopher.

Nu citisem încă bilețul atunci când Paul mi-a dăruit cadoul împachetat în folie aurie și legat cu o fundă uriașă din satin. Îmi tremurau mâinile în timp ce băjbăiam prin numeroasele straturi de material, în timp ce el aștepta cu interes. O haină din blană de vulpe argintie!

- Genul de haină de care chiar ai nevoie în iernile de la New York, mi-a spus el cu ochii strălucind de toată afecțiunea și dragostea pe care le simțea.

- E prea mult, m-am bâlbâit eu, dar o ador, o ador pur și simplu.

A zâmbit, devenind fericit atât de ușor.

- De fiecare dată când o îmbraci, este esențial să te gândești la mine, și ar trebui să-ți țină de cald și în zilele acelea reci și ceptoase la Londra.

I-am spus că e haina cea mai frumoasă pe care o văzusem vreodată, deși nu mă simțeam în largul meu. Mi-a adus aminte de mămica și de dulapul ei plin de atâtea blănuri, obținute numai pentru că avusese cruzimea să ne încuie și astfel făcuse rost de avere, de blănuri și de bijuterii, și de orice altceva se putea cumpăra cu bani.

Chris a întors brusc capul și a surprins pe fața mea ceva ce trebuie să-mi fi trădat dragostea pentru Paul. A încruntat furios din sprâncene și i-a aruncat o privire scurtă lui Paul. Apoi s-a ridicat și a ieșit din cameră. Undeva, la etaj, o ușă s-a trântit violent. Paul s-a prefăcut că nu observă.

- Uită-te acolo, în colț, Catherine - este un cadou de care să ne bucurăm cu toții.

M-am uitat la televizorul imens, pe care a alergat Carrie să-l pornească.

- L-a cumpărat doar ca să te putem vedea dansând în *Spirgătorul de nuci în color*, Cathy. Acum nu mă lasă să-l ating.

- Doar pentru că este atât de greu să-l reglezi corect, s-a scuzat Paul.

Tot restul zilei de Crăciun l-am văzut foarte puțin pe Chris cu excepția orelor de masă. Purta puloverul albastru aprins pe care-l împletisem pentru el - și care îi venea bine -, și pe dedesubt, cămașa și cravata pe care i le dăruisem tot eu. Dar nici unul dintre darurile mele pentru el nu putea rivaliza cu medalionul din aur, cu diamant, și cu micuțul poem care mi-a făcut inima să sângereze. Uram ideea că ținea în continuare atât de

mult la mine, și totuși – când m-am gândit la asta, mai târziu –, aș fi urât și mai mult gândul dacă nu ar mai fi făcut-o.

În seara aceea, ne-am așezat cu toții confortabil în fața noului televizor color. M-am ghemuit pe podca, la picioarele lui Paul, care ședea pe un scaun, cu Carrie lângă mine. Chris ședea mai departe, cu o dispoziție care îl făcea să pară la o distanță chiar mai mare decât aceea care ne despărțea. Așa că nu m-am simțit pe atât de fericită pe cât ar fi trebuit când am citit distribuția pe ecranul colorat. O înregistrare făcută în august avea să fie vizionată acum în sute de orașe din întreaga țară. Cât de frumos arătau decorurile în culori, nu fuseseră nici pe departe la fel de diafane în realitate. M-am privit în rolul Clarei – chiar arătam astfel? Am uitat de mine și m-am sprijinit, fără să-mi dau seama, de coapsa lui Paul și i-am simțit degetele împletindu-se în părul meu – și atunci nu am mai știut unde sunt, în afară de scenă, cu Julian transformat acum, ca prin magie, din hădul spărgător de nuci într-un prinț fermecător.

Când s-a terminat, mi-am venit în simțiri, și primul lucru la care m-am gândit a fost mama mea. *Dă, Doamne, să fie acasă în seara asta și să mă fi văzut! Fă să o recunoască pe cea pe care a încercat să o ucidă! Fă-o să sufere, să plângă, să jalească... Te rog! Te rog!*

- Ce pot să spun, Cathy, mi s-a adresat Paul pe un ton plin de admirație. Nici o dansatoare nu ar fi putut interpreta rolul ăla mai bine decât tine. Jar Julian a fost superb și el.

- Mda, a intervenit Chris cu răceală, ridicându-se în picioare și venind să o ia pe Carrie în brațe. Ați fost fantastici amândoi – dar cu siguranță nu a fost interpretarea aceea copilăroasă pe care îmi amintesc că o vedeam când eram eu copil. Voi doi ați făcut-o să pară o poveste de dragoste. Pe bune, Cathy, potolește-l pe tipul ăla, și asta repede!

Cu aceste cuvinte, a ieșit din cameră și a urcat scările să o ducă pe Carrie la culcare.

- Cred că fratele tău are unele suspiciuni, a spus Paul cu blândețe, nu doar în privința lui Julian, ci și a mea. Toată ziua

m-a tratat ca pe un rival. N-o să fie prea fericit când o să audă veștile de la noi.

Pentru că voiam să amân momentele neplăcute, așa cum fac și alții, am propus să nu-i spunem decât a doua zi. Apoi, când m-am ghemuit în poala lui Paul și ne-am strâns unul pe altul în brațe, ne-am oferit unul altuia genul acela de sărutări pasionale de la care ne abținuserăm până atunci. Ardeam de dorință. După ce am stins toate luminile, ne-am strecurat pe scara din spate și am făcut dragoste în patul lui cu înflăcărare. Mai târziu am adormit, apoi ne-am trezit și am făcut din nou dragoste. În zori, l-am sărutat încă o dată, apoi mi-am tras un capot pe mine ca să mă strecur pe coridor spre camera mea. Spre marea mea disperare, exact când am ieșit pe ușa lui Paul, Chris a deschis-o pe a lui și a ieșit! S-a oprit brusc și s-a uitat la mine cu ochi uluiți, răniți. M-am tras înapoi, atât de rușinată, că mi-a venit să plâng! Nici unul din noi nu a rostit o vorbă. Ochii lui au fost cei dintâi care s-au smuls din căutătura înghețată care ne încremenise până și membrele. A alergat spre scări, dar la jumătatea drumului s-a întors și mi-a aruncat o privire dezgustată plină de indignare. Îmi doream să mor! Am intrat să mă uit la Carrie, care dormea dusă, strângând în mâini rochia din catifea roșie. M-am întins pe patul meu, încercând să mă gândesc ce să-i spun lui Chris, ca să îndrept lucrurile între noi. De ce simțeam în adâncul inimii că-l trădam?

A doua zi de Crăciun era una de returnare a cadourilor care nu-ți plăceau, pe care nu le doreai sau care nu-ți veneau. M-am silit să îl abordez pe Chris, care era în grădină, tăind furios, cu foarfecile pentru gardul viu, tufele de trandafiri.

– Chris, trebuie să vorbesc cu tine și să-ți explic ceva.

A explodat.

– Paul nu avea nici un drept să-ți dăruiască o haină de blană! Un asemenea dar te face să pari o femeie întreținută! Cathy, dă-i haina înapoi. Și, mai mult decât oricând, încetează să faci ceea ce faci cu el!

I-am luat mai întâi foarfecile din mână, înainte să distrugă toți trandafirii iubiți ai lui Paul.

- Chris, nu e atât de rău pe cât crezi tu. Cum să-ți spun... Eu și Paul ... ei bine, avem de gând să ne căsătorim la primăvară. Ne iubim unul pe celălalt, așa că nu e greșit ceea ce facem împreună. Nu e o aventură care va fi dată uitării mâine, el are nevoie de mine, iar eu am nevoie de el. M-am apropiat de el, dar el s-a întors cu spatele ca să-și ascundă expresia de pe chip. Este mai bine așa și pentru mine, și pentru tine, am adăugat încet. L-am apucat de talie și l-am răsucit ca să-l privesc în ochi. Părea încremenit, ca un om sănătos, care află deodată că are o boală mortală – și toată speranța i se ștersese de pe față.

- E prea bătrân pentru tine!

- Îl iubesc!

- Bun, îl iubești. Cum rămâne cu cariera ta? Arunci pe fereastră toți anii aceia de visuri, de muncă? Ai de gând să-ți încalci promisiunea? Știi prea bine că ne-am jurat unul altuia să ne atingem țelurile și să nu lăsăm să conteze toți acei ani pierduți.

- Am discutat cu Paul despre asta. Mă înțelege. Crede că ne putem descurca...

- Crede? Ce știe un doctor despre viața unei balerine? N-ai să fii niciodată alături de el: el o să stea aici, iar tu vei fi Dumnezeu știe pe unde, cu bărbați de vârsta ta. Nu-i datorezi nimic, Cathy, chiar nu-i datorezi! O să-i dăm înapoi fiecare cent pe care l-a cheltuit pentru noi. O să-i acordăm respectul pe care-l merită – și dragostea noastră –, dar nu-i datorezi viața!

- Oare? l-am întrebat șoptit, suferind pentru Chris. Eu cred că îi datorez viața. Știi cum mă simțeam când am venit aici. Credeam că nu pot avea încredere în nimeni, că nu mă pot baza pe nimeni. Mă așteptam să ni se întâmple tot ce poate fi mai rău, și asta s-ar fi întâmplat dacă nu era el. Și nu-l iubesc doar pentru ceea ce a făcut. Îl iubesc pentru ceea ce este el. Chris, tu nu-l vezi așa cum îl văd eu.

S-a răsucit și mi-a luat foarfeca din mână.

- Și cu Julian cum rămâne? Ai de gând să te măriți cu Paul și să dansezi cu Julian? Știi bine că Julian e nebun după tine. Se vede, se vede din felul în care te privește, din felul în care te atinge.

M-am tras înapoi ca lovită. Chris nu vorbea doar de Julian.

- Îmi pare rău dacă asta ți-a stricat sărbătorile, i-am spus eu, dar o să-ți găsești și tu pe cineva. Îl iubești pe Paul, știu prea bine asta. Și, după ce ai să te gândești mai bine, ai să-ți dai seama că suntem potriviți unul pentru celălalt, în ciuda diferenței de vârstă, în ciuda a orice altceva.

Am plecat, lăsându-l pe Chris în grădină, cu foarfecile de tuns iarba în mână.

Paul m-a dus cu mașina la Greenglenna, în timp ce Carrie a rămas acasă ca să se bucure de noul televizor color și de toate hainele și jocurile noi. Paul sporovăia vesel despre petrecerea pe care o pusese la cale în acea seară, pentru noi toți, la restaurantul lui preferat.

- Mi-aș fi dorit să pot fi egoist și să-i fi lăsat acasă pe Chris și pe Carrie. Dar vreau să fie acolo când îți voi pune inelul pe deget.

Am fixat cu privirea peisajul de iarnă trecând pe lângă noi, copacii desfrunziți, iarba uscată, casele frumoase cu decorațiuni și luminițe exterioare, care se aprindeau după lăsarea înserării. Acum făceam parte din spectacol, nu mai eram doar un spectator zăvorât - și mă simțeam atât de sfâșiată, atât de nefericită.

- Cathy, stai lângă cel mai fericit bărbat din lume.

Iar în grădina lui lăsasem un bărbat la fel de nefericit ca și mine.

Aveam în geantă un inel pe care i-l cumpărasem lui Carrie de la New York. Un rubin micuț pentru un deget foarte subțire, dar, chiar și așa, nu îi venea decât pe degetul mare. Stând acolo, la cel mai bun raion de bijuterii din cel mai bun magazin din oraș, discutând cum am putea modifica dimensiunile inelului

fără a-i strica modelul, am auzit deodată o voce extrem de familiară! O voce suavă, răgușită. Am întors precaută și lent capul.

Mămica! Stătea chiar lângă mine! Dacă ar fi fost singură, probabil că m-ar fi văzut, dar era cufundată în conversația cu însoțitoarea ei, care era la fel de elegant îmbrăcată ca ea. Mă schimbasesm considerabil de când m-a văzut ea ultima oară – totuși, dacă se uita, ar fi știut cine sunt. Cele două discutau despre petrecerea la care participaseră cu o seară înainte.

– Serios, Corrine, Elsie duce tematica festivă prea la extrem – tot acel roșu!

Petreceri! Asta era tot ce făcea – mergea la petreceri. Inima a început să-mi bată în ritm alert. Buna mea dispoziție a pălit, distrusă de dezamăgire. O petrecere – ar fi trebuit să știu! Nu a stat acasă ca să se uite la televizor! Nu mă văzuse! O, dar eram furioasă! M-am întors ca să o fac să mă vadă! O oglinjoară sprijinită de vitrina cu bijuterii îi reflecta profilul și îmi arăta cât era de frumoasă încă. Un pic îmbătrânită, dar foarte frumoasă, în orice caz. Părul ei de culoarea inului era dat pe spate ca să-i accentueze perfecțiunea nasului, o adevărată nestemată în miniatură, a buzelor ei roșii și pline, a genelor lungi și întunecate, îngroșate cu rimel. În urechi îi străluceau aur și diamante – dintre cele veritabile – și vorbea.

– Ați putea să-mi arătați ceva potrivit pentru o tânără domnișoară? a întrebat-o ea pe vânzătoare. Ceva de bun gust, nu țipător, nici prea mare, ceva pe care o tânără l-ar putea purta toată viața cu mândrie.

Cine? Cărei fete trebuia să-i ofere cadouri? Am simțit cum mă roade gelozia și am văzut-o alegând un medalion din aur încântător, foarte asemănător cu acela pe care mi-l dăruise Chris! Trei sute de dolari! Acum, scunpa noastră mamă cheltuia bani pentru o fată care nu era a ei, uitând de noi. Nu se gândea oare la noi? Nu se întreba cum ne descurcăm? Cum putea oare să doarmă noaptea, când lumea putea fi atât de rece, rășnățoasă și rece cu pronunții căi copiii?

Din câte mi-am dat seama, era complet lipsită de sentimente de vinovăție sau de regrete. Poate că asta puteau să facă milioanele – să fixeze un zâmbet arogant, satisfăcut pe fața cuiva, în ciuda a ceea ce acopereau. Voiam să vorbesc și să văd cum toată stăpânirea ei dispare. Voiam să i se desprindă zâmbetul de pe față, precum scoarța de pe un copac, și să apară în fața prietenei sale exact cea care era cu adevărat – un monstru fără suflet! O ucigașă! O impostoare! Dar nu am spus nimic.

– Cathy, mi-a spus Paul venind din spate și punându-și mâinile pe umerii mei, am returnat totul. Tu? Ești gata să plecăm acum?

Voiam cu disperare ca mama să mă vadă cu Paul, un bărbat cel puțin la fel de chipeș ca Bart al ei. Îmi venea să strig în gură mare: *Vezi, pot și eu să atrag bărbați inteligenți, buni, educați și frumoși!* Așa că m-am uitat iute să văd dacă mămica îl auzise pe Paul rostindu-mi numele, sperând să mă desfât cu surprinderea ei, cu uluirea ei, cu vinovăția și cu rușinea ei. Dar se mutase mai departe în dreptul tejghelei, iar dacă mi-a auzit numele, Cathy, asta n-a făcut-o să se întoarcă. Dintr-un motiv care îmi scapă, am scos un suspin.

– Te simți bine, draga mea? m-a întrebat Paul. A văzut pe fața mea ceva care l-a derutat și care i-a adus îngrijorarea în priviri. Nu ai îndoieli în ceea ce ne privește, nu-i așa?

– Nu, sigur că nu, am negat eu. Dar aveam îndoieli în privința mea. De ce nu făcusem nimic? De ce nu întinsesem piciorul să-i pun piedică de data asta? Atunci aș fi putut s-o văd căzând lată la podea, cu siguranța ei de sine distrusă – poate. Ar fi genul ei să cadă cu grație și să primească degrabă ajutor din partea tuturor bărbaților din magazin – chiar și din partea lui Paul.

Mă îmbrăcam pentru marea petrecere de la The Plantation House, când a intrat Chris în camera mea și i-a cerut lui Carrie să iasă.

- Du-te la televizor, i-a spus el cu mai multă asprime decât îl auzisem vreodată când i se adresa. Vreau să discut cu sora ta.

Carrie i-a aruncat o privire ciudată, apoi mie, și s-a strecurat afară din cameră.

Nici nu ieșise bine Carrie pe ușă, că m-am trezit cu Chris lângă mine, apucându-mă de umeri și scuturându-mă violent.

- Ai de gând să mergi mai departe cu farsa asta? Nu-l iubești pe el! Mă iubești pe mine! Știi bine că așa e! Cathy, te implor, nu-mi face asta! Știu că încerci să-mi oferi libertatea, căsătorindu-te cu Paul, dar nu e un motiv suficient de bun să te măriți cu un bărbat. Și-a lăsat capul în jos, mi-a dat drumul la umeri, arătând groaznic de rușinat. Vocea i-a scăzut atât de tare, încât a trebuit să fac eforturi să aud ce spune. Știu că sentimentele pe care le am pentru tine sunt greșite. Știu că ar trebui să încerc să-mi găsesc pe altcineva, așa cum încerci și tu... dar nu pot să mă abțin să te iubesc și să te doresc. Mă gândesc la tine cât e ziua de lungă, în fiecare zi, te visez noaptea. Vreau să mă trezesc și să te văd în cameră, lângă mine. Vreau să mă duc la culcare și să știu că ești acolo, aproape, foarte aproape, unde te pot vedea, unde te pot atinge. Un suspin i s-a rupt din gât înainte de a fi capabil să continue. Nu suport gândul că ești cu alt bărbat! La naiba, Cathy, te doresc! Oricum nu ai de gând să faci copii, *deci de ce n-aș putea fi eu cu tine?*

Mă trăsese înapoi când mi-a dat drumul la umeri. Când a tăcut, am alergat să-l iau în brațe, iar el s-a agățat de mine de parcă aș fi fost singura femeie din lume care-l putea salva de la înec. Și ne-am fi înecat amândoi dacă făceam ceea ce voia el de la mine.

- O, Chris, ce pot să-ți spun? Mămica și tăticul au făcut o greșală când s-au căsătorit - iar noi am fost cei care a trebuit să plătim pentru asta. Nu putem risca să repetăm greșala lor.

- Ba putem! a strigat el cu ardoare. Nu trebuie să avem o relație sexuală. Putem doar să trăim împreună, să fim împreună, doar frate și soră, și cu Carrie. Te rog, *te implor să nu te căsătorești cu Paul!*

- **Taci!** am strigat eu. **Lasă-mă-n pace!** L-am lovit atunci, dorind să-l văd suferind, așa cum fiecare cuvânt al lui mă făcea pe mine să sufăr. Mă faci să mă simt atât de vinovată, de rușinată! Chris, am făcut tot ce-am putut pentru tine când eram captivi! Poate că ne-am simțit atrași unul de celălalt, dar numai pentru că nu aveam pe nimeni altcineva! Dacă ar fi existat și altcineva, nu m-ai fi dorit niciodată, iar eu nu ți-aș fi aruncat nici măcar o privire! Ești doar un *frate* pentru mine, Chris, și vreau să te țin acolo unde ți-e locul... iar locul tău nu este în patul meu!

Atunci m-a luat în brațe și nu am avut ce să fac decât să mă agăț de el, cu obrazul strivit de pieptul în care inima îi bătea cu putere. Îi era greu să-și controleze lacrimile. Voiam să uite... dar fiecare clipă în care mă ținea strâns lângă el îi sporea speranțele, și era excitat! Iar el era cel care credea că am putea trăi împreună platonice!

- Dă-mi drumul, Chris. Dacă o să mă iubești pentru tot restul vieții tale, ține asta pentru tine. Nu mai vreau să aud niciodată așa ceva! Îl iubesc pe Paul, și nimic din ce-mi vei spune nu mă va împiedica să mă căsătoresc cu el!

- Te minți singură! a spus el cu o voce găuită, strângându-mă mai tare. Văd cum te uiți la mine înainte să-ți întorci ochii către el. Mă vrei și pe mine, și îl vrei și pe el. Vrei pe toată lumea, vrei totul! Nu-i distruge viața lui Paul, pentru că a suferit deja destul! E prea bătrân pentru tine - și vârsta chiar contează! Va fi bătrân și terminat din punct de vedere sexual când tu vei ajunge la apogeu! Până și Julian ar fi mai bun!

- Ești un mare prost dacă crezi asta!

- Atunci, sunt un prost! Am fost un prost dintotdeauna, nu-i așa? Când mi-am pus toată dragostea și încrederea în tine, am făcut cea mai mare greșeală a vieții mele, nu? În felul tău, ești la fel de lipsită de inimă ca mama! Vrei orice bărbat care te atrage, indiferent de consecințe... dar te-aș lăsa să al pe oricine vrei, atât timp cât te-ai întoarce de fiecare dată la mine!

- Christopher, ești gelos că mi-am găsit înaintea ta o persoană pe care s-o iubesc! Și nu mai sta acolo și nu te mai uita la mine cu ochii ăia albaștri ca de gheață – pentru că ai avut o grămadă de aventuri! Știu că te-ai culcat cu Yolanda Lange, și Dumnezeu știe cu câte altele. Și ce le-ai spus? Le-ai spus că le iubești! Ei bine, eu nu te iubesc acum! Îl iubesc pe Paul, și nu ai ce să faci ca să ne împiedici să ne căsătorim!

A stat acolo, palid și tremurând din toate încheieturile, apoi a șoptit răgușit.

- Ba da, am ce să fac. Aș putea să-i spun despre noi doi... atunci nu te-ar mai vrea.

- Nu i-ai spune asta. Ai prea multă onoare și, în plus, știe deja.

Ne-am uitat unul la altul câteva clipe lungi, lungi, apoi a ieșit în fugă din cameră, trântind atât de tare ușa după el, încât tencuiala din tavan s-a crăpat.

La The Plantation House, pe mine și pe Paul ne-a însoțit doar Carrie.

- Păcat că nu se simte bine Chris. Sper că nu are gripă... Toată lumea are.

Nu am spus nimic, am stat și am ascultat-o pe Carrie, sporovăind neîncetat despre cât de mult adora Crăciunul și felul în care această sărbătoare făcea ca toate lucrurile obișnuite să fie atât de drăguțe.

Paul mi-a strecurat pe deget un inel cu un diamant de două carate, în timp ce buștenii din cămin trosneau, pe fundalul unei muzici lente. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri să transform totul într-o ocazie fericită, râzând, zâmbind, schimbând priviri lungi și romantice cu el în timp ce sorbeam din șampanie și închinam unul în cinstea celuilalt și pentru viitorul nostru fericit și îndelungat împreună. Am dansat cu el sub imensele candelabre de cristal, ținându-mi ochii închiși și imaginându-mi-l pe Chris singur acasă, stând îmbufnat în camera lui și

– O să fim atât de fericiți, Paul, i-am șoptit stând pe vârful pantofilor mei argintii cu toc înalt.

Da, așa avea să fie viața noastră împreună. Ușoară. Minunată. Lipsită de efort. Exact ca valsul ritmat și demodat pe care dansam. Pentru că atunci când iubești cu adevărat, nu există probleme pe care dragostea să nu le poată depăși.

Eu... și ideile mele.

Păcăleală de 1 aprilie

Direcție. Dedicare. Dorință. Determinare. Cei patru D ai lumii baletului, în funcție de care trebuia să ne coordonăm viețile. Dacă madame Z fusese severă cu noi înainte de Crăciun, acum ne supunea la un program atât de dificil de antrenament, încât nu făceam decât să muncim. Ne ținea predici despre perfecțiunea companiei The Royal Ballet, exclusiv clasic – dar noi trebuia să facem totul în propriul nostru stil american unic, clasic... dar mai frumos și mai inovativ.

Julian era absolut nemilos, demonic chiar. Am început să-l disprețuiesc cu adevărat! Eram amândoi learcă de transpirație și părul ne atârna ca niște funii. Mi se lipise costumul de piele. Julian nu purta decât o bucată de material în jurul coapselor. Urla la mine de parcă aș fi fost surdă.

- Fă-o bine de data asta, la dracu'! Nu vreau să stau aici toată noaptea!

- Încetează să mai zbieri la mine, Julian! Te aud perfect!

- Atunci fă-o bine! Mai întâi faci trei pași și apoi întinzi piciorul, după care sari ca să te prind și, pentru numele lui Dumnezeu, de data asta lasă-te imediat pe spate! Nu sta dreaptă și țeapănă; în clipa în care te prind, cazi pe spate și lasă-te moale – dacă ești în stare să faci ceva corect și grațios pe ziua de azi!

Asta era problema mea. Nu mai aveam încredere în el. Mă temeam că avea să încerce să mă rănească.

- Julian, urli la mine de parcă aş face intenţionat totul greşit!

- Mi se pare că asta faci! Dacă ai vrea cu adevărat să faci lucrurile așa cum trebuie, ai putea. Tot ceea ce ai de făcut sunt cei trei pași, apoi să întinzi piciorul, să sari, după care eu te ridic și te lași pe spate. Acum hai să vedem dacă poți să faci asta corect măcar o dată din cincizeci de încercări!

- Tu crezi că mie-mi place? Uită-te la subsuoara mea! am spus, ridicând brațele ca să-i arăt. Uite cum mi-ai frecat pielea. Iar mâine o să fiu neagră de la vânătăile pe care mi le faci când mă strângi atât de tare!

- Atunci execută corect!

I se citea furia nu doar în glas, ci și în ochii lui negri ca smoala, și mi-era teribil de teamă că nu aștepta decât o ocazie să mă lase să cad - intenţionat - ca să se răzbune. Dar m-am ridicat și am repetat mișcarea. Și din nou am ratat căderea, neavând încredere deplină în el. De data asta m-a trântit la pământ, unde am rămas icnind, gâfâind și întrebându-mă de ce naiba mai continuam.

- N-ai aer? m-a întrebat el sarcastic, aplecat deasupra mea cu picioarele goale desfăcute și încălecând peste picioarele mele. Pieptul gol îi lucea de sudoarea care picura pe mine. Eu fac toată munca grea, tu stai acolo întinsă și arăți extenuată. Ce s-a întâmplat cu tine acolo? Ți-ai folosit toată energia, făcând-o cu doctorul ăla al tău?

- Taci din gură! Sunt obosită după douăsprezece ore de antrenament neîntrerupt, atâta tot!

- Dacă tu ești obosită, eu sunt de zece ori mai obosit - așa că ridică-te și hai să facem din nou -, și fă-o bine de data asta. Iua-te-ar dracu'!

- Nu mă injura! Găsește-ți altă parteneră! Mi-ai pus pică și m-ai făcut să cad, și m-a durut genunchiul trei zile după aceea - deci cum aş putea să alerg și să sar în brațele tale - ești suficient de rău, încât să mă ologesti pe vecie!

- Chiar dacă te-aș urî, nu te-aș lăsa să cazi. Și, Cathy, nu te urăsc. Nu încă.

După ce am exersat iar și iar acompaniați de pian, numărând, calculând secunde, repetând aceeași serie de pași, până la urmă am reușit să lucrez corect, și până și Julian a putut să zâmbească și să mă felicite. Au urmat repetiția finală, în costume, și reprezentația cu *Romeo și Julieta*.

Decorurile uluitoare și costumele extravagante au făcut să putem da tot ce aveam mai bun, iar la toate acestea se adăuga o orchestră completă. Acum puteam oferi rolului Julietei toate micile nuanțe care să o facă să pară reală, nu un băț din lemn, așa cum părea Yolanda să fie în seara aceea în timp ce-și execută pliés-urile cu ochi inexpressivi, lipsiți de concentrare.

Madame Z a venit să se uite de aproape în ochii ei, apoi i-a mirosit respirația lui Yolly.

- Pentru numele lui Dumnezeu... ai fumat iarbă! Nici o dansatoare a mea nu iese drogată pe scenă ca să-mi înșele publicul - du-te acasă și bagă-te în pat. Catherine, pregătește-te să o joci pe Julieta!

Yolanda a trecut împleticindu-se pe lângă mine, apoi a încercat să mă lovească sălbatic cu piciorul, șuierând printre dinți:

- De ce a trebuit să te întorci? De ce n-ai rămas acolo unde ți-e locul?

Nu m-am gândit la Yolanda și la amenințările ei cât am stat în picioare pe balconul fragil, uitându-mă visătoare în jos la fața palidă a lui Julian înălțată spre mine. Era atât de frumos în lumina albăstruie, în colanți albi, cu părul lui negru și ochii precum tăciunii, strălucind odată cu pietrele prețioase false cusute pe costumul lui medieval. Părea să fie iubitul meu din mansardă, cel care fugea mereu de mine și nu mă lăsa niciodată să mă apropiu suficient de mult încât să-i văd trăsăturile feței.

Aplauze furtunoase au explodat imediat după lăsarea cortinei. Iar în spatele ei, fără suflu, Julian a întins brațele și m-a îmbrățișat strâns.

- Ai fost senzațională în seara asta! Cum reușești să mă arunci în deznădejde până în momentul spectacolului?

Cortina s-a ridicat ca să facem plecăciuni spre public, apoi m-a sărutat direct pe buze.

- Bravo! au strigat cu toții, pentru că acela era genul de dramă și pasiune pe care o adorau toți iubitorii de balet.

A fost seara noastră, cea mai bună de până atunci, și, îmbătată de succes, am alergat pe lângă fotografi și vânători de autografe până în cabina mea, pentru că urma o mare petrecere, o sărbătoare, înainte ca întreaga noastră companie să pornească spre Londra. Mi-am întins repede crema pe față ca să-mi curăț machiajul, apoi m-am schimbat din costumul din ultimul act într-o ținută elegantă de culoare albastră. Madame Zolta a bătut în ușă și a strigat:

- Catherine, e o doamnă aici care spune că a venit cu avionul de la tine din oraș special ca să te vadă dansând. Hai, deschide ușa și amânăm începerea petrecerii până ajungi și tu.

O femeie înaltă și arătoasă a intrat în cabină. Păr negru, ochi negri, haine scumpe, care îi puneau în valoare silueta. Dintr-un motiv ciudat, mi se părea că o cunoscusem aieva, sau îmi amintea de cineva. M-a privit din cap până-n picioare și abia apoi a început să se uite prin cabina strâmtă, plină de genți din plastic încărcate cu toate costumele pe care urma să le iau cu mine la Londra, toate având etichete cu numele meu și cu titlul spectacolului de balet pentru care erau create. Am așteptat nerăbdătoare să spună ce avea de spus și să plece, ca să pot să-mi trag haina pe mine.

- Nu cred că ne cunoaștem, i-am spus ca s-o grăbesc.

A zâmbit pieziș, apoi s-a așezat neinvitată și și-a încrucișat picioarele frumoase. A început să-și legene ritmic un picior încălțat într-un pantof de seară negru cu toc înalt.

- Desigur că nu mă cunoști, copila mea dragă... dar eu știu o mulțime de lucruri despre tine.

Ceva în tonul ei prea lingușitor și prea amabil mi-a ridicat un semnal de alarmă și m-a făcut să mă crispez, pregătită să îndur orice ar fi avut de spus - ceva care avea să fie rău. Îmi

dădeam seama după privirea răutăcioasă ce se ascundea în spatele celei amabile, dar false.

- Ești foarte drăguță, poate chiar frumoasă.

- Mulțumesc.

- Dansezi excepțional de bine – asta m-a surprins. Deși sigur că trebuia să dansezi bine ca să faci parte din această companie despre care am auzit că devine rapid una importantă.

- Vă mulțumesc din nou, am spus eu, gândindu-mă că n-avea să mai treacă vreodată la subiect.

A făcut o pauză lungă înainte de a începe din nou să vorbească, ținându-mă în suspans, cu nervii întinși. Mi-am luat haina, încercând să-i dau de înțeles că încercam să plec.

- Frumoasă blană, a comentat ea. Bănuiesc că ți-a dat-o fratele meu. Am auzit că aruncă banii pe geam ca un marinar bețiv. Că le dă toate economiile celor trei nulițăți care au venit cu un autobuz și au pus stăpânire pe viața lui. A râs încet și sarcastic, așa cum știu să râdă femeile cultivate. Acum înțeleg de ce, după ce te-am văzut; chiar dacă am auzit de la alții că ești suficient de drăguță încât să prostești orice bărbat. Totuși, nu aveam nici cea mai vagă idee că o copilă ca tine poate fi atât de voluptuoasă, de senzuală și de slabă la trup în același timp. Ești un amestec ciudat, domnișoară Dahl. Ești toată inocență și rafinement deopotrivă. O asemenea licoare trebuie să fie beție curată pentru un bărbat de genul fratelui meu. A chicotit pe înfundate. Nu există nimic mai bun decât combinația de tinerețe, păr lung și blond, o figură frumoasă și sâni mari, ca să scoată la lumină animalul din cei mai buni bărbați. A oftat, ca și cum m-ar fi compătimit. Da, ăsta-i necazul când ești prea tânără și prea frumoasă. Bărbații își arată cea mai urâtă față. Paul s-a mai făcut de râs, nu e prima oară, să știi. Nu ești prima lui mică parteneră de joacă; cu toate că nu i-a mai dat nici uneia până acum o haină de blană și un inel cu diamant. De parcă chiar ar putea să se însoare cu tine vreodată.

Deci aceea era sora lui Paul, Amanda – sora cea ciudată, care-i împlotea pulovere și i le expedia prin poștă, dar care refuza să stea de vorbă cu el pe stradă.

Amanda s-a ridicat și mi-a dat ocol. O felină pe un trunchi de copac, gata de salt. Avea un parfum oriental, de mosc, greoi, și se mișca înspre ceea ce probabil considera o pradă timidă.

– Ce piele perfectă ai! mi-a spus, întinzând o mână să mă mângâie pe obraz. Atât de fermă, ca porțelanul. N-ai să mai ai pielea aia sau părul ăla când o să ajungi pe la vreo treizeci și cinci de ani, și el se va fi plictisit de tine cu mult timp înainte. Îi plac femeile tinere, foarte tinere. Îi place ca ele să fie drăguțe, inteligente și talentate. Trebuie să recunosc că are gusturi bune, chiar dacă nu are bun-simț. Vezi tu, a zâmbit ea din nou cu zâmbetul acela urâcios, chiar nu mă interesează ce face atât timp cât rămâne în limitele decenței și nu se reflectă asupra vieții mele.

– Ieșiți afară de aici! am reușit să spun. Nu-l cunoașteți deloc pe fratele dumneavoastră. Este un bărbat onest și generos și nu ar putea sub nici o formă să vă afecteze viața.

Mi-a zâmbit compătimitor.

– Copila mea dragă, nu-ți dai seama că îi distrugi cariera? Ești atât de proastă încât să crezi că aventura voastră a trecut neobservată? Într-un orășel ca Clairmont, toată lumea știe totul. Chiar dacă Henny nu poate vorbi, vecinii au ochi și urechi. Bărfe, asta-i tot ce aud, bărfe – că-și aruncă banii pe delincvenți juvenili, care profită de firea lui bună, și că va ajunge falit în scurtă vreme, și că nu va mai avea nici măcar cabinetul medical!

Acum era și mai virulentă, și mă temeam de momentul când avea să-mi cresteze fața cu unghiile ei lungi și roșii.

– Ieși afară de aici! am ordonat infuriată. Știu totul despre tine, Amanda, pentru că bârfele au ajuns și la urechile mele! Problema ta e că ai impresia că fratele tău ți-e dator pentru tot restul vieții pentru că l-ai ținut la colegiu și la facultatea de medicină. Dar i-am ținut registrele și știu că ți-a plătit, cu o dobândă de zece la sută – așa că nu-ți datorează nimic! Ești o mincinoasă, pentru că încerci să-l discreditezi în ochii mei – pentru că nu ai cum să faci asta! Îl iubesc, și el mă iubește pe mine, și nimic din ceea ce spui nu poate să împiedice căsătoria noastră!

A răs din nou, tare și fără voioșie, apoi figura i-a devenit dură și hotărâtă.

- Să nu-mi comanzi tu *mie* ce să fac! Am să plec când voi fi gata să plec - iar asta se va întâmpla după ce-ți voi fi spus ce am de spus! Am zburat până aici doar ca să-i văd ultima mică amantă secretă, păpușica balerină... și crede-mă că n-ai să fii ultima. Așa cum îmi spunea Julia, el...

Am întrerupt-o furioasă.

- *Leși afară! Să nu îndrăznești să mai spui un singur cuvânt despre el.* Știu despre Julia. Mi-a povestit el. Dacă ea l-a împins în brațele altora, eu nu-l învinovățesc pe el; nu a fost o soție adevărată; a fost menajeră, bucătăreasă, nu soție!

Cu câtă veselie a răs - Doamne, ce-i mai plăcea să râdă! Îi făcea plăcere scena, faptul că avea pe cineva suficient de combativ să îi întoarcă vorba, pe cineva în care să-și înfigă ghearele.

- *Fată prostuță!* Asta-i vechea replică pe care fiecare bărbat însurat i-o servește celei mai noi cuceriri. Julia a fost una dintre cele mai scumpe, adorabile, blânde și minunate femei care au trăit vreodată pe lume. A făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-l mulțumească. Singura ei vină a fost că n-a putut să-i ofere cât sex își dorea el, sau genul de sex pe care îl dorea el, așa că într-adevăr, într-un fel a fost silit să se ducă la altele - ca și tine. Recunosc că majoritatea bărbaților însurați calcă pe alături, dar nu fac ce-a făcut el!

O uram acum pe vrăjitoarea aceea plină de ranchiună, chiar o detestam.

- *Ce-a făcut chiar atât de groaznic?* Julia i-a înecat copilul de trei ani - nu există nimic pe lume care să mă facă pe mine să iau viața unui copil! Nu am chiar atâta nevoie de răzbunare.

- De acord, a spus ea pe un ton mai blând. A fost o nebunie din partea Juliei. Scotty era un băiețel atât de frumos și adorabil - dar Paul a împins-o să facă ce a făcut. Eu îi înțeleg motivele. Scotty era ceea ce Paul iubea cel mai mult pe lume. Când vrei să distrugi pe cineva emoțional, ucizi ceea ce iubește cel mai mult.

O! Cât de oribil din partea ei!

- Se pedepsește singur, nu-i așa? m-a întrebat cu satisfacție, cu ochii ei negri și frumoși licărind. Se torturează, se învino-vățește, suferă după fiul lui, și apoi apari tu și îți face un copil. Să nu crezi că nu știe tot orașul despre avortul tău! Știm! Știm totul!

- Minți! am țipat eu. Nu a fost un avort. A fost o intervenție chirurgicală pentru că aveam ciclul neregulat.

- Este în documentele spitalului, mi-a răspuns ea cu îngâmfare. Ai avortat un embrion cu două capete și trei picioare - gemeni care nu s-au separat bine. Sărăcuța de tine, chiar nu știi că procedura care ți s-a aplicat este una de avort?

Mă înecam, mă înecam, mă duceam la fund, vârtejuri de apă neagră mă înghițeau... cu două capete? Cu trei picioare? O, Doamne, copilul monstruos de care mi-era atâta frică! Dar Paul nu mă atinsese atunci, nu Paul.

- Nu plânge, m-a alinat ea, și m-am tras de sub atingerea mâinii ei mari, care sclipea de diamante. Toți bărbații sunt niște animale, și bănuiesc că nu ți-a spus. Dar, vezi tu, nu te poți căsători cu el. Fac asta pentru binele tău. Ești frumoasă, tânără, talentată, și e o mare pierdere să trăiești în păcat cu un bărbat însurat. Salvează-te cât mai poți.

Lacrimile mi-au încețoșat vederea. M-am frecat la ochi ca un copil, un copil într-o lume nebună a adulților, în timp ce mă holbam prostește la fața ei fină și amabilă.

- Paul nu este un bărbat însurat. Paul e văduv. Julia e moartă. S-a sinucis în ziua în care l-a înecat pe Scotty.

M-a bătut pe umăr ușor, ca o mamă.

- Nu, copila mea. Julia *nu este* moartă. Julia trăiește într-o instituție în care a internat-o fratele meu după ce l-a înecat pe Scotty. Legal, este încă soția lui, fie că e sau nu nebună.

Mi-a împins în mâna moale câteva fotografii ale unei femei slabe, demne de milă, zăcând pe un pat de spital, cu fața din profil. O femeie distrusă de suferință. Avea ochii larg deschiși, privind în gol, iar părul ei negru se întindea ca niște funii peste

perne. Văzusem deja mult prea multe poze ale Juliei ca să nu o recunosc, oricât ar fi fost de schimbată.

- Apropo, a adăugat sora lui Paul, lăsându-mă să mă uit la fotografi, mi-a plăcut spectacolul. Ești o balerină minnată. Și tânărul acela - este spectaculos. Alege-l pe el. Este evident că e îndrăgostit de tine.

Apoi a plecat. M-a lăsat pradă unei ulniri de vise spulberate și în zbaterea disperării. Cum aveam să învăț vreodată a înota printr-un ocean de înșelăciune?

Julian m-a dus la marea petrecere dată în onoarea noastră. Ne-au înconjurat zeci de oameni, ne-au felicitat, ne-au spus atâtea cuvinte frumoase. Nu însemnau nimic pentru mine. Nu puteam să mă gândesc decât că Paul mă mințise, mă mințise, mă făcuse a lui când știa că e însurat - *minciuni*, uram minciunile!

Julian nu mai fusese niciodată atât de agreabil și de atent. M-a ținut strâns în timpul unui dans lent, demodat, atât de strâns, încât i-am putut simți fiecare mușchi al trupului său zvelt, iar bărbăția lui mă apăsa tare, tare.

- Te iubesc, Cathy! mi-a șoptit el. Te doresc atât de mult, că nu pot dormi noaptea, vreau să te țin în brațe, să fac dragoste cu tine. Dacă nu mă lași cât mai curând, am să înnebunesc. Și-a îngropat fața în părul meu strâns într-un coc lejer. Nu am avut niciodată pe cineva nou-nouț, ca tine. Cathy, te rog, te rog, iubeste-mă, iubeste-mă!

Chipul lui plutea înaintea ochilor mei. Era ca un zeu din vis, perfect, și totuși... și totuși...

- Julian, și dacă ți-aș spune că nu sunt chiar atât de nou-nouț?

- Dar ești! Știu sigur că ești!

- După ce-ți dai seama? am chicotit eu, delirând din pricina alcoolului. Scrie cumva pe fața mea că sunt încă virgină?

- Da, mi-a răspuns el cu hotărâre. Ochii tăi. Ochii tăi îmi spun că nu știi cum e să fii iubită.

- Julian, mă tem că tu nu știi foarte multe.

- Mă subestimezi, Cathy. Mă tratezi ca pe un băiețel și apoi, în clipa următoare, ca pe un lup hămesit, care o să te înfulece cu totul. Lasă-mă să fac dragoste cu tine și apoi o să știi că nici un bărbat nu te-a mai atins înainte.

Am izbucnit în râs.

- Bine - dar o singură noapte.

- Dacă o să mă ai o noapte, n-ai să mai vrei să plec nici odată, niciodată, m-a prevenit el, iar ochii îi străluceau, negri ca de cărbune.

- Julian... nu te iubesc.

- O să mă iubești... după seara asta.

- O, Julian, am spus eu căscând cu poftă. Sunt obosită și pe jumătate beată - pleacă de aici și lasă-mă în pace.

- Nu în viața asta, puștoaico. Ai spus da și te fac să-ți ții cuvântul. În seara asta o să fiu eu cu tine... și în fiecare noapte pentru tot restul vieții tale... sau pentru tot restul vieții mele.

Într-o dimineață ploioasă de sâmbătă, cu toate bagajele deja încărcate în taxiurile care aveau să ducă toată compania la aeroport, eu și Julian stăteam în picioare în primărie, cu cei mai buni prieteni lângă noi, veniți să ne susțină, iar un judecător rostea cuvintele care aveau să ne unescă „până când moartea ne va despărți”. Când mi-a venit rândul să rostesc jurămintele, am ezitat, dorind să fug de acolo și să zbor la Paul. Avea să fie zdrobit când avea să afle. Și apoi, mai era și Chris. Dar Chris prefera să mă vadă măritată cu Julian decât cu Paul: așa îmi spusese.

Julian mă ținea strâns, cu ochii lui întunecați, blânzi și strălucind de dragoste și mândrie. Nu puteam să fug. Nu puteam decât să spun ceea ce aveam de spus, apoi aveam să fiu căsătorită cu singurul bărbat pe care jurasem că nu îl las să mă atingă. Nu doar Julian era fericit și mândru, dar și madame Zolta, care radia de fericire, dându-ne binecuvântarea ei, ne săruta pe obraji și vărsa lacrimi de mamă.

- Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Catherine. O să fiți atât de fericiți împreună, un cuplu atât de frumos... dar nu uitați, nu faceți copii!

- Draga mea, scumpa mea, iubita mea, mi-a șoptit Julian când eram în avion și zburam deasupra Atlanticului, nu fi atât de tristă. Astăzi este ziua bucuriei pentru noi. Jur că n-o să regreti niciodată. Am să-ți fiu un soț fantastic. N-am să iubesc niciodată pe nimeni în afară de tine.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am început să plâng în hohote. Plângeam pentru tot ce-ar fi trebuit să-mi aparțină în ziua nunții mele. Unde-mi erau trilurile păsărelelor, clopotele bătând? Unde-mi era iarba verde și toată dragostea mea? Și unde era mama mea, care era cauza a tot ceea ce nu mersese bine. *Unde?* Plângea când se gândea la noi? Sau, mai degrabă, lua bilețelele mele cu tăieturi din ziare și le făcea ferfeniță? Da, mai degrabă, mai degrabă îi stătea în caracter să nu înfrunte vreodată ceea ce a făcut. Cât de ușor a dispărut în a doua lună de miere și ne-a lăsat în grija unei bunici nemiloase și cum s-a întors, fericită și zâmbitoare, spunându-ne ce minunat petrecuse. În timp ce noi, încuiați, fuseserăm brutalizați și înfometati, iar ea nici măcar nu s-a uitat la Carrie și la Cory, care nu mai creșteau. Nu a observat niciodată cât erau de umbriți ochii lor adânciți în orbite, cât de slabe erau mâinile și picioarele lor. Nu a observat niciodată nimic din ceea ce nu voia să vadă.

Ploaia continua să cadă la nesfârșit, anticipând ceea ce ne aștepta. Torentele acelea violente de apă rece au făcut să înghețe aripile avionului care mă ducea din ce în ce mai departe de toți cei pe care-i inbeam. Aveam aceeași gheață și în inimă. Iar în seara aceea trebuia să dorm lângă un bărbat de care nici măcar nu-mi plăcea când nu era pe scenă, îmbrăcat în costum și jucând rolul unui prinț.

Dar, trebuie să recunosc obiectiv calitățile lui Julian, în pat era exact așa cum se lăudase. Am uitat cine era și m-am prefăcut că era altcineva, în timp ce săruturile lui îmi acopereau tot corpul, nelăsând nici un centimetru neexplorat, nesărutat și

nemângâiat. Înainte de a fi terminat, îl doream. Eram mai mult decât dornică să-l las să mă aibă... și să încerce să-mi șteargă gândul care nu-mi dădea pace, anume că tocmai făcuse cea mai mare greșală a vieții mele.

Și făcusem multe greșeli.

Labirintul minciunilor

Înainte ca trupurile noastre să se fi adaptat la diferența de fus orar, am început repetițiile cu The Royal Ballet, urmărindu-ne și comparându-ne stilul cu al lor. Madame Z ne spusese deja că stilul lor era exclusiv clasic, dar că noi trebuia să facem totul în stilul nostru și să nu ne lăsăm intimidați.

– Păstrați-vă stilul, mențineți-l pur, dar faceți ca fiecare dans să fie doar al vostru. Julian, Catherine, ca proaspăt căsătoriți, toți ochii vor fi ațintiți asupra voastră, așa că imprimați fiecărei scene cât mai mult romantism. Voi doi împreună ajungeți la inima mea și mă faceți să plâng... iar dacă veți continua așa, veți intra în istoria baletului.

A zâmbit, și creștăturile adânci din jurul ochilor mici i s-au umplut de lacrimi.

– Haideți să le dovedim tuturor că și America poate produce tot ce e mai bun! Atunci s-a întrerupt și s-a întors cu spatele, ca să nu-i putem vedea chipul răsfrânt în suferință. Vă iubesc atât de mult pe toți! a suspinat ea. Acum plecați de aici... lăsați-mă în pace... și faceți-mă să fiu mândră de voi!

Eram hotărâți să facem tot ce ne stătea în puteri ca să ducem din nou numele lui madame Zolta pe culmile celebrități, nu ca balerină, ci ca profesoară. Am exersat până când ne-am prăbușit epuizați în paturile noastre.

The Royal Opera House, Covent Garden, își împărțea spațiul cu compania de balet, iar prima dată când am văzut-o am

înghițit în sec și l-am strâns cu putere pe Julian de mână. Sa de spectacol, decorată în roșu și auriu, avea peste două mii de locuri. Vârtejul ei strălucitor de balcoane care se ridicau înspre un dom înalt, având în mijloc un desen cu un soare, m-a uluit prin splendoarea lui din alte vremuri. Aveam să aflăm curând că zona de culise era mult mai puțin opulentă, fără pic de farmec în cabinetele înghesuite și cu o îngrămădeală de mici birouri și ateliere – iar cel mai rău era că nu existau studiouri pentru repetiții! Oricât m-am străduit să găsesc ceva admirabil la sistemul britanic de încălzire și de instalații sanitare, am eșuat lamentabil. Îmi era frig tot timpul, mai puțin atunci când mă aflam sub presiunea dansului. Uram oferta parcimonioasă de apă caldă la băi, care mă silea să fac cea mai scurtă baie cu puțință ca să nu mor înghețată.

Iar Julian stătea mercur lipit de mine. Intimitatea era ceva de care nu auzise și pentru care nu avea nici urmă de respect. Chiar și când făceam baie, trebuia să fie acolo, așa că alergam să incui ușa și să-l las să bată.

Lasă-mă să intru! Știu ce faci, ce e cu toată secretomania asta?

Nu numai asta, dar voia să mi se strecoare în minte și să-mi cunoască tot trecutul, toate gândurile, tot ce am făcut vreodată.

– Așadar, mama ta și tatăl tău au fost uciși într-un accident de mașină, și apoi ce s-a întâmplat? mă întreba el, ținându-mă într-o îmbrățișare de fier.

De ce trebuia să mai audă o dată? Înghițeam în sec. Inventasem deja o poveste credibilă despre autoritățile care voiau să ne trimită la orfelinat, așa că eu, Chris și Carrie a trebuit să fugim.

– Aveam câțiva bani economisiți, știi tu, de la aniversări, de la Crăciun și alte ocazii. Am prins un autobuz care să ne ducă în Florida, dar lui Carrie îi era rău și vomita, iar doamna aceasta negresă imensă a venit și ne-a dus la „doctorul fiul ei”. Bănuiesc că lui i-a părut rău pentru noi; ne-a primit la el... și asta e toată povestea.

– Asta e toată povestea, a repetat el încet. E al dracului de mult ceea ce nu-mi spui! Cu toate că pot să ghicesc singur

restul. A văzut un trofeu într-o fată tânără și frumoasă, și de-aia a fost atât de al dracului de generos. Cathy – cât de intimă ai fost cu el?

- Îl iubeam și aveam de gând să mă căsătoresc cu el.

- Și de ce n-ai făcut-o? a strigat el. De ce mi-ai spus mie da până la urmă?

Tactul și dibăcia nu s-au numărat niciodată printre virtuțile mele. M-am encervat pentru că mă silea să explic când cu nu voiam să dau explicații.

- Te-ai ținut de capul meu tot timpul! m-am repezit la el. M-ai făcut să cred că pot învăța să te iubesc – dar nu cred că pot! Am făcut o greșeală, Julian! O greșeală oribilă!

- Să nu mai spui niciodată așa ceva, m-auzi?

Julian suspina ca și cum îl rănisem groaznic, și mi-a amintit de Chris. Nu puteam să trec prin viață distrugându-i pe toți cei pe care-i întâlneam, așa că furia mi s-a risipit și l-am lăsat să mă ia în brațe. Capul lui întunecat s-a aplecat ca să mă poată săruta pe gât.

- Cathy, te iubesc atât de mult! Mai mult decât mi-am dorit să iubesc vreodată o femeie. Nu am avut niciodată pe nimeni care să mă iubească pentru ceea ce sunt. Mulțumesc că încerci să mă iubești, chiar dacă spui că nu mă iubești.

M-a durut să-i aud tremurul din voce. Părea un băiețel care implora să se întâmple imposibilul, și poate că-i făceam o nedreptate. M-am întors și i-am cuprins gâtul cu brațele.

- Vreau să te iubesc, Jule. M-am căsătorit cu tine și am făcut un angajament, așa că am să încerc să devin o soție cât se poate de bună. Dar nu mă săcăi! Nu-mi mai da ordine – lasă iubirea să vină pe măsură ce te cunosc mai bine. Ești aproape un străin pentru mine, chiar dacă ne cunoaștem de trei ani.

A tresărit, de parcă l-aș fi cunoscut cu adevărat, iar dragostea chiar ar fi fost, într-adevăr, imposibilă. Se îndoia atât de mult de sine însuși. O, Doamne, ce făcusem? Ce fel de persoană eram dacă putusem să fug de un bărbat onest, sincer, onorabil și să sar cu capul înainte în brațele cuiva pe care-l suspectam că ar fi o brută?

Mămica avea un fel de a acționa impulsiv și de a regreta când era prea târziu. Eu *nu eram* ca ea în interior, nu puteam fi! Aveam prea multe talente, ca să fiu la fel cu o persoană care nu avea nici unul... nici unul în afară de a face fiecare bărbat să se îndrăgostească de ea, iar asta nu era inteligență. Nu, voiam să fiu cum era Chris... și apoi am început să mă zbat, prinsă ca întotdeauna, în nisipurile mișcătoare a ceea ce a făcut ea. Totul era din vina ei, chiar și căsătoria mea cu Julian!

- Cathy, va trebui să înveți să treci peste o grămadă de defecte, mi-a spus Julian. Să nu mă pui pe un pedestal, să nu te aștepți la perfecțiune. Am picioare de lut, după cum știi deja iar dacă încerci să mă transformi în Făt-Frumosul pe care credea că ți-l dorești... ai să dai greș. Tot pe un pedestal îl ai și pe doctorul ăla al tău; cred că s-ar putea să fii genul care să-i pună pe toți bărbații pe care-i iubește atât de sus încât nu au altă șansă decât să se prăvălească la pământ. Doar iubește-mă și încearcă să nu vezi ceea ce nu-ți place.

Nu mă pricepeam să trec peste defecte. Le văzusem întotdeauna pe acelea ale mamei, când Chris nu le observa niciodată. Întorceam întotdeauna repede moneda cea mai strălucitoare și o căutam pe cea fără lustru. Ciudat. Slăbiciunile caracterului lui Paul mi se păruseră a fi doar vina Juliei, până când a venit Amanda cu povestea ei de groază. Un alt motiv să o urăsc pe mămica, pentru că m-a făcut să mă îndoiesc de instinctele mele.

Mult timp după ce Julian s-a întors în pat, am rămas la fereastră și m-am contemplat, cu ochii fixați asupra șuvoaielor de gheață care loveau în geam. Vremea nu făcea decât să-ți spună ceea ce mă aștepta în continuare. Primăvara rămăseseră în urmă, în grădină, cu Paul... și o făcusem cu mâna mea. Nu trebuia să o cred pe Amanda. Doamne ajută-mă dacă s-a dovedit că sunt ca fel ca mămica și în interior, așa cum eram în exterior!

Săptămânile noastre la Londra au fost aglomerate, entuziasmante și epuizante - dar îmi era groază de clipa când avea să ne întoarcem la New York. Cât puteam să mai amân să-i spun

lui Paul? Nu o eternitate. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să aflu.

Cu puțin timp înainte de prima zi a primăverii, am zburat la Clairmont și am luat un taxi până acasă la Paul. Era locul izbăvirii noastre, și părea că nimic nu se schimbase acolo. Doar eu mă schimbasem, pentru că veneam să distrug un bărbat care nu avea nevoie să fie rănit din nou.

M-am uitat la tufișurile frumos tăiate în formă de conuri și sfere și la arborii de glicină care înflorau; azaleele se ridicau colorate din toate direcțiile, iar imensele magnolii erau gata să înflorească, și pe deasupra acestui imens smarald se întindea, suspendat, cenușiul plantelor agățătoare, încețoșate, ca să creeze fundii de dantelă vie. Am oftat. Dacă există în amurg ceva mai frumos și într-o câtva romantic, mistic într-un fel trist, decât un stejar încărcat de plante agățătoare, care aveau să ajungă în final să-și ucidă gazda, eu nu văzusem până atunci. Iubire care se agață și ucide.

M-am gândit să-l iau pe Julian cu mine înăuntru și să-i dăm apoi veștile lui Paul, dar nu am putut.

- Te-ar deranja să aștepți pe verandă până când îi spun lui Paul? am întrebat eu. Dintr-un motiv sau altul, a încuviințat din cap. Mă așteptasem la o ceartă. Agreabil, de data asta, s-a așezat în balansoarul din răchită albă, același pe care șezuse Paul când l-am găsit atunci, pentru prima oară, dormind în după-amiaza aceea de duminică, după ce ne-am dat jos din autobuz. Pe atunci avea patruzeci de ani. Acum avea patruzeci și trei.

Tremurând un pic, m-am dus singură să deschid ușa de la intrare cu propria mea cheie. Aș fi putut să telefonez sau să trimit o telegramă. Dar trebuia să-i văd fața și să-l privesc în ochi, și să încerc să-i citesc gândurile. Trebuia să știu dacă i-am rănit cu adevărat inima sau numai mândria și orgoliul.

Nu m-a auzit nimeni deschizând ușa. Nu mi-a auzit nimeni pașii pe parchetul masiv din hol. Paul era întins pe fotoliul lui favorit, din fața televizorului color și a șemineului, dormind. Avea picioarele lungi întinse pe sofaua asortată, cu gleznele

încrucișate și fără pantofi. Carrie ședea picior peste picior pe podea, lângă fotoliul lui, simțind ca întotdeauna nevoia să stea lângă cineva care o iubea. Era cufundată în joaca ei cu micuțele păpuși din porțelan. Purta un pulover alb, cu o bandă mov la gât și la manșete, iar pe deasupra, puloverul ei roșu reiat. Arăta ca o păpușică drăgălașă.

Mi-am îndreptat din nou privirea asupra lui Paul. În somnul lui ușor, avea expresia cuiva care așteaptă ceva cu nerăbdare. Până și picioarele i se mișcau des, iar degetele de la mâini i se strângeau în pumni, apoi se desfăceau. Avea capul lăsat pe spate, sprijinit de spătarul înalt al fotoliului, dar și acesta se tot mișca dintr-o parte în alta... visând, m-am gândit eu, poate la mine. Apoi și-a întors fața în direcția mea. Mi-a simțit oare prezența prin somn? Încet, încet, i s-au desfăcut pleoapele. A căscat și a ridicat o mână să-și acopere gura... apoi s-a uitat zăpăcit la mine. De parcă aș fost o stafie.

- Catherine, a murmurat el, tu ești?

Carrie i-a auzit întrebarea, a sărit în sus și a venit în goană spre mine, strigându-mi numele, iar eu am prins-o și am legănat-o în aer. I-am depus pe fețișoară vreo douăsprezece sărutări și am strâns-o atât de tare, încât a strigat: „Au, mă doare”. Era atât de drăguță, atât de vioaie și de bine hrănită.

- O, Cathy, de ce ai fost plecată *atât de mult timp*? Am așteptat în fiecare zi să vii acasă, și tu n-ai venit. Facem planuri pentru nuntă, dar tu nu vii, și atunci doctorul Paul spune că trebuie să așteptăm. De ce ai trimis doar cărți poștale? Nu ai avut timp să scrii scrisori lungi? Chris a spus că trebuie să fii îngrozitor de ocupată. Se smulsese din brațele mele și se așezase din nou pe podea, lângă fotoliul lui Paul, privindu-mă plină de reproș. Cathy... ne-ai uitat pe toți, nu-i așa? Nu te interesează decât baletul. N-ai nevoie de familie când dansezi.

- Ba am nevoie de familie, Carrie, i-am răspuns absentă, cu ochii fixați asupra lui Paul, încercând să-mi dau seama ce gândea el.

Paul s-a ridicat și a venit spre mine, privindu-mă în ochi. Ne-am îmbrățișat, iar Carrie a rămas tăcută pe podea, uitându-se

la noi, de parcă ar fi studiat modul în care trebuie să se poarte o femeie cu bărbatul pe care-l iubește. Buzele lui abia dacă mi le-au atins pe ale mele. Și, totuși, atingerea lui mi-a dat fiori pe care atingerea lui Julian nu mi-i dădea niciodată.

- Arăți diferit, mi-a spus el încet, calm. Ai slăbit. Și pari obosită. De ce nu ai telefonat sau telegrafiat să mă anunți că ești pe drum? Te-aș fi așteptat la aeroport.

- Și tu ai mai slăbit, am spus eu într-o șoaptă răgușită.

Faptul că pierduse în greutate îl prindea mult mai bine pe el decât pe mine. Mustața părea mai întunecată, mai deasă. I-am atins-o timid, cu dor, știind că nu mai era a mea să o ating - și și-o lăsase doar ca să-mi facă mie pe plac.

- M-a durut când ai încetat să-mi mai scrii în fiecare zi. Te-ai oprit când programul tău a devenit prea încărcat?

- Ceva de genul ăsta. E obositor să dansezi în fiecare zi și să încerci în același timp să vezi cât mai multe lucruri... Am fost atât de ocupată, n-am avut niciodată destul timp.

- Mi-am făcut abonament la *Variety*.

- O, a fost tot ce-am putut spune, rugându-mă ca nu cumva să fi scris ceva despre căsătoria mea cu Julian. M-am autointitulat drept tăietorul tău oficial de articole din ziare, cu toate că și Chris ține un album. De câte ori vine acasă, comparăm articolele decupate; dacă unul din noi îl are pe vreunul pe care celălalt nu-l are, facem fotocopii. S-a oprit ca uluit de expresia mea, de purtarea mea, de ceva. Sunt cronici extraordinare toate, Cathy, de ce pari atât de... lipsită de emoție?

- Sunt obosită, cum ai spus și tu. Am lăsat capul în jos, neștiind ce să spun sau cum să-l privesc în ochi. Și tu ce-ai mai făcut?

- Catherine, s-a întâmplat ceva? Te porți ciudat.

Carrie se holba la mine... de parcă Paul ar fi exprimat și gândurile ei. Mi-am aruncat ochii prin încăperea largă, plină cu toate frumusețile pe care le colecționase Paul. Razele soarelui trecând prin draperiile de culoarea fildeșului străluceau deasupra miniaturilor de pe etajera lui înaltă cu rafturi din sticlă, cu oglinda aurită în spate, și luminate și de sus, și de jos.

Cât e de ușor să te ascunzi privind în jur, prefăcându-te că totul e în regulă, când totul era cât se poate de greșit!

- Catherine, vorbește cu mine! a strigat Paul. S-a întâmplat ceva?

M-am așezat, simțindu-mi genunchii înmuiați și un nod în gât. De ce nu sunt în stare niciodată să fac ceea ce trebuie? Cum putea să mă fi mințit, să mă fi înșelat, când știa cât eram de sătulă de minciună și de înșelătorie? Și cum putea încă să pară atât de demn de încredere?

- Chris când vine acasă?

- Vineri, pentru vacanța de Paște. M-a privit lung și gânditor, de parcă i s-ar fi părut ciudat, de vreme ce eu și Chris țineam legătura în mod constant. Apoi mai trebuia să o salut și pe Henny și s-o sărut... și nu am mai putut amâna... cu toate că am găsit o cale. Paul, l-am adus pe Julian cu mine. E afară, pe verandă, așteaptă. E în regulă?

S-a uitat cât se poate de ciudat la mine, apoi a încuviințat din cap.

- Sigur că da. Invită-l înăuntru. Apoi s-a întors spre Henny. Mai pune două scaune, Henny.

Julian a intrat și, așa cum îl prevenisem, nu a scos o vorbă ca să dea cuiva de veste că eram căsătoriți. Amândoi ne scose-scrăm verighetelile și le aveam în buzunar. A fost cea mai ciudată masă tăcută, și chiar când eu și Julian am început să împărțim cadourile, tensiunea a crescut, iar Carrie abia dacă a aruncat o privire la brățara cu rubine și ametiste, chiar dacă Henny a afișat un zâmbet larg când și-a pus la mână brățara din aur masiv.

- Mulțumesc pentru încântătoarea figurină a ta, Cathy, mi-a spus Paul, așezând-o cu băgare de seamă pe cea mai apropiată măsuță. Julian, ești amabil să ne scuzi puțin pe mine și pe Cathy? Vreau să discut ceva în particular cu ea. A spus-o pe tonul unui doctor care solicită o întrevvedere între patru ochi cu ruda responsabilă a unui pacient extrem de grav bolnav.

Julian a dat aprobator din cap și i-a zâmbit lui Carrie. Ea s-a uitat în treacăt la el.

- Mă duc la culcare, a spus Carrie pe un ton sfidător. Noapte bună, domnule Marquet! Nu știu de ce a trebuit s-o ajutați pe Cathy să-mi cumpere brățara aceea, dar vă mulțumesc oricum.

Julian a rămas în camera de zi să se uite la televizor, în timp ce eu și Paul am plecat la o plimbare prin grădinile lui magnifice. Pomii fructiferi erau deja în floare, iar trandafirii cățărători roșii, roz și albi se vedeau extraordinar peste arcadele albe.

- Ce e în neregulă, Catherine? m-a întrebat Paul. Vii acasă la mine și aduci un alt bărbat, așa că, poate, nu trebuie, de fapt, să explici nimic. Pot să ghicesc.

Am întins repede mâna ca să o apuc pe a lui.

Oprește-te! Nu mai spune nimic! Șovăielnic și foarte încet, am început să-i povestesc despre vizita surorii lui. I-am spus că știam că Julia încă trăiește și că, deși puteam să-i înțeleg motivația, ar fi trebuit să-mi spună adevărul. De ce m-ai lăsat să cred că a murit, Paul? M-ai crezut așa copil, încât să nu suport să aud asta? Aș fi înțeles dacă mi-ai fi spus. Te-am iubit, să nu te îndoiești nici o clipă de asta. Nu m-am dăruit ție pentru că am crezut că-ți datorez ceva. M-am dăruit pentru că am vrut să mă dăruiesc, pentru că aveam nevoie disperată de tine. Știam prea bine că nu trebuie să mă aștept la căsătorie și eram suficient de fericită cu relația pe care o aveam. Aș fi fost amanta ta pe vecie - dar ar fi trebuit să-mi spui despre Julia! Ar fi trebuit să mă cunoști destul de bine cât să știi că sunt impulsivă, că acționez fără să mă gândesc când sunt rănită - și m-a durut teribil în noaptea aia în care a venit Amanda și mi-a spus că soția ta trăiește.

- Minciuni! am strigat eu. O, cât urăsc mincinoșii! Tu, dintre toți oamenii, să mă minți! În afară de Chris, nu exista nimeni în care să am mai multă încredere!

Se oprise din mers, și eu la fel. În jurul nostru, nudurile din marmură păreau că își bat joc de noi. Că râd de dragostea care o apucase pe căi greșite. Pentru că acum eram ca ele, înghețați și reci.

- Amanda, a spus el, rostogolind silabele ca și cum erau ceva amar, care trebuia scuipat. Amanda și jumătățile ei de adevăruri.

Mă întrebi de ce – de ce nu m-ai întrebat *de ce* înainte să zbori la Londra? De ce nu mi-ai dat șansa să mă apăr?

– Cum poți apăra o minciună? am replicat cu răutate, dorind să sufere la fel de mult cât suferisem eu în noaptea aceea, când Amanda a ieșit în goană din teatru.

S-a îndepărtat și s-a sprijinit de stejarul cel mai bătrân, scoțând un pachet de țigări din buzunar.

– Paul, îmi pare rău, spune-mi acum care ar fi fost apărarea ta.

A tras încet din țigară și a dat afară fumul. Acesta a venit spre mine și s-a răsucit în jurul capului meu, al gâtului meu, al trupului meu, alungând mirosul trandafirilor.

– Amintește-ți că atunci când ai venit, a început el fără să se grăbească, crai atât de amărâtă din cauza pierderii lui Cory, ca să nu mai vorbesc de sentimentele pe care le aveai față de mama ta. Cum puteam să-ți spun eu propria poveste sordidă, când cunoscuseși deja atâta durere? Cum puteam să știu că tu și eu aveam să devenim iubiți? Pentru mine crai doar un copil frumos, în suferință, cu toate că mă înduioșai puternic – mereu m-ai înduioșat. Mă înduioșezi și acum, când stai acolo și mă privești acuzator. Cu toate că ai dreptate. *Ar fi trebuit să-ți spun.* A oftat din adâncul sufletului. Ți-am povestit despre ziua în care Scotty a împlinit trei ani și cum l-a luat Julia cu ea la râu, și l-a ținut sub apă până când a murit. Dar ce nu ți-am spus a fost faptul că ea a trăit... O echipă întregă de medici au muncit ore în șir, încercând să o scoată din comă, dar ea nu și-a mai revenit niciodată.

– Comă, am șoptit eu. Acum e vie și e încă în aceeași comă?

A zâmbit cu amărăciune, apoi s-a uitat în sus spre lună, care zâmbea și ea, sarcastic, așa mi se părea. A întors capul și privirile noastre s-au întâlnit.

– Da, Julia a continuat să trăiască, inima a continuat să-i bată, și, înainte să vii tu cu fratele tău și cu sora ta, mergeam să o vizitez zilnic într-o instituție privată. Stăteam așezat lângă patul ei, o țineam de mână și mă sileam să mă uit la fața ei numai piele și os și la trupul scheletic... Era cea mai bună metodă

pe care o aveam ca să mă torturez și să încerc să înlătur vinovăția pe care o simțeam. Vedeam cum părul ei se rădea pe zi ce trecea – pernelc, păturile, totul era plin de părul ei, în timp ce ea se ofilea chiar sub ochii mei. Era conectată la aparate care o ajutau să respire și avea un tub în braț, prin care era hrănită. Undele care indică activitatea creierului erau liniare, dar inima continua să-i bată. Din punct de vedere psihic era moartă, din punct de vedere fizic era vie. Dacă își revenea vrcodată din comă, nu avea să vorbească, să se miște sau măcar să fie în stare de procese cognitive. Ar fi fost o moartă vie la vârsta de douăzeci și șase de ani. Asta era vârsta ei când mi-a dus fiul la râu să-l țină sub apa puțin adâncă. Mi-era greu să cred că o femeie care-și iubea copilul putea să-l înec și să-i simtă zbaterca ca să trăiască... și, totuși, ea a făcut-o ca să se răzbune pe mine. S-a oprit, a scuturat scrumul țigării și și-a întors ochii adumbriți spre mine. Julia îmi amintește de mama ta... Amândouă au fost în stare de orice acțiune atunci când li s-a părut justificată.

Am oftat, a oftat și el, la fel și vântul și florile. Cred că și statuile acelea din marmură au oftat, cu toată lipsa lor de înțelegere a naturii umane.

– Paul, când ai văzut-o ultima oară pe Julia? Nu are absolut nici o șansă să-și revină complet?

Am început să plâng. El m-a luat în brațe și m-a sărutat pe creștet.

– Nu plânge pentru ea, frumoasa mea Catherine. Totul s-a terminat pentru Julia acum – și-a găsit, în sfârșit, pacea. În anul în care am devenit noi iubiți, a murit la mai puțin de o lună după ce am început relația. S-a stins ușor, pe tăcute. Îmi amintesc că te-ai uitat atunci la mine ca și cum simțeam că era ceva în neregulă. Nu faptul că aveam sentimente mai puține pentru tine m-a făcut să mă dau înapoi și să mă privesc pe mine însumi. Era un amestec de vinovăție dureroasă și suferință că o persoană atât de dulce și de încântătoare ca Julia, iubita mea din copilărie, trebuia să părăsească viața fără să fi trăit măcar o dată toate lucrurile frumoase, minunate, pe care le avea aceasta de oferit. Mi-a prins fața în palme și mi-a șters

lacrimile cu buzele lui iubitoare. Acum zâmbește și rostește cuvintele pe care ți le citesc în ochi, spune-mi că mă iubești. Când l-ai adus pe Julian cu tine acasă, m-am gândit că totul s-a terminat între noi, dar acum pot să-mi dau seama că nu se va termina niciodată. Mi-ai oferit tot ce ai mai bun în tine și știu că și atunci când vei fi la mii de kilometri, dansând cu bărbați mai tineri și mai frumoși... îmi vei rămâne fidelă, așa cum și eu îți voi rămâne fidel. Vom face lucrurile să meargă, pentru că doi oameni care sunt sinceri în iubirea lor pot doborî ori-când obstacolele, indiferent care ar fi acelea.

O... cum puteam să-i spun atunci?

- Julia e moartă? am întrebat tremurând, profund șocată, urându-mă și pe mine, și pe Amanda. Amanda m-a mințit... Știa că Julia e moartă și, totuși, a zburat până la New York, ca să-mi spună o minciună? Paul, ce fel de femeie e?

M-a strâns atât de tare că m-au durut coastele, dar m-am agățat la fel de repede de el, știind că era pentru ultima oară când puteam s-o fac. L-am sărutat sălbatic și pasional, știind că n-aveam să-i mai simt niciodată buzele pe ale mele. El a râs, jubilând, simțind toată dragostea și pasiunea pe care le simteam pentru el, și a spus cu o voce fericită, mai ușurată:

- Da, sora mea a știut când a murit Julia; a fost la înmormântarea ei. Totuși, nu a vorbit cu mine. Acum, te rog, nu mai plânge. Lasă-mă să-ți șterg lacrimile.

Și-a folosit batista să-mi atingă obraji și colțurile ochilor, apoi mi-a întins-o ca să-mi suflu nasul.

Mă purtasem ca un copil, ca un copil impulsiv și nerăbdător, așa cum mă prevenise Chris să nu fiu - și îl trădasem pe Paul, care avea încredere în mine.

- Tot n-o înțeleg pe Amanda, m-am văitat, continuând să amân momentul adevărului, căruia nu știam dacă-i puteam face față. El m-a ținut în brațe, m-a mângâiat pe spate, pe păr, în timp ce eu m-am agățat cu brațul de talia lui, privindu-l fix în ochi.

- Iubito, Catherine, de ce te uiți și te porți așa ciudat? a spus; vocea îi revenise la normal. Nimic din ce a spus sora mea nu

trebuie să ne împiedice să găsim bucuria vieții. Amanda vrea să mă facă să plec din Clairmont. Vrea să pună mâna pe această casă, ca să i-o poată lăsa fiului ei, așa că face tot ce-i stă-n puteri să-mi distrugă reputația. E foarte activă pe plan social și le umple prietenelor sale capul cu minciuni despre mine. Iar dacă au existat femei înainte ca Julia să-mi înecă fiul, a fost o lecție suficient de dură pentru mine ca să-mi schimb felul de a fi. Nu a mai fost nici o femeie până la tine! Am auzit chiar zvonuri împrăștiate de Amanda cum că te-am lăsat însărcinată și că procedura de chiuretare a fost, de fapt, un avort. Vezi ce poate să facă o femeie plină de ură – orice!

Acum era târziu, prea târziu. Mi-a spus din nou să nu mai plâng.

- Amanda, am spus eu anevoie, gata să mă pierd cu firea. Mi-a spus că procedura aia e același lucru cu un avort. Mi-a spus că ai păstrat embrionul, unul cu două capete. Am văzut chestia aia în cabinetul tău, într-o sticlă. Paul, cum ai putut să-l păstrezi? De ce nu l-ai îngropat? Un bebeluș monstruos! Nu e drept – nu e – de ce, de ce?

A scos un geamăt și și-a trecut mâna peste ochi, negând repede totul.

- Îmi vine s-o ucid pentru că ți-a spus una ca asta! O minciună, Catherine, totul este o minciună!

- Chiar a fost o minciună? Putea fi al meu, știi prea bine. Pentru numele lui Dumnezeu, Chris nu știe – nu m-a mințit și el, nu-i așa?

A negat cu virulență totul și a încercat să mă ia în brațe din nou, dar am sărit înapoi și am întins brațele ca să-l țin la distanță.

- Ai în cabinet o sticlă cu un asemena bebeluș în ea. Am văzut-o! Paul, cum ai putut? Tu, dintre toți oamenii, să păstrezi așa ceva!

- Nu, a spus el pe dată. Chestia aia mi-a fost dăruită cu ani în urmă, când eram la facultatea de medicină – o glumă, serios –, studenții la medicină fac tot felul de glume pe care le-ai considera sinistre; îți spun adevărul, Catherine, nu ai făcut

avort. Apoi s-a oprit brusc, întocmai ca și mine, iar gândurile au început să mi se deruleze cu repeziciune. Mă dădusem de gol! Am început să plâng. *Chris, Chris, a fost un copil, a fost un monstru, exact așa cum ne temeam că avea să fie.*

- Nu, a repetat Paul, nu e al tău, și chiar și dacă ar fi fost, nu schimbă cu nimic lucrurile pentru mine. Știu că tu și Chris vă iubiți unul pe celălalt într-un fel special. Am știut dintotdeauna și chiar înțeleg.

- O dată, am șoptit printre suspine, o singură dată, într-o noapte îngrozitoare.

- Îmi pare rău că a fost îngrozitoare.

Atunci m-am holbat la el, mirată că se putea uita la mine cu atâta blândețe și cu atât de mult respect, chiar știind tot adevărul.

- Paul, am întrebat cu voce tremurândă, timidă, a fost un păcat de neiertat?

- Nu... eu i-aș spune un act de iubire care poate fi înțeles. M-a luat în brațe, m-a sărutat, m-a mângâiat pe spate și a început să-mi povestască planurile lui pentru nuntă. ... Și Chris o să te încredințeze, iar Carric va fi domnișoara ta de onoare. Chris a ezitat și nu a vrut să mă privească în ochi atunci când am discutat cu el. Mi-a spus că nu te consideră suficient de matură încât să te descurci cu o căsătorie atât de complicată cum o să fie a noastră. Știu că nu-ți va fi ușor, și nici mie nu-mi va fi. Tu vei străbate lumea, dansând cu tineri frumoși. Totuși, abia aștept să te însoțesc în câteva dintre aceste turnee. Va fi fascinant și entuziasmant să fiu soțul prim-balerinei. Ba chiar aș putea să fiu doctorul companiei voastre. Cu siguranță că balerinii au uneori nevoie de doctor.

Totul în mine murise.

- Paul, am început cu o voce stinsă, nu pot să mă căsătoresc cu tine. Apoi am continuat, oarecum rupt de context. Știi ceva, n-a fost o prostie din partea mamei să ascundă certificatele noastre de naștere în căptușeala celor două valize? N-a făcut o treabă prea bună, și căptușeala s-a rupt și le-am găsit. Fără certificatul de naștere, n-aș fi putut să depun cerere pentru pașaport, și mi-a trebuit certificatul și ca să dovedesc că am vârsta

să solicit un certificat de căsătorie. Vezi tu, cu câteva zile înainte să plecăm la Londra, cu și Julian ne-am făcut testele de sânge, iar ceremonia căsătoriei noastre a fost una foarte simplă, în prezența lui madame Zolta și a celorlalți balerini din companie, și chiar când mi-am rostit jurămintele și i-am jurat credință lui Julian... mă gândeam la tine și la Chris, și mă uram, și știam că nu fac bine ce fac.

Paul nu a spus nimic. S-a dat înapoi și s-a împiedicat, căzând peste o statuie din marmură. Câteva momente a stat acolo, apoi capul i-a căzut pe brațe și și-a ascuns fața.

Eu stăteam în picioare. El, jos. S-a pierdut undeva, în timp ce eu așteptam să se întoarcă și să urle la mine. Dar, când i s-a auzit vocea, a fost duioasă ca o șoaptă.

- Vino și stai lângă mine un pic. Ține-mă de mână.

Am făcut întocmai cum mi-a cerut și l-am luat de mână, în timp ce ne uitam amândoi fix la cerul plin de diamante și de nori întunecați.

- N-am să mai pot asculta niciodată genul tău de muzică fără să mă gândesc la tine...

- Paul! Îmi pare rău! Îmi doresc din tot sufletul să-mi fi ascultat instinctul care-mi spunea că Amanda minte. Dar acolo unde eram se auzea muzica, iar tu erai departe, și Julian era acolo, implorându-mă, spunându-mi că mă iubește și că are nevoie de mine, și l-am crezut, și m-am convins pe mine însămi că tu nu mă iubești cu adevărat. Nu suport să trăiesc fără să am alături pe cineva care mă iubește.

- Sunt foarte fericit că te iubește, a spus el, apoi s-a ridicat și a pornit spre casă, cu pași prea mari și prea rapizi ca să-l pot prinde, chiar și dacă aș fi alergat. Nu mai spune nici un cuvânt! Lasă-mă-n pace, Catherine! Nu veni după mine! Ai făcut ceea ce trebuia să faci - să nu ai nici o îndoială în privința asta! Am fost un prostovan bătrân, care s-a jucat cu o tinerică, și nu tre-

Prea multe iubiri de pierdut

Surdă și impietrită ca oricare dintre statuile din marmură ale lui Paul, m-am așezat pe verandă și m-am uitat la cerul nopții, care se acoperea de nori negri de furtună. Julian a venit și s-a așezat lângă mine și am început să plâng încetisor în îmbrățișarea lui.

- De ce? m-a întrebat el. Mă iubești un pic, nu-i așa? Doctorul tău nu are cum să fie atât de rănit; a fost foarte amabil cu mine și mi-a spus să vin și să te alin. Atunci a ieșit Henry ca să-mi transmită cu gesturile ei făcute cu viteza luminii că doctorul-fiul ei împacheta ca să plece într-o excursie și că eu trebuia să rămân acolo. Ce-ți spune? m-a întrebat Julian enervat. La naiba, e ca și cum aș auzi pe cineva vorbind într-o limbă străină. Mă simt în plus.

- Stai aici și așteaptă! i-am ordonat, apoi am alergat într-un suflet în casă și am urcat scările din spate, intrând în camera lui Paul, care-și arunca hainele într-o valiză desfăcută pe pat.

- Ascultă! am strigat disperată, nu ai nici un motiv să pleci. Aici e casa ta. Am să plec eu. Am s-o iau pe Carrie cu mine, ca să nu mai fii nevoit să-mi vezi fața vreodată!

S-a întors și mi-a aruncat o privire lungă și plină de amărăciune, continuând să-și îndese cămășile în valiză.

- Cathy, mi-ai răpit soția pe care speram să o am, și acum vrei să-mi răpești și fiica. Carrie e ca sânge din sângele meu și nu s-ar potrivi cu stilul tău de viață. Las-o să stea cu mine și cu

Henny. Lasă-mi ceva ce pot considera ca fiind al meu. Mă întorc înainte de a pleca voi... și ar trebui să știi că tatăl lui Julian este foarte, foarte bolnav.

- Georges e bolnav?

- Da. Probabil că nu știi că are o boală renală de mai mulți ani și că face dializă de câteva luni bune. Nu cred că mai are mult de trăit. Nu este pacientul meu, dar trec pe la el ori de câte ori pot, mai mult sau mai puțin ca să aflu câte ceva despre tine și Julian. Acum, te rog să ieși afară, Cathy, și să nu mă silești să-ți spun lucruri pe care am să le regret.

Am plâns cu fața în jos pe pat până când Henny a venit în camera mea. Măinile ei negre, puternice, materne, m-au bătut pe spate. Ochii ei neguroși, de un căprui limpede vorbeau atunci când gura ei nu putea s-o facă. A comunicat cu mine prin gesturi și apoi a scos din buzunarul de la șorț o bucată de hârtie decupată din ziarul local. Un anunț al căsătoriei mele cu Julian!

- Henny, am plâns eu, ce-am să mă fac? Sunt măritată cu Julian și nu pot să cer divorțul; el depinde de mine, crede în mine!

Henny a ridicat din umerii ei lați, exprimând că oamenii sunt la fel de complicați pentru ea cum erau și pentru mine. Apoi mi-a făcut repede semn:

- Sora cea mare a creat mereu probleme mari. Ai rănit deja un bărbat, nu are rost să rănești doi. Doctorul, om bun, om puternic, va supraviețui dezamăgirii, dar tânărul dansator s-ar putea să nu. Șterge-ți lacrimile, nu mai plânge, zâmbește larg, du-te jos și ia-l de mână pe noul tău soț. Pentru că totul se rezolvă cât se poate mai bine. Ai să vezi.

Am făcut cum mi-a indicat Henny și m-am dus la Julian în camera de zi, unde i-am spus că tatăl lui era în spital și nu erau șanse să supraviețuiască. Fața lui palidă a devenit și mai albă. Și-a mușcat cu nervozitate buza de jos.

- E chiar atât de grav?

Credeam că Julian nu ținea prea mult la tatăl lui, așa că m-a surprins reacția lui. În clipa aceea, Paul a venit cu valiza în camera de zi și a rămas în bucată la spital cu mama.

Și nu uitați, casa mea are destule camere și nu există nici un motiv pentru care voi doi să vă gândiți să stați la un hotel. Stați aici cât doriți. Mă întorc în câteva zile.

A scos mașina din garaj ca să ne putem urca eu și Julian. Abia dacă am schimbat vreo vorbă pe drum până când ne-a lăsat în fața spitalului, iar eu am ezitat tristă pe scări, privindu-l pe Paul cum dispare în noapte.

Georges era într-o rezervă, iar madame Marisha se afla lângă el. Când l-am văzut pe Georges în pat, mi s-a tăiat răsufllarea. O! Să ajungi așa! Era atât de slab, că părea deja mort. Fața lui avea o paloare cenușie, și fiecare os al trupului său se înălțase în sus, străpungându-i pielea subțire. Madame M. era ghemuită lângă el, uitându-se în jos la fața lui numai piele și os, implorând din ochi, ordonându-i să reziste și să trăiască.

- Iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea, plângea ea ca un copil, nu te duce, nu mă lăsa singură. Avem încă atâtea de făcut, de trăit... Fiul nostru trebuie să devină faimos înainte de moartea ta... Rezistă, iubirea mea, rezistă.

Abia atunci a ridicat privirea madame Marisha și ne-a văzut, și s-a răstit cu vechea ei autoritate:

- *Ei bine, Julian. Ai venit, în sfârșit!* După toate telegramele pe care ți le-am trimis. Ce-ai făcut, le-ai rupt și ți-ai văzut de dans, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

M-am albit, foarte surprinsă, și m-am uitat de la el la madame.

- *Draga mea mamă, a spus el cu răceală, eram în turneu. Știi prea bine. Aveam angajamente și contracte, așa că eu și soția mea a trebuit să le respectăm.*

- *Brută fără suflet!* s-a repezit ea, apoi i-a făcut semn să se apropie. Acum spune-i ceva amabil și iubitor omului de pe pat. a șuierat ea în șoaptă, sau așa să mă ajute Dumnezeu dacă nu-ți vei dori să nu te fi născut vreodată!

Julian a făcut mari eforturi ca să se apropie de pat, atât de mari, încât i-am dat un ghiont, în timp ce mama lui hohotea într-un morman de șervețele roz.

- Salut, tată! a fost tot ce-a reușit să spună. Îmi pare rău că ești atât de bolnav.

S-a întors repede lângă mine și m-a ținut strâns lângă el. L-am simțit tremurând.

- Vezi, iubitul meu, scumpul meu, dragul meu, a rostit din nou madame Marisha, aplecându-se deasupra soțului ei și netezindu-i părul negru, jilav. Deschide-ți ochii scumpi și vezi cine a zburat mii de kilometri ca să fie lângă tine. Julian al tău și soția lui. Au zburat direct de la Londra când au aflat cât ești de bolnav. Deschide ochii, sufletul meu, să-l vezi din nou, să-i vezi împreună, o pereche atât de frumoasă de proaspăt însurâței - te rog, deschide ochii, te rog, privește-i!

De pe pat, epava aceea de om a întredeschis ochii negri, care s-au mișcat puțin, încercând să se concentreze asupra mea și a lui Julian. Eram lângă patul lui, dar nu părea să ne vadă. Madame s-a ridicat să ne împingă mai aproape, și atunci l-a ținut pe Julian acolo, ca să nu poată da înapoi. Georges a deschis ochii ceva mai mult și a zâmbit slab.

- Ah, Julian, a oștat el. Îți mulțumesc că ai venit. Am atâtea să-ți spun - lucruri pe care ar fi trebuit să ți le fi spus înainte... A ezitat, a bâiguit: ar fi trebuit... și apoi s-a întrerupt.

Am așteptat să continue - și am tot așteptat. L-am văzut ochii mari sticloși și goi și capul i-a rămas nemișcat. Madame a început să țipe! Un doctor și o asistentă au venit în fugă și ne-au dat afară, începând manevrele de resuscitare pentru Georges. Alcătuiam un grup demn de milă pe hol, în fața ușii lui, și nu după multă vreme, doctorul cu părul sur a ieșit să ne spună că îi pare rău, că se făcuse tot ce se putea face.

- E mai bine așa, a adăugat el. Moartea poate fi o camaradă bună pentru cei aflați în durere.

Mă întrebam cum de se ținea tare atât de mult...

M-am uitat fix la Julian, pentru că am fi putut veni mai de vreme. Dar Julian avea o privire goală și refuza să vorbească.

- Era tatăl tău! a țipat madame cu lacrimile șiroindu-i pe față. De două săptămâni suferă, așteptând să te vadă înainte de a se lăsa bătut ca să scape din iadul existenței!

Julian s-a răsucit pe călcăie, cu pielea lui palidă roșie de furie, și s-a repezit la mama lui.

- Madame mamă, ce mi-a dat tatăl meu, mai exact? Pentru el, nu am fost decât o extensie a lui. El nu a fost decât un instructor de dans pentru mine. Muncă, dans, nu mi-a spus niciodată altceva! Nu a discutat niciodată cu mine ce-mi doresc în afară de dans. Nu-l interesa ce altceva-mi doream, sau ce nevoi aveam în afară de dans. Voiam să mă iubească pentru ceea ce sunt; voiam să mă privească și ca pe fiul lui, nu doar ca pe un dansator. L-am iubit, am vrut să vadă că l-am iubit și să-mi spună că mă iubește și el, la rândul lui... dar n-a făcut-o niciodată! Oricât aș fi încercat să dansez perfect, nu mi-a făcut niciodată un compliment - pentru că nu am făcut niciodată ceva nici pe departe la fel de bine pe cât putea el să facă atunci când era de vârsta mea! Deci asta-i tot ce-am fost pentru el, cineva care să-i calce pe urme și să-i ducă numele mai departe! Dar să-l ia dracu', și pe tine la fel, am propriul meu nume, după lege. Julian Marquet, nu Georges Rosencoff, iar numele lui nu va dăinui ca să-mi fure faima pe care am obținut-o!

L-am ținut pe Julian în brațe în noaptea aceea, înțelegându-l așa cum nu o mai făcusem niciodată. Când a cedat și a început să plângă, am plâns împreună cu el, pentru un tată pe care susțineam că îl disprețuia, când, de fapt, îl iubea. Și m-am gândit la Georges și la cât era de trist că a încercat prea târziu să spună ceea ce ar fi trebuit să spună cu ani și ani în urmă.

Așa că veniserăm dintr-o lună de miere în care obținuserăm o oarecare faimă și publicitate și în care munciserăm din greu, multe, multe ore, doar ca să participăm la funeraliile unui tată care nu avea să trăiască să afle despre realizările fiului său. Toată gloria de la Londra părea acum înveșmântată în cețuri funerare.

Madame Marisha a întins brațele spre mine când s-a terminat ceremonia de la mormânt. M-a ținut în brațele ei subțiri, așa cum probabil că-l ținea odinioară pe Julian, și ne-am legănat înainte și înapoi într-un fel de transă hipnotică, plângând amândouă.

- Fii bună cu fiul meu, Catherine! suspina și fornăia ea. Ai răbdare cu el când se poartă nebunește. Nu a avut o viață prea ușoară, pentru că mare parte din ceea ce spune e adevărat. Mereu s-a simțit în competiție cu tatăl lui și niciodată nu i-a putut depăși abilitățile tatălui său. Acum am să-ți spun ceva. Julian al meu are pentru tine o dragoste aproape sacră. Crede că ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat în viață, și nu ai nici un defect în ochii lui. Dacă ai defecte, ascunde-le. Nu va înțelege. De o sută de ori s-a îndrăgostit și i-a trecut, în numai câteva luni. Se simte deznădăjduit de ani de zile din cauza ta. Așa că acum, că ți-e soț, oferă-i cu generozitate toată dragostea care i-a fost refuzată, pentru că eu nu sunt o femeie expansivă. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu, dar, cumva, nu am reușit niciodată să mă umilesc și să fac primul pas. Fă asta des, Catherine, ia-l de mână când se smulge de lângă tine și pleacă să stea bosumflat de unul singur. Înțelege de ce are toane și iubește-l de trei ori mai mult. Astfel, vei scoate ce are mai bun în el, pentru că are calități admirabile. Trebuie să le aibă, pentru că este fiul lui Georges.

M-a sărutat și mi-a spus adio pentru o vreme, și mi-a smuls jurământul că aveam să vin des în vizită cu Julian.

- Faceți-mi loc într-un colțisor al vieții voastre, a spus ea, cu o tristețe care i-a făcut figura prelungă și ochii goi.

Dar când i-am făgăduit și m-am întors, Julian se uita cu asprime la amândouă.

Chris a venit acasă în vacanța de Paște și l-a salutat pe Julian fără prea mare entuziasm. Am observat că Julian se uita cu răutate la el, cu niște ochi plini de suspiciune. Abia am rămas singuri, că a început să strige la mine:

- Te-ai măritat cu el? De ce n-ai putut să aștepti? Cum puteai să fii atât de intuitivă când eram închiși și atât de bătută în cap acum, că suntem în libertate? Am greșit când nu am vrut să te măriți cu Paul doar pentru că este mult mai în vârstă decât tine. Și recunosc, eram gelos și nu voiam să te măriți cu nimeni. Aveam un vis în care eram împreună... cândva. Mă rog,

știi ce vis aveam. Dar dacă trebuia să alegi între Paul și Julian, atunci ar fi trebuit să fie Paul! Este cel care ne-a primit în casa lui, ne-a hrănit și ne-a îmbrăcat, și ne-a dat tot ce avea mai bun. Nu-mi place de Julian. O să te distrugă.

A ezitat, întorcându-se cu spatele ca să nu-i pot vedea fața. Avea douăzeci și unu de ani și începea să capete forța virilă a unui bărbat. Vedeam în el atât de mult din tatăl nostru – și din mama. Și, când voiam, puteam să iau lucrurile și să le răsucesc ca să-mi convină, așa că m-am gândit că semăna mai mult cu mama în unele privințe decât cu tata. Am început să spun asta, și apoi m-am încurcat, pentru că nu puteam să spun asta. Nu semăna deloc cu mama!

Chris era puternic... ea era slabă. El era nobil, ea nu avea nici urmă de onoare.

– Chris, nu face să-mi fie mai greu decât îmi e deja. Hai să fim din nou prieteni. Julian e impulsiv și arogant și o mie de alte lucruri care mă enervează aparent, dar în interior e doar un băiețel.

– Dar nu-l iubești, mi-a spus el fără să se uite în ochii mei.

Eu și Julian urma să plecăm peste câteva ore. Am întrebat-o pe Carrie dacă i-ar plăcea să vină și să locuiască împreună cu noi la New York, dar îi pierdusem încrederea; o trădasem și pe ea de prea multe ori și mi-a dat de înțeles asta.

– Du-te înapoi la New York, Cathy, unde ninge tot timpul și te atacă tâlharii în parc și ucigașii la metrou – *dar lasă-mă pe mine aici!* Înainte îmi doream să fiu cu tine, *acum nu-mi mai pasă!* Te-ai dus și te-ai măritat cu Julian ăla cu ochi negri, când puteai să te căsătorești cu doctorul Paul și să fii mama mea adevărată. *Am să mă căsătoresc eu cu el!* Crezi că n-o să mă dorească pentru că sunt prea mică, dar o să mă dorească! Crezi că e prea bătrân pentru mine, dar n-am să fiu în stare să pun mâna pe altcineva, așa că o să-i pară rău și o să se însoare cu mine, și o să avem șase copii – *așteaptă și ai să vezi!*

– Carrie...

- Taci! Nu te vreau! Pleacă! Stai departe de noi! Dansează până crăpi! Eu și Chris nu te vrem! Nimeni din cei de aici nu te vrea!

Cuvintele acelea țipate m-au durut. Carrie a mea, strigând la mine să plec, când îi fuseseam ca o mamă aproape toată viața. Apoi m-am uitat la Chris, care stătea în picioare lângă trandafirii roz, cu umerii căzuți, iar în ochi, o, în ochii accia albaștri... privirea aceea avea să mă urmărească pentru totdeauna. Niciodată, niciodată nu avea să mă elibereze iubirea lui, nu avea să-mi permită să iubesc pe altcineva fără reținere atât timp cât el continua să mă iubească.

Cu numai o oră înainte să trebuiască să plecăm la aeroport, mașina lui Paul a tras pe alee. Mi-a zâmbit așa cum îmi zâmbea întotdeauna, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic între noi. I-a spus o poveste lui Julian despre faptul că fusese reținut la o convenție medicală și că îl întristase teribil vestea morții tatălui său. A dat mâna cu Chris, apoi l-a bătut pe spate, așa cum obișnuiesc adesea bărbatii să-și arate afecțiunea. A salutat-o pe Henny, a sărutat-o pe Carrie și i-a dat o cutiuță cu bomboane, și abia apoi s-a uitat și la mine.

- Bună, Cathy!

Asta mi-a spus atât de multe. Nu mai eram Catherine, o femeie pe care putea să o iubească, egala lui, redevenisem fiica lui.

- Și, Cathy, nu poți s-o iei pe Carrie cu tine la New York. Locul ei este lângă mine și lângă Henny, ca să-l poată vedea pe fratele ei din când în când, plus că nu mi-ar plăcea deloc să schimbe din nou școala.

- Nu te-aș părăsi pentru nimic în lume, i-a spus Carrie cu hotărâre.

Julian s-a dus sus să termine de împachetat, iar eu am îndrăznit să mă duc după Paul în grădină, în ciuda privirii pe care mi-a aruncat-o Chris ca să-mi interzică să fac asta. Stătea în genunchi, încă îmbrăcat într-un costum bun, și smulgea câteva buruieni pe care cineva le trecuse cu vederea. S-a ridicat

în grabă când mi-a auzit pașii și și-a șters urmele de iarbă de pe pantaloni, apoi a început să privească în gol, de parcă ultimul lucru pe care dorea să-l facă era să se uite la mine.

– Paul... astăzi ar fi fost ziua nunții noastre.

– Da? Uitasem.

– Nu uitaseși, am spus eu, dându-mă mai aproape. Prima zi a primăverii, un nou început, așa ai spus. Îmi pare atât de rău că am stricat totul. Am fost o proastă să o cred pe Amanda. Am fost de două ori mai proastă că nu am așteptat să vorbesc cu tine înainte să mă căsătoresc cu Julian.

– Haide să nu mai vorbim despre asta, a spus el cu un oftat puternic. S-a terminat acum, s-a dus. S-a apropiat de bunăvoie de mine cât să mă poată trage în brațele lui. Cathy, am plecat ca să fiu singur. Am avut nevoie de timp de gândire. Când ți-ai pierdut încrederea în mine, te-ai întors cu impulsivitate, dar pe bună dreptate, spre bărbatul care te iubește de câțiva ani. Orice neghiob care are ochi e în stare să vadă asta. Și, dacă poți să fii sinceră cu tine însăși, ești îndrăgostită de Julian de aproape la fel de mult timp cât a fost el îndrăgostit de tine. Cred că ai dat deoparte dragostea pentru el, fiindcă ai crezut că-mi ești datoare...

– Încetează să mai spui așa ceva! Te iubesc pe tine, nu pe el. Am să te iubesc toată viața!

– Ești confuză, Cathy... Mă vrei pe mine, îl vrei pe el, vrei siguranță, vrei aventură. Crezi că poți să ai totul, dar nu poți. Ți-am spus cu mult timp în urmă că aprilie nu e menit să fie împreună cu septembrie. Am făcut și am spus o grămadă de lucruri ca să ne convingem pe noi înșine că diferența de vârstă dintre noi nu contează, dar contează. Și nu e vorba doar de vârstă, ci și de spațiul care ne separă. Tu ai fi pe undeva, dansând, iar eu aș fi aici, înrădăcinat și legat, cu excepția câtorva săptămâni pe an. Sunt doctor mai întâi de toate, abia după aceea soț – mai devreme sau mai târziu ți-ai fi dat seama de asta și te-ai fi îndreptat spre Julian oricum. A zâmbit și, cu un sărut, mi-a șters cu dragoste lacrimile pe care trebuia mereu să le vărs, și mi-a spus că soarta își joacă întotdeauna corect

cărțile. Și o să ne mai vedem unul pe celălalt – nu e ca și cum am dispărut complet unul din viața altuia – și am amintirile mele despre cât de încântător și exaltant a fost totul între noi.

– Nu mă iubești! am strigat pe un ton acuzator. Nu m-ai iubit niciodată, altfel n-ai putea să iei lucrurile atât de ușor.

A chicotit încet și m-a strâns din nou în brațe, ca un tată.

– Dragă Catherine, balerina mea țâfnoasă, arțăgoasă, ce bărbat nu te-ar iubi? Cum ai învățat atât de multe despre dragoste stând închisă într-o cameră rece și întunecoasă din nord?

– Din cărți, i-am răspuns eu, dar nu toate lecțiile învățate erau din cărți.

Avea mâinile în părul meu și buzele aproape lipite de ale mele.

– N-am să uit niciodată cel mai frumos cadou de ziua mea primit vreodată. Îi simțeam răsuflarea caldă pe obraji. Acum, uite cum o să procedăm de acum încolo, a spus el cu fermitate. Tu și Julian o să vă întoarceți la New York și vei fi soția cea mai bună care poți fi. Voi doi o să faceți tot ce puteți să puneți lumea pe jar cu dansul vostru și trebuie să fii hotărâtă să nu privești niciodată înapoi cu regret și să mă uiți.

– Și tu? Cu tine cum rămâne?

A ridicat capul, trecându-și degetele prin mustață.

– Ai fi surprinsă cât de mult a făcut mustața asta pentru sex-appealul meu. Cred că n-o mai dau jos.

Am râs amândoi, un râs sănătos, neprefăcut. Am scos inelul cu diamantul de două carate pe care mi-l dăruise și am încercat să i-l dau înapoi.

– Nu! Vreau să păstrezi acest inel. Ține-l pentru amanet, pentru când o să ai nevoie de ceva bani gheață.

Eu și Julian am zburat înapoi la New York și am căutat săptămâni întregi până să ne găsim apartamentul perfect și confortabil. El își dorea ceva mult mai elegant, dar nu câștigam suficient pentru apartamentul luxos care credea că ni se cuvine.

– Totuși, mai devreme sau mai târziu am să am grijă să locuim în genul ăsta de loc, lângă Central Park, în camere pline cu flori adevărate.

- Nu avem timp să creștem plante și flori adevărate, i-am spus cu, trecută prin experiența de a încerca să țin plantele și florile vii și sănătoase. Iar când mergem în vizită la Carrie, putem să ne bucurăm de grădinile lui Paul.

- Nu-mi place doctorul ăla al tău.

- Nu este doctorul *meu*! Am simțit un spasm, o teamă, fără nici un motiv. De ce nu-ți place de Paul? Toată lumea îl place destul de mult.

- Mda, știu, mi-a răspuns scurt, oprindu-se cu furculița ridicată la jumătatea distanței dintre farfurie și gură. S-a uitat cu multă seriozitate la mine. Asta-i problema, draga mea soție, cred că îți place prea mult de el, chiar și acum. Mai mult chiar, nu mă dau în vânt nici după fratele tău. Sora ta e în regulă. Poți să-i spui să vină încoace în vizită din când în când - dar să nu uiți niciodată, nici măcar pentru o clipă, că eu sunt cel mai important în viața ta. Nici Chris, nici Carrie și, cel mai important, nici doctorul ăla cu care ai fost logodită. Nu sunt nici orb, nici prost, Cathy. Am văzut cum se uită la tine și, cu toate că nu știu cât de departe ai mers cu el înainte, ai face bine s-o lași moartă acum!

Mi-am plecat capul, cuprinsă de panică. Fratele meu și sora mea erau extensii ale mele! Aveam nevoie de ei în viața mea, nu doar din când în când. Ce făcusem? Am avut presimțirea orbitoare că avea să-mi fie paznic iubitor, temnicer, și că aveam să fiu întemnițată alături de el așa cum fusesem în camera încuiată de la conacul Foxworth! Numai că de data asta aveam voie să vin și să plec atât cât îmi permitea lanțul invizibil.

- Te iubesc ca un nebun! mi-a spus el, terminându-și mâncarea. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Te vreau alături de mine tot timpul, nu vreau să te scap *niciodată* din ochi. Am nevoie de tine să mă ții pe linia de plutire. Beau prea mult uneori și atunci devin rău, foarte rău, Cathy. Vreau să mă transformi în ceea ce crezi că sunt atunci când sunt pe scenă. Nu vreau să te rănesc.

M-a emoționat atunci, pentru că știam că suferise groaznic, la fel de mult cum suferisem și eu, și că fusese atât de dezamăgit

de tatăl lui pe cât fusesem eu de mama mea. Și avea nevoie de mine. Poate că Paul avea dreptate. Soarta se folosisse de Amanda ca să joace cărțile potrivite în așa fel încât eu și Julian să fim învingători, nu ratați. Tinerețea era atrasă de tinerețe, iar el era tânăr, frumos, un balerin talentat – și încântător atunci când voia să fie. Avea o latură crudă, întunecată, știam asta. Avusem de-a face cu ea... dar puteam să-l imblânzesc. Nu aveam să-l las să-mi fie conducător și judecător, superior și stăpân. Aveam să facem totul pe din două, să fim egali și, în cele din urmă, într-o dimineață însorită și strălucitoare, aveam să mă trezesc și să-i văd fața oacheșă, nebărbierită și să știu că îl iubesc. Să știu că îl iubesc mai mult decât iubisem vreodată pe cineva.

PARTEA A TREIA

Visuri împlinite

În timp ce eu și Julian munceam ca sclavii ca să ajungem în vârful lumii baletului, Chris trecea ca vântul prin colegiu, iar în al patrulea an a intrat într-un program accelerat de studiu pentru studenții la medicină, absolvind ultimul an de colegiu și începând, în același timp, primul an la facultatea de medicină.

A zburat la New York și mi-a explicat totul în timp ce ne plimbam prin Central Park, ținându-ne de mână. Era primăvară, și păsărelele ciripeau și își adunau cu voioșie crenguțele necesare pentru a-și face cuiburi.

– Chris, Julian nu știe că ești aici și aș prefera ca nici să nu afle. E groaznic de gelos și pe tine, și pe Paul. Te-ai simți jignit dacă nu te-aș invita la cină?

– Da, mi-a răspuns cu încăpățănare. Am venit să o vizitez pe sora mea și asta am să fac. Și nu pe furie. Poți să-i spui că am venit să o văd pe Yolanda. În plus, nu rămân aici decât în weekend.

Julian era obsedat de posesiv cu mine. Era ca un copil singur la părinți, care avea nevoie să fie răsfățat constant, și nu mă deranja asta, exceptând momentele când încerca să mă țină departe de familia mea.

– În regulă. Acum e la repetiții și crede că eu sunt acasă și fac curat înainte să mă duc și eu după-amiază. Dar stai departe de Yolanda, Chris. E doar o pacoste. Tot ce face cu orice bărbat e subiect de bârfă pentru clasă chiar a doua zi.

Mi-a aruncat o privire ciudată.

– Cathy, nu dau doi bani pe Yolanda. A fost doar o scuză ca să te pot vedea pe tine. Știu că soțul tău mă urăște.

– Nu aș spune ură... nu chiar.

– Bine, spune-i gelozie, dar, orice-ar fi, n-o să mă țină departe de tine. Tonul și privirea i-au devenit mai serioase. Cathy, pare că tu și Julian sunteți mereu pe punctul să dați lovitura și apoi se întâmplă ceva și nu ajungeți niciodată vedete, așa cum ar trebui să fiți. Despre ce-i vorba?

Am ridicat din umeri. Nu știam despre ce era vorba. Credeam că eu și Julian suntem la fel de dedicați dansului ca toți ceilalți, sau chiar mai mult, și, totuși, Chris avea dreptate... montam un spectacol extraordinar și primeam cronici entuziaste, apoi cădeam din nou. Poate că madame Zolta nu voia să ajungem supervedete, ca nu cumva să părăsim compania ei și să ne alăturăm alteia.

– Ce face Paul? am întrebat când ne-am așezat pe o bancă de pe care razele soarelui încercau să alunge umbra.

Chris mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

– Paul e Paul... nu se schimbă niciodată. Carrie îl adoră: el o adoră pe ea. Mă tratează ca pe un frate mai tânăr, de care e foarte mândru. Și, sincer, Cathy, nu cred că m-aș fi descurcat atât de bine dacă nu l-aș fi avut pe el să mă îndrume.

– Nu și-a găsit nici o altă iubită? am întrebat cu o voce gătu-ită. Nu credeam complet în scrisorile lui Paul, în care spunea că nu îl interesau femeile.

– Cathy, mi-a spus Chris, punându-mi tandru un deget sub bărbie ca să-mi ridice fața spre el, cum ar putea Paul să găsească pe cineva care să rivalizeze cu tine?

Mi-a venit să plâng din pricina expresiei de pe chipul lui. Trecutul nu avea să mă elibereze niciodată?

Abia l-a văzut Julian pe Chris, că au și sărit unul la celălalt.

– Nu vreau să dormi sub acoperișul meu, s-a repezit Julian la el. Nu-mi placi și nu mi-ai plăcut niciodată, și nici n-o să-mi

placi vreodată - așa că ieși dracului afară de aici și uită că ai o soră!

Chris a plecat să stea într-un hotel și ne-am mai întâlnit pe furiș o dată sau de două ori, înainte ca el să se întoarcă la școală.

M-am întors posomorâtă la orele cu Julian, apoi la repetițiile de după-amiază și la spectacolele de seară. Uneori aveam roluri principale, alteori doar unele minore și, uneori, drept pedeapsă pentru vrcun comentariu sarcastic al lui Julian la adresa lui madame Zolta, eram amândoi obligați să dansăm în corpul de ansamblu. Chris nu a mai venit în vizită la New York vreme de trei ani.

Când Carrie avea cincisprezece ani, a venit să-și petreacă prima vară cu noi la New York. Șovăind și părând speriată de zborul lung pe care-l făcuse singură, mergea încetișor prin mulțimea gălăgioasă și agitată de la terminalul aeroportului. Julian a zărit-o primul și a alergat înainte să o prindă în brațe.

- Salutare, superbă cumnățică! a întâmpinat-o el, sărutând-o cu toată inima pe obraz. Vai, cât de tare începi să semeni cu Cathy - nici n-o să știi când n-am să-mi mai dau seama de diferență -, așa că ai grijă! Ești absolut sigură că nu te interesează viața de balerină?

Ea era fericită și se simțea în siguranță datorită plăcerii lui de a o revedea și i-a răspuns repede, aruncându-și brațele de gâtul lui. În cei trei ani de când ne căsătoriserăm cu și Julian, învățase să-l iubească pentru ceea ce părea a fi.

- Să nu îndrăznești să-mi mai spui Tinker Bell, i-a spus ea râzând.

Era gluma noastră veche, pentru că Julian spunea despre Carrie că avea dimensiunea ideală să interpreteze o zână - și îi tot spunea că nu era prea târziu să devină dansatoare. Dacă oricine altcineva i-ar fi sugerat măcar asta, s-ar fi simțit profund ofensată, dar pentru Julian, pe care-l admira din toată inima, ar fi fost o zână doar plutind și fluturând din brațe. Știa

că îi spunea zână ca un compliment și nu ca o critică adusă staturii ei miciuțe.

Apoi a venit rândul meu să o iau în brațe pe Carrie. O iubeam atât de mult, că mă simțeam copleșită de forța care trecea prin mine și care mă făcea să simt că țin în brațe un copil născut din carnea mea. Deși nu se întâmpla niciodată să mă pot uita la Carrie fără să simt dorul de Cory, care ar fi trebuit să fie lângă ea. Mă întrebam, dacă ar fi trăit, ar fi avut și el doar un metru și patruzeci de centimetri în înălțime? Eu și Carrie am plâns și am râs, ne-am împărtășit noutățile și apoi mi-a șoptit, ca să n-o audă Julian:

– Nu mai port bustieră. Acum am un sutien *adevărat*.

– Știu, i-am șoptit și eu. Primul lucru pe care l-am observat a fost pieptul tău.

– Pe bune? Părea încântată. Se văd? Nu credeam că se văd atât de tare.

– Bineînțeles că se văd, i-a spus Julian, care n-ar fi trebuit să se strecoare atât de aproape încât să poată trage cu urechea la confidențele dintre surori. E primul loc spre care se îndreaptă ochii mei imediat ce trec de o figură fabuloasă. Carrie, tu-ți dai seama că ai o figură fabuloasă? Aș putea s-o dau afară pe nevastă-mea și să mă însor cu tine.

Era un comentariu care nu-mi convenea deloc. Avuseserăm o sumedenie de certuri pentru că-i plăceau prea mult fetele foarte tinere. Totuși, eram hotărâtă să nu las nimic să strice vacanța lui Carrie la New York, prima oară când venea singură, iar eu și Julian alcătuiserăm un program ca să-i putem arăta totul. Cel puțin exista un membru al familiei mele pe care-l accepta și Julian.

Lunile au zburat pe lângă noi, iar primăvara pe care o așteptasem atât a venit din nou.

Eu și Julian eram la Barcelona, bucurându-ne de prima noastră vacanță adevărată de când ne căsătoriserăm. După cinci ani și trei luni de căsnicie, tot mai erau momente când

Julian mi se părea un străin. Madame Zolta ne sugerase vacanța, gândindu-se că era o idee inspirată să vizităm Spania, ca să putem studia stilul de dans numit flamenco. Mergeam dintr-un oraș în altul cu o mașină închiriată și ne plăcea la nebunie zona rurală. Ne plăceau cinele târzii din noapte, după-amiezele somnoroase în care ne făceam siesta întinși pe malurile stâncoase ale Coastei de Azur – dar, mai mult decât orice, iubeam muzica și dansul spaniol.

Madame Z. ne configurase întregul tur al Spaniei, enumerând toate vilele cu tarife convenabile. Era chibzuită și îi învăța pe toți dansatorii ei micile ei trucuri. Dacă te cazai într-o căbănuță de lângă un hotel și îți făceai singur de mâncare, tariful era chiar mai scăzut. Așa că acolo ne aflam în ziua în care a sosit invitația la absolvirea lui Chris. Ne urmărise prin toată Spania și ne-a ajuns din urmă aici.

Inima mi-a tresărit când am văzut plicul gros, de culoare crem, știind că acolo era anunțul de absolvire, realizarea lui Chris – diploma de doctor – în sfârșit! Era aproape ca și cum absolvisem eu însămi colegiul, apoi facultatea de medicină, și totul în doar șapte ani.

Cu mare băgare de seamă, am folosit un cuțitaș pentru desfăcut scrisori, ca să pot pune acel suvenir în albumul meu de visuri, dintre care unele se împlineau. Înăuntru nu era numai invitația oficială, ci și un bilet pe care Chris scrisese cu modestie:

Mi-e jenă să-ți spun asta, dar sunt șef de promoție dintr-un an cu două sute de studenți.

Să nu îndrăznești să găsești vreo scuză ca să lipsești. Trebuie să fii acolo să te desfeți cu strălucirea entuziasmului meu așa cum și eu mă desfăt cu iradierea admirației tale.

Nu pot accepta sub nici o formă diploma de doctor în medicină dacă nu ești acolo, ca să mă vezi.

Și poți să-i spui asta lui Julian când o să încerce să te împiedice să vii.

Problema cea mai mare în această chestiune era că eu și Julian semnaserăm cu ceva timp în urmă un contract să înregistrăm o producție de televiziune cu *Giselle*. Era stabilită pentru iunie, dar acum, în mai, ne voiau pe amândoi. Eram siguri că producțiile televizate aveau să ne transforme în vedetele care tânjeam să fim de atât timp.

Mi s-a părut un moment perfect să-l abordez pe Julian ca să-i dau veștile. Ne întorseserăm la cabană după un tur al vechilor castele. După ce am încheiat cina, ne-am așezat afară, pe terasă, sorbind din pahare vinul roșu după care el era înnebunit, dar care mie îmi dădea dureri de cap. Abia atunci am îndrăznit timid să aduc vorba despre întoarcerea în State la timp pentru absolvirea din mai a lui Chris.

– Serios, avem timp suficient să zburăm până acolo și să ne întoarcem la timp ca să începem repetițiile la *Giselle*.

– O, termină, Cathy, mi-a spus el cu nerăbdare. Este un rol dificil pentru tine, și o să fii obosită, și o să ai nevoie de odihnă.

L-am contrazis. Două săptămâni însemnau destul timp, iar o producție TV nu dura foarte mult.

– Te rog, dragul meu, hai să mergem! Aș muri să nu-l văd pe fratele meu devenind doctor, așa cum ai face și tu dacă fratele tău și-ar atinge scopul pentru care s-a străduit ani la rând.

– Nu, la naiba! s-a răstit el, privindu-mă pieziș cu ochii lui negri, care aruncau scânteii înspre mine. M-am săturat să tol aud de Chris aia și ailaltă, iar dacă nu-mi împui capul cu numele lui, atunci e Paul aia și ailaltă. *Nu te duci!*

L-am rugat să fie rezonabil.

– Este singurul meu frate, ziua absolvirii lui este la fel de importantă pentru mine cum este și pentru el. Tu nu poți înțelege cât de mult înseamnă asta, nu numai pentru el, ci și pentru mine. Tu trăiești cu impresia că el și cu mine am dus o viață de lux în comparație cu tine, dar poți să fii sigur că nu ne-a fost ușor.

– Trecutul vostru e ceva ce nu discuți cu mine, s-a răstit el. E ca și cum te-ai fi născut în ziua în care l-ai găsit pe scumpul tău doctor Paul! Cathy, ești soția *mea* acum, iar locul tău este

lângă mine. Paul al tău o are pe Carrie, iar ei vor fi acolo, așa că fratelui tău nu-i vor lipsi aplauzele când își va primi nenorocita aia de diplomă de doctor!

- Nu poți să-mi spui tu ce pot să fac și ce nu pot să fac! Sunt soția ta, nu sclava ta!

- Nu vreau să mai discutăm despre asta, a spus el ridicându-se și apucându-mă de braț. Hai, la culcare. Sunt obosit.

Fără să scot o vorbă, l-am lăsat să mă ducă în dormitor, unde am început să mă dezbrac. Dar a venit să mă ajute și astfel am fost informată că urma o noapte de amor, sau, mai degrabă, sex. L-am împins mâinile. Uitându-se urât la mine, și le-a pus înapoi pe umerii mei și s-a aplecat să mă muște ușor de gât, mi-a mângâiat sânii, apoi a întins mâna ca să-mi desfacă sutienul. L-am plesnit peste mână și am țipat: *Nu!* Dar a insistat să-mi scoată sutienul. Ca și cum și-ar fi scos o mască, și-a dat la o parte furia și a adoptat figura lui romantică, visătoare.

A fost o vreme când Julian mi se părea apogeul a tot ceea ce înseamnă rafinement, om de lume, eleganță, dar comparativ cu felul în care era acum, de la moartea tatălui său, nu fusese decât un țărănoi. Erau momente când îl detestam cu adevărat. Acum, era unul dintre ele.

- *Am să mă duc, Julian.* Poți să vii cu mine sau putem să ne întâlnim la New York după ce mă întorc de la festivitatea de absolvire. Sau poți să stai bosumflat aici. Cum vrei - *eu mă duc.* Vreau să vii cu mine și să împărtășim sărbătoarea familiei, pentru că nu împărtășești niciodată nimic - și mă ții și pe mine în loc, așa că nici eu nu o fac -, dar de data asta *nu poți să mă oprești!* Este prea important!

M-a ascultat în tăcere și a zâmbit într-un fel care mi-a transmis fiori pe șira spinării. O, cât de malefic se putea uita.

- Ascultă aici, iubita mea soție, când te-ai căsătorit cu mine, eu am devenit stăpânul tău, și ai să-mi stai alături până când te dau eu afară. Și nu sunt gata încă să fac asta. N-ai să mă lași singur în Spania, când eu nu vorbesc spaniola. Poate că tu poți să înveți de pe discuri, eu nu pot.

Nu mă amenința, Julian, i-am spus cu răceală, cu toate că am dat înapoi, simțind o panică puternică. Fără mine, nu ai pe nimeni căruia să-i pese de tine, în afară de mama ta, și, din moment ce nu ții la ea, cine-ți mai rămâne?

A întins ușor mâna și m-a plesnit peste față. Am închis ochii, resemnată să accept orice-mi făcea, atât timp cât puteam să mă duc la Chris. L-am lăsat să mă dezbrace și să-mi facă tot ce a vrut, chiar dacă m-a strâns de fese atât de tare că m-a durut. Puteam, când voiam, să mă retrag afară din mine, să fiu doar un observator, iar lucrurile îngrozitoare pe care mi le făcea nu contau cu adevărat – pentru că nu eram, de fapt, acolo –, cu condiția ca durerea să nu fie prea mare; și uneori era.

– Să nu încerci s-o întinzi, m-a avertizat el, cu cuvintele înăbușite, pentru că mă săruta peste tot, jucându-se cu mine ca o pisicuță cu un șoarece, atunci când nu îi e foame. Dă-ți cuvântul de onoare că o să stai aici și o să ratezi absolvirea scumpului tău frățior – că o să stai cu soțul tău, care are nevoie de tine, care te adoră, care nu poate trăi fără tine.

Își bătea joc de mine, cu toate că nevoia lui de mine era ca aceea a unui copil care are nevoie de mama lui. Asta devenisem – mama lui, în toate privințele în afară de sex. Trebuia să-i aleg costumele, șosetele și cămășile, costumele de scenă și ținutele pentru repetiții, cu toate că refuza constant să mă lase să mă ocup de cheltuielile casei.

– N-am să-mi dau cuvântul pentru ceva atât de nedrept. Chris a venit să te vadă dansând și ți-ai trăit momentul de glorie, făcând-o pe grozavul în fața lui. Acum lasă să-i vină și lui rândul. A muncit din greu pentru asta. M-am smuls de sub el și m-am îndreptat să-mi iau o cămașă de noapte din dantelă neagră care-i plăcea lui. Eu detestam cămășile de noapte și lenjeria intimă neagră; îmi aminteau de târfe și de dame de companie – și de propria mamă, care prefera lenjeria neagră. Ridică-te din genunchi, Julian. Arăți ridicol. Nu ai ce să-mi faci dacă aleg să plec. O vânătaie s-ar vedea și, în afară de asta.

ești atât de obișnuit cu greutatea și cu echilibrul meu, că nici măcar nu ești în stare să ridici cum trebuie altă balerină.

S-a repezit furios la mine.

- Ești mâniașă pentru că n-am ajuns în top, nu-i așa? Mă învinovățești pe mine că am pierdut contractul. Și acum madame Z ne-a dat concediu ca să pot să mă trezesc și să mă întorc revigorat, împlinit, după ce m-am jucat cu soția mea. Cathy, eu nu știu să mă distrez altfel decât prin dans. Nu mă interesează cărțile sau muzeele, ca pe tine. Și există metode de a te face să suferi și de a te umili fără a-ți lăsa vreo urmă de lovitură - în afară de cele de pe orgoliu -, și ar trebui să știi deja asta.

Am zâmbit prostește, când ar fi trebuit să știu că nu era cazul să-l provoc atunci când se simțea nu tocmai încrezător în sine.

- Ce s-a întâmplat, Jule? Vacanța de sex nu ți-a satisfăcut pofta de perversiuni? De ce nu te duci să-ți cauți o școlăriță, pentru că eu nu am de gând să fiu cooperantă.

Nu-i mai aruncasem niciodată în față faptul că știam despre escapadele lui depravate cu fete foarte mici. Mă duruse la început, când am aflat, dar acum știam că le folosea pe toate acce fetișcane ca pe niște șervețele de hârtie, pe care le arunca pur și simplu când se murdăreau, și că se întorcea la mine ca să-mi spună că mă iubește, că mă dorește și că sunt *singura* femeie din viața lui.

A avansat încet, cu pasul lui ca de panteră, ceea ce mi-a spus că avea să fie nemilos, dar mi-am ținut capul sus, știind că nu aveam să scap decât izolându-mi mintea și că nu-și putea permite să mă lovească. S-a oprit la jumătate de metru de mine. Am auzit ceasul de pe noptieră ticăind.

- Cathy, ai să faci cum îți spun eu, dacă știi ce e bine pentru tine!

A fost crud în noaptea aceea, malefic și plin de ură; m-a forțat să-i dau ceea ce n-ar trebui dat decât din dragoste. M-a silit să-l mușc. Și de data asta nu am avut doar un ochi învi-

– Și am să le spun tuturor că ești bolnavă. Menstruația ți-a dat asemenea dureri, că nu poți dansa – și n-ai să fugi de mine, nici n-ai să dai telefoane, pentru că o să te leg de pat și o să-ți ascund pașaportul. A rânjit și m-a plesnit peste față. Acum ce mai faci, scumpa mea?

Zâmbind, redevenind el însuși, Julian a venit dezbrăcat la masă pentru micul dejun, s-a trântit pe scaun, și-a întins picioarele lungi, frumoase, și a întrebat pe un ton firesc:

– Ce avem la micul dejun?

Și-a întins brațele ca să vin să-l sărut pe buze, ceea ce am făcut. Am zâmbit, i-am dat la o parte o buclă de pe frunte, i-am turnat cafeaua și i-am spus:

– Bună dimineața, dragul meu! Același lucru la micul dejun pentru tine. Ouă ochiuri cu șuncă prăjită. Eu mânânc o omletă cu brânză.

– Îmi pare rău, Cathy, a murmurat. De ce încerci să scoți ce e mai rău din mine? Le folosesc pe fetele alea doar ca să te cruț pe tine.

– Dacă pe ele nu le deranjează, nu mă deranjează nici pe mine... dar nu mă mai forța niciodată să fac ce-am făcut azi-noapte. Mă pricep foarte bine să urăsc, Julian. La fel de bine cum te pricepi tu să forțezi. Și sunt expertă la urzit răzbunări!

I-am așezat pe farfurie două ouă ochiuri și două felii de șuncă. Fără pâine prăjită și fără unt. Am mâncat amândoi în tăcere. Ședea dincolo de fața de masă în pătrățele albe și roșii, proaspăt bărbierit, curat și mirosind a săpun și a loțiune după ras. În felul lui întunecat și ușor exotic, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzusem în viața mea.

– Cathy... azi nu mi-ai spus că mă iubești.

– Te iubesc, Julian!

La o oră după micul dejun, îmi căutam cu disperare pașaportul prin toate camerele în timp ce Julian dormea pe pat unde îl târâsem din bucătărie, după ce adormise din cauza sedativelor pe care i le pusesem în cafea. Nu era nici pe departe

la fel de iscusit să ascundă ceva cum eram eu să găsesc ceva. Sub pat, sub preșul albastru, mi-am găsit pașaportul. Mi-am aruncat repede hainele în valize. Când am terminat de împachetat, să mă îmbrac și am fost gata de drum, m-am aplecat deasupra lui și l-am sărutat de rămas-bun. Respira adânc și regulat și zâmbea ușor; poate că drogurile îi dădeau vise frumoase. Cu toate că-l drogasem, am ezitat, întrebându-mă dacă procedasem corect. Mi-am recăpătat stăpânirea de sine și m-am îndreptat spre garaj. Da, am făcut ceea ce trebuia să fac. Dacă ar fi treaz acum, ar sta lângă mine toată ziua, cu pașaportul meu la el în buzunar. Îi lăsasem un bilet, spunându-i unde am plecat.

Paul și Carrie m-au întâmpinat la aeroport în Carolina de Nord. Nu-l mai văzusem pe Paul de trei ani. Am coborât de pe rampă, uitându-mă fix în ochii lui. Și-a ridicat capul spre mine, având soarele în ochi, încât a trebuit să se uite cu ei aproape închiși.

- Mă bucur că ai putut să vii, mi-a spus el, cu toate că îmi pare rău că nu a reușit și Julian.

- Și lui îi pare rău, i-am spus, uitându-mă fix la fața lui. Era genul de bărbat care devenea tot mai bun odată cu trecerea anilor. Mai avea încă mustața pe care îl convinsesem să și-o lase, iar când a zâmbit, i-au apărut gropițe în obraji.

- Îmi cauți firele albe? m-a tachinat el când m-am holbat prea mult și, probabil, cu prea mare admirație. Dacă vezi vreunul, să-mi spui, și o să-i cer frizerului să îl rezolve. Nu sunt încă pregătit pentru fire albe. Îmi place noua ta coafură; te face chiar mai frumoasă. Dar ești mult prea slabă. Ai nevoie de o grămadă de mâncare gătită de Henny. E aici, să știi, în bucătăria unui mic motel, pregătind chiflele de casă care îi plac fratelui tău atât de mult. E darul ei pentru el, pentru că a devenit un alt doctor-fiu.

- Chris a primit telegrama de la mine? Știe că vin?

V.C. Andrews

- O, da. S-a agitat în fiecare clipă, temându-se că Julian
ă refuze să te lase să vii și știind că Julian n-o să vină. Sin-
r, Cathy, dacă nu apăreai, nu cred că Chris și-ar fi acceptat
ploma.

Să stau lângă Paul, cu Henny lângă el și cu Carrie lângă
ine, și să-l văd pe Christopher pășind pe interval și urcând
teptele ca să-și primească diploma, și apoi stând pe podium
i rostind discursul de șef de promoție, mi-a adus lacrimi în
ochi și o fericire strașnică în inimă. S-a descurcat atât de bine,
ncât am plâns.

Și Paul, Henny și Carrie au vărsat lacrimi. Nici chiar suc-
cesul meu pe scenă nu se putea compara cu mândria pe care
o simțeam acum. Julian, ar fi trebuit să fie și el acolo, să devină
parte din familia mea, în loc să se opună cu încăpățănare
tot timpul.

M-am gândit și la mama noastră, care ar fi trebuit să fie
acolo, martoră la toate acestea. Știam că era la Londra, pentru
că încă îi urmăream deplasările prin toată lumea. Așteptând,
așteptând meru să o revăd. Ce aveam să fac atunci când
se întâmpla asta? Aveam să dau înapoi și să o las din nou să
scape? Știam un singur lucru - avea să aștepte că fiul ei cel mai
mare ajunsese doctor - pentru că aveam să mă asigur că afla
după cum o țineam la curent cu privire la tot ceea ce făceam
eu și Julian.

Desigur, știam deja de ce era mama într-o continuă preum-
blare - se temea, se temea atât de tare că aveam să o ajung din
urmă. Era în Spania când am ajuns eu cu Julian acolo. Știrea
fusese dată publicității în câteva ziare, și, la scurtă vreme după
aceea, am luat un ziar spaniol și am văzut figura încântătoare
a doamnei Bartholomew Winslow, care pleca la Londra cât
putea de repede.

Smulgându-mă din gândurile la ea, m-am uitat în jur la
miile de rude adunate în uriașul amfiteatru. Când m-am uitat
din nou la scenă, l-am văzut acolo pe Chris, gata să pășească
în spatele podiumului. Nu știu cum a reușit să mă găsească.

dar cumva a făcut-o. Privirile ni s-au întâlnit și ne-am fixat unul pe celălalt și, peste capetele tuturor celor care stăteau așezați între noi, ne-am întâlnit în comunicarea noastră secretă și am împărtășit o veselie copleșitoare. Reușiserăm! Amândoi! Ne atinseserăm țelurile, deveniserăm ceea ce ne propuseserăm când eram copii. N-ar fi contat deloc toți acci ani pierduți, și toate acele luni dacă n-ar fi murit Cory, dacă mama nu ne-ar fi trădat, dacă și Carrie ar fi crescut așa cum trebuia – ceea ce s-ar fi întâmplat dacă mama ar fi găsit o altă soluție. Poate că nu eram prim-balerină încă – dar aveam să ajung într-o bună zi, iar Chris avea să fie cel mai minunat doctor în viață.

Privindu-l pe Chris, eram convinsă că împărtășeam aceleași gânduri. L-am văzut legănând o bătă de baseball, când avea zece ani, ca să arunce o minge peste gard, și apoi alergând ca nebunul să atingă toate bazele cu toată viteza posibilă, când ar fi putut chiar să meargă, ca să facă un *home run*. Dar nu era stilul lui să facă lucrurile să pară simple. L-am văzut pedalând pe bicicleta lui, cu mulți metri în fața mea, apoi încetinind intenționat ca să-l pot prinde din urmă și să ajungem amândoi acasă în același timp. L-am văzut în camera încuiată, în patul lui, la un metru de al meu, zâmbindu-mi încurajator. L-am văzut din nou în umbrele din mansardă, aproape ascuns în spațiul imens, părând atât de pierdut și de șocat când s-a întors de la mama pe care o iubea... către mine. Fuseserăm o singură ființă, împărtășiserăm atâtea povești de dragoste, stând întinși pe o saltea veche și soioasă din mansardă, în timp ce ploaia cădea și ne separa de întreaga omenire. Asta să fi fost oare cauza? De aceea nu avea ochi pentru nici o altă fată în afară de mine? Cât de trist pentru el, pentru mine!

Universitatea a organizat un mare prânz festiv, iar la masa noastră Carrie flecărea neconținut, dar eu și Chris nu puteam decât să ne uităm fix unul la altul, căutând amândoi cuvintele potrivite.

- Doctorul Paul s-a mutat într-o clădire nouă de birouri, Cathy! a izbucnit Carrie cu răsuflarea tăiată. Aș uri gândul că e așa departe, dar o să fiu secretara lui! O să am o mașină de scris electrică, nou-nouță, roșie! Doctorul Paul s-a gândit că o mașină de scris făcută pe comandă și colorată în mov s-ar putea să arate cam țișător, dar eu nu am fost de acord; însă m-am mulțumit cu următoarea cea mai bună variantă. Și nimeni n-o să aibă vreodată o secretară mai bună decât mine! Am să răspund la telefoane, am să-i fac programările, am să-i țin dosarele în ordine, am să-i fac contabilitatea și o să luăm prânzul împreună în fiecare zi!

I-a zâmbit radios lui Paul. Părea că el îi oferise destulă siguranță cât să-și poată recâștiga încrederea exuberantă în sine pe care o pierduse. Dar aveam să aflu mai târziu că aceasta era o mască falsă a lui Carrie, una pe care să o vedem eu, Paul și Chris, și că era complet alta când era singură.

Apoi, Chris s-a încruntat și m-a întrebat de ce nu venise Julian.

- A vrut să vină, Chris, pe cuvânt că a vrut, am mințit eu. Dar are obligații care îl țin atât de ocupat, că nu și-a permis să plece. M-a rugat să-ți transmit felicitările lui. Chiar avem un program foarte încărcat. De fapt, nici eu nu pot să stau decât două zile. O să filmăm o producție TV cu *Giselle* luna viitoare.

Mai târziu, am celebrat din nou la restaurantul elegant al unui hotel. Acolo, am avut șansa de a-i oferi lui Chris cadourile pe care i le aduseserăm cu toții. Aveam un obicei copilăros să zgâlțâim cutia înainte de a o desfăce, dar cutia cea mare de la Paul era prea grea să o poată scutura.

- Cărți! a ghicit corect Chris. Șase tratate de medicină de referință, imense, groase, câteva dintr-un set întreg care probabil că-l costase o avere pe Paul.

- Nu am putut să car mai mult de șase, a explicat el. Restul colecției te așteaptă acasă.

M-am uitat fix la el, realizând că la el aveam singurul nostru cămin.

Chris a păstrat intenționat cadoul meu pentru final, anticipând că avea să fie cel mai grozav și că, astfel, așa cum obișnuiam, aveam să prelungim momentele de veselie. Era prea mare și mult prea greu ca să-l zgâlțâie și, în plus, îl avertizasem că e fragil, dar el a râs, pentru că încercam mereu să ne păcălim unul pe altul.

- Nu, sunt tot cărți – nimic altceva n-ar putea fi atât de greu.

Mi-a aruncat un zâmbet ciudat, visător, care l-a făcut să pară din nou un băiețandru.

- Ai o singură încercare, Christopher Doll al meu, și îți dau un singur indiciu. În cutie este singurul lucru despre care ai spus că ți-l dorești mai mult decât orice altceva – iar tatăl nostru a spus că ți-l va da în ziua în care vei primi servieta neagră de doctor.

De ce folosisem acea voce suavă, să-l fac pe Paul să întoarcă privirea și să vadă sângele care inunda obrajii fratelui meu? Nu aveam să uităm niciodată și să ne schimbăm? Aveam să simțim mereu atât de mult? Chris se juca cu fundele, atent să nu rupă hârtia elegantă. Când a desfăcut-o, lacrimi de amintire îi jucau în ochi. Îi tremurau mâinile când a ridicat cu grijă, din cutia căptușită, o casetă din mahon franțuzesc cu o încuietoare strălucitoare din alamă, cheie și mâner. Mi-a aruncat o privire tristă, în timp ce-i tremurau buzele; i se părea incredibil că după atâția ani îmi amintisem.

- O, la naiba, Cathy! a spus el, înecându-se de emoție. Nu am sperat niciodată la așa ceva. N-ar fi trebuit să cheltui atât... probabil că a costat o avere... și n-ar fi trebuit!

- Dar am vrut, și nu e original, Chris, e doar o copie a unui microscop John Cuff. Dar individul de la magazin mi-a spus că e o copie identică după original și că e o piesă de colecție, oricum. Și chiar funcționează.

A clătinat din cap în timp ce mânuaia alama solidă, instrumentele din fildeș și lentilele optice, pensetele și cartea legată în piele intitulată *Microscope de anticariat, 1675-1840*.

Am spus pe un ton scăzut:

- În cazul în care te hotărăști să te joci în timpul liber, poți să-ți faci propria cercetare pe germenii și virusuri.

- Ce mai jucărie mi-ai dat! a spus el cu o voce vioaie, și atunci două lacrimi din colțul ochilor au început să-i alunece pe obraz. Ți-ai amintit de ziua în care tata a spus că-mi va da rui asta când voi ajunge doctor.

- Cum aș fi putut să uit? Catalogul acela mic a fost singurul lucru pe care l-ai luat cu tine, în afară de haine, când am plecat la conacul Foxworth. Și, Paul, de fiecare dată când strivea o muscă sau omora un păianjen, Chris își dorea să fi avut un microscop John Cuff. Și o dată a spus că și-ar fi dorit să fie expertul în șoareci al mansardei și să descopere singur de ce șoarecii mor atât de tineri.

- Șoarecii mor tineri? a întrebat Paul pe un ton serios. De unde știi că erau tineri? Ai prins unii pui și i-ai însemnat în vreun fel?

Eu și Chris am schimbat priviri. Da, trăiserăm într-o altă lume când eram tineri și înțemnițați, așa că ne puteam uita la șoarecii care veneau să ne fure și să ronțăie mâncarea, în special la unul pe nume Mickey.

Acum trebuia să mă întorc la New York și să înfrunt furia lui Julian. Dar mai întâi trebuia să stau un pic doar cu fratele meu. Paul le-a dus pe Henny și pe Carrie la un film, în timp ce eu și Chris ne-am plimbat pe aleile campusului universității.

- Și vezi fereastra aia sus, acolo, la etajul doi, a cincea din capătul ăla - acolo a fost camera mea pe care am împărțit-o cu Hank. Aveam un grup de studiu alcătuit din opt tipi, și am rămas împreună pe toată durata colegiului și a facultății de medicină; studiam împreună, iar la întâlniri mergeam tot împreună.

- O, am oftat eu. Mergeați des la întâlniri?

- Doar în weekenduri. Programul de studiu era prea încărcat ca să putem socializa în timpul săptămânii. Nimic nu a fost

ușor, Cathy. Sunt atâtea de învățat, fizică, biologie, anatomie, chimie, și aș putea continua la nesfârșit.

- Nu-mi spui ceea ce vreau să aud. Cu cine îți dădeai întâlniri? A existat sau există cineva special?

M-a luat de mână și m-a tras mai aproape de el.

- Păi, ar trebui să le înșir una câte una, cu nume și prenume? Mi-ar lua ore întregi să fac asta. Dacă ar fi existat cineva special, tot ce aș face ar fi să spun un singur nume - și nu pot să fac asta. Mi-a plăcut de toate... dar de nici una suficient de mult cât s-o iubesc, dacă asta voiai să știi.

Da, exact asta voiam să știi.

- Sunt sigură că nu ai dus o viață de burlac, chiar dacă nu te-ai îndrăgostit...

- Asta nu-i treaba ta, mi-a răspuns voios.

- Eu cred că este. Mi-ar da un sentiment de liniște să știi că ai avut o fată pe care ai iubit-o.

- Dar am o fată pe care o iubesc, mi-a răspuns el. O cunosc de când mă știu. Când mă duc să mă culc noaptea, visez la ea dansând, strigându-mi numele, sărutându-mă pe obraz, țipând când are coșmaruri, și mă trezesc ca să-i scot smoala din păr. Sunt momente când mă trezesc și mă doare peste tot, așa cum o doare și pe ea, și visez că sărut urmele lăsate de bici... și visez la o anumită noapte, când ea și cu mine am ieșit în frig pe acoperișul abrupt și ne-am uitat la cer, iar ea a spus că luna este ochiul lui Dumnezeu care se uită în jos la noi și ne condamnă pentru ceea ce suntem. Deci, iată, Cathy, este fata care mă bântuie, și care mă conduce, și care mă umple de deznădejde, și îmi întunecă toate ceasurile pe care le petrec cu alte fete care pur și simplu nu se pot ridica la standardele pe care le-a impus ea. Și sper, pentru numele lui Dumnezeu, că ești satisfăcută.

M-am întors ca să mă mișc ca într-un vis, iar în acel vis, l-am luat în brațe și l-am privit în față, în fața aceea frumoasă, care mă bântuia și pe mine.

- Nu mă iubi, Chris. Uită de mine. Fă așa cum fac și eu, ia-o pe prima care-ți bate la ușă și las-o să intre.

A zâmbit ironic și m-a împins la o parte.

– Am făcut exact ce-ai făcut și tu, Catherine Doll, prima care mi-a bătut la ușă a fost lăsată să intre – și acum nu mai pot s-o dau afară. Dar asta e problema mea, nu a ta.

– Nu merit să fiu acolo. Nu sunt un înger, nu sunt o sfântă... ar trebui să știi asta.

– Înger, sfântă, odrasla diavolului, bună sau rea, m-ai lipit de perete și m-ai etichetat ca fiind al tău până în ziua în care voi muri. Iar dacă vei muri tu prima, nu va dura multă vreme până când te voi urma.

Se adună umbre

Atât Chris, cât și Paul, ca să nu mai spun de Carrie, m-au convins să mă întorc la Clairmont și să petrec câteva zile cu familia. Când am ajuns acolo, înconjurată de tot confortul, farmecul casei și grădinile au avut șansa să mă ademenească din nou. Mi-am spus că așa ar fi fost dacă m-aș fi căsătorit cu Paul. Fără probleme. O viață plăcută și ușoară. Apoi, când mi-am îngăduit să mă întreb ce-o fi făcând Julian, m-am gândit la felul lui răutăcios și plin de ură prin care mă enerva deschizându-mi scrisorile de la Paul sau de la Chris, de parcă ar fi căutat dovezi care să mă incrimineze. Fără îndoială că, atunci când se întorsese din Spania, îmi lăsase intenționat toate plantele să moară, ca să mă pedepsească.

Trebuie să fie ceva ciudat la mine, mă gândeam în timp ce stăteam în balcon, privind spre grădinile magnifice ale lui Paul. Nu eram atât de frumoasă, atât de greu de uitat sau atât de indispensabilă pentru vreun bărbat. Am stat acolo și l-am lăsat pe Chris să vină prin spatele meu și să-și pună brațul pe umerii mei. Mi-am sprijinit capul de el și am oftat, uitându-mă în sus la lună. Aceeași bătrână lună care ne cunoscuse rușinea se afla încă acolo ca să fie martora mai multor lucruri. Nu am făcut nimic, jur, doar i-am lăsat brațul să mă împresoare. Poate că m-am mișcat un pic ca să mă lipesc de el când m-a tras într-o îmbrățișare strânsă.

- Cathy, Cathy, a gemut el lipindu-și buzele de părul meu, uneori viața pur și simplu nu are nici un sens fără tine. Mi-aș

arunca diploma de doctor și aș porni spre Pacificul de Sud, dacă ai veni cu mine...

– Și să o părăsim pe Carrie?

– Am putea să o luăm cu noi. Mă gândeam că joacă un joc al dorințelor, așa cum făceam când eram copii. Aș cumpăra o corabie cu pânze și aș plimba turiștii, iar dacă se rănesc, am toată pregătirea neccsară să le bandajez rănile.

Apoi m-a sărutat cu fervearea unui bărbat inebunit de refuz. Nu voiam să răspund, dar am făcut-o totuși, făcându-l să gâfâie în timp ce încerca să mă tragă spre camera lui.

– Încetează! am strigat eu. Nu te vreau decât ca pe un frate! Lasă-mă în pace! Găsește-ți pe altcineva!

A dat înapoi, confuz și rănit.

– Ce fel de femeie ești tu, de fapt, Cathy? Mi-ai răspuns la săruturi – ai răspuns în toate felurile – și acum dai înapoi și o faci pe virtuoaasa!

– Atunci, urăște-mă!

– Cathy, n-aș putea niciodată să te urăsc. Mi-a zămbit cu amărăciune. Sunt momente când vreau să te urăsc, momente când cred că ești exact la fel ca mama, dar nu încetez niciodată să te iubesc, odată ce am început!

A intrat în camera lui și a trântit ușa după el, lăsându-mă fără replică în timp ce mă uitam fix după el.

Nu! Nu eram ca mămica, nu eram! Îi răspusesem doar pentru că eram încă în căutarea identității mele pierdute. Julian mi-a furat reflecția și și-a însușit-o. El voia să-mi fure forța și să o considere ca fiind a lui; voia ca eu să iau toate deciziile, ca să nu poată fi învinovățit atunci când se făcea o greșeală. Încă încercam să mă dovedesc valoroasă, ca să pot, în final, să desființez condamnările bunicii. *Vezi, bunico, nu sunt nici rea, nici malefică. Altfel, nu m-ar iubi atât de mult toată lumea.* Eram încă șoarecele acela flămând, egoist și pretențios din mansardă, căruia trebuia să i se demonstreze iar și iar că eram demnă să trăiesc la lumina soarelui.

Mă gândeam la asta într-o zi, stând pe veranda din spate, în timp ce Carrie planta panseluțe, iar lângă ea avea mici

ghivece cu petunii. Chris a ieșit din casă și mi-a aruncat ziarul de seară.

- E un articol acolo care s-ar putea să te intereseze întru câtva, mi-a spus el deodată. M-am gândit să nu ți-l arăt, dar am hotărât să o fac totuși.

Cuplul de balerini Julian Marquet și Catherine Dahl, celebritățile noastre locale, par să se fi despărțit. Pentru prima oară, Julian Marquet va face echipă cu o altă balerină decât soția sa într-o importantă producție de televiziune a spectacolului Giselle. Se zvonește că doamna Dahl ar fi bolnavă și, de asemenea, că perechea de baletști e pe cale să se rupă.

Mai erau și alte lucruri de citit, inclusiv faptul că Yolanda Lange avea să mă înlocuiască! Aceasta era marea noastră șansă – încă una dintre multe altele – să devenim vedete, iar el o alegea pe Yolanda în locul meu! Lua-l-ar dracu'! De ce nu se maturiza? A distrus fiecare șansă pe care am avut-o. Nu putea nici măcar să o ridice pe Yolanda cu ușurință, nu cu durerile lui de spate.

Chris mi-a aruncat o privire ciudată, apoi m-a întrebat:

- Ce-ai de gând să faci în privința asta?

Am țipat la el:

- Nimic!

O secundă sau două a rămas tăcut.

- Cathy, nu a vrut să vii la absolvirea mea, nu-i așa? Și de aceea i-a dat Yolandei rolul tău. Te-am avertizat să nu-l lași să-ți fie impresar. Madame Zolta te-ar fi tratat mai corect.

Am început să mă plimb de colo colo prin verandă. Contractul nostru inițial cu madame Z expirase cu doi ani în urmă, și acum nu-i mai datoram decât douăsprezece reprezentații pe an. În restul timpului, eu și Julian eram liberi profesioniști și puteam dansa pentru orice companie doream.

Julian n-are decât să o ia pe Yolanda. N-are decât să se facă de râs – speram din suflet s-o scape! N-are decât să-și ia toate partenerile acelea adolescente pentru jocuri sexuale – nu-mi

păsa. Apoi am luat-o la fugă prin casă până sus, în camera mea, unde m-am aruncat pe pat cu fața în jos și am început să plâng.

Situația era și mai rea din cauza faptului că făcusem în secret un drum la ginecolog cu o zi înainte. Faptul că nu îmi venise menstruația două luni nu însemna nimic pentru o femeie ca mine, cu ciclul neregulat. Era posibil să nu fiu gravidă, să fie doar o alarmă falsă... iar dacă nu, mă rugam să am tăria să trec printr-un avort! Nu aveam nevoie de un bebeluș în viața mea. Știam că, de îndată ce voi fi avut un copil, acesta va fi devenit centrul universului meu, iar dragostea va fi distrusă din nou o balerină care ar fi putut fi cea mai bună.

Aveam muzică de balet în cap când m-am dus cu mașina lui Chris să o vizitez pe madame Marisha, într-o zi toridă de primăvară, când toată lumea părea adormită și lipsită de energie, cu excepția copiilor acelora idioți antrenați de liliacul cu voce stridentă, îmbrăcată în negru ca întotdeauna. Am rămas în umbră, lângă peretele cel mai îndepărtat al unei săli de audii imense, și m-am uitat la clasa de băieți și de fete care dansau. Era înfricoșător să te gândești cât de repede aveau să crească aceste fetițe ca să le înlocuiască pe vedetele de azi. Atunci eu aveam să devin o altă madame Marisha, iar anii aveau să zboare ca niște clipe, până când ajungeam madame Zolta, cu toată frumusețea mea păstrată doar în fotografii vechi, decolorate.

– Catherine! a strigat madame M. voioasă când a dat cu ochii de mine. A venit repede, cu grație, înspre mine. De ce stai în întuneric? m-a întrebat. Cât mă bucur să-ți văd din nou chipul încântător. Și să nu crezi că nu știu de ce pari atât de tristă! Ești o mare proastă să-l părăsești pe Julian! El e doar un bebeluș mare; știi prea bine că nu poate fi lăsat singur, pentru că își face lucruri care să-l rănească, iar când se rănește pe el, te rănește și pe tine! De ce l-ai lăsat pe el să se ocupe de impresariat? De ce l-ai lăsat să cheltuiască toți banii imediat ce puneți mâna pe ei? Să-ți spun ceva, în locul tău, nu l-aș fi lăsat în veci să-i dea altuia rolul meu din *Giselle*!

Doamne, ce gură-spartă mai era!

- Nu vă faceți griji în privința mea, madame, am răspuns eu cu răceală, dacă soțul meu nu mai dorește să-i fiu parteneră, sunt sigură că sunt alții care vor dori.

S-a încruntat și a făcut un pas în față. Și-a pus mâinile acelea osoase pe mine și m-a zgâlțâit de parcă ar fi vrut să mă trezească. De aproape, am putut vedea că îmbătrânise teribil de la moartea lui Georges. Părul ei ca abanosul era aproape alb acum, cu șuvițe de culoarea cărbunelui. A scos un mârâit, dezvelind niște dinți mai albi decât îi avusese înainte, perfecți.

- Ai de gând să-l lași pe fiul meu să-și bată joc de tine? Îl lași să-i dea locul tău altei balerine? Credeam că ai mai multă demnitate. Acum pune-ți coada pe spinare și întoarce-te la New York și dă-o pe Yolanda aia afară din viața lui! Căsnicia este sacră, iar jurămintele de la nuntă sunt făcute ca să fie respectate! Apoi s-a mai înmuiat și a adăugat: Hai, Catherine, și m-a dus în micul ei birou înghesuit. Acum spune-mi despre prostia asta care se întâmplă între tine și soțul tău!

- Chiar nu este treaba dumneavoastră!

A răsucit un scaun ca să poată să îl incalcece. Sprijinindu-se pe brațe, m-a străpuns cu privirea ei dură, scrutătoare.

- Tot, dar tot ce are legătură cu fiul meu este treaba mea! s-a răstit ea la mine. Acum stai acolo și taci, și lasă-mă să-ți spun ceea ce nu știi despre soțul tău. Vocea i-a devenit ceva mai blândă. Eram mai în vârstă decât Georges când ne-am căsătorit și, chiar și așa, am îndrăznit să amân momentul de a aduce pe lume un copil până când nu am considerat că perioada cea mai bună a carierei mele se va fi sfârșit, și atunci am rămas însărcinată. Georges nu și-a dorit niciodată un copil care să-l tragă în jos, și astfel, încă de la început, Julian a fost într-un tot un copil nedorit.

Îmi tot spun că nu l-am forțat pe fiul nostru să se apuce de dans, dar l-am ținut lângă noi, așa că baletul a devenit parte din universul lui, cea mai importantă parte. A oftat adânc și și-a trecut mâna osoasă peste frunte. Eram severi cu el, recunosc. Am făcut tot ce-am putut ca să facem din el ceea ce însemna perfecțiune pentru noi, dar, cu cât ne străduiam mai tare, cu atât

devenea mai îndârjit să ajungă ceea ce nu ne doream noi să fie. Am încercat să-l învățăm dicția perfectă, așa că a ajuns să-și bată joc de noi cu tot felul de cuvinte vulgare, de pe stradă, limbaj de maidan îi spunea Georges. Știi ceva, a continuat ea cu nostalgie în glas, abia după ce soțul meu a murit și l-am îngropat, mi-am dat seama că nu a vorbit niciodată cu fiul nostru decât ca să-i interzică să facă un lucru sau ca să-i comande să-și îmbunătățească tehnica la dans. Nu mi-am dat seama niciodată că Georges putea fi gelos pe propriul fiu, văzând că era un dansator mai bun decât el și că avea șanse să devină mai faimos. Nu a fost ușor pentru mine să devin doar o instructoare de balet, nici pentru Georges să fie doar un instructor. Multe nopți am stat în pat și ne-am agățat unul de altul, tânjind după aplauze, după adulație... Era o dorință insașiabilă care nu a putut fi satisfăcută până când nu am auzit aplauzele pentru fiul nostru.

S-a oprit din nou și și-a întins gâtul ca o pasăre să se uite la mine ca să se asigure că eram atentă. O, da, se bucura de toată atenția mea. Îmi spunea atâtea lucruri pe care trebuia să le cunosc.

– Julian a încercat să-l facă să sufere pe Georges, iar Georges era rănit pentru că Julian își bătea joc de reputația tatălui său. Odată, i-a spus că nu era decât un dansator de mâna a doua. Georges nu a vorbit cu fiul lui o lună întreagă! Nu s-au mai împăcat după aceea. S-au îndepărtat unul de altul din ce în ce mai mult... până când, într-o frumoasă zi de Crăciun, un alt copil minune a intrat în viața noastră și ni s-a oferit. *Tic!* Julian venise să ne viziteze numai pentru că îl implorasem eu să încerce să facă pace cu tatăl lui... și atunci te-a văzut pe tine.

Este responsabilitatea noastră să transmitem deprinderile noastre tehnice generației mai tinere, și, totuși, aveam o neliniște în privința ta, în primul rând pentru că mă gândeam că o să-l faci să sufere pe fiul meu. Nu știu de ce credeam asta, dar era evident încă de la început că doctorul mai în vârstă era cel pe care-l iubeai. Apoi m-am gândit că ești inzestrată cu ceva foarte rar, cu o pasiune pentru dans pe care nu o întâlnești

prea des. Erai, în felul tău, egala lui Julian, iar voi doi, împreună, erați senzațional, că nu-mi venea să-mi cred ochilor. Și fiul meu a simțit asta, legătura dintre voi. Ți-ai întors admirativ spre el ochii aceia mari, blânzi și albaștri, așa că a venit mai târziu și mi-a spus că ești o puștoaică cu mult *sex-appeal*, care avea să-i cadă ușor în brațe, sub vraja lui. Noi doi am avut mereu o relație apropiată, și îmi spunea ceea ce alți băieți ar fi ținut secret.

S-a oprit din nou, și-a aruncat ochii împietriți spre mine, apoi a continuat, fără să-și tragă suflarea.

- Ai venit, l-ai admirat, l-ai iubit când dansai cu el, iar când nu, erai indiferentă. Cu cât erai mai greu de cucerit, cu atât mai hotărât devenea să te aibă. Am crezut că ești deșteaptă, că joci un joc de femeie pricepută, când colo tu erai doar un copil! Și acum tu... tu... te apuci să îl lași singur într-o țară străină, când el nu știe limba, când ar fi trebuit să-i cunoști slăbiciunile, multe dintre ele, și să știi că nu suportă să fie singur!

A sărit ca o pisică costelivă și neagră și s-a aplecat asupra mea.

- Fără Julian, care să-ți dea inspirație și să-ți sporească talentul cu talentul lui, unde ai fi? Fără el ai mai fi în New York, dansând pentru una dintre principalele companii de balet? Nu! Ai fi aici, crescându-i copiii acelui doctor. Numai Dumnezeu știe de ce i-ai spus da lui Julian și cum poți să nu-l iubești. Pentru că mi-a spus că nu-l iubești și că nu l-ai iubit niciodată! Așa că l-ai drogat. L-ai părăsit. Ai plecat ca să-l vezi pe fratele tău devenind doctor, când știi al dracului de bine că locul tău este alături de soțul tău, făcându-l fericit și având grijă de nevoile lui!

Da, da, a șuierat ea, m-a sunat și mi-a povestit totul! Acum crede că te urâște! Acum vrea să scape de tine! Iar când o va face, nu va mai avea o inimă care să-l țină în viață! Pentru că ți-a dăruit-o ție cu ani în urmă!

M-am ridicat încet în picioare; îmi simțeam picioarele slăbite și tremurânde. Mi-am trecut o mână peste fruntea care mă durea și mi-am reținut lacrimile. M-a izbit cu putere dintr-odată faptul că îl iubeam pe Julian! Acum vedeam cât de mult ne

asemănam, el cu ura pentru un tată care nu-l acceptase ca fiu, iar eu cu ura mea pentru mama, care mă împingea să fac lucruri nebunești, cum ar fi să-i trimit scrisori pline de venin și felicitări de Crăciun care să-i întristeze viața și să nu o lase niciodată, absolut niciodată, să-și găsească pacea. Julian, în competiție cu tatăl lui, neștiind niciodată că el câștigase, că era mai bun... iar eu în competiție cu mama mea – dar eu încă trebuia să mă dovedesc mai bună.

– Madame, am să vă spun un lucru pe care Julian s-ar putea să nu-l știe și pe care nici măcar eu nu l-am știut cu adevărat; până astăzi: îl iubesc pe fiul dumneavoastră. Probabil că l-am iubit dintotdeauna, dar nu am putut s-o accept.

A clătinat din cap, apoi a scuipat cuvintele ca pe niște gloanțe.

– Dacă-l iubești, de ce l-ai părăsit? Răspunde-mi la asta! L-ai părăsit pentru că ai descoperit că-i plac fetele tinere? Proastă! Toți bărbații doresc fete tinere – dar continuă să-și iubească soțiile! Dacă îngădui ca pofta lui carnală să te gonească, ești nebună! Plesnește-l peste față, dă-i un șut un fund – spune-i să termine cu fetele alea, sau divorțezi de el! Spune-i toate astea și va fi tot ceea ce vei vrea să fie. Dar când tu nu spui nimic și te porți de parcă nici nu ți-ar păsa, îi spui în față că nu-l iubești, că nu-l dorești, că n-ai nevoie de el!

– Nu sunt mama lui, nici preot, nici Dumnezeu, am spus obosită, sătulă de toată patima ei. Nu știu dacă pot să-l țin pe Julian departe de fetele tinere, dar sunt dispusă să mă întorc și să încerc. Promit că o să mă port mai bine. O să fiu mai înțelegătoare și o să-l fac să înțeleagă că-l iubesc atât de mult, că nu pot suporta ideea că face dragoste cu oricine altcineva în afară de mine.

A venit să mă ia în brațe. M-a alinat.

– Sărmana de tine! Dacă am fost aspră cu tine, am făcut-o pentru binele tău. Trebuie să-l împiedici pe fiul meu să se distrugă. Dacă îl salvezi pe el, te salvezi și pe tine, pentru că am mințit când am spus că n-ai fi nimic fără Julian. El este cel care n-ar fi nimic fără tine! Își dorește să moară, am știut asta dintotdeauna. Crede că nu e suficient de bun ca să trăiască, pentru

că tatăl lui nu a putut niciodată să-l convingă de contrariul, iar asta a fost și vina mea, la fel cum a fost a lui Georges. Julian a așteptat ani la rând ca tatăl lui să-l vadă ca pe un fiu, demn de a fi iubit pentru ceea ce este. A așteptat la fel de mult ca Georges să-i spună: „Da, vei fi un dansator chiar mai bun decât mine, și sunt mândru de ceea ce ești, de cine ești” Însă Georges a păstrat tăcerea. Dar tu du-te și spune-i lui Julian că Georges chiar l-a iubit. Mi-a spus-o de multe ori. Spune-i și că tatăl lui era mândru de el. Spune-i, Catherine. Du-te înapoi și convinge-l că ai nevoie de el și că-l iubești. Spune-i că-ți pare atât de rău că l-ai lăsat singur. Du-te repede, până nu-și face ceva îngrozitor!

Era timpul să-mi iau rămas-bun din nou de la Carrie, Paul și Henny. Numai că de data asta nu a trebuit să-i spun adio și lui Chris. A pus piciorul în prag.

-Nu! Vin cu tine! Nu te las să te întorci la un nebun. După ce te impacii cu el și știi că totul e în ordine – abia atunci o să plec.

Carrie a plâns, așa cum făcea întotdeauna, iar Paul a stat deoparte; doar ochii îi vorbeau ca să-mi spună că într-adevăr, puteam să-mi găsesc din nou un loc în inima lui.

M-am uitat în jos când avionul a început să se ridice de la sol și l-am văzut pe Paul ținând-o pe Carrie de mână, în timp ce ea și-a ridicat ochii să se uite la noi și ne-a făcut semne până când nu am mai reușit să o vedem. M-am ghemuit într-o poziție confortabilă și mi-am așezat capul pe umărul lui Chris, spunându-i să mă trezească atunci când ajungeam la New York.

-Grozavă parteneră de călătorie mai ești! a mormăit el, dar curând și-a sprijinit capul de părul meu și a adormit și el.

-Chris, am spus eu somnoroasă, mai ții minte cartea aceea despre Raymond și Lily, care căutau neîncetat locul acela magic, în care creștea iarba de purpură care să le îndeplinească toate dorințele? N-ar fi minunat dacă ne-am uita în jos și am vedea iarba de purpură?

-Da, mi-a răspuns la fel de somnoros. Și eu o caut întruna.

Avionul a aterizat pe La Guardia în jur de ora trei. O zi toridă, sufocantă. Soarele strălucea timid, intrând și ieșind de după norii de furtună care se adunau neconținut. Eram amândoi obosiți.

- La ora asta, Julian e la teatru, la repetiții. Vor folosi repetițiile pentru un film promoțional. Trebuie să fie o grămadă de repetiții; nu am mai dansat în teatrul ăsta până acum, și e important să te acomodezi cu spațiul în care trebuie să te miști.

Chris îmi căra cele două valize grele, în timp ce eu îi duceam bagajul mult mai ușor. Am râs și i-am zâmbit, bucuroasă că era lângă mine, cu toate că Julian avea să se înfurie.

- Acum, tu rămâi în spate... și să nu-l lași nici măcar să te vadă dacă totul merge bine. Serios, Chris. Sunt sigură că se va bucura să mă vadă. Nu e periculos.

- Desigur, a mormăit el sumbru.

Am intrat în teatrul cufundat în întuneric. În față, scena era luminată puternic. Camerele de televiziune erau la locul lor, gata să filmeze activitățile de încălzire. Regizorul, producătorul și alți câțiva ședeau înșirați pe scaunele din primul rând.

Dogoarea zilei era alungată de răcoarea spațiului imens. Chris a desfăcut una dintre valizele mele și mi-a pus un pullover pe umeri după ce ne-am așezat amândoi chiar lângă interval, pe la mijlocul zonei centrale. Mi-am întins automat picioarele ca să le sprijin de spătarul scaunului din fața mea. Cu toate că tremuram, corpul de ansamblu asuda din cauza luminilor reflectoarelor. L-am căutat din ochi pe Julian, dar nu l-am găsit.

Doar gândul la Julian avea să-l aducă de la arlechin, direct pe scenă, într-o serie de salturi și răsuciri. O, arăta nemai-pomenit în acel costum alb, strâns pe corp, cu jambiere de un verde strălucitor.

- Uau! mi-a șoptit Chris la ureche. Uneori uit cât de senzational e pe scenă. Nu-i de mirare că fiecare critic de balet în parte consideră că va fi vedeta acestui deceniu când va deprinde puțină disciplină. Fie ca asta să se întâmple cât mai curând, și vreau să spun, și pentru tine, Cathy.

Am zâmbit, pentru că și eu aveam nevoie de disciplină.
 - Da, i-am răspuns, și pentru mine, bineînțeles.

Abia și-a terminat Julian momentul solo, că Yolanda a și apărut de la arlechin, făcând piruete, îmbrăcată în roșu. Era mai frumoasă ca oricând! Dansa extraordinar de bine pentru o fată atât de înaltă. Adică, a dansat bine până i s-a alăturat Julian, când totul a început să meargă rău. El a întins mâna să o prindă de talie, dar, în schimb, a apucat-o de fese, apoi a trebuit să-și mute repede mâna, așa că ea a alunecat și era să cadă, iar el și-a schimbat din nou poziția ca să o salveze. Un balerin care își lasă partenera să cadă nu găsește prea curând o alta pe care să o ridice. Au încercat din nou aceeași săritură, ridicare și cădere pe spate, și de data aceasta a fost aproape la fel de stângace, făcând-o pe Yolanda să pară lipsită de grație și pe Julian lipsit de abilitate.

Chiar și eu, așezată la capătul șirului de scaune, am putut s-o aud injurând cu voce tare.

- Să te ia dracu'! a scrâșnit ea. Mă faci să par stângace - dacă mă lași să cad, o să am grijă să nu mai dansezi niciodată!

- Tăiați! a strigat regizorul, ridicându-se în picioare și uitându-se nerăbdător de la unul la altul.

Membrii corpului de balet se foiau, bombănind și aruncând priviri furioase către cei doi aflați în centrul scenei, care le iroseau atât timp. Era evident, după cum erau toți asudați și irascibili, că treaba aceasta dura de multă vreme și mergea rău.

- Marquet! a strigat regizorul, bine cunoscut pentru lipsa lui de răbdare cu cei care trebuiau să tragă două sau chiar mai multe duble. Ce naiba se întâmplă cu sincronizarea ta? Am crezut că știi baletul ăsta! Nu pot să mă gândesc nici măcar la un lucru pe care să-l fi făcut bine în ultimele trei zile.

- Eu? s-a răstît și Julian. Nu e vorba de mine... e vorba de ea - ea sare prea devreme!

- În regulă, i-a răspuns sarcastic regizorul, întotdeauna e vina ei, niciodată a ta. A încercat să-și controleze lipsa de răbdare, știind că Julian avea să plece într-o secundă dacă era

criticat prea rău. Când va fi soția ta suficient de bine încât să poată dansa din nou?

Yolanda a strigat:

– Hei, ia stai așa! Am venit tocmai de la Los Angeles și acum mi se pare că vrei să mă înlocuiești cu Catherine! N-am să permit așa ceva! Avem un contract! Vă dau în judecată!

– Domnișoară Lange, i-a spus regizorul cu calm, dumneavoastră sunteți numai *rezervă* – dar cât mai sunteți, haideți să mai încercăm o dată. Marquet, fii atent la semnalul de intrare – Lange, pregătește-te – și hai să ne rugăm Domnului ca de data asta să fie potrivit pentru a fi prezentat unui public care s-ar putea să se aștepte la mai mult din partea unor profesioniști!

Am zâmbit auzind că e numai rezervă, credeam că mă excluseseră de tot.

Am simțit o bucurie perversă, urmărindu-l pe Julian cum se făcea de răs – și pe Yolanda la fel. Și, totuși, când dansatorii de pe scenă gemeau, gemeam și eu odată cu ei, simțindu-le extenuarea și, fără să vreau, a început să-mi pară rău pentru Julian, care se străduia cu sârg să o țină în echilibru pe Yolanda. În orice clipă, regizorul avea să anunțe pauză și atunci aveam să acționez.

Mult mai în față, în primul rând, madame Zolta și-a întors deodată gâtul lung, de girafă, și l-a întins spre mine, iar ochii aceia mici și pătrunzători m-au văzut stând tensionată, privind ca un vultur.

– Hei, Catherine! m-a strigat ea, cuprinsă de entuziasm. *Vino, mi-a făcut semn, stai lângă mine.*

– Scuză-mă o clipă, Chris, am șoptit eu. Trebuie să mă duc acolo și să-l salvez pe Julian până nu ne distruge cariera amândurora. O să fie bine. Nu prea are ce să-mi facă dacă e alăta lume de față, nu-i așa?

Imediat ce m-am așezat alături de ea, madame Zolta a șuierat spre mine:

– Așadaaar, nu ești chiar atât de bolnavă de fapt! Slavă Țic, Doamne, pentru micile favoruri! Soțul tău, colo sus, îmi

distruge reputația, la fel pe a lui și pe a ta. Ar fi trebuit să știu și să nu-l las să fie mercur doar partenerul tău, astfel încât să nu mai poată dansa cu nimeni altcineva acum.

- Madame, am întrebat-o eu, cine a aranjat ca Yolanda să fie rezerva mea?

- Soțul tău, iubita mea, mi-a șoptit ea cu cruzime. I.-ai lăsat să dețină controlul - ai fost o proastă să faci asta. Este *imposibil!* Este o furtună, un diavol, atât de lipsit de rațiune! O să înnebunească în curând dacă nu-ți vede chipul - sau o să înnebunim cu toții. Acum du-te repede și îmbracă-te în costumul de dans și salvează-mă de la extincție!

Nu mi-a luat decât câteva secunde să mă îmbrac într-un costum de antrenament și, imediat după ce mi-am ridicat părul și l-am strâns, am pășit pe poante. Mi-am făcut rapid încălzirea la bara din vestiar. Am făcut *pliés-uri* și *rond de jambes* ca să pompez sânge în fiecare membru. Nu după multă vreme, eram pregătită. Nu trecuse zi în care să nu fac exerciții câteva ore.

La arlechinul întunecat am ezitat. Eram pregătită, mă gândeam cu, pentru aproape orice când avea să mă vadă Julian - ce avea să facă oare? În timp ce-l priveam pe scenă, deodată am fost împinsă cu putere din spate!

- Ai fost înlocuită, mi-a șuierat Yolanda. Așa că ieși afară și rămâi afară! Ai avut o șansă și ai pierdut-o - acum Julian este *al meu!* M-auzi - este *al meu!* Am dormit în patul tău și ți-am folosit sardurile și ți-am purtat bijuteriile - ți-am luat locul peste tot.

Voiam să o ignor și să nu cred nimic din ce spunea. Când a venit momentul să intre Giselle, Yolanda a încercat să mă țină - și atunci m-am repezit cu sălbăticie spre ea și am împins-o atât de tare, încât a căzut. S-a schimbat la față de durere, în timp ce eu am mers pe poante și am alunecat pe scenă, făcându-mi perfect șiragul de perle... Fiecare pas în parte putea fi măsurat și dovedit ca având distanța exactă. Eram tână răzărâncuță timidă, sincer îndrăgostită de Loys. Ceilalți de pe

scenă au icnit când m-au văzut. Ușurarea i-a luminat lui Julian ochii întunecați – pentru o clipă.

– Salutare! mi-a spus el cu răceală când m-am apropiat de el și am fluturat din gene ca să-l încânt mai mult. De ce te-ai întors? Te-a dat afară doctorul? S-a săturat deja de tine?

– Ești o bestie afurisită și insensibilă, Julian, să mă înlocuiești cu Yolanda! Știi bine cât o disprețuiesc!

Era cu spatele la privitori, așa că mi-a rânjit disprețitor, menținând sincronul în tot acest timp.

– Da, știu că o urăști, de-aia am și vrut-o. Și-a strâmbat frumoasele buze roșii atât de tare, că păreau urâte. Ascultă aici, păpușică dansatoare. *Nimeni* nu fuge de mine, cu atât mai puțin soția mea, ca apoi să se întoarcă și să creadă că mai are încă loc în viața mea. Dragostea mea, inima mea neprețuită, nu te mai vreau acum, nu mai am nevoie de tine acum, așa că poți să pleci și să fii o javră cu orice bărbat dorești! Dispari dracului din viața mea!

– Nu vorbești serios, i-am spus eu, în timp ce executam amândoi perfect și nimeni nu striga: *Taie!*

Cum ar fi putut, când executam totul desăvârșit?

– Nu mă iubești, mi-a spus el cu amărăciune. Nu m-ai iubit niciodată. Orice am făcut sau am spus, iar acum nu mai dau două parale! Ți-am oferit tot ce am avut mai bun de oferit, dar nu a fost de-ajuns. Așa că, dragă Cath-er-ine, *am să-ți ofer asta!*

Și cu aceste cuvinte neașteptate, a spart ritmul, s-a înălțat cu un salt în aer ca să revină cu putere direct pe piciorul meu. Toată greutatea, îndreptată ca un berbec, ca să-mi zdrobească degetele de la picioare! Am scos un mic țipăt de durere, în timp ce Julian s-a răsucit ca să mă apuce de bărbie.

– Acum, *iubire*, să vedem cine va dansa *Giselle* cu mine. Cu siguranță nu vei fi tu aceea, nu-i așa?

– Pauză zece minute! a urlat regizorul, prea târziu ca să mă salveze.

Julian m-a apucat de umeri și a început să mă zgâlțâie ca pe o păpușă de cârpe. Mă holbam la el încremenită, așteptându-mă

la orice. Apoi, dintr-o dată s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat, lăsându-mă singură în mijlocul scenei, cu două picioare cănte care mă dureau atât de tare, că îmi venea să țip. În schimb, m-am prăbușit la podea și am rămas acolo, uitându-mă la picioarele care mi se umflau cu repeziciune.

Chris a venit în fugă din întunericul sălii ca să-mi sară în ajutor.

Să l ia toți dracii pentru ce ți a făcut! a strigat el, lăsându-se în genunchi ca să-mi scoată balerinii și să-mi examineze picioarele. A încercat cu blândețe să-mi miște degetele de la picioare, dar am urlat din cauza durerii înfiorătoare. Apoi m-a ridicat cu ușurință și m-a ținut strâns în brațe. O să fie bine, Cathy. O să am grijă ca degetele să se vindece așa cum trebuie. Mă tem că vreo câteva sunt rupte, la fiecare picior. O să ai nevoie de un ortoped.

Du-o pe Catherine la ortopedul nostru, i-a comandat madame Zolta, care se apropiase și se uita la picioarele mele vinete, umflate. S-a uitat cu luare-aminte la Chris, pe care îl mai văzuse doar de câteva ori până atunci. Tu ești fratele lui Catherine, cel care a provocat toate astea? l-a întrebat ea. Du-o repede la doctor. Avem asigurare. Dar cu neghiobul ăla de bărbat al ei s-a terminat. *Il concediez.*

Al treisprezecelea dansator

Mi s-au făcut radiografii la picioare, care au indicat că aveam trei degete fracturate la piciorul stâng și unul, degetul mic, la cel drept. Slavă Domnului că au scăpat amândouă degetele mari, altfel era posibil să nu mai fi dansat vreodată! O oră mai târziu, Chris m-a scos în brațe din cabinetul doctorului, cu un bandaj ghipsat la un picior, ce ajungea până la genunchi, în timp ce degetul mic de la celălalt picior a fost doar bandajat și lăsat să se vindece fără asemenea protecție. Fiecare dintre degetele din ghips era așezat în propriul compartiment, ca să nu le pot mișca și lăsa la vedere, pentru ca toată lumea să poată admira nuanțele încântătoare de negru, albastru și vinețiu. În gândurile mele, ultimele cuvinte amare ale medicului nu au reușit să piară și să-mi îndulcească viitorul. „S-ar putea să dansați sau s-ar putea să nu mai dansați niciodată. Depinde.” Nu a menționat de ce anume depindea. Așa că l-am întrebat pe Chris.

– Sigur, mi-a spus el plin de încredere, bineînțeles că vei dansa din nou. Uneori, câte unui doctor îi place să fie prea pesimist, ca să te gândești cât de minunat a fost când totul se va fi rezolvat – grație priceperii lui extraordinare. A încercat cu stângăcie să mă sprijine cât timp a folosit cheia mea ca să deschidă ușa de la apartamentul meu și al lui Julian. Apoi m-a luat din nou în brațe cu grijă, m-a dus înăuntru și a împins cu piciorul ușa în urma lui. A încercat să mă facă să mă simt cât mai confortabil cu puțință pe una din canapelele moi. Am strâns

cu putere din ochi, încercând să alung durerea pe care o simțeam la fiecare mișcare.

Chris mi-a ridicat cu băgare de seamă picioarele ca să poată băga sub ele perne pentru a le ține ridicate și a reduce umflătura. Mi-a strecurat sub spate și sub cap o altă pernă umflată... și nu a rostit nici un cuvânt... nici măcar unul.

Pentru că era atât de tăcut, am deschis ochii și i-am cercetat fața aplecată asupra mea. Încerca să pară profesionist, detașat, dar nu reușea. I se citea în ochi șocul ori de câte ori privirea îi trecea de la un obiect la altul. M-am uitat temătoare în jur. Am căscat ochii. Am căscat gura. Camera! Mizeria! O, Doamne, era îngrozitor!

Apartamentul nostru era o epavă! Fiecare tablou ales cu atâta grijă de Julian și de mine era smuls de pe pereți și strivit la podea. Chiar și cele două acuarele pe care Chris le pictase special pentru mine, portretele mele în costum. Toate micile obiecte de artă zăceau sfărâmate pe șemineu. Veiozele erau la podea, draperiile ciopârțite și ramele îndoite. Pernele brodate, pe care le făcusem ici și colo, în nopțile lungi din turnee erau rupte, distruse! Plantele de apartament fuseseră aruncate afară din ghivece și lăsate să moară, cu rădăcinile la vedere. Două vase cloisonné, pe care le primiserăm de la Paul ca dar de nuntă, dispăruseră și ele. Toate lucrurile elegante și costisitoare, și foarte prețuite, pe care plănuiam împreună să le păstrăm toată viața și să le lăsăm copiilor noștri erau departe de a mai putea fi reparate.

- Vandali, a spus încet Chris. Vandali, pur și simplu. A zâmbit și m-a sărutat pe frunte, strângându-mă de mână, în timp ce mie mi se umpleau ochii de lacrimi. Stai calmă, mi-a spus el și apoi s-a dus să verifice și celelalte trei camere, în timp ce eu m-am lăsat pe spate pe perne, stăpânindu-mi hohotul de plâns.

O, cât trebuie să mă urască să facă așa ceva! Chris s-a întors repede cu o expresie foarte calmă, una pe care i-o mai văzusem de câteva ori pe chip.

- Cathy, a început el așezându-se prudent pe marginea canapelei și luându-mă de mână. Nu știu ce să cred. Toate hainele

tale au fost distruse, la fel și încălțările. Bijuteriile tale sunt împrăștiate pe podeaua din dormitor, lăncișoarele sunt rupte, incelele, călcate în picioare, brățările deformate cu ciocanul. Se pare că a fost cineva extrem de hotărât să-ți distrugă toate lucrurile, lăsându-le în perfectă stare pe acelea ale lui Julian.

Mi-a aruncat o privire confuză, tulburată, și poate că lacrimile pe care încercam să mi le rețin au țâșnit din ochii mei într-ai lui. Cu ochi albaștri, strălucitori, a întins palma să-mi arate un inel de logodnă cu diamant, odinioară extraordinar, pe care mi-l dăruise Paul. Cercul din platină era acum un oval îndoit. Partea proeminentă se desfăcuse și lăsase să cadă diamantul clar și perfect de două carate.

Mi se injectaseră sedative în braț, ca să nu mai simt durerea de la degetele fracturate de la picioare. Mă simțeam amețită și dezorientată, și destul de detașată. Cineva înlăuntrul meu țipa, țipa – mă cuprindea din nou ura –, vântul sufla, iar atunci când am închis ochii, am văzut munții cufundați în ceață albăstruie în jurul meu, închizând în ea soarele – ca acolo sus, ca în mansardă.

– Julian, am spus cu o voce slăbită, el trebuie să fi făcut asta. Probabil că s-a întors și și-a vărsat furia pe toate posesiunile mele. Uită-te la lucrurile rămase întregi – sunt lucruri pe care le-a ales de unul singur.

– Să-l ia toți dracii din iad! a strigat Chris. De câte ori și-a vărsat furia pe tine? De câte ori ai avut ochii vineți – o dată am văzut cu, dar de câte alte ori?

– Te rog, nu, am spus somnoroasă, amețită. Nu m-a lovit niciodată fără să plângă după aceea și să-mi spună că îi pare rău. *Da, atât de rău, scumpa mea, unica mea iubire... nu știu te mă face să mă port așa, când te iubesc atât de mult!*

– Cathy, a început Chris timid, ascunzând inelul de platină în buzunar, ești bine? Parcă că ești pe punctul de a leșina. Am să mă duc să aranjez patul ca să poți să te odihnești acolo. Ai să adormi curând și ai să uiți de toate astea, iar când te trezești, te duc de aici. Nu plânge pentru hainele și pentru lucrurile pe care ți le-a dat el, pentru că am să-ți dau eu mai multe și mai

bune. Iar în ceea ce privește inelul de la Paul, am să scotocesc prin tot dormitorul ca să găsesc diamantul.

A căutat diamantul, dar nu l-a găsit, iar când am alunecat în somn, probabil că m-a dus în brațe în patul pe care întinsese cearșafuri curate. Eram sub cearșaf și sub o pătură subțire când am deschis ochii, iar el ședea pe marginea patului, uitându-se la fața mea. Am aruncat o privire spre fereastră și am văzut că se întuneca. Julian avea să vină acasă în orice clipă și să-l găsească pe Chris cu mine – și atunci avea să se dezlănțuie iadul.

- Chris, tu m-ai dezbrăcat și mi-ai pus cămașa asta? am întrebat fără expresie, văzând mâneca unei cămăși albastre care era printre preferatele mele.

- Da, m-am gândit că va fi mai comodă decât costumul ăla cu cracul desfăcut pe cusătură. Și sunt medic, ai uitat? Sunt obișnuît să văd tot ce e de văzut – și am avut grijă să nu mă uit.

Întunericul amurgului târziu pătrunsese în încăpere, îmblânzind umbrele vinții. În ameteala mea, l-am văzut cum era înainte, când atmosfera din mansardă era exact așa, vinție, întunecoasă, înfricoșătoare, iar noi eram singuri și înfruntam vreo oroare necunoscută, ce ne pândea. Mereu îmi oferea alinare atunci când nimeni altcineva nu putea. Mereu era alături de mine atunci când aveam nevoie de el să facă și să spună lucrurile potrivite.

- Mai ții minte ziua în care mămica a primit de la bunica scrisoarea prin care o anunța că putem sta la ea acasă? Am crezut atunci că ne așteaptă lucruri minunate, iar mai târziu am crezut că toată bucuria a rămas în trecut. Niciodată, niciodată în prezent.

- Da, mi-a răspuns el încet. Îmi aduc aminte. Credeam că vom fi bogați ca regele Midas și că tot ce aveam să atingem urma să se preschimbe în aur. Numai că am fi avut suficient autocontrol cât să-i lăsăm pe cei pe care-i iubeam să rămână plămădiți din carne și oase. Eram tineri și prostuți pe atunci, și atât de increzători.

– Prostuți? Nu cred că eram prostuți, ci doar normali. Tu ți-ai atins țelul și ai devenit doctor. Dar eu nu sunt încă prim-balerină.

Ultima propoziție am rostit-o cu amărăciune.

– Cathy, nu te subestima. Mai ai timp să fii prim-balerină, mi-a spus el cu ardoare. Ai fi ajuns de mult, dacă Julian și-ar fi controlat accesele de furie din pricina cărora orice director de companie se teme să scorneze cu voi doi.

Am oftat, dorindu-mi ca el să nu fi spus asta. Era destul de adevărat că izbucnirile feroase de furie ale lui Julian îndepărtaseră mai multe oferte de la companii mult mai prestigioase.

– Trebuie să pleci, Chris. Nu vreau să vină acasă și să te găsească aici. Nu te vrea în preajma mea. Și nu-l pot părăsi. În felul lui, mă iubește și are nevoie de mine. Dacă n-aș fi eu, ca să-l țin pe linia de plutire, ar fi de zece ori mai violent, și la urma urmelor, îl iubesc și eu. Dacă a răbufnit uneori, a fost doar ca să mă facă să văd asta. Și acum o văd.

– O vezi? a țipat el. Nu vezi nimic! Lași ca mila pentru el să-ți întunece rațiunea! Uită-te-n jur, Cathy! Numai un nebun ar fi putut face așa ceva. Nu te las singură să înfrunți un nebun! Stau aici ca să te protejez. Spune-mi ce poți să faci dacă se hotărăște să te facă din nou să plătești pentru că l-ai lăsat singur în Spania. Poți să te ridici și să fugi? Nu! Nu te las aici fără protecție, când el ar putea să vină acasă beat sau drogat...

– Nu se droghează, i-am luat eu apărarea, protejând latura bună a lui Julian și, dintr-un motiv sau altul, încercând să o uit pe cea sumbră.

– A sărit pe degetele tale de la picioare, când ai nevoie de degetele alea ca să dansezi – așa că nu-mi spune mie că ai de-a face cu un om sănătos la cap. Când te îmbrăcai, am auzit pe cineva spunând că Julian e cu totul alt om de când a început să umble cu Yolanda. Toată lumea bănuiește că se droghează – de aceea am spus asta; a făcut o pauză; și, în plus, știu sigur că Yolanda prizează tot ce prinde.

Eram somnoroasă, aveam dureri și îmi făceam griji în privința lui Julian, care ar fi trebuit să fi ajuns deja acasă, și în mine se plămădea un bebeluș, a cărui soartă trebuia să o decid.

- Atunci rămâi, Chris. Dar când ajunge acasă, lasă-mă pe mine să vorbesc – nu te arăta la față, îmi promiți?

A încuviințat din cap, în timp ce eu am început să alunec din nou în somn, simțind că nimic nu era real în afară de patul de sub mine și de somnul de care aveam nevoie. Alene, fără să mă gândesc, am încercat să mă întorc pe o parte, iar picioarele mi-au alunecat de pe mormanul de perne, făcându-mă să țip de durere.

- Cathy... nu te mișca, mi-a spus Chris, așezându-mi repede picioarele înapoi pe perne. Lasă-mă să mă întind lângă tine și să te țin în brațe până vine. Promit că nu adorm, iar în clipa în care intră pe ușă, am să sar din pat și am să mă fac nevăzut.

Zâmbea ca să mă farmece și să mă înveselească din nou, așa că am încuviințat din cap și l-am lăsat să mă cuprindă cu brațele lui calde și puternice, în timp ce căutam din nou dulcea alinare a somnului.

Ca prin vis, i-am simțit buzele moi trecându-mi peste obraz, peste păr, apoi încet pe pleoape și, în final, pe buzele mele.

- Te iubesc atât de mult, o, Doamne, cât de mult te iubesc! l-am auzit spunând.

Preț de o clipă confuză, am crezut că era Julian, care venise acasă ca să spună că îi părea rău că mă rănise și mă umilise... pentru că acesta era stilul lui, să mă facă să sufăr și apoi să-mi ceară iertare și să facă dragoste cu mine, cu o abandonare pasională. Așa că m-am întors un pic pe o parte și i-am răspuns la săruturi, și l-am luat în brațe, și mi-am trecut degetele prin părul lui des și întunecat. Atunci am știut. Părul pe care l-am simțit nu era des, aspru, ci moale și mătăsos, ca al meu.

- Chris, am strigat, oprește-te! Dar el își pierduse controlul și îmi umplea fața, gâtul și sânii, pe care mi-i dezgolise, cu sărutări arzătoare.

- Nu-mi cere să mă opresc, a murmurat el, mângâindu-mă, toată viața nu am avut nimic altceva decât frustrări. Am încercat să le iubesc pe altele, dar mereu ești tu... tu, cea pe care nu o pot avea niciodată! Cathy... părăsește-l pe Julian! Hai să fugim împreună! Vom merge undeva departe, unde nu ne cunoaște nimeni, și putem trăi împreună ca soț și soție. Nu vom avea copii... am să am eu grijă de asta. Putem adopta bebeluși. Știi că am fi părinți buni... știi că ne iubim și că ne vom iubi pentru totdeauna. Poți să fugi de mine și să te măriți cu încă doisprezece bărbați, dar sentimentele ți se citesc în ochi când te uiți la mine - pe mine mă dorești, așa cum te doresc și eu!

Era pătruns de propriile încercări de persuasiune și nu asculta cuvintele mele rostite cu o voce slabă.

- Cathy, numai să te țin în brațe, să fii a mea din nou! De data asta voi ști cum să-ți ofer plăcerea pe care nu am putut să ți-o ofer înainte - te rog, dacă m-ai iubit vreodată, părăsește-l pe Julian înainte să ne distrugă pe amândoi!

Am scuturat din cap, încercând să mă concentrez asupra ceea ce spunea și făcea. Părul lui blond era sub bărbia mea, iar el mă mușca ușor de sâni și nu mi-a văzut refuzul, dar mi-a auzit vocea.

- Christopher, port copilul lui Julian. Am fost la ginecolog când eram la Clairmont - asta e motivul pentru care am stat mai mult decât aveam de gând inițial. Eu și Julian o să avem un copil.

Puteam la fel de bine să-i fi dat o palmă după șclul în care s-a tras înapoi, abandonând dulcele extaz al sărutării locurilor interzise, care mă excitase. S-a așezat pe marginea patului și și-a lăsat capul în mâini. Apoi a suspinat.

- Mereu reușești să mă înfrângi, Cathy! Mai întâi Paul, apoi Julian... și acum un copil. Apoi, deodată, s-a uitat fix la mine. Hai să fugim și lasă-mă pe mine să fiu tatăl acestui copil! Julian nu este potrivit! Dacă n-ai să mă lași niciodată să te ating, lasă-mă să trăiesc suficient de aproape de tine cât să te pot vedea în fiecare zi și să-ți aud vocea. Uneori aș vrea să fie ca înainte... numai tu și cu mine, și gemenii noștri.

O tăcere, pe care o cunoșteam amândoi prea bine, s-a lăsat și ne-a impresurat, și ne-a încuiat în lumea noastră secretă, unde dănuia păcatul, și unde sălășluiau gândurile necurate, și aveam să plătim, să plătim, să plătim, dacă vreodată... dar nu, nu avea să mai existe nicicând vreun „dacă vreodată”

- Chris, o să am copilul cu Julian, am spus cu o hotărâre care m-a surprins. Îmi doresc copilul lui Julian, pentru că îl iubesc cu adevărat, Chris, și l-am dezamăgit de atâtea ori. L-am dezamăgit pentru că vă aveam pe tine și pe Paul în fața ochilor și nu am apreciat ceea ce aș fi putut avea în el. Ar fi trebuit să-i fiu o soție mai bună, și atunci nu ar fi avut nevoie de toate fetele alea. Te voi iubi toată viața, dar este o iubire care nu poate duce nicăieri, așa că renunț la ea. Renunță și tu! Spune adio vremurilor de altădată și unei Catherine Doll care nu mai există.

- Îl ierți pentru că ți-a zdrobit degetele de la picioare? m-a întrebat el uluit.

- M-a tot implorat să-i spun că-l iubesc și nu i-am spus-o niciodată. Mi-am păstrat o platoșă înșelătoare în jurul meu, ca să-mi țin înăuntru îndoielile întunecate, și am refuzat să-i văd tot ceea ce are nobil și elegant în ființa lui în afară de dans. Nu mi-am dat seama că dragostea lui pentru mine, chiar și atunci când eu i-am refuzat-o, era nobilă și elegantă în sine. Așa că dă-mi drumul, Chris - chiar și dacă nu voi mai dansa vreodată, o să am copilul lui... și el va continua să meargă pe drumul faimei fără mine.

A trântit ușa și m-a lăsat singură, iar eu am adormit curând și l-am visat pe Bart Winslow, al doilea soț al mamei. Valsam în marea sală de bal de la conacul Foxworth, și sus, aproape de balustrada balconului, doi copii stăteau ascunși în masivul scrin cu căptușeală din sârmă. Bradul de Crăciun din colț ne domina, înălțându-se spre cer, și sute de oameni dansau în jurul nostru, dar aceștia erau făcuți din celofan transparent, nu din carnea sănătoasă, din mușchii și din sângele care alcătuiau frumusețea mea și a lui Bart. Bart s-a oprit din dans deodată și m-a ridicat, purtându-mă pe scările largi și m-a așezat pe somptuosul pat în formă de lebădă. Superba mea rochie din

catifea verde și șifon mai fin, tot verde, s-a topit sub atingerea mâinilor lui arzătoare – și apoi mădularul acela puternic care a pătruns în mine și m-a rănit a început să țipe, să zbiere, și fiecare țipăt ascuțit suna exact ca o sonerie de telefon.

M-am trezit și m-am ridicat în capul oaselor. De ce sunetul telefonului în miezul nopții este mereu atât de amenințător? Am întins somnoroasă mâna spre receptor.

– Alo?

– Doamna Julian Marquet?

M-am trezit ceva mai bine și m-am frecat la ochi.

– Da, eu sunt.

Femeia a menționat numele unui spital din partea cealaltă a orașului.

– Doamnă Marquet, ați putea să veniți aici cât se poate de repede? Dacă se poate, să vă conducă altcineva. Soțul dumneavoastră a avut un accident de mașină și chiar acum se află în operație. Aduceți cu dumneavoastră documentele de asigurare, de identitate și orice istoric medical dețineți. Doamnă Marquet... mai sunteți acolo?

Nu. Nu mai eram acolo. Eram înapoi în Gladstone, Pennsylvania, și aveam doisprezece ani. Doi polițiști se aflau pe alee, unde parcaseră o mașină albă... și au venit repede, întrerupând o petrecere de aniversare, ca să ne spună tuturor că tata murise. Ucis într-un accident pe autostrada Greenfield.

– Chris! Chris! am țipat, îngrozită că era posibil să fi plecat.

– Aici sunt. Vin. Știam că o să ai nevoie de mine.

Am ajuns împreună cu Chris la spital înainte de revărsatul zorilor. Ne-am așezat într-una din sălile de așteptare goale, ca să așteptăm și să aflăm dacă Julian avea să supraviețuiască accidentului și operației. Într-un târziu, spre amiază, după ore întregi petrecute la terapie intensivă, l-au adus.

Îl întinseseră pe cece ce se numește un „pat pentru fracturi” – un dispozitiv asemănător unui instrument de tortură, care îi ținea ridicat piciorul drept, prins în ghips de la degete până la coapsă. Avea brațul stâng fracturat, pus în ghips și atârnat

într-un mod la fel de ciudat. Fața lui palidă era plină de tăieturi și vânătăi. Buzele, de obicei atât de pline și de roșii, erau la fel de palide ca pielea. Dar nimic din toate acestea nu se compara cu capul! M-am cutremurat când m-am uitat! Fusese ras și avea niște găurele date pentru niște cârlige care să-i tragă capul în sus și pe spate! Avea în jurul gâtului un guler din piele căptușit cu lână. *Gâtul rupt!* Plus o fractură de picior și una multiplă a antebrațului, ca să nu mai vorbesc de leziunile interne, care-l ținuseră trei ore pe masa de operație! Am țipat:

- O să trăiască?

- Este pe lista pacienților critici, doamnă Marquet, mi-au răspuns ei cu atâta calm. Dacă mai are și alte rude apropiate, vă sugerăm să le contactați.

Chris i-a dat telefon lui madame Marisha, pentru că eu mă temeam îngrozitor că avea să moară în orice clipă și că puteam pierde ocazia să-i spun că-l iubesc. Iar dacă se întâmpla asta, aveam să fiu blestemată și bântuită pentru tot restul vieții.

S-au scurs zile întregi. Julian era ba conștient, ba inconștient. Se uita fix la mine cu ochi fără viață, fără țintă. Vorbea, dar vocea lui ieșea atât de groasă, de greoaie și de neinteligibilă, că nu pricepeam ce spune. L-am iertat pentru toate micile păcate, și pentru cele mari, așa cum suntem capabili să facem când moartea pândește după colț. Am închiriat o cameră din spital, chiar lângă salonul lui, unde să mai pot trage câte un pui de somn, dar nu am reușit niciodată să mă odihnesc o noapte întreagă. Trebuia să fiu acolo atunci când își revenea în simțiri, când mă putea vedea și recunoaște, ca să-l pot implora să lupte, să trăiască și, mai mult decât orice, ca să-i pot spune cuvintele pe care cu atâta răutate i le refuzasem atâția ani.

- Julian, șopteam eu cu vocea răgușită de cât de des o spuneam, te rog să nu mori!

Prietenii noștri dansatori și muzicieni s-au adunat la spital ca să ne ofere toată consolarea de care erau capabili. Camera lui s-a umplut de flori de la sute de admiratori. Madame Marisha

a venit cu avionul din Carolina de Sud și a intrat în salon, purtând o rochie neagră sumbră. S-a uitat în jos la chipul inconștient al unicului său copil fără vreo expresie de durere.

– Mai bine ar muri acum, a spus ea sec, decât să se trezească și să-și dea seama că a rămas infirm pe viață.

– Cum îndrăzniți să spuneți așa ceva? m-am repezit, gata să o lovesc. E în viață – și nu este condamnat. Măduva spinării nu i-a fost afectată! Va merge din nou și va și dansa din nou!

În acel moment, mila și neîncrederea i-au licărit în ochii negri ca smoala, care i s-au umplut pe dată de lacrimi.

– Spune din nou că va dansa – o, nu mă minți, va apuca să danseze din nou!

Cinci zile oribile au trecut înainte ca Julian să-și concentreze privirea suficient de mult cât să mă poată vedea. Nepulând să-și întoarcă de tot capul, și-a rostogolit ochii în direcția mea.

– Bună!

– Bună, visătorule! Am crezut că n-ai să te mai trezești, i-am spus eu.

A zâmbit, un zâmbet firav, plin de ironie.

– N-am eu norocul ăsta, Cathy, iubito. Ochii i s-au îndreptat spre piciorul agățat în sus. Aș prefera să fiu mort decât așa.

M-am ridicat și m-am dus lângă patul lui special pentru fracturi, care avea două fâșii late de pânză groasă trase peste niște bare puternice și o saltea dedesubt, ce putea fi coborâtă suficient de mult cât să permită să fie poziționată o ploscă. Era un pat tare, incomod, și, totuși, m-am întins cu grijă lângă el și mi-am trecut degetele prin claia nepieptănată de păr care-i mai rămăsese. Cu mâna liberă îl mângăiam pe piept.

– Jule, nu ești paralizat. Măduva nu a fost afectată. E doar în șoc, ca să zic așa.

Avea un braț sănătos, pe care l-ar fi putut întinde ca să mă cuprindă, dar a rămas inert pe lângă corp.

– Minți, mi-a spus cu amărăciune. Nu simt absolut nimic de la brâu în jos. Nici mâna ta pe pieptul meu, de altfel. Acum ieși dracului afară de aici! Nu mă iubești. Aștepți până când crezi că-s gata să dau colțul și apoi vii cu vorbele tale dulci! Nu vreau

mila ta, nu am nevoie de ea – așa că ieși dracului afară și rămâi acolo!

M-am dat jos din patul lui și am întâlnit mâna să-mi iau poșeta. Plângând, chiar când și el plângea cu privirea fixată în tavan.

- Să te ia dracu' pentru că ai distrus apartamentul! m-am repezit când am fost în stare să vorbesc. Mi-ai rupt în bucăți haincele! M-a cuprins furia și îmi doream să-l plesnesc peste fața deja plină de vânătăi și umflată. Să te ia dracu' pentru că ai distrus toate lucrurile frumoase pe care le aveam! Știi cât ne-am chinuit să alegem toate acele veioze, accesoriile care au costat o avere! Știi că voiam să le lăsăm moștenire copiilor noștri. Acum nu mai avem nimic de lăsat nimănui.

A rânjit satisfăcut.

- Da, nimic de lăsat nimănui. A căscat, ca și cum voia să mă expedieze, dar nu eram dispusă să mă las expediată. N-avem copii, slavă Domnului! N-o să avem niciodată. Poți să divorțezi. Mărită-te cu vreun nemernic și nenorocește-i și ăluia viața.

- Julian, i-am spus cu o tristețe apăsătoare. Țic ți-am nenorocit viața?

A clipit, ca și cum nu ar fi vrut să răspundă, dar l-am întrebat încă o dată și încă o dată, până când l-am silit să răspundă:

- Nu mi-ai nenorocit-o complet – am avut câteva momente.

- Numai câteva?

- Mă rog, poate mai multe. Dar nu trebuie să stai și să ai grijă de un invalid. Pleacă dracului cât mai poți. Nu sunt bun, știi prea bine. Ți-am fost infidel de multe ori.

- Dacă-mi vei mai fi, o să-ți smulg inima.

- Du-te, Cathy. Sunt obosit. Avea o voce somnoroasă din cauza numeroaselor sedative cu care îl hrăneau și injectau. Oricum, copiii nu sunt buni pentru oameni ca noi.

- Oameni ca noi...?

- Da, oameni ca noi.

- Cu ce suntem noi diferiți?

A început să râdă batjocoritor, adormit, dar și cu amărăciune.

- Nu suntem reali. Nu aparținem rasei umane.

- Dar ce suntem atunci?

- Păpuși dansatoare, atâta tot. Niște proști dansatori, care se tem să fie oameni reali și să trăiască în lumea reală. De aceea prefer fantezia. Nu știi?

- Nu, nu știam. Eu am crezut întotdeauna că suntem reali.

- Nu eu ți-am distrus lucrurile, Yolanda a făcut-o. Dar am privit.

Mi-a venit rău, speriată că spunea adevărul. Eram oare doar o păpușă dansatoare? Nu puteam să mă descurc în lumea reală, în afara teatrului? Nu eram, de fapt, cu nimic mai bună decât mama să mă descurc în viață?

- Julian... te iubesc, pe cuvântul meu că te iubesc! Credeam că iubesc pe altcineva, pentru că mi se părea atât de nefiresc să trec de la o iubire la alta. Când eram mică, credeam că iubirea nu vine decât o dată în viață, și că asta era cel mai bine. Credeam că odată ce iubești o persoană, n-ai putea nicicând să o iubești pe alta. Dar m-am înșelat.

- Ieși afară și lasă-mă în pacc. Nu vreau să aud ceea ce ai de spus, nu acum. Acum nu dau doi bani.

Lacrimile mi-au alunecat pe față și au căzut pe el. A închis ochii, refuzând să vadă sau să asculte. M-am aplecat să-l sărut pe buze, dar acestea au rămas strânse, rigide. Apoi s-a răstit:

- *Incetează! Îmi faci silă!*

- Te iubesc, Julian, am suspinat eu, și îmi pare rău că mi-am dat seama prea târziu și că am spus-o prea târziu - dar nu lăsa să fie prea târziu. Sunt însărcinată cu copilul tău, al paisprezecelea dintr-o listă lungă de dansatori... iar acest copil e un motiv atât de bun pentru care să trăiești, chiar dacă nu mă mai iubești *pe mine*. Nu închide ochii și nu te preface că nu mă auzi, pentru că o să fii tată, indiferent dacă vrei asta sau nu.

Și-a întors spre mine ochii negri, strălucitori, și am văzut de ce străluceau - erau plini de lacrimi. Lacrimi de compasiune față de sine însuși sau lacrimi de deznădejde, nu știam. Dar mi-a vorbit mai blând și a avut un ton dragăstos.

- Te sfătuiesc să scapi de el, Cathy. Paisprezece nu este un număr mai norocos decât treisprezece.

În încăperea de alături, Chris m-a ținut în brațe toată noaptea.

M-am trezit devreme. Yolanda fusese aruncată din mașină în acel accident, iar în acea zi avea să fie înmormântată. M-am desprins cu grijă din strânsoarea brațelor lui Chris și i-am aranjat capul mai comod înainte de a mă duce să arunc o privire în salonul lui Julian. Avea o asistentă de serviciu pe timpul nopții, iar aceasta dormea dusă lângă patul lui. M-am oprit în prag și m-am uitat la el în lumina slabă, verzuie, dată de lampa acoperită cu un prosop verde. Dormea, dormea profund. Tubul intravenos ce ducea către brațul lui trecea pe sub cearșaf și îi pătrundea în venă. Dintr-un motiv sau altul, ochii mi s-au fixat asupra sticlei cu lichidul acela gălbui, ce părea mai mult apă decât orice altceva, așa de repede se golea. Am alergat înapoi să-l scutur pe Chris.

- Chris, am spus eu, în timp ce el încerca să se dezmeticească, tubul ăla intravenos n-ar trebui să-i picure direct în braț? Se goleşte foarte repede, prea repede, cred.

Abia am scos cuvintele pe gură, când Chris s-a ridicat și a alergat spre salonul lui Julian. A aprins lumina din tavan cu o mișcare bruscă, apoi a trezit-o pe asistenta adormită.

- Naiba să te ia că ai adormit! Erai aici ca să-l veghezi! Până să termine de vorbit, a tras păturile, iar dedesubt era brațul în ghips al lui Julian cu deschizătura pentru ac, iar acul era încă introdus și lipit la locul lui, dar tubul fusese tăiat! O, Doamne, a oftat Chris, probabil că i-a ajuns o bulă de aer la inimă.

M-am holbat la foarfeca strălucitoare abia ținută în mâna vlăguită a lui Julian.

- Și-a tăiat singur tubul, am șoptit eu, și-a tăiat singur tubul și acum e mort, mort, mort...

- De unde a luat foarfeca? s-a răstit Chris, în timp ce asistenta a început să tremure.

Era foarfeca ei mică pentru broderie, pe care o folosea să taie ața de croșetat.

- Probabil că mi-a căzut din buzunar, a spus ea cu o voce slabă. Jur că nu-mi amintesc să o fi pierdut - sau poate că mi-a luat-o când m-am aplecat peste...

- E în ordine, am spus eu fără expresie. Dacă n-o făcea așa, o făcea altfel. Ar fi trebuit să știu și să vă avertizez. Nu mai era viață în el dacă nu mai putea să danseze. Nu mai era nici opicatură de viață.

Julian a fost îngropat lângă tatăl lui. Am avut grijă ca madame Marisha să fie de acord cu numele adăugat de mine pe piatra de mormânt: *Julian Marquet Rosencoff, iubit soț al lui Catherine și al treisprezecelea dintr-un șir lung de staruri masculine ale baletului rusesc*. Poate că era ostentativ și dădea în vileag propriul meu eșec în a-l iubi suficient în timpul vieții lui, dar l-am lăsat să aibă ce și-a dorit - sau ce credeam eu că și-ar fi dorit.

Eu, Chris, Paul și Carrie ne-am oprit și lângă mormântul lui Georges și mi-am înclinat capul în semn de respect pentru tatăl lui Julian. Respect pe care ar fi trebuit să i-l fi acordat și lui. Cimitirele cu sfinții și îngerii lor din marmură, toți zâmbind atât de suav, toți pioși și sobri - cât le uram! Ne tratau de sus pe noi, cei care mai eram în viață, pe noi, cei care eram făcuți din țesut fragil și sânge, care puteam suferi și plânge, în timp ce ei aveau să stea acolo de-a lungul secolelor, zâmbind pios spre toată lumea. Și m-am întors de unde am plecat.

- Catherine, mi-a spus Paul când ne-am așezat cu toții în limuzina lungă, neagră, camera ta e așa cum ai lăsat-o, doar a ta. Vino acasă să locuiești cu Carrie și cu mine până când se naște copilul. Va fi și Chris acolo, își face stagiatura ca intern la spitalul din Clairmont.

M-am holbat la Chris, așezat pe un scaun auxiliar, știind că obținuse un post mult mai bun într-un spital foarte mare - și acum își făcea stagiatura într-unul mic, lipsit de importanță.

- Duke este atât de departe, Cathy, mi-a spus el, evitându-mi privirea. A fost destul de neplăcut să călătoresc cât am fost la

colegiu și la facultatea de medicină... așa că, dacă nu te deranjează, lasă-mă să fiu undeva în apropiere, ca să pot fi aici în ziua în care nepotul sau nepoata mea vine pe lume.

Madame Marisha și-a ridicat brusc capul, încât aproape că s-a lovit de plafonul mașinii.

- Ești gravidă cu copilul lui Julian? a strigat ea. De ce nu mi-ai spus până acum? Ce minunat! Radia, așa că tristețea s-a scuturat de pe ea ca o manta sumbră. Acum Julian nu este mort de tot - pentru că va avea un fiu, care va fi exact ca el!

- Poate să fie și fată, madame, i-a spus Paul încet, întinzându-se să mă ia de mână. Știu că vă doriți un băiat ca fiul dumneavoastră, dar eu îmi doresc o fetiță dragălașă, așa cum erau Cathy și Carrie... dar dacă e băiat, n-am să mă opun.

- Să vă opuneți? a strigat madame. Dumnezeu, în infinita Lui milă și îndurare, îi va trimite lui Catherine copia perfectă a lui Julian! Și va dansa și va atinge faima de care a fost atât de aproape fiul lui Georges al meu!

Miezul nopții m-a găsit singură pe veranda din spate, legănându-mă înainte și înapoi în scaunul preferat al lui Paul. Aveam capul plin de planuri de viitor. Gândurile la trecut au intrat în conflict cu ele și aproape că m-au înecat. Podelele din lemn scârțâiau ușor; erau vechi și cunoscuseră și înainte dureri ca a mea: le era milă de mine. Răsăriseră stelele și luna, chiar și câțiva licurici au venit să plutească prin întunericul grădinii.

Ușa din spatele meu s-a deschis și s-a închis repede. Nu m-am uitat să văd cine este, pentru că știam. Mă pricepeam să simt oamenii, chiar și în întuneric. S-a așezat pe scaunul de lângă mine și a început să-l legene în același ritm cu al meu.

- Cathy, mi-a spus el încet. Urăsc să te văd stând acolo, cu expresia aia pierdută și istovită. Să nu crezi că toate lucrurile bune din viața ta au trecut și că nu ți-a mai rămas nimic. Ești încă foarte tânără, foarte frumoasă, și, după ce se va naște copilul, poți să te pui rapid pe picioare și să dansezi până când vei simți că ești gata să te retragi și să începi să predai.

Nici n-am întors capul. Să dansez din nou? Cum aş putea să dansez când Julian zace în pământ? Copilul era tot ce mai aveam. Aveam să-l fac centrul existenței mele. Aveam să-mi învăț copilul să danseze, iar el sau ea avea să atingă faima care ni s-ar fi convenit mic și lui Julian. Tot ceea ce mama eșuase să ne ofere, aveam să-i dăruiesc copilului meu. Copilul meu nu avea să se simtă niciodată neglijat. Când copilul meu avea să vină spre mine, aveam să fiu acolo. Când copilul meu avea să strige mama, nu trebuia să se mulțumească cu o soră mai mare. Nu... aveam să fiu ca mama pe vremea când îl avea pe tata. Asta mă durea cel mai tare, că se putuse transforma dintr-o persoană iubitoare și blândă în ceea ce era, un monstru. Niciodată, niciodată nu aveam să-mi tratez copilul așa cum îi tratase ea pe ai ei!

– Noapte bună, Paul! am spus, ridicându-mă să plec. Nu sta prea mult afară. Trebuie să te trezești devreme, și la cină pareai obosit.

– Catherine...?

– Nu acum. Mai târziu. Am nevoie de timp.

Am urcat încet scările din spate, gândindu-mă la bebelușul din pântecul meu, la câtă grijă trebuia să am să nu mânânc porcării; trebuia să beau mult lapte, să iau vitamine și să am gânduri optimiste... nu de răzbunare. Aveam să ascult muzică de balet în fiecare zi de acum încolo. Bebelușul avea să o audă dinăuntru meu, și chiar înainte să se nască, un spirit viu avea să fie impregnat cu dansul. Am zâmbit, gândindu-mă la toate fustițele tutu drăgălașe pe care i le-aș putea cumpăra fetiței mele. Am zâmbit și mai mult gândindu-mă la un băiat exact ca tatăl lui, cu o claie sălbatică de bucle negre. Julian Janus Marquet avea să-l cheme. Janus, pentru a privi în ambele părți - înainte și în urmă.

Am trecut pe lângă Chris, care se pregătea să coboare scările. M-a atins. M-am înfiorat, știind ce voia. Nu trebuia să rostească nici un cuvânt. I le știam perfect... i le cunoșteam și fel de bine cum îl cunoșteam pe el.

Cu toate că am încercat din răputeri să mă gândesc doar la pruncul nevinovat care creștea în mine, gândurile mele tot s-au furișat spre mama, umplându-mă de ură, de planuri nedorite de răzbunare. Pentru că, într-un fel, tot ea cauzase și moartea lui Julian. Dacă n-am fi fost încuiați și n-ar fi trebuit să evadăm și să fugim, atunci nu l-aș fi iubit vreodată pe Chris, nici pe Paul, și poate că eu și Julian ne-am fi cunoscut, inevitabil, la New York. Atunci aș fi putut să-l iubesc așa cum avea nevoie și își dorea să fie iubit. Aș fi putut să ajung la el „virgină pură, neprihănită“.

Și ar fi fost cu ceva diferit? m-am întrebat iar și iar. Da! Da! M-am convins pe mine însămi că ar fi fost *extrem de diferit!*

Interludiu pentru trei

Pe măsură ce bebelușul creștea în mine, am început să-mi găsesc identitatea pierdută, pentru că baletul mi-a ținut mereu adevăratul meu sine într-o stare embrionară, îngrădită de dorința mea de a dansa și de a reuși. Acum stăteam cu picioarele bine înfipte în pământ, cu fantezia unei vieți strălucitoare împinsă în planul secund. Nu că nu mi-ar fi fost din când în când dor de scenă și de aplauze. O, aveam momentele mele de durere – dar aveam o metodă sigură să le înăbuș. Începeam să mă gândesc la mama, la ceea ce ne făcuse. O altă moarte pe răbojul tău, mămico!

Dragă doamnă Winslow,

Tot mai fugiți de mine? Încă nu ați aflat că nu puteți fugi suficient de departe sau de repede? Într-o zi, vă voi ajunge din urmă și ne vom reîntâlni. Poate că de data asta vei suferi și dumneata așa cum m-ai făcut pe mine să sufăr, și să sperăm că de trei ori mai mult.

Soțul meu tocmai a murit într-un accident de mașină, exact așa cum a murit și soțul dumitale cu mulți ani în urmă. Sunt însărcinată cu copilul lui, dar nu am să fac nimic la fel de disperat cum ai făcut dumneata. Voi găsi o cale să îl cresc, chiar și dacă voi avea tripleți – sau cvadrupleți!

Am expediat scrisoarea pe adresa ei de acasă, din Green-glenna, dar am aflat din ziare ulterior că era plecată în Japonia. În Japonia! Vai, ce se mai plimba!

Mă transformam într-o femeie pe care nu o mai văzusem niciodată. În oglinzi nu mă mai vedeam zveltă și suplă. Asta mă îngrozea. Vedeam cum sâni mi se rotunjeau, devenind mai plini, și cum mi se îngroșa talia. Uram să mă mișc altfel decât grațios, dar mâinile mele adorau să mângâie umflătura în care stătca bebelușul meu.

Într-o zi, mi-am dat seama că eram mai norocoasă decât majoritatea văduvelor; aveam doi bărbați care aveau nevoie de mine. Bărbați care-mi transmiteau mesaje subtile că erau gata să-i ia locul lui Julian. Și o aveam pe Carrie, care mă considera un model după care să-și modeleze propria viață. Draga, scumpa și micuța Carrie, care avea acum șaisprezece ani și care nu avusese niciodată o întâlnire, un iubit, nici nu fusese vreodată la vreun bal de absolvire. Nu că n-ar fi putut, dacă ar fi făcut abstracție de statura ei mică. Chris își convinsese prietenii să-și dea întâlnire cu micuța lui surioară, care se usca în așteptarea unei idile. S-a plâns la mine.

- Chris nu trebuie să-ți aranjeze întâlniri! Studentul ăla nu mă dorește. Vine doar ca să stea mai aproape de tine.

Am râs de ideea ei ridicolă. Nimeni nu m-ar fi dorit în starea în care eram, gravidă, văduvă și mult prea în vârstă pentru un băiețandru de colegiu. Carrie a ascultat, dar s-a bosumflat, stând lângă geam.

- De când te-ai întors, doctorul Paul nu mă mai scoate la film și la cină cum făcea înainte. Obişnuiam să mă prefac că nu este tutorele, ci iubitul meu, iar asta mă făcea să mă simt bine în interiorul meu, pentru că toate doamnele se uită după el, Cathy. E frumos, chiar dacă e bătrân.

Am oftat: pentru mine, Paul nu avea să fie bătrân niciodată. Arăta minunat de tânăr la cei patruzeci și opt de ani ai lui. Am luat-o pe Carrie în brațe și am consolată-o, spunându-i că dragostea o așteaptă chiar după colț.

- Și va fi și tânăr, Carrie, apropiat de vârsta ta. Și, odată ce te va vedea și va ști cum ești, nu va trebui constrâns, va fi mai mult decât dispus să te iubească.

S-a ridicat încet și s-a dus în camera ei, fără a fi convinsă vreun pic de ceea ce-i spusese.

Madame Marisha venea adesea să vadă cum mă simt și imi împuia capul cu sfaturi oferite cu toată autoritatea.

– Acum continuă să exersezi; ascultă muzică de balet ca să-i imprimi copilului lui Julian dragostea pentru frumos înainte de a se naște; încă din pântec va ști că dansul îl așteaptă. A aruncat o privire în jos spre picioarele mele, care se vindecaseră în sfârșit. Cum mai sunt degetele de la picioare?

– În regulă, am răspuns sec, cu toate că mă dureau când ploua.

Henny era acolo să mă ajute atunci când lipsea Carrie. Îmbătrânea uluitor de repede. Se străduia din răsuputeri să respecte dieta severă pe care i-o impuseseră amândoi „fiii ei doctori“, dar mânca tot ce voia, fără a calcula vreodată calorile sau colesterolul.

Zilele lungi de doliu treceau mai repede pentru că îl aveam pe copilul lui Julian, o părticică din el pe care să o păstrez cu mine. Curând avea să vină Crăciunul, iar eu eram atât de mare, încât simțeam că nu se cuvine să mă arăt în lume. Chris a insistat, alături de Paul, că ar fi o terapie bună să merg la cumpărături. Am cumpărat un medalion străvechi de aur, pe care să-i trimit lui madame Zolta, și am pus în pachet și două mici fotografii cu mine și Julian în costumele din *Romeo și Julieta*.

La scurtă vreme după Crăciun a sosit biletul ei de mulțumire.

Dragă Catherine, iubirea mea,

Darul tău este cel mai frumos dintre toate. Jelesc după frumosul tău soț dansator. Jelesc după tine cel mai mult, dacă te hotărăști să nu mai dansezi doar pentru că ești pe cale să devii mamă! Ai fi ajuns de mult prim-balerină dacă soțul tău ar fi dovedit mai puțină aroganță și mai mult respect pentru cei care dețin puterea. Menține-te în formă, fă exerciții, ia-ți copilul cu tine și o să trăim cu toții împreună la mine până când îți vei găsi

un nou danser pe care să-l iubești. Viața oferă mai multe șanse, nu doar una singură. Vino înapoi.

Biletul ei mi-a adus pe chip un surâs nostalgic. Îmi spusese iubirea mea.

- Ce te face să zâmbești așa? m-a întrebat Paul, lăsând deoparte publicația medicală, care probabil că nu-i reținuse pe deplin interesul.

M-am aplecat cu stângăcie să-i întind biletul. L-a citit, apoi și-a întins brațele, invitându-mă să vin să mă ghemuiesc în poala lui. Am acceptat cu drag invitația. Aveam mare nevoie de afecțiune. Viața nu avea sens fără un bărbat.

- Ai putea să pleci să-ți continui cariera, mi-a spus el încet. Cu toate că mă rog la Dumnezeu să nu pleci la New York și să mă părăsești din nou.

- A fost odată ca niciodată, am început eu, un cuplu frumos de părinți bălai, care au dat naștere la patru copii care n-ar fi trebuit să existe niciodată. Și i-au adorat dincolo de orice rațiune. Apoi, într-o zi, tatăl a fost ucis, iar mama s-a schimbat și a uitat cu totul de iubirea, afecțiunea și atenția de care cei patru copii aveau nevoie disperată. Iar acum, când un alt soț frumos este mort, nu am să-mi las niciodată copilul să se simtă neglijat, orfan de tată, sau nedorit ori inutil. Când copilul meu va plânge, voi fi acolo. Voi fi mereu acolo să-mi fac copilul să se simtă în siguranță și foarte iubit, și am să-i citesc, și am să-i cânt, și el nu se va simți nicicând exclus sau trădat - așa cum s-a simțit Chris trădat de cei pe care i-a iubit cel mai mult.

- El? Vorbești de parcă ai ști. Ochii lui strălucitori păreau triști. Și ai de gând să fii și mamă, și tată pentru acest copil? Ai de gând să închizi ușa în fața oricărui bărbat care ar vrea să împartă viața cu tine? Catherine, sper că nu vei ajunge una dintre acele femei care se înălesc pentru că viața nu le îndeplinește întotdeauna dorințele.

Mi-am lăsat capul pe spate ca să-l privesc fix în ochi.

- Tu nu mă mai iubești, nu-i așa?

- Nu?

- Țsta nu-i un răspuns.

- Nu credeam că trebuie să-ți dau un răspuns. Credeam că poți să-ți dai seama. Mai credeam și că poți să te întorci la mine, după felul în care te uiți la mine. Te iubesc, Catherine... Te-am iubit din prima zi în care ai apărut pe treptele verandei mele. Ador felul în care vorbești, în care zâmbești, în care mergi - asta înainte de a fi gravidă și de a începe să te apleci ținându-te de șale -, te doare chiar atât de tare?

- O, i-am spus eu cu dezgust, de ce a trebuit să te oprești din a-mi spune toate cuvintele acelea plăcute, ca să mă întreb dacă mă doare spatele? Bincînțeleș că mă supără. Nu sunt obișnuită să car opt kilograme în plus în față - continuă cu ceea ce spuneai înainte de a-ți aduce aminte că ești doctor.

Și-a lăsat ușor buzele în jos ca să le atingă pe ale mele, abia perceptibil, până când a răbufnit pasiunea și le-a apăsăat cu putere. Măinile mele și-au croit drum ca să-l apuce de după gât și i-am răspuns cu ardoare la sărut.

Ușa de la intrare s-a deschis și apoi s-a trântit. M-am smuls iute de lângă Paul și am încercat să mă ridic înainte de a intra Chris în cameră - dar nu am fost suficient de rapidă. A intrat, cu paltonul peste costumul alb de rezident. Avea o pungă cu un sfert de kilogram de înghețată de fistic, pentru care-mi exprimasem dorința la cină.

- Credeam că ești de serviciu în scara asta, i-am spus prea repede, ca să-mi ascund tulburarea și surprinderea.

Mi-a trântit înghețata în mână și m-a privit cu răceală.

- Sunt de serviciu. Dar e o noapte plicticoasă, așa că m-am gândit să-mi iau liber câteva minute și să vin să-ți aduc desertul pe care părea că ți-l dorești atât de mult. A aruncat o privire fugară spre Paul. Îmi pare rău că am sosit într-un moment nepotrivit. Continuați cu ceea ce făceați.

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din cameră, apoi a trântit pentru a doua oară ușa de la intrare.

- Cathy, mi-a spus Paul, ridicându-se să-mi ia înghețata din mână. Trebuie să facem ceva în privința lui Chris. Ce vrea el nu se poate. Am încercat să discut cu el despre asta, dar nu

vrea să mă asculte. Își astupă urechile și fugi. Trebuie să-l faci să înțeleagă că-și distruge viața nelăsând nici o altă fată să-i pătrundă în inimă.

S-a dus în bucătărie și s-a întors după câteva minute cu două farfurii de șerbet pline cu înghețata verde pe care nu o mai voiam acum.

Avea dreptate. Trebuia făcut ceva în privința lui Chris – dar ce anume? Nu puteam să-l rănesc; nu puteam să-l rănesc nici pe Paul. Eram ca un câmp de bătălie, ce-și dorea să învingă ambele tabere.

– Catherine, mi-a spus Paul încet, de parcă îmi urmărise reacția, nu-mi datorezi nimic dacă nu mă iubești. Oprește-l pe Chris, fă-l să priceapă că trebuie să renunțe și să-și găsească pe altcineva. Pe oricine altcineva în afară de tine...

– Mi se pare atât de dificil să-i spun asta, am vorbit pe un ton scăzut, rușinată să recunosc că nu voiam, de fapt, să-și găsească pe nimeni.

Îl voiam alături de mine pentru totdeauna – doar apropierea lui, încrederea pe care mi-o dădea, nimic altceva. Încercam să găsec un echilibru între timpul petrecut cu Chris și cel petrecut cu Paul, să le dau amândurora suficient, dar nu prea mult. Vedeam cum crește gelozia dintre ei și simțeam că nu e nici pe departe vina mea – doar a mamei! După cum tot ce nu mergea bine în viața mea era vina ei.

Era o noapte rece de februarie când am simțit prima contracție. Am icnit din cauza durerii ascuțite – știam că avea să doară, dar nu atât de tare! Am aruncat o privire spre ceas – două dimineața, în ziua de Sfântul Valentin. O, cât de splendid, copilul meu avea să se nască în ziua în care am fi aniversat șase ani de la nunta noastră.

– Julian, am strigat, de parcă ar fi putut să mă audă, ești pe cale să devii tată!

M-am ridicat și m-am îmbrăcat cât am putut de repede înainte de a traversa holul ca să bat la ușa lui Paul. A mormăit ceva care a sunat ca o întrebare.

– Paul, am strigat eu, cred că tocmai am avut prima contracție.

– Slavă Domnului! a strigat el de pe cealaltă parte a ușii, trezindu-se instantaneu. Ești gata să mergem?

– Sigur că da. Sunt gata de o lună.

– Îl sun pe doctorul tău, apoi îl anunț pe Chris – tu stai jos și liniștește-te!

– E în regulă dacă intru?

A deschis larg ușa, îmbrăcat numai în pantaloni. Avea pieptul dezgolit.

– Ești cea mai calmă viitoare mamă pe care am văzut-o vreodată, mi-a spus el ajutându-mă să mă așez. A alergat să-și treacă un aparat electric de ras peste față, apoi să-și ia o cămașă și o cravată. Ai mai avut contracții?

Îmi stătea pe limbă să spun că nu, când a venit încă una. M-am îndoit de durere.

– Cincisprezece minute de la ultima, am icnit eu.

Era palid când și-a tras haina, apoi a venit să mă ajute să mă ridic.

– În regulă, mai întâi te așez în mașină, apoi vin să-ți iau geanta. Fii calmă, nu-ți face probleme, copilul ăsta va avea trei doctori care vor face tot ceea ce le stă în puteri...

– Se vor încurca unul de altul, am concluzionat eu.

– Se vor asigura că primești cea mai bună îngrijire medicală cu putință, m-a corectat el, apoi a strigat înspre bucătărie: Henny, o duc pe Catherine la spital! Spune-i lui Carrie când se trezește. Apoi sun-o pe madame Marisha și pune-i înregistrarea pe care am făcut-o pentru ea.

Ne gândiserăm la toate. Când Paul a deschis ușa de la intrare, după ce a scos mașina cu spatele, am auzit în urma mea înregistrarea pentru madame M... propria mea voce înregistrată cu săptămâni în urmă, spunând: „Madame, nepotul tău este pe drum“.

Mi s-a părut o eternitate până când spitalul a apărut în fața noastră. Sub un paravan protector de la intrarea la Urgențe, un stagiar solitar se plimba neliniștit de colo-colo. Era Chris, care

a spus: „Slavă Domnului că ați ajuns! Îmi imaginam tot felul de calamități”, chiar în timp ce mă ajuta să cobor din mașină, în timp ce altcineva alerga cu un scaun cu rotile; fără formalitățile preliminare pe care trebuiau să le îndure alte paciente, am fost instalată în pat în câteva clipe – gâfâind din cauza unei noi contracții.

Trei ore mai târziu s-a născut fiul meu. Chris și Paul erau acolo, amândoi cu lacrimi în ochi, dar Chris a fost cel care l-a luat în brațe pe fiul meu, cu cordonul ombilical încă netăiat, murdar și plin de sânge. Mi l-a pus pe burtă și l-a ținut acolo cât timp un alt doctor a făcut ceea ce trebuia făcut.

– Cathy... îl vezi?

– E frumos, am murmurat eu în extaz, văzând tot părul negru, buclat și trupușorul roșu perfect.

Cu o furie exact ca a tatălui său, își agita pumnișorii și dădea din piciorușele subțiri, urlând din cauza tuturor lucrurilor nedemne care i se făceau – iar lumina a izvorât atât de brusc ca să strălucească în ochii lui și să-l așeze în mijlocul scenei, ca să zic așa.

– Numele lui este Julian Janus Marquet, dar am să-i spun Jory.

Atât Chris, cât și Paul mi-au auzit șoapta. Eram atât de obosită, atât de somnoroasă.

– De ce i-ai spune Jory? a întrebat Paul.

Însă nu am fost eu cea care a avut puterea să răspundă. Chris a fost cel care mi-a înțeles motivele.

– Dacă ar fi fost blond, l-ar fi botezat Cory – dar J vine de la Julian, iar restul de la Cory.

Ni s-au încrucișat privirile și i-am zâmbit. Cât e de minunat să fii înțeles și să nu trebuiască niciodată să explici!

PARTEA A PATRĂ

Scumpul meu prințisor

Dacă s-a născut vreodată un copil într-un palat de adoratori care să-l venereze, acela a fost Jory al meu, cu bucele lui negre-albăstrui, cu piclea lui de culoarea untului și cu ochii întunecați, de un albastru-închis. Era leit Julian, și puteam să-i ofer lui toată afecțiunea pe care nu fusesem în stare să i-o arăt tatălui său.

Încă de la început, Jory părea să știe că eu eram mama lui. Părca să-mi recunoască vocea, atingerea, chiar și sunetul pașilor. Cu toate acestea, avea o dragoste aproape la fel de mare pentru Carrie, care alerga în fiecare seară acasă direct de la cabinetul lui Paul, ca să-l ia în brațe și să se joace cu el ore în șir.

– Ar trebui să ne găsim un loc al nostru, mi-a spus Chris, care voia să fie considerat tatăl lui Jory.

În casa lui Paul, acest lucru nu era posibil.

Nu știam ce să răspund. Îmi plăcea nespun casa aceea mare a lui Paul și faptul că eram lângă el și Henny. Voiam ca Jory să aibă aleile din grădină, pe care puteam să-l plimb cu căruciorul, voiam să fie înconjurat de frumusețe. Și sub nici o formă eu și Chris nu puteam să-i oferim atât de mult. Chris nu știa nimic despre datoriile mele imense.

La etaj, Paul înființase o cameră pentru copil, complet redecorată cu pătuț, țarc, coșuleț și zeci de animăluțe din pluș de care se putea bucura un bebeluș fără a se răni. Au fost momente când și Paul, și Chris au alergat acasă cu aceeași jucărie.

Se uitau unul la altul și încercau amândoi să zâmbescă pentru a-și ascunde stânjeneala. Atunci trebuia să mă grăbesc și să exclam: „Doi bărbați cu aceeași idee!“ Iar una trebuia dusă înapoi, dar niciodată, niciodată nu l-am lăsat pe vreunul din ei să știe al cui cadou fusese returnat.

Cathy a terminat liceul în iunie, când împlinea șaptesprezece ani. Nu voia să meargă la colegiu; era foarte mulțumită să fie secretara personală a lui Paul. Degetele ei mici zburau peste tastatura mașinii de scris; scria după dictare cu o viteză și o acuratețe admirabile – dar încă își dorea să o iubească cineva în ciuda staturii ei mici.

Mă infuriam pe mama – din nou – când o vedeam nefericită. Am început să mă gândesc la ceea ce aveam să-i fac când prindeam ocazia. Acum eram liberă, fără un soț care să mă țină pe loc – aveam s-o fac să plătească așa cum plătea și Carrie. În fiecare zi îi vedea pe Paul și pe Chris luptându-se pentru atenția mea, dorindu-mă, începând să se uite unul la altul cu vrajbă. Trebuia să pun la punct ceva ce ar fi trebuit de mult pus la punct. Dacă Julian nu s-ar fi amestecat, acum aș fi fost soția lui Paul, iar Jory ar fi fost fiul lui Paul și totuși... și totuși... Îl iubeam pe Jory pentru ceea ce era și, gândindu-mă mai bine, mă bucuram că îl avusesem pe Julian pentru o vreme. Nu mai eram o virgină suavă și inocentă – doi bărbați mă învățaseră multe. Știam să mă stăpânesc bine atunci când avea să sosească momentul să-i fur soțul mamei. Aveam să fiu cum fusese ea cu tăticii. Aveam să-i arunc lui Bart Winslow priviri timide, priviri lungi pline de înțeles. Aveam să întind mâna să-l mângâi pe obraz.... Iar cel mai mare avantaj al meu era că arătam ca ea, dar eram cu mulți ani mai tânără! Cum putea să-mi reziste? Aveam să mă mai îngraș câteva kilograme ca să fiu mai voluptuoasă – ca ea!

A venit Crăciunul, iar Jory, care avea mai puțin de un an, a stat așezat printre cadouri, cu ochii mari și uluiți, neștînd ce să facă sau ce jucărie să apuce. Clic, clic, clic, s-a auzit de trei ori țăcănitul a trei aparate de fotografiat. Dar Paul avea camera de filmat, nu Chris, Carrie sau eu.

- Somn ușor și noapte bună, îi cânta Carrie încet fiului meu, legănându-l să adoarmă în seara de Crăciun... fie ca dulcile minuni ale paradisului să te țină în brațe!

N-am putut să mă abțin să nu plâng, văzând-o acolo, ca un copil, dar dorind să aibă un copil al ei. Chris a venit din spatele meu și m-a apucat de talie, în timp ce eu m-am sprijinit de el.

- Ar trebui să dau fuga să aduc un aparat de fotografiat, mi-a șoptit el, sunt atât de drăguți împreună, dar nu vreau să stric magia. Carrie îți seamănă atât de mult, Cathy, excepând statura.

Un singur cuvânt, „exceptând”. Un cuvânt neînsemnat, care însă o împiedica pe Carrie să fie cu adevărat fericită.

S-au auzit pași pe scări. M-am smuls repede din brațele lui Chris și m-am dus să-l culc pe micul meu fiu în pătuț. L-am simțit pe Paul în pragul ușii acum, când Chris se dusesese în camera lui.

- Cathy, mi-a șoptit Carrie ca să nu-l trezească pe Jory, crezi că voi avea vreodată un copil?

- Bineînțeles că vei avea.

- Eu nu cred că voi avea, mi-a spus ea și apoi s-a îndepărtat, lăsându-mă să mă uit după ea.

Paul a intrat în camera copilului, l-a sărutat pe Jory de noapte bună, apoi s-a întors spre mine ca și cum ar fi vrut să mă ia în brațe.

- Nu, am spus eu încet, nu cât este Chris acasă.

El a încuviințat din cap, apoi mi-a urat noapte bună, iar eu am continuat să stau trează până aproape de răsărit, întrebându-mă cum să rezolv dilema în care mă aflam.

Jory părea destul de fericit; nu era răsfățat; nu se smiorcăia, nu plângea și nu avea pretenții inutile, doar accepta. Putea să stea minute în șir uitându-se de la unul la altul, de parcă ne-ar fi măsurat și pe noi, și relația noastră cu el. Avea răbdarea lui Chris, blândețea potolită a lui Cory și doar ocazional nesăbuința tatălui său – și a mamei sale. Dar absolut nimic la Jory nu îmi amintea de Carrie; zâmbea mult mai mult decât ea. Totuși, atunci când Carrie se plimba prin grădinile lui Paul cu Jory în

braț, îi arăta diferențele dintre un copac și altul. Ii explica neîncetat. Îl silea pe Jory să imite vorbirea mai curând decât ar fi făcut-o altfel.

– Uită-te la frunza asta de stejar, a spus Carrie într-o zi, după ce Jory învățase să meargă, când aerul era mișcat de adieri primăvăratice. Fiecare frunză de copac are propria formă, textură și miros. Toate florile se deschid cu ușurință ca să intre albina, cu excepția trandafirului. Dar margaretele nu miros la fel de frumos ca trandafirii, așa că albinele zboară pe lângă ele și se duc direct la trandafirii atât de zgârșiți cu nectarul lor, care își țin capetele ridicate pe tulpini înalte. A arătat spre un trandafir, apoi mi-a aruncat o privire. După aceea, i-a arătat lui Jory margaretele și panseluțele. Acum, dacă eu aș fi albină, poți să pui pariu că m-aș duce direct la violete și panseluțe, chiar dacă nu sunt la fel de înalte. A ridicat capul și s-a uitat fix la mine, spunându-mi cu o voce ciudată, gâtuită: Tu ești ca un trandafir, Cathy. Toate albinele vin la tine și nici măcar nu mă văd pe mine, care sunt atât de jos. Te rog, nu te căsători din nou înainte de a avea și eu o șansă. Te rog să nu fii prin preajmă dacă vreodată se va uita vreun bărbat la mine.... Nu-i zâmbi, te rog.

O, cât de repede trec anii când ai un copil care să-ți umple timpul! Cu toții făcăm fotografii ca niște nebuni: primul zâmbet al lui Jory, primul lui dințișor, primul mers de-a bușilea de la mine la Chris, apoi la Paul și la Carrie.

Paul a început să mă curteze, ceea ce avea să dureze doi ani: aceiași doi ani în care Chris a fost stagiar la spitalul din Clairmont. Nu se puteau răni unul pe altul când se iubeau și se respectau reciproc. Nu puteau nici măcar să vorbească despre bariera dintre ei altfel decât prin intermediul meu.

– E vorba de orașul ăsta, mi-a spus Chris. Cred că lui Carrie i-ar fi mai bine în alt oraș. Tuturor ne-ar fi mai bine.

Amurgul poposise peste grădini, momentul nostru preferat acolo. Paul își făcea vizitele în trei spitale, iar Carrie îl distra pe Jory înainte de a-l duce la culcare. Henny zdrăngănea oalele și tigăile, ca să ne dea de știre că era încă trează – și ocupată.

Chris incheiase cei doi ani ca stagiar și începuse rezidențiatul, care avea să dureze alți trei ani. Când mi-a spus că se gândea la un alt spital, mult mai vestit, în care să-și continue pregătirea, am simțit un șoc puternic. Mă părăsea!

- Îmi pare rău, Cathy, clinica Mayo m-a acceptat, iar asta e o onoare. Voi fi acolo doar pentru nouă luni, apoi mă voi întoarce aici să-mi termin rezidențiatul. Ce-ar fi ca tu și Jory să veniți cu mine? Avea ochii strălucitori și jucăuși. Carrie poate să rămână aici ca să-i țină companie lui Paul.

- Chris! Știi prea bine că nu pot să fac asta!

- Ai de gând să rămâi aici după ce plec eu? m-a întrebat el cu amărăciune.

- Dacă firma de asigurări a lui Julian ar plăti, aș putea să-mi permit casa mea și aș putea deschide o școală de balet. Dar ei tot insistă că moartea lui a fost sinucidere. Știu că polița include o clauză de sinucidere de doi ani, pe care am plătit-o din ziua în care ne-am căsătorit, așa că nu era în vigoare când a murit. Și, totuși, nu vor să plătească.

- Ai nevoie de un avocat bun.

Mi-a tresărit inima.

- Da. Am nevoie. Chris, du-te la clinica Mayo fără mine. Am să mă descurc și promit că nu mă căsătoresc cu nimeni până când nu vii înapoi ca să-ți dai acordul. Mai bine preocupă-te să-ți găsești tu pe cineva. La urma urmei, nu sunt singura femeie care seamănă cu mama.

S-a repezit la mine.

- De ce naiba pui așa problema? E vorba de *tine*, nu de *ea*! Tot ceea ce este legat de tine și nu îi seamănă ci mă face să am nevoie de tine și să te doresc atât de mult!

- Chris, imi doresc un bărbat cu care să mă culc, care să mă țină în brațe când mi-e teamă și care să mă sărute și să mă facă să cred că nu sunt malefică sau nedemnă de încredere. Vocea mi s-a frânt și mi-au dat lacrimile. Am vrut să-i demonstrez mamei ce pot să fac și să fiu cea mai bună prim-balerină, dar acum, că Julian nu mai este, tot ceea ce vreau să fac când aud muzică de balet este să plâng. Îmi e atât de dor de el, Chris!

Mi-am lăsat capul la pieptul lui, suspinând. Aș fi putut fi mai drăguță cu el – așa, nu ar fi izbucnit în crize de furie. Avea nevoie de mine și l-am dezamăgit. Tu n-ai nevoie de mine. Tu ești mai puternic decât a fost el. Nici Paul nu are nevoie de mine, altfel ar insista să se căsătorească imediat cu mine...

– Am putea trăi împreună și... și....

În acel moment, a început să se bâlbâie și s-a înroșit la față. Am terminat eu fraza în locul lui.

– Nu! Chiar nu înțelegi că pur și simplu n-ar merge?

– Nu, bănuiesc că pentru tine n-ar merge, mi-a răspuns el înțepat. Dar sunt un prost – mereu am fost un prost care și-a dorit imposibilul. Sunt atât de prost, încât îmi doresc să fim încuiați din nou, așa cum am fost – ca să fiu singurul bărbat disponibil pentru tine!

– Nu vorbești serios!

M-a prins în brațe.

– Nu? Așa să mă ajute Dumnezeu, chiar vorbesc serios! Pe atunci îmi aparțineai, și, în felul acela ciudat, traiul nostru împreună m-a făcut mai bun decât aș fi fost... și tu m-ai făcut să te doresc, Cathy. Ai fi putut să mă faci să te urăsc, dar tu m-ai făcut, în schimb, să te iubesc.

Am scuturat din cap; făcusem numai ceea ce mi se păruse firesc, văzând-o pe mama împreună cu bărbați. M-am holbat la el tremurând când mi-a dat drumul. M-am împiedicat când m-am întors să alerg în casă. În fața mea a apărut Paul! Uluită, m-am oprit plină de vinovăție și m-am uitat la el, în timp ce el s-a întors brusc și a plecat în direcția opusă. O! Ne văzuse și ne ascultase! M-am răsucit și am alergat înapoi la Chris, care-și odihnea capul de trunchiul celui mai bătrân stejar.

– Vezi ce-ai făcut! am țipat la el. *Uită-mă, Chris!* Nu sunt singura femeie în viață!

Ochii lui au părut goi când a întors capul și a spus:

– Pentru mine, ești singura femeie în viață.

A venit octombrie, momentul plecării lui Chris. Să-l văd făcându-și bagajele, să știu că pleca, să-i spun la revedere ca și

cum nu mi-ar fi păsat când se întorcea m-a făcut să mă simt extrem de bolnavă, chiar dacă zâmbeam.

Am plâns între tufele de trandafiri. Avea să fie mai simplu acum. Nu mai trebuia să-l țin pe Paul la distanță, ca să nu-l fac pe Chris să sufere. Nu mai trebuia să-mi cântăresc fiecare surâs și să-l contrabalansez cu unul aruncat celuilalt. Acum aveam o cărare dreaptă și deschisă către Paul – dar în fața ochilor mi-a apărut ceva. Imaginea mamei mele coborând din avion, cu soțul ei pe treapta din spate. Se întorcea la Greenglenna! Am decupat fotografia din ziar și textul de sub ea și le-am pus în album. Probabil că, dacă ar fi rămas departe, m-aș fi căsătorit cu Paul pe loc. Așa, am făcut ceva complet neplanificat.

Lui madame Marisha „ii mergea bine“ și avea nevoie de o asistentă, așa că m-am dus să o conving că eu ar trebui să fiu cea care să ducă școala mai departe – dacă vreodată, ei bine, nu poți să știi...

– N-am de gând să mor, s-a răstit ea la mine. Apoi a încuviințat din cap înciudată, cu ochii ei de abanos plini de suspiciune. Da, bănuiesc că *tu* mă consideri bătrână, chiar dacă eu nu o fac niciodată. Dar să nu încerci să preiei frâiele și să mă conduci *tu pe mine*. Tot eu sunt șefa aici și voi fi până când voi ajunge în mormânt.

Până în noiembrie mi-am dat deja seama că mi-era imposibil să lucrez cu madame M. Avea idei fixe în toate privințele, în timp ce le aveam și eu pe ale mele. Dar aveam nevoie de bani, de un loc al meu. Nu eram pregătită să mă căsătoresc cu Paul, iar dacă rămâneam acolo, exact asta s-ar fi întâmplat. Pierdusem destui ani complotând și plănuiind. Era timpul să acționez. Primul pion cu care urma să joc era avocatul. Nu ar fi mers dacă locuiam cu Paul și, cu toate că el s-a opus, susținând că ar fi o cheltuială inutilă, i-am explicat că trebuie să am șansa să fiu pe picioarele mele și că în casa mea aveam să-mi dau seama de ceea ce îmi doresc cu adevărat. Mi-a aruncat o privire uluită, apoi alta, mai vicleană.

- Bine, Catherine, fă ceea ce trebuie să faci. Oricum asta vei face.

- Doar pentru că a insistat Chris să nu mă căsătoresc înainte de a avea și Carrie o șansă, iar Chris se opune ca eu să stau aici cu tine... când el nu este aici...

Finalul a fost penibil și, vai, era o minciună sfruntată!

- Înțeleg, mi-a spus el cu un zâmbet prefăcut. Încă din ziua în care a murit Julian, mi-a fost foarte clar că sunt în competiție cu fratele tău pentru afecțiunea ta. Am încercat să discut cu el despre asta, dar *el* nu m-a lăsat. Încerc să discut cu tine despre asta, și nici *tu* nu mă lași. Așa că du-te să locuiești în propria ta casă și fii pe picioarele tale, și găsește-ți propria identitate, iar când simți că ai crescut suficient cât să te comporți ca o persoană adultă, vino înapoi la mine.

Gambitul de deschidere

De îndată ce m-am instalat într-o căsuță închiriată, la jumătatea drumului dintre Clairmont și Greenglenna, m-am apucat să redactez o scrisoare de șantaj către mama mea. Eram plină de datorii, cu un copil, dar o aveam și pe Carrie. Facturile imense pe care le avea Julian de la magazinele din New York erau încă neplătite; mai erau și factura de la spital, factura de la înmormântarea lui, plus facturile mele de la spital, de când s-a născut Jory. Cardurile de credit pur și simplu nu puteau rezolva totul. Sub nici o formă nu mai aveam de gând să accept mai mulți bani de la Paul. Făcuse destul. Trebuia să dovedesc că sunt mai bună decât mămica, mai capabilă, mai inteligentă... și ce altceva am făcut decât să-i scriu o scrisoare, așa cum îi scrisese și ca mamei *sale* după moartea tatei. De ce să nu-i cer un milion nenorocit? De ce nu? Ne era datoare! Erau și banii noștri! Cu banii aceia mi-aș putea plăti toate datoriile, inclusiv pe cele la Paul, și aș putea să o fac pe Carrie mai fericită. Și, dacă mi-era oarecum rușine să fac ceea ce făcuse și ea – într-un fel –, am continuat să îmi găsesc justificări, gândindu-mă că nu era decât vina ei! O merita! Jory nu avea să ducă o viață în nevoie, când ea avea atât de mult!

Într-un târziu, după mai multe încercări deșarte, am reușit să compun ceea ce consideram scrisoarea de șantaj perfectă.

Dragă doamnă Winslow,

Odată ca niciodată, în Gladstone, Pennsylvania, trăiau un bărbat și o femeie care aveau patru copii, cărora toată lumea le spunea Păpușile din Dresda. Acum, una dintre aceste păpuși zace într-un mormânt însingurat, iar alta nu poate ajunge la înălțimea pe care ar fi trebuit s-o aibă dacă ar fi avut parte de soare și de aer curat, și de dragostea unei mame atunci când avea cea mai mare nevoie de ea. Acum, păpușa balerină are și ea un fiu și nu prea are bani. Știu, doamnă Winslow, că nu prea aveți compasiune pentru copii, căci aceștia vă pot umbri zilele însoțite, așa că o să trec direct la subiect. Păpușa balerină pretinde plata unui milion de dolari – dacă doriți să vă păstrați milioanele – sau miliardele. Puteți expedia suma la căsuța poștală închiriată pe numele meu și vă asigur, doamnă Winslow, că, dacă nu faceți asta, urechile domnului Bartholomew Winslow, avocat, vor fi umplute cu povești sinistre, pe care sunt sigură că ați prefera să nu le audă.

Cu cordialitate, a dumneavoastră,

Catherine Dollanganger Marquet

Am așteptat în fiecare zi să primesc cecul prin poștă. În fiecare zi, am fost dezamăgită. Am scris o altă scrisoare, apoi încă una, și încă una. Zilnic, vreme de șapte zile, i-am trimis câte o scrisoare, cu o furie feroce ce se amplifică în inima mea. Ce însemna pentru ea un milion nenorocit, când avea atâtea? Nu-i ceream prea mult. O parte din acei bani ne aparțineau și nouă, oricum.

Apoi, după luni de așteptare fără nici un rezultat, răstimp în care au venit și au trecut și Crăciunul și Anul Nou, m-am hotărât că așteptasem destul. Avea de gând să mă ignore. Am căutat un număr în cartea de telefon a orașului Greenglenna și, în foarte scurt timp, aveam o programare la domnul Bartholomew Winslow, avocat.

Era luna februarie, și Jory avea trei ani. Avea să-și petreacă după-amiaza cu Henny și Carrie, în timp ce eu, îmbrăcată cu

hainele cele mai bune și cu părul bine coafat, am intrat agale în biroul elegant să-l privesc pe soțul mamei mele. În sfârșit, mă uitam la el de aproape – iar de data asta avea ochii deschiși. S-a ridicat ușor în picioare, cu o expresie uluită – de parcă mă mai văzuse și nu-și putea aminti unde. M-am gândit la noaptea în care m-am strecurat în apartamentul luxos al mamei, la conacul Foxworth, și l-am găsit pe Bart Winslow adormit în fotoliu. Pe atunci, avea o mustață mare, neagră, și îndrăznisem să-l sărut în timp ce dormea. Crezând că dormea dus... dar nu dormea. Mă văzuse și crezuse că făceam parte din visul lui. Un singur sărut furat, despre care Chris avea să afle mai târziu, avusese repercusiuni care ne duseseră pe Chris și pe mine pe un drum pe care eram hotărâți să nu apucăm. Acum plăteam prețul – și era vina ei faptul că acum Chris trăia departe de mine, încercând să nege ceea ce începuse ea. Nu puteam să-l accept pe Paul de soț până când nu o făceam să plătească – și nu doar cu bani!

Mi-a zâmbit atunci, soțul viguros și chipeș al mamei mele, și i-am văzut pentru prima oară charisma strălucitoare. O lumină de recunoaștere i s-a aprins în ochii căprui-închiși.

– Pe cinstea mea, dacă nu e domnișoara Catherine Dahl, balerina încântătoare care îmi taie răsuflarea de fiecare dată când dansează. Sunt încântat că aveți nevoie de un avocat și că m-ați ales pe mine, cu toate că nu reușesc să-mi imaginez de ce sunteți aici.

– M-ați văzut dansând? am întrebat eu uluită.

Dacă mă văzuse el însemna că mă văzuse și mămica! O, și nu am știut niciodată! Nu am știut niciodată! M-am luminat, m-am întunecat, m-am întristat, m-am zăpăcit. Undeva în interiorul meu, în ciuda urii de la suprafață, simțeam încă o frântură din dragostea pe care i-o purtasem pe când eram tânără și increzătoare.

– Soția mea este o mare admiratoare a baletului, a continuat el. De fapt, pe mine nu mă interesa prea mult când a început să mă târască la toate spectacolele. Dar curând am învățat să mă bucur de ele în special atunci când dumneavoastră și colul

dumneavoastră avcați rolurile principale. De fapt, pe soția mea părea să nu o intereseze baletul dacă nu dansați voi doi. Mă temeam că e îndrăgostită de soțul dumneavoastră – seamănă un pic cu mine. Mi-a luat mâna și a dus-o la buze, ridicându-și ochii și zâmbind cu farmecul acela degajat al unui bărbat care știe ce a fost, un afemeiat care aduna cucerire după cucerire. Sunteți chiar mai frumoasă în afara scenei decât pe scenă. Dar ce faceți în partea asta a țării?

– Aici locuiesc.

Mi-a tras un scaun și m-a așezat atât de aproape, încât îmi putea privi picioarele. S-a întins pe marginea biroului ca să-mi ofere o țigară, pe care am refuzat-o. Și-a aprins una pentru el și apoi m-a întrebat:

– Sunteți în vacanță? În vizită la mama soțului dumneavoastră?

Mi-am dat seama că nu știa de Julian.

– Domnule Winslow, soțul meu a murit din cauza rănilor provocate de un accident rutier, cu mai bine de trei ani în urmă – nu ați auzit nimic despre asta?

A părut șocat și un pic jenat.

– Nu, nu am auzit. Îmi pare teribil de rău. Vă rog să-mi acceptați condoleanțele cu întârziere. A oftat și și-a stins țigara fumată pe jumătate. Erați senzaționali împreună pe scenă – mare păcat. Am văzut-o pe soția mea plângând, atât era de impresionată.

Mda! Pariez că era impresionată. Am evitat alte întrebări și am trecut direct la scopul vizitei mele, înmânându-i polița de asigurare a lui Julian.

– A încheiat această poliță la scurt timp după ce ne-am căsătorit, și acum ei nu vor să plătească pentru că susțin că și-a tăiat tubul intravenos care îl hrănea. Dar, după cum puteți vedea, după doi ani, clauza de sinucidere nu mai este în vigoare.

S-a așezat ca să citească cu atenție, apoi s-a uitat din nou la mine.

– Am să văd ce pot să fac. Aveți nevoie repede de bani aceștia?

- Cine nu are nevoie de bani, domnule Winslow, în afară de milionari? Am zâmbit și mi-am plecat capul în stilul mamei mele. Am sute de facturi de plătit și un copil mic de crescut.

M-a întrebat ce vârstă are fiul meu; i-am răspuns. Părea incurcat și extrem de confuz, în timp ce eu mă uitam la el cu ochi somnoroși, pe jumătate închiși, în maniera mamei de a se uita la un bărbat. Nu aveam decât cincisprezece ani când îl sărutasem. Acum era mult mai frumos. Fața lui matură era prelungă și uscățivă, cu oasele prea proeminente, dar, într-un chip foarte viril și masculin, arăta uluitor de bine. Ceva din el sugera o senzualitate exagerată. Și nu era de mirare că mama nu-mi trimisese nici un cec. Probabil că toate scrisorile mele de șantaj încă o urmăreau dintr-un loc în altul.

Bart Winslow mi-a mai pus vreo douăsprezece întrebări, apoi a spus că avea să vadă ce se putea face.

- Sunt un avocat destul de bun când soția mea mă lasă să stau acasă și să mă apuc serios de un caz.

- Soția dumneavoastră este foarte bogată, nu-i așa?

Asta a părut să-l irite.

- Bănuiesc că se poate spune asta, mi-a răspuns înțepat, dându-mi de înțeles că nu-i plăcea să discute subiectul.

M-am ridicat să plec.

- Pariez că soția dumneavoastră cea bogată vă plimbă peste tot ca pe un pudel cu o lesă cu pietre prețioase, domnule Winslow. Asta fac femeile bogate. Ele nu știu ce înseamnă să muncești ca să-ți câștigi existența și mă întreb dacă dumneavoastră știți.

- Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, a spus el sărind de la birou și stând cu picioarele depărtate, de ce ați venit dacă asta simțiți? Mergeți la un alt avocat, domnișoară Dahl. Eu nu-mi doresc un client care mă insultă și care nu are respect pentru abilitățile mele.

- Nu, domnule Winslow. Vă vreau pe dumneavoastră. Vreau să-mi dovedeți că știți să vă faceți treaba așa cum susțineți. Poate, într-un fel, puteți să vă dovedeți și dumneavoastră înșivă

ceva – că nu sunteți, la urma urmei, numai jucăria cumpărată a unei femei bogate.

– Aveți un chip de înger, domnișoară Dahl, dar o gură afurisită! Am să mă asigur că firma de asigurări va plăti polița soțului dumneavoastră. Am să-i citez să se prezinte la tribunal și am să-i ameninț cu un proces. Pariez zece la unu că vom ajunge la o înțelegere în zece zile.

– Bine, am spus eu. Anunțați-mă, pentru că imediat ce primesc banii, mă mut.

– Unde? m-a întrebat el, înaintând ca să mă apuce de braț.

Am început să râd, privindu-l drept în față și folosindu-mă de metodele unei femei de a-l face pe un bărbat să fie interesat.

– Vă anunț unde mă duc, în caz că doriți să ținem *legătura*.

Peste zece zile, ținându-și cuvântul, Bartholomew Winslow a venit la școala mea de dans ca să-mi înmăneze cecul în valoare de o sută de mii de dolari.

– Onorariul dumneavoastră? l-am întrebat, făcându-le semn să plece fetițelor și băieților care se adunaseră în fugă în jurul meu.

Eram îmbrăcată într-un costum strâmt de antrenament, iar el se uita insistent la mine.

– Cina la ora opt, marțea viitoare. Să vă îmbrăcați în albastru, să se asorteze cu ochii dumneavoastră, și o să discutăm atunci despre onorariu, mi-a spus el și s-a întors să plece, fără a mai aștepta răspunsul meu.

După ce a plecat, m-am întors să mă uit la copiii care-și făceau încălzirea și am început să plutesc undeva deasupra, simțind dispreț pentru ființa demnă de milă care eram și pe care, în inocența lor, o admirau atât de mult. Eram tristă pentru ei, pentru mine.

– Cine a fost bărbatul acela care a venit să-ți dea un cec? m-a întrebat madame Marisha când s-a terminat ora.

– Un avocat pe care l-am angajat ca să-i oblig pe cei de la compania de asigurări a lui Julian să plătească – și au făcut-o

- A, a spus ea, lăsându-se să cadă în vechiul ei scaun rotativ de la birou, acum ai bani și-ți poți plăti facturile – bănuiesc că o să renunți să mai lucrezi pentru mine și o să pleci în altă parte, nu?

- Nu sunt încă sigură ce am de gând să fac. Dar trebuie să recunoști, madame, că noi două nu ne înțelegem prea grozav, nu-i așa?

- Ai prea multe idei care nu-mi plac. Crezi că știi mai multe decât mine! Crezi acum că, dacă ai lucrat aici câteva luni, poți să pleci și să-ți deschizi propria școală de balet! A zâmbit răutăcios, văzându-mi surprinderea, care a dezvăluit adevărul pe care doar îl ghicise. Deci... mă crezi și proastă! Ai să cauți toată viața până vei găsi pe cineva la fel de deștept ca mine. Îți citesc gândurile, Catherine. Nu mă placi, nu m-ai plăcut niciodată și n-o să mă placi niciodată... și, totuși, vii să lucrezi pentru mine ca să înveți afacerea, am dreptate? Nu-mi pasă. Școlile de balet se deschid și se închid, dar Școala de Balet Rosencoff continuă pentru totdeauna. Odinioară mă gândeam să i-o las lui Julian, dar el e mort, apoi m-am gândit să ți-o las ție după moartea mea – dar n-am s-o fac dacă îl duci pe fiul tău departe de aici, ca să nu-l pot învăța!

- Madame, este alegerea ta, dar pe Jory îl iau de aici!

- De ce? Crezi că poți să-l înveți la fel de bine ca mine?

- Nu știu sigur, dar cred că pot. Fiul meu s-ar putea să nu aleagă să devină dansator, am continuat eu, ignorându-i privirea dură, împietrită. Dacă se hotărăște într-o bună zi, cred că voi o fi o profesoară capabilă – una la fel de bună ca oricare alta.

- *Dacă alege să danseze!* Cuvinte ca niște bubuituri de tun. Ce altă alegere poate să facă fiul lui Julian în afară de a dansa? Are dansul în oase, în minte – și, cel mai mult, în sânge și în suflet! *Va dansa – sau va muri!*

M-am ridicat să plec. Îmi doream în adâncul sufletului să fiu bună cu ea, să o las să facă parte din viața lui Jory... dar răutatea din ochii ei aspri m-a făcut să mă răzgândesc. L-ar fi luat pe fiul meu și ar fi făcut din el ce făcuse și din Julian,

o persoană care nu și-a găsit nicicând împlinirea, pentru că viața nu i-a oferit decât o singură alegere.

– Nu mă așteptam să zic astăzi asta, madame, dar mă silești. L-ai făcut pe Julian să creadă că, dacă nu mai poate dansa, viața lui nu mai înseamnă nimic. Și-ar fi revenit în urma gâtului rupt și a leziunilor interne, doar că ai spus că nu va mai putea dansa niciodată – și te-a auzit. Nu dormea. Așa că a ales să moară! Simplul fapt că a putut să-și miște brațul nebandajat suficient de mult cât să fure foarfeca din buzunarul acelei asistente dovedește că era deja pe cale de vindecare, dar el nu a putut să vadă decât un deșert pustiu în care nu exista baletul! Ei bine, madame... *nu ai să-i faci asta și fiului meu!* Fiul meu va avea șansa să decidă singur ce fel de viață își dorește – și sper, pentru numele lui Dumnezeu, că *nu va fi baletul!*

– Proasto! s-a răstit ea la mine, sărind în sus și începând să se plimbe înainte și înapoi prin fața biroului ei vechi și uzat. Nu există nimic mai bun decât să fii adulat de admiratori, decât aplauzele tunătoare, atingerea trandafirilor din brațele tale! Și vei afla și singură asta, destul de repede! Te gândești să-l iei pe nepotul soțului meu și să-l ascunzi de scenă? *Jory va dansa și, înainte de a muri, voi trăi ca să-l văd dansând – făcând ceea ce trebuie să facă – sau va muri și el!*

Vrei să te joci de-a mămica, mi-a spus pe un ton batjocoritor, strâmbând disprețuitor din buze, și de-a soțioara cu doctorul tău mare și frumos, probabil? Și să faci alt copil cu el, da? *Ei bine... poți să te duci dracului, Catherine, dacă asta-i tot ce-ți dorești de la viață!* Apoi a cedat și a început să suspine din străfundurile ființei sale, făcându-i vocea să sune aspră și răgușită, când mai înainte fusese țipată și ascuțită. Daaa, du-te... mărită-te cu doctorul ăla mare pe care aveai pata pusă de când ai venit la mine, o copilă cu ochi luminoși și chipul vioi... și ruinează-i și lui viața!

– Să-i ruinez și lui viața? am repetat cu fără expresie.
S-a răsucit spre mine.

- E ceva ce te roade, Catherine. Ceva ce te roade pe interior. Ceva atât de amar, că îți fierbe în ochi și-ți încleștează dinții! Știu soiul tău. Distrugi pe toată lumea care-ți atinge viața și Domnul să-l ajute pe următorul bărbat care te va iubi la fel de mult cum te-a iubit fiul meu!

Pe neașteptate, o mantie enigmatică, invizibilă s-a lăsat ca să mă înfășoare în siguranța rece și detașată a mamei mele. Niciodată până atunci nu mă mai simțisem atât de intangibilă.

- Mulțumesc că m-ai luminat, madame. Adio și noroc! N-ai să ne mai vezi niciodată nici pe mine, nici pe Jory.

M-am întors și am plecat. Am plecat pentru totdeauna.

Mărți seară, Bart Winslow a apărut la ușa căsuței mele. Era îmbrăcat elegant, iar eu purtam albastru; a zâmbit, mulțumit că-i dădusem ascultare. M-a dus la un restaurant chinezesc, unde am mâncat cu bețișoare și totul era negru sau roșu.

- Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, cu excepția soției mele, a spus el în timp ce eu îmi citeam bilețelul din plăcinta cu răvaș: *Ferește-te de acțiunile impulsive!*

- Majoritatea bărbaților nu pomenesc nimic despre soțiile lor când ies la întâlnire cu o altă femeie...

M-a întrerupt.

- Eu nu sunt un bărbat obișnuit. Am vrut doar să te anunț că nu ești cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc.

I-am zâmbit suav, privindu-l cu luare-aminte în ochi. Am văzut că îl enervam, îl fermecam, dar, cel mai mult, îl stârneam interesul, iar când am dansat, am aflat că îl și excitam.

- Ce e frumusețea fără creier? am întrebat eu cu buzele atingându-i urechea, în timp ce mă înălțasem pe vârfuri. Ce e frumusețea care îmbătrânește și se îngrașă și nu reprezintă nici o provocare?

- Ești cea mai afurisită femeie pe care o cunosc! Arunca fulgere din ochii întunecați. Cum îndrăznești să sugerezi că soția mea e proastă, bătrână și grasă? Arată foarte tânără pentru vârsta ei!

- Și tu la fel, am spus cu un mic hohot de râs batjocoritor. S-a înroșit la față. Dar nu-ți face griji, domnule avocat... Nu concurez cu ea - nu-mi doresc un pudel.

- Doamnă, mi-a spus el cu răceală, nu veți avea unul, nu în minc. Plec în curând să-mi stabilesc biroul în Virginia. Mama soției mele nu se simte bine și are nevoie de îngrijire. Imediat ce vă veți fi reglat conturile cu mine, puteți spune adio unui bărbat care, în mod evident, scoate la iveală tot ce e mai rău din dumneavoastră.

- Nu ați precizat onorariul.

- Nu m-am hotărât încă.

Acum știam încotro mă îndreptam - înapoi în Virginia, ca să locuiesc undeva aproape de conacul Foxworth.

Acum puteam să-mi încep adevărata răzbunare.

- Dar Cathy, bocea Carrie cu ochii în lacrimi, foarte supărată pentru că îi părăseam pe Paul și pe Henny. Eu nu vreau să plec! Îi iubesc pe doctorul Paul și pe Henny! Tu poți să te duci unde vrei, dar pe mine lasă-mă aici! Nu vezi că doctorul Paul nu vrea să plecăm? Nu te interesează că îl faci să sufere? Mereu îl faci să sufere! Eu nu vreau asta!

- Țin foarte mult la doctorul Paul, Carrie, și nu vreau să-l fac să sufere. Cu toate acestea, sunt anumite lucruri pe care trebuie să le fac - și trebuie să le fac acum. Iar locul tău, Carrie, este alături de mine și de Jory. Paul are nevoie de șansa de a-și găsi o soție fără să aibă atâtca persoane în întreținere. Tu chiar nu vezi că suntem o povară pentru el?

S-a dat înapoi și s-a uitat la mine.

- Cathy, el te vrea pe tine de soție.

- Nu a spus asta de foarte multă vreme.

- Asta pentru că tu ești hotărâtă să pleci și să faci altceva. Mi-a spus că vrea să ai ceea ce-ți dorești. Te iubește prea mult. Dacă aș fi în locul lui, te-aș face să rămâi și nu m-ar interesa ce-ți dorești!

A suspinat și apoi a fugit de mine, trântind ușa de la dormitorul ei.

M-am dus la Paul și i-am spus unde plecam și de ce. Expresia lui veselă s-a schimbat într-una tristă și a căpătat o privire vagă.

- Da, am bănuț tot timpul că vei simți că e necesar să te întorci acolo și să o confrunți pe mama ta față în față. Te-am văzut făcând planuri și am sperat că îmi vei cere să merg cu tine.

- Este un lucru pe care trebuie să-l fac singură, am spus, luându-l de mâini. Înțelege, te rog, înțelege că încă te iubesc și te voi iubi pentru totdeauna.

- Înțeleg, mi-a răspuns el simplu. Ți doresc noroc, Catherine, draga mea. Ți doresc fericire. Ți doresc numai zile senine și însorite și să obții ceea ce-ți dorești – indiferent dacă eu sunt inclus sau nu în planurile tale. Când vei avea nevoie de mine, dacă vei avea vreodată nevoie de mine, voi fi aici, așteptând să fac tot ce pot. Am să te iubesc și ai să-mi lipsești în fiecare minut... Numai să nu uți, când mă vei dori, voi fi aici.

Nu-l meritam. Era un om mult prea bun pentru una ca mine.

Nu voiam să știe nici Chris, nici Carrie în ce parte a Virginiei mă îndreptam. Chris îmi scria o dată sau de două ori pe săptămână, iar eu îi răspundeam la fiecare scrisoare – dar nu i-am spus nici un cuvânt... avea să afle când avea să vadă schimbarea adresei.

Era luna mai, și a doua zi după aniversarea celor douăzeci de ani ai lui Carrie, sărbătorită fără Chris. Carrie, Jory și cu mine ne-am urcat în mașina mea, ieșind de pe aleea lui Paul, a care veniserăm să ne luăm la revedere. Paul ne-a făcut cu năna, iar când m-am uitat în oglinda retrovizoare, l-am văzut lucând mâna la buzunarul de la piept după batistă. Și-a șters lacrimile din colțurile ochilor în timp ce încă ne mai făcea zme cu mâna.

Henny se uita fix după noi. Am crezut că văd scris în ochii ei căprui și expresivi: *Proastă, proastă, proastă să pleci și să lași mul bun!*

Nimic nu dovedea mai mult cât de proastă eram decât ziua însorită în care am pornit spre munții Virginiei cu sora mea mai mică și cu fiul meu așezați pe scaunul din față, lângă mine. Dar trebuia s-o fac – eram silită de propria-mi fire să caut răzbunarea în locul încarcerării noastre.

Cântecul de sirenă al munților

În ultima clipă am decis că nu puteam risca să-l văd pe Bart Winslow nici măcar cât să apuc să-i plătesc onorariul, așa că am aruncat în cutia poștală un cec în valoare de două sute de dolari și am considerat că e suficient – indiferent dacă era așa sau nu.

M-am îndreptat direct spre munții Blue Ridge, cu Carrie lângă mine și cu Jory în brațele ei. Carrie era foarte entuziastă, acum, că eram pe drum; ochii ei albaștri erau mari și comenta tot ce vedea.

– O, ador să călătoresc, mi-a spus ea veselă. Când i s-a făcut somn lui Jory, i-a încropit cu multă grijă un pătuț pe bancheta din spate și a stat cu el ca să fie sigură că nu se rostogolește și nu cade la podea. E atât de frumos, Cathy. O să am cel puțin șase copii, poate chiar mai mulți. Vreau ca jumătate să semene cu Jory și jumătate cu tine și Chris, și doi sau trei cu Paul.

– Te iubesc, Carrie, și te și compătimesc. Plănuiești să ai doisprezece copii, nu doar șase.

– Nu-ți face probleme, a spus ea așezându-se ca să tragă și ea un pui de somn. Nimeni nu o să mă dorască pe mine, așa că nu voi avea alți copii pe care să-i iubesc în afară de ai tăi.

– Nu-i adevărat. Am un presentiment că, odată ce ajungem la noua noastră casă, domnișoara Carrie Dollanganger Sheffield va avea propria iubire. Pun pariu cu tine pe cinci dolari – ții pariul?

A zâmbit, dar a refuzat să parieze.

În timp ce conduceam spre nord-vest și se lăsa noaptea, Carrie a devenit foarte tăcută. Se uita pe geam, apoi din nou la mine, și avea o privire plină de spaimă.

- Cathy, ne întoarcem *acolo*?

- Nu, nu chiar.

Asta a fost tot ce-am spus până când am găsit un hotel și ne-am cazat pentru noaptea aceea.

Dimineață, la prima oră, o agentă imobiliară pe care o contactasem în prealabil a venit cu mașina ei să ne conducă la câteva proprietăți de vânzare. Era o femeie voinică, bărbătoasă, foarte profesională.

- Ceea ce aveți nevoie este o casă compactă, dotată și nu foarte scumpă. În cartierul acesta, toate casele sunt extrem de scumpe. Dar sunt câteva căsuțe pe care bogătașii le foloseau ca locuințe pentru oaspeți sau în care-și țineau servitorii. Este una foarte drăguță, cu o grădină frumoasă cu flori.

Ne-a arătat prima dată acea căsuță cu cinci camere și am fost cucerită din prima clipă. Cred că și Carrie a fost, dar o prevenisem să nu dea semne de încuviințare. M-am agățat de mici detalii ca s-o induc în eroare pe agentă.

- Șemineul nu pare funcțional.

- Este un șemineu bun, are un tiraj bun.

- Cuptorul - e pe benzină sau pe gaz?

- A fost instalat un sistem pe bază de gaz acum cinci ani, iar baia a fost redecorată, la fel și bucătăria. Aici locuia un cuplu care lucra pentru familia Foxworth, sus pe deal, dar au vândut și au plecat în Florida. Dar vă puteți da seama că adorau căsuța.

Sigur că o adorau. Numai o casă foarte îndrăgită putea avea toate acele mici detalii care o făceau excepțională. Am cumpărat-o și am semnat toate documentele fără a fi asistată de un avocat, cu toate că citisem pe tema asta și am insistat să verific contractul.

- O să avem un cuptor încastat, cu ușă din sticlă, i-am spus lui Carrie, care adora să gătească, slavă Domnului, pentru că

cu nu aveam timp pentru așa ceva. Vom zugrăvi tot interiorul cu mâna noastră și vom economisi banii.

Aflam deja că acea sută de mii de dolari, după stingerea tuturor datoriilor și achitarea avansului pentru casă, nu avea să-mi ajungă pentru prea multă vreme. Dar nu pornisem cu capul înainte în acea aventură. În timp ce Carrie stătea cu Jory într-un motel, am vizitat-o pe instructoroa de balet care își vindea școala și se pensiona. Era blondă, foarte micuță și se apropia de șaptezeci de ani. A părut încântată să mă vadă când am bătut palma și ne-am înțeles la sumă pe care o dorea.

- V-am văzut dansând pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră, domnișoară Dahl, și, deși sunt încântată că vreți școala mea, e mare păcat că vă retrageți la o vârstă atât de fragedă. Eu nu aș fi putut renunța în ruptul capului la spectacole la douăzeci și șapte de ani!

Ea nu era în pielea mea. Nu avea trecutul meu, nici copilăria pe care o trăisem eu. Când a văzut cât eram de hotărâtă să închei afacerea, mi-a oferit lista cursanților ei.

- Majoritatea copiilor sunt ai oamenilor foarte bogați care locuiesc în zonă și nu cred că vreunul dintre ei ia în serios ideea de a deveni dansator profesionist. Vin ca să-și mulțumească părinții care vor să-i vadă cât sunt de drăgălași în tutu în timpul recitalurilor. Nu am reușit să scot nici măcar un balerin talentat.

Toate cele trei dormitoare din căsuța noastră erau foarte mici, dar camera de zi era în formă de L și de o mărime rezonabilă, cu un șemineu flancat de biblioteci. Partea mai scurtă a L-ului putea fi folosită ca sufragerie. Eu și Carrie ne-am apucat de treabă, și într-o săptămână zugrăviserăm toate camerele într-un verde pal. Arăta minunat cu tâmplăria albă. Spațiul s-a deschis și totul părea mai mare. Desigur, Carrie avea să aibă accesoriile roșii și mov pentru camera „ei”.

În trei săptămâni ne stabiliserăm o nouă rutină - eu predam la școala de balet aflată peste drum de farmacia locală, iar Carrie se ocupa de treburile casnice și de gătit în timp ce avea

grijă de Jory. Îl luam pe Jory cu mine la ore cât puteam de des, nu doar ca să o mai eliberez pe Carrie de responsabilități, ci și ca să-l am lângă mine. Îmi aminteam de vorbele lui madame Marisha, care spunea să îl las să se uite și să asculte, și să prindă ritmul dansului.

Stăteam într-o sâmbătă dimineață, la începutul lui iunie, și mă uitam pe fereastră la munții acoperiți de ceață albăstruie, care nu se schimbau niciodată. Conacul Foxworth era încă la fel. Puteam să dau ceasul înapoi în 1957, și să-i duc pe Jory și pe Carrie de mână, urmând acele cărări șerpuite de la gară. Ar fi fost la fel ca atunci când mămica și-a dus cei patru copii în închisoarea lor de speranță și disperare și apoi i-a lăsat acolo să fie torturați, biciuiți și înfomețați. Am reluat iar și iar tot ceea ce se întâmplase: cheia din lemn pe care am făcut-o ca să evadăm din camera noastră, banii pe care i-am furat din dormitorul luxos al mamei noastre, noaptea aceea în care am găsit în sertarul noptierei o carte mare despre plăcerile sexuale. Poate că dacă n-am fi văzut niciodată acea carte... poate că atunci lucrurile ar fi stat altfel.

– La ce te gândești? m-a întrebat Carrie. Te gândești că ar trebui să ne întoarcem și să-i vizităm pe doctorul Paul și pe Henny? Sper că la asta te gândeai.

– Serios, Carrie, știi prea bine că nu pot să fac asta. E perioada recitalurilor, și fetițele și băieții din clasa mea vor avea repetiții în fiecare zi. Sunt recitalurile pentru care părinții plătesc. Fără ele, nu ar avea nimic cu care să se laude în fața prietenilor. Dar am putea să-i rugăm pe Paul și pe Henny să vină în vizită.

Carrie s-a îmbufnat și apoi, dintr-un motiv oarecare, s-a luminat la față.

– Știi, Cathy, ziua în care a venit bărbatul acela să instaleze cuptorul cel nou, era tânăr și arăta bine, și când m-a văzut cu Jory m-a întrebat dacă e fiul meu. Asta m-a făcut să chicolesc și a zâmbit și el. Îl cheamă Theodore Alexander Rockingham.

dar m-a rugat să-i zic Alex. A făcut o pauză, speranța făcând-o să tremure din toate încheieturile. Cathy, m-a invitat în oraș.

- Ai acceptat?

- Nu.

- De ce nu?

- Nu-l cunosc încă suficient de bine. Mi-a spus că merge la colegiu și că lucrează cu jumătate de normă ca electrician pentru a-și plăti taxele. Spune că o să ajungă inginer electrician sau poate pastor... Încă nu s-a hotărât la una din ele. Mi-a aruncat un surâs scurt de mândrie, dar și jenă. Cathy, nu a părut să observe cât sunt de mică.

Felul în care a spus asta m-a făcut și pe mine să zâmbesc.

- Carrie, ai roșit! Acum îmi spui că nu-l cunoști prea bine pe tipul ăsta, și apoi vii cu tot felul de detalii pertinente. Hai să-l invităm la cină! Atunci o să pot să-mi dau seama dacă este suficient de bun pentru sora mea.

- Dar... dar... s-a bâlbăit ea, cu fețișoara ei roșie ca focul. Alex m-a invitat să merg cu el acasă la el, în Maryland, pentru un weekend. Le-a povestit părinților lui despre mine... dar, Cathy, nu sunt pregătită să-i cunosc părinții!

Ochii ei albaștri erau înspăimântați. Atunci mi-am dat seama că probabil Carrie se întâlnise cu acest tânăr de foarte multe ori în timp ce cu îmi țineam orele de balet.

- Ascultă, draga mea, invită-l pe Alex aici la cină și lasă-l să se ducă singur acasă. Cred că trebuie să-l cunosc și eu mai bine înainte să plec singură cu el.

Mi-a aruncat cea mai ciudată privire lungă, apoi a lăsat ochii în podea.

- Și o să fii aici dacă vine la cină?

- Păi sigur că o să fiu. Abia atunci mi-am dat seama. O, Doamne! Am luat-o în brațe. Ascultă, scumpo, o să-i spun lui Paul să vină în weekendul ăsta, iar atunci când Alex va vedea că mă interesează bărbații mai în vârstă, nici nu se va uita la mine. În plus, tu l-ai văzut prima și el te-a văzut pe tine mai întâi. Nu va dori o femeie mai în vârstă și cu un copil.

Fericită, s-a aruncat de gâtul meu.

- Cathy, te iubesc! Iar Alex știe să repare prăjitoare de pâine, mașini de călcat cu aburi. Alex știe să repare orice!

O săptămână mai târziu, Alex și Paul erau la masa noastră din sufragerie. Alex era un tânăr drăguț, în vârstă de douăzeci și trei de ani, care mi-a lăudat talentul gastronomic. M-am grăbit să precizez că mâncarea fusese preparată, în mare parte, de Carrie.

- Nu, a negat ea cu modestie. Cathy a făcut cel mai mult. Eu doar am umplut găina, am făcut sosul, piureul de cartofi, chiflele calde și plăcinta cu lămâie - Cathy a făcut restul.

Deodată, am simțit că nu făcusem altceva decât să aranjez masa. Paul mi-a făcut cu ochiul, ca să-mi arate că a înțeles.

Când Alex a dus-o pe Carrie la film, iar Jory era în pat cu jucăriile lui din pluș preferate, eu și Paul ne-am așezat lângă foc, ca un cuplu căsătorit de mulți ani.

- Ai apucat s-o vezi pe mama ta? m-a întrebat el.

- Sunt aici, mama și soțul ei, am răspuns cu încet. Stau la conacul Foxworth. Ziarul local e plin de știri despre venurile și plecările lor. Se pare că iubita mea bunică afurisită a avut un atac cerebral minor, așa că familia Winslow va sta de acum cu ea - adică, până moare.

Paul nu a spus nimic un lung răstimp. Am stat lângă foc și am privit cărbunii roșii încinși transformându-se în cenușă gri.

- Îmi place ce-ai făcut din casa asta, a spus într-un târziu. E foarte plăcută.

Apoi s-a ridicat și a venit să se așeze chiar lângă mine pe canapea. M-a luat drăgăstos în brațe. M-a ținut acolo pur și simplu, cu ochii ațintiți asupra mea.

- Și locul meu care e? a șoptit el. Sau nu mai e nicăieri acum?

L-am strâns mai tare în brațe. Nu încetasem niciodată să iubesc, nici când fusesem căsătorită cu Julian. Se pare că n-
există nici un bărbat care să-mi poată oferi totul.

Vreau să fac dragoste cu tine, Catherine, înainte de a se întoarce Carrie.

Ne am aruncat iute hainele. Pasiunea pe care o aveam unul pentru celălalt nu scăzuse în toți acei ani de când ne cunoscusem intim. Nu mi se părea ceva greșit. Nu, când el murmură:

O, Catherine, dacă există un lucru pe care mi-l doresc, este să fii a mea pentru toată viața, iar când mor, tot așa să fie, tu în brațele mele, cu brațele tale în jurul meu, iar tu uitându-te la mine așa cum te uiți acum.

Ce frumos și poetic! am spus eu. Dar nu împlinești cincizeci și doi de ani decât în septembrie. Știu că vei trăi până la optzeci sau nouăzeci de ani. Și când se va întâmpla asta, mă rog ca pasiunea să ne stăpânească pe amândoi ca acum.

A scuturat din cap.

- Nu vreau să trăiesc până la optzeci de ani decât cu condiția să fii lângă mine și să mă iubești. Când n-ai să mă mai iubești, timpul meu pe pământ poate să se sfârșească.

Nu știam ce să spun. Dar brațele mele vorbeau pentru mine, trăgându-l mai aproape ca să pot să-l sărut iar și iar. Apoi a sunat telefonul. Am întins alene mâna după el – și apoi am sărit în sus din pat.

- Salutare, doamna mea Cath-er-ine! Era Chris. Henny avea o prietenă în vizită când l-am sunat pe Paul, iar această prietenă mi-a dat numărul tău de telefon. Cathy, ce naiba cauți în Virginia? Știu că Paul e cu tine – și sper din toată inima că te poate convinge să nu faci orice ți-ai fi pus în cap!

- Paul este mult mai înțelegător decât tine. Iar tu ești cel care ar trebui să știe cel mai bine de ce mă aflu aici.

A scos un sunet de dezgust.

- Chiar înțeleg, asta-i partea cea mai rea. Dar o să suferi, știu asta foarte bine. Și mai e și mămica. Nu vreau să o faci să sufere mai mult decât suferă deja, și tu știi prea bine că e adevărat. Dar, mai mult decât orice, nu vreau ca tu să fii rănită – și vei fi. Fugi mereu de mine, Catherine, și nu poți să fugi niciodată suficient de repede sau de departe, pentru că voi fi imediat pe urmele tale, iubindu-te. Ori de câte ori mi se întâmplă

ceva bun, te simt lângă mine, apucându-mă de mână, iubindu-mă așa cum te iubesc și eu, dar refuzând să recunoști, pentru că ți se pare un păcat. Dacă este păcat, atunci iadul va fi un rai, avându-te pe tine alături.

Am avut o senzație de panică teribilă, așa că am spus în mare grabă la revedere și am închis, apoi m-am ghemuit mai aproape de Paul, sperând că nu știa de ce tremuram.

În toiul nopții, în timp ce Paul dormea dus în cel de-al treilea dormitor micuț, m-am trezit brusc. Mi s-a părut că aud munții strigând: *odrasla diavolului*. Vântul șuiera pe dealuri, țipa și o voce mă numea păcătoasă, rea, malefică și toate celelalte pe care ni le spusese bunica.

M-am ridicat și m-am dus la fereastră ca să mă uit la piscurile înnegurate din depărtare. Aceleași piscuri spre care pritisem de atâtea ori de la ferestrele mansardei. Și da, ca și Cory am putut să aud vântul bătând și urlând ca un lup plecat în căutarea mea, gata să mă spulbere și pe mine, așa cum îl spulberase pe Cory și îl prefăcuse în țărână.

Am alergat repede în camera lui Carrie și m-am ghemuit lângă patul ei, dorind să o protejez. Pentru că în starea mea de coșmar, mi se părea mai probabil ca vântul să o ia mai întâi pe ea, înainte de a ajunge la mine.

Povestea de dragoste dulce-amară a lui Carrie

Carrie avea douăzeci de ani acum, eu aveam douăzeci și șapte, iar Chris avea să împlinească treizeci în noiembrie. Părea o vârstă imposibilă pentru el. Dar când m-am uitat la Jory al meu, m-a izbit cu putere ideea că timpul se scurge mai repede pe măsură ce îmbătrânești.

Timpul, care odinioară se țara atât de încet, se grăbea, pentru că micuța noastră Carrie era acum îndrăgostită de Alex! Asta îi lumina ochii albaștri și îi făcea piciorușele să danseze prin cameră, în timp ce ștergea praful, aspira, spăla vasele sau plănua meniul pentru ziua următoare.

- Nu-i așa că e frumos, Cathy? mă întreba ea.

Eu răspundeam afirmativ, deși nu era decât un băiat arătos, dar obișnuit, cam la 1,77, cu un păr șaten-deschis, care se ciufulea ușor și îi dădea un aspect dezordonat, intru câtva atrăgător, pentru că era atât de îngrijit în rest. Avea ochii de culoarea turcoazelor și o expresie de om care nu nutrea niciodată vreun gând urât sau rău.

Carrie era încântată să audă telefonul sunând. Era plină de entuziasm pentru că apelurile erau adesea pentru ea. Ii scria lui Alex poeme de dragoste lungi și pasionale, apoi mi le dădea mie să le citesc și le depozita fără a i le trimite celui care ar fi trebuit să le citească. Eram fericită pentru ea, dar și pentru mine, pentru că școala de balet mergea bine și pentru că, din zi în zi, Chris avea să se întoarcă acasă!

- Carrie, îți vine să crezi? Cursul extins al lui Chris e aproape gata!

Ea a râs și a alergat spre mine, așa cum făcea când era doar o copilă, și s-a aruncat în brațele mele desfăcute.

- Știu! a strigat. În curând vom fi din nou o familie întreagă. Cum eram înainte. Cathy, dacă voi avea un băiețel cu părul blond și ochii albaștri, cred că am să-l botez după el.

Nu trebuia să încerc să ghicesc, știam deja. Primul ei născut, blond cu ochii albaștri, avea să poarte numele Cory.

Era o încântare să o privești pe Carrie îndrăgostită. A încetat să mai vorbească despre statura ei mică și chiar a început să nu se mai simtă o inadaplată. Pentru prima oară în viața ei de tânără, a început să folosească farduri. Părul ei era ondulat natural, ca și al meu, dar și l-a tuns până la umeri, și de la acel nivel i se cărlionța în sus într-o învâlmășeală sălbatică.

- Uite, Cathy! a strigat ea când s-a întors de la coafor cu noua ei tunsoare mai elegantă. Acum capul meu nu mai pare atât de mare, nu-i așa? Și ai observat cât de mult m-am înălțat?

Am izbucnit în râs. Purta pantofi cu toc de șapte centimetri și platformă de cinci. Dar avea dreptate. Cu părul mai scurt, capul ei chiar părea mai mic. Tinerețea, splendoarea, bucuria ei m-au înduioșat atât de mult, că mă durea inima la gândul îngrozitor că s-ar putea întâmpla ceva care să-i distrugă toate acestea.

- O, Cathy! mi-a spus Carrie. Mi-aș dori să mor dacă Alex nu m-ar mai iubi! Vreau să-i fiu cea mai bună soție cu putință. Am să păstrez casa atât de curată, că nu vor dansa firicele de praf în razele soarelui. În fiecare seară va mânca preparatele *gourmet* pe care am să i le pregătesc - niciodată porcării congelate de la televizor. Am să-mi fac propriile haine, la fel și pentru el și pentru copiii noștri. Am să-i fac economie la bani în multe feluri. Nu spune prea multe: doar stă și se uită la mine în felul acela special și blând al lui. Așa că iau tot ce pot din asta, și nu din cuvintele pe care le spune - pentru că abia dacă spune ceva.

Am râs și am strâns-o mai tare în brațe. O, cât imi doream să fie fericită!

- Bărbații nu vorbesc atât de ușor ca femeile despre dragoste, Carrie. Unora le place să te lachineze, iar asta e un semn destul de bun că le-ai atras atenția și că poate deveni mai mult. Iar felul în care îți dai seama cât de mult țin la tine este să-i privești în ochi - ochii nu învață niciodată să mintă.

Era lesne de înțeles că Alex era fermecat de Carrie. Încă mai lucra cu jumătate de normă ca electrician pentru un magazin de electrocasnice, în timp ce mergea și la cursuri de vară la universitate, dar își petrecea fiecare moment liber alături de Carrie. Bănuiam că fie o ceruse, fie avea de gând să o ceară în curând de soție.

M-am trezit brusc, o săptămână mai târziu, și am găsit-o pe Carrie stând la fereastra de la dormitor și privind spre munții umbroși. Carrie nu avea niciodată insomniile pe care le aveam eu. Ea putea să doarmă în timpul furtunii, al tornadei, cu telefonul sunând la o jumătate de metru de urechea ei și cu un incendiu peste stradă. Așa că, bineînțeles, m-am alarmat văzând-o acolo. M-am ridicat și m-am dus lângă ea.

- Draga mea, ești bine? De ce nu dormi?

- Voiam să fii aproape de mine, a șoptit ea cu ochii încă pironiți asupra munților îndepărtați, întunecați și misterioși în noapte. Erau peste tot în jurul nostru, strângându-ne la mijloc, întocmai ca odinioară. Alex mi-a cerut în seara asta să mă căsătoresc cu el.

A spus-o cu o voce lipsită de inflexiuni, fără entuziasm, iar eu am strigat:

- Cât de minunat! Sunt atât de fericită pentru tine, Carrie, și pentru el!

- Mi-a spus ceva, Cathy. S-a hotărât să devină pastor.

În glas i se citeau durerea și suferința, și nu înțelegeam absolut nimic.

- Nu vrei să fii soție de pastor? am întrebat-o, în timp ce eram tot mai înfricoșată înlăuntrul meu.

Părca atât de distantă.

- Pastorii se așteaptă ca oamenii să fie perfecți, a spus ea pe tonul acela înfiorător, în special soțiile lor. Îmi amintesc toate

lucrurile pe care le spunea bunica noastră despre noi. Că suntem odraslele diavolului, și malefici, și păcătoși. Înainte nu înțelegeam ce voia să spună, dar îmi aminteam cuvintele. Și spunea mereu că suntem niște copii răi și nedesăvârșiți, care n-ar fi trebuit să se nască niciodată. *Ar fi trebuit să ne naștem, Cathy?*

M-am înecat, copleșită de groază, și am înghițit în sec în ciuda nodului ce mi se forma în gât.

– Carrie, dacă Dumnezeu n-ar fi vrut să ne naștem, nu ne-ar fi dat viață încă de la început.

– Dar... Cathy, Alex își dorește o femeie perfectă – iar eu nu sunt perfectă.

– Nimeni nu este, Carrie. Absolut nimeni. Numai morții sunt perfecți.

– Alex este perfect. Nu a făcut nici măcar un lucru rău în viața lui.

– De unde știi? Ți-ar fi spus dacă ar fi făcut?

Fața ei tânără și încântătoare era acoperită de umbre întunecate. Mi-a explicat încurcată.

– S-ar părea că eu și Alex ne cunoaștem de multă, multă vreme și, până de curând, nu mi-a povestit foarte multe despre el. Eu i-am spus tot ce mi-a trecut prin cap, dar nu i-am povestit niciodată despre trecutul nostru, doar cum am ajuns să fim pupilia doctorului Paul, după ce părinții noștri au murit într-un accident rutier. Iar asta-i o minciună, Cathy. Nu suntem orfani. Încă avem o mamă care trăiește.

– Minciunile nu sunt păcate capitale, Carrie. Toată lumea spune câte o minciunică din când în când.

– Nu și Alex. Alex s-a simțit atras dintotdeauna de Dumnezeu și de religie. Când era mai tânăr, a vrut să se boteze catolic, ca să poată deveni preot. A mai crescut și a aflat că preoții trebuie să ducă o viață de celibat, așa că a hotărât să nu se mai facă preot. Își dorește o soție și copii. Mi-a spus că nu a făcut niciodată sex, pentru că a căutat întreaga lui viață de adult fata potrivită cu care să se însoare – cineva perfect, ca mine. Cineva evlavios – ca el. Și, Cath-iiii, s-a văitat ca cu amărăciune, *eu nu sunt perfectă! Eu sunt rea!* Exact cum ne spunea bunica mereu,

sunt malefică și lipsită de sfințenie. Am gânduri urâte! Le-am urât pe fetițele alea rele care m-au dus pe acoperiș și mi-au spus că sunt ca o bufniță! Mi-am dorit să moară toate! Iar pe Sissy Towers am urât-o mai mult decât pe oricine altcineva. Și, Cathy, știi că Sissy Towers s-a înecat când avea doisprezece ani? Nu ți-am spus asta niciodată, dar am simțit că a fost vina mea, pentru că o uram atât de mult! L-am urât și pe Julian pentru că te-a luat de lângă Paul, și a murit și el! Vezi cum e? Cum pot să-i spun lui Alex toate astea și că mama noastră s-a căsătorit cu unchiul ei vitreg? M-ar urî, Cathy. Nu m-ar mai vrea atunci, știu sigur că nu m-ar mai vrea. S-ar gândi că voi da naștere unor copii diformi, ca mine – iar eu îl iubesc atât de mult!

Am ingenuncheat lângă scaunul ei și am ținut-o aproape de mine, cum ar face o mamă. Nu știam ce să spun și cum să o spun. Aveam nevoie de Chris și de sprijinul lui, și de Paul, care știa mereu să spună lucrurile cele mai potrivite. Și amintindu-mi de asta, am luat cuvintele lui, pe care mi le spusese mie, și i le-am repetat lui Carrie, chiar dacă simțeam o furie teribilă împotriva bunicii care inculcase asemenea idei nebunești în mintea unui copil de cinci ani.

- Draga mea, draga mea, nu știu cum să spun totul cât mai bine, dar am să încerc. Vreau ca tu să înțelegi că negrul pe care îl vede cineva este alb pentru altcineva. Și nimic pe lumea asta nu este perfect, încât să fie de un alb pur, sau atât de rău, încât să fie de un negru pur. Tot ceea ce are legătură cu ființa umană are tonuri de gri, Carrie. Nimeni dintre noi nu e perfect, fără defecte. Am avut și eu aceleași îndoieli ca și tine în privința mea.

Ochii ei plini de lacrimi s-au mărit la auzul acestor cuvinte, de parcă mă considera pe mine, dintre toți oamenii, perfectă.

- Doctorul nostru Paul a fost cel care m-a ajutat să înțeleg lucrurile corect, Carrie. Mi-a spus, cu mult timp în urmă, că dacă s-a comis un păcat atunci când părinții noștri s-au căsătorit și au avut copii, a fost păcatul lor, și nu al nostru. A spus că Dumnezeu nu a vrut să ne facă pe noi să plătim pentru faptele părinților noștri. Și nici nu erau rude atât de apropiate Carrie. Știi că în Egiptul antic faraonii nu-și lăsau fiii și fiicele

să se căsătorească decât cu o soră sau cu un frate? Așa că, vezi tu, societatea face regulile; și să nu uiți niciodată că părinții noștri au avut patru copii și că nici unul din noi nu este un monstru - așa că Dumnezeu nu i-a pedepsit pe ei și nici pe noi.

Și-a lipit ochii albaștri imenși de fața mea, dorind cu disperare să mă creadă. Și niciodată, niciodată n-ar fi trebuit să spun cuvântul „monstru“.

- Cathy, poate că Dumnezeu m-a pedepsit pe mine. Nu cresc - asta e o pedeapsă.

Am râs cu un tremur în glas și am tras-o mai aproape de mine.

- Uită-te în jurul tău, Carrie. O grămadă de alți oameni sunt mai mici decât tine. Nu ești o pitică, știi asta foarte bine. Chiar dacă ai fi fost - și nu ești -, ar trebui să accepți asta și să faci să fie cât mai bine pentru tine, la fel cum fac mulți alții care se consideră prea înalți, prea grași, prea slabi sau prea nu știu cum. Ai un chip frumos, un păr senzațional, un ten minunat, o siluetă adorabilă cu fiecare lucru la locul lui. Ai o voce frumoasă și o minte excepțională; uită-te cât de repede dactilografiezi și cât de bine stenograficzi și îi ții contabilitatea lui Paul, și gătești de două ori mai bine decât mine. Ești și o gospodină mult mai bună decât mine, și uită-te la rochiile pe care le coși. Arată mai bine decât orice vād în magazine. Când pui la un loc toate acestea, Carrie, cum poți să te mai gândești că nu ești suficient de bună pentru Alex sau pentru orice alt bărbat?

- Dar, Cathy, s-a văitat ea, neliniștită, în încăpățănarea ei, de ceea ce-i spuseseam, tu nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. Am fost la un cinematograful pentru filme erotice și a spus că oricine face asemenea lucruri e malefic și pervers! Iar tu și doctorul Paul mi-ai spus că sexul și conceperea copiilor sunt lucruri naturale, care fac parte din viață - și sunt rea, Cathy. Am făcut o dată ceva foarte rău.

M-am holbat la ea, luată prin surprindere. Cu cine? A fost ea și cum mi-a citit gândurile, pentru că a scuturat din cap, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe față.

- Nu... nu am avut... nu am avut niciodată... contact sexual, nu cu cineva. Dar am făcut alte lucruri rele. Alex așa ar considera, și ar fi trebuit să știu că e rău.

- Ce-ai făcut, draga mea, atât de groaznic?

I s-a pus un nod în gât și și-a lăsat rușinată capul în jos.

- A fost cu Julian. Într-o zi, când eram în vizită și tu nu erai acasă, a vrut să facă... să facă ceva cu mine. Mi-a spus că avea să fie amuzant și că nu era sex adevărat, ca cel prin care se fac copiii - așa că am făcut ce a vrut și m-a sărutat și mi-a spus că, în afară de tine, mă iubea cel mai mult. Nu știam că e rău chiar și numai să fac ceea ce am făcut.

Am înghițit în sec, simțind în gât un nod uriaș și dureros, i-am mângâiat părul mătăsos de pe fruntea febrilă și i-am șters lacrimile.

- Nu plânge și nu te simți rușinată, draga mea. Sunt tot felul de iubiri și de feluri de a exprima iubirea. Îi iubești pe doctorul Paul, pe Jory și pe Chris în trei feluri diferite, și pe mine altfel - iar dacă Julian te-a convins să faci un lucru pe care tu îl consideri rău, a fost păcatul lui, nu al tău. Și al meu, pentru că ar fi trebuit să-ți spun ce s-ar putea să vrea de la tine. Mi-a promis că nu o să te atingă niciodată și că nu o să facă niciodată ceva sexual cu tine, iar eu l-am crezut. Dar dacă ai făcut-o, nu mai fi rușinată - iar Alex nu trebuie să știe. Nu-i va spune nimeni.

Și-a ridicat foarte încet capul, iar luna care s-a ițit deodată de după norii negri a strălucit în ochii ei plini de suferință.

- Dar eu am să știu. A început să suspine, niște hohote de plâns nestăpânite, isterice. Iar asta-i nu-i cel mai rău lucru, Cathy, a țipat ea, mi-a plăcut ce-am făcut! Mi-a plăcut că voia ca eu s-o fac - am încercat să nu las să mi se citească pe față că-mi plăcea, pentru că s-ar putea ca Dumnezeu să ne fi privit. Așa că vezi de ce Alex n-o să înțeleagă? M-ar urî, știu sigur că m-ar urî, știu sigur! Și chiar dacă el n-o să știe niciodată, tot mă urâsc eu însămi pentru că am făcut-o și pentru că mi-a plăcut!

- Te rog să nu mai plângi. Ceea ce ai făcut nu este atât de rău, serios. Uită de bunica noastră care vorbea în continuu despre sângele nostru afurisit. E doar o ipocrită bigotă și îngustă la

minte, care nu face diferența dintre bine și rău. A făcut tot felul de lucruri oribile în numele corectitudinii și absolut nimic în numele iubirii. Nu ești rea, Carrie. Ai vrut ca Julian să te iubească, iar dacă tot ce-ai făcut i-a oferit plăcere și ți-a oferit și ție, atunci și asta e normal. Oamenii sunt făcuți să simtă plăceri senzuale, sunt făcuți să le placă sexul. Julian a greșit și n-ar fi trebuit să-ți ceară ție asta, dar a fost *păcatul lui*, nu al tău.

- Îmi amintesc o grămadă de lucruri pe care tu crezi că le-am uitat, a șoptit ea. Îmi amintesc cât de caraghios vorbeam cu Cory, ca tu și Chris să nu ne puteți înțelege. Știam că suntem odraslele diavolului. Am auzit-o pe bunica. Vorbeam despre asta. Știam că suntem închiși pentru că nu eram suficient de buni încât să fim afară, în lume, alături de oameni mai buni decât noi.

- Încetează! am strigat eu. Nu-ți mai aminti! Uită! Am scăpat de acolo, nu-i așa? Eram patru copii și nu eram răspunzători de faptele părinților noștri! Hodoroaga aia odioasă a încercat să ne răpească încrederea în noi înșine și mândria! Nu-i îngădui să reușească! Uită-te la Chris, nu ești mândră de el? Nu erai mândră de *mine* când eram pe scenă? Și, într-o zi, după ce tu și Alex vă veți fi căsătorit, se va răzgândi cu privire la ceea ce este pervers și ce nu - pentru că așa am făcut și eu. Alex se va maturiza și va înceta să mai fie exagerat de virtuos. Nu știe deocamdată ce plăceri îți poate oferi dragostea.

Carrie s-a smuls din brațele mele și s-a dus să se uite pe ferastră la munții întunecați și îndepărtați și la luna în primul pătrar, care naviga ca o corabie a vikingilor cu vârful în sus pe mările întunecate ale nopții.

- Alex nu se va schimba, mi-a spus fără expresie. O să fie pastor. Oamenii religioși consideră că totul e rău, exact ca bunica. Atunci când mi-a spus că va renunța la ideea de a deveni inginer electrician, am știut că totul s-a terminat între noi.

- Totul se schimbă! Uită-te la lumea din jurul nostru, Carrie! Uită-te la revistele și la filmele de care se bucură toți oamenii decenti, și la piesele de teatru în care actorii joacă dezbrăcați, și la genul de cărți care se publică. Nu știi dacă e mai bine așa;

ceea ce știu este faptul că oamenii nu sunt imuabili. Ne schimbăm cu toții de la o zi la alta. Poate că peste douăzeci de ani, copiii noștri vor privi înapoi și vor fi șocați, sau poate că vor privi înapoi și vor zâmbi, spunând că eram inocenți. Nimeni nu știe cum se va schimba lumea – așa că dacă lumea se poate schimba, **cu siguranță că și un bărbat pe nume Alex se poate schimba!**

- Alex nu se va schimba. Urăște lipsa de moralitate din zilele noastre, urăște genul de cărți care se publică acum, filmele murdare și revistele cu cupluri care fac lucruri rele. Nu cred că e de acord nici măcar cu genul de dans pe care îl practicați tu și Julian.

Îmi venea să urlu: *La dracu' cu Alex și cu pudibonderia lui!* Și totuși nu-l puteam denigra pe singurul bărbat pe care îl găsisse Carrie să o iubească.

- Carrie, scumpa mea, du-te la culcare. Du-te la culcare și amintește-ți dimineată că lumea e plină de tot soiul de bărbați care ar fi încântați să iubească o fată atât de drăgălașă, dulce și gospodină cum ești tu. Gândește-te la ceea ce ne spune Chris mereu, „tot răul e spre bine!” Iar dacă relația ta cu Alex nu va merge, atunci va merge cu altcineva.

Mi-a aruncat o privire rapidă, plină de disperare.

- Cum a fost tot răul spre bine când Dumnezeu l-a făcut pe Cory să moară?

Doamne Dumnezeule, cum să răspund la o asemenea întrebare?

- A fost tot răul spre bine când tata a fost omorât pe autostradă?

- Nu mai ții minte ziua aia.

- Ba da. Am o memorie bună.

- Carrie, absolut nimeni nu este perfect, nici eu, nici tu, nici Chris, nici Alex. Nimeni.

- Știu, a răspuns ea și s-a strecurat în pat ca o fetiță cuminte, care ascultă de mama ei. Oamenii fac lucruri rele, și Dumnezeu îi vede și îi pedepsește mai târziu. Uneori se folosește de o bunică și de biciul ei, așa cum vă bătea pe tine și pe Chris. Nu sunt idioată, Cathy. Știu că tu și Chris vă uitați unul la altul așa

cum ne uităm cu și Alex unul la altul. Știu și că tu și doctorul Paul ați fost amanți – poate de asta a murit Julian, ca să fii pedepsită. Dar tu ești genul de femeie pe care o plac bărbați, iar eu nu sunt. Nu dansez, nu știu cum să-i fac pe toți să mă iubească. Numai familia mea mă iubește. Și Alex. Iar când îi voi spune lui Alex, nu mă va mai iubi și nu mă va mai dori.

– N-o să-i spui! i-am ordonat pe un ton care nu admitea replică.

S-a întins în pat, cu ochii fixați în tavan, până când a alunecat, în sfârșit, pe aripile somnului. Atunci am rămas eu trează, suferind în sinea mea, încă uluită de efectul pe care o singură bătrână îl avea asupra vieților atâtor oameni. O uram pe mama pentru că ne dusesese la conacul Foxworth. Știa mai bine decât oricine altcineva cum erau mama și tatăl ei și, totuși, s-a recăsătorit și ne-a lăsat singuri, ca ea să se distreze, iar noi să fim torturați. Iar noi încă sufeream, în timp ce ea continua să se distreze! Distracția avea să se termine curând, pentru că eu eram acolo, și Bart era și el acolo, și mai devreme sau mai târziu aveam să ne întâlnim. Deși aveam să aflăm mult mai târziu cum reușise să mă evite până atunci.

Mă alina gândul că mama avea să sufere și ea în curând, așa cum suferiserăm și noi. Durere pentru durere, avea să afle cum ne simțiserăm noi atunci când avea să rămână ea singură și neiubită. Nu avea să fie în stare să reziste... nu din nou. Încă o lovitură avea să fie pieirea ei. Știam asta cumva – probabil pentru că îi semănam atât de mult.

– Ești sigură că te simți bine? am întrebat-o pe Carrie câteva zile mai târziu. Nu ai mâncat prea bine în ultimul timp. Unde ți-a dispărut pofta de mâncare?

A răspuns încet, fără nici o expresie pe față:

– Sunt bine. N-am chef să mănânc prea mult, atâta tot. Nu-l lua pe Jory cu tine la studioul de dans astăzi. Lasă-mă să am eu grijă de el toată ziua. Mi-e dor de el când e plecat cu tine.

Nu mă simțeam bine la gândul să o las toată ziua cu Jory, care putea fi o pacoste, mai ales că sora mea nu arăta nicicum că s-ar simți bine.

- Carrie, fii sinceră cu mine, te rog. Dacă nu te simți bine, lasă-mă să te duc la un doctor.

- E perioada aceea a lunii, a spus ea, lăsând ochii în jos. Mă doare cu trei-patru zile înainte să-mi vină.

Doar indispoziția lunară - iar la vârsta ei simțea durerile mai acut decât mine. L-am sărutat pe băiețelul meu de rămas bun, în timp ce el a început să se smiorcăie îngrozitor, dorind să meargă cu mine și să-i privească pe dansatori.

- Vreau să aud muzica, mami! a obiectat Jory, care știa foarte bine ce vrea și ce nu. Vreau să mă uit la dansatori!

- O să mergem la plimbare prin parc. O să te dau în leagăn și o să ne jucăm la groapa cu nisip, i-a propus Carrie repede, luându-l în brațe pe fiul meu și ținându-l strâns la piept. Stai cu mine, Jory. Te iubesc atât de mult și nu te văd niciodată atât de mult pe cât mi-aș dori... N-o iubești pe mătușa Carrie?

El a zâmbit și a apucat-o cu mânuțele de după gât, pentru că într-adevăr, Jory iubea pe toată lumea.

A fost o zi groaznic de lungă. Am sunat-o de câteva ori pe Carrie să văd dacă e bine.

- Sunt bine, Cathy. Eu și Jory ne-am distrat de minune în parc. Am să mă întind puțin acum, să trag un pui de somn, așa că nu mă suna din nou ca să nu mă trezești.

S-a făcut ora patru, ultimă oră din ziua aceea, când clevei mei de șase și șapte ani s-au adunat în centrul studioului. Eu număram în timp ce cânta muzica: *un, deux, pliés, un, deux, pliés*, și acum *un, deux, tendu*, apropiați, *un, deux, tendu*, apropiați. Am continuat să-i antrenez până când am simțit deodată înțepături pe gât, dându-mi de știre că cineva se holba la mine. M-am răsucit și am văzut un bărbat stând în picioare în capătul studioului. Bart Winslow - soțul mamei mele!

În clipa în care a văzut că l-am recunoscut, a venit cu pași
rari spre mine.

- Arătați senzațional în colanți mov, domnișoară Dahl. Puteți să-mi acordați câteva momente?

- Sunt ocupată, m-am răstit eu, enervată că putea să pună o asemenea întrebare, când eu aveam doisprezece dansatori de-o șchioapă, de la care nu-mi puteam lua ochii. Ziua mea de lucru se termină la cinci. Dacă doriți, puteți să luați loc acolo și să așteptați.

- Domnișoară Dahl, mi-a fost al dracului de greu să vă găesc, și ați fost exact sub nasul meu în tot acest timp.

- Domnule Winslow, i-am spus eu cu răceală, dacă nu v-am expediat un onorariu corespunzător, puteați să-mi scrieți o scrisoare, care mi-ar fi fost înaintată.

Și-a împreunat sprâncenele negre și groase.

- Nu sunt aici în legătură cu onorariul - cu toate că nu mi-ai plătit așa cum mă gândeam eu. Zâmbind, sigur pe el, și-a strecurat o mână în haină și a scos o scrisoare din buzunarul de la piept. Mi s-a tăiat răsuflarea văzându-mi propriul scris și toate timbrele și ștampilele de anulare de pe scrisoarea aceea care o urmărise pe mama mea prin toată Europa! Văd că recunoașteți această scrisoare, a spus el urmărind, cu ochii accia căprui, pătrunzători, până și cea mai neînsemnată modificare a expresiei de pe chipul meu.

- Uitați ce e, domnule Winslow, am spus eu, cuprinsă de o puternică stare de agitație, sora mea nu se simte bine astăzi și are grijă de fiul meu, care este foarte mic. Și, cum puteți vedea, sunt ocupată până peste cap aici. Am putea discuta altădată despre asta?

- Când doriți dumneavoastră, domnișoară Dahl, oricând. A făcut o plecăciune și apoi mi-a întins o carte de vizită. Asigurați-vă că se întâmplă cât mai curând cu putință. Am multe întrebări pentru dumneavoastră - și să nu încercați s-o întindeți. De data asta sunt cu ochii pe dumneavoastră. Doar nu credeți că o singură cină a fost suficientă, nu-i așa?

M-a supărat atât de tare să-l văd cu scrisoarea aceea în mână, că am dat drumul copiilor imediat după ce a plecat și m-am dus în biroul meu. Acolo, m-am apucat să studiez registrele

contabile și am observat că eram încă în deficit. Îmi asigurasem patruzeci de cursanți la cumpărarea școlii, dar nu mi se spusese că majoritatea plecau pe timpul verii și se întorceau abia toamna. Toți copiii bogați și răsfățați iarna, iar copiii din clasa de mijloc vara, însă aceștia nu puteau veni decât de două ori pe săptămână. Oricât de mult trăgeam de bani, nu reușeam să acopăr toate costurile cu redecorarea și montajul noilor oglinzi în spatele barei celei mari. Atunci am aruncat o privire spre ceas, am văzut că era aproape ora șase, m-am schimbat în hainele de stradă și am alergat pe cele două străzi până la căsuța mea. Carrie ar fi trebuit să fie în bucătărie, pregătind cina, în timp ce Jory se juca în grădina îngrădită. Dar nu l-am văzut pe Jory, iar Carrie nu era nici ea în bucătărie!

- Carrie, am strigat, am ajuns acasă, unde v-ați ascuns tu și Jory?

- Aici, mi-a răspuns ea cu o șoaptă abia auzită. Am alergat și am găsit-o în pat.

Mi-a explicat cu o voce stinsă că Jory stătea cu vecina de alături.

- Cathy... nu mă simt prea bine. Am vomitat de patru sau de cinci ori... și am crampe puternice. Mă simt ciudat, extrem de ciudat...

I-am pus mâna pe frunte și mi s-a părut ciudat de rece, cu toate că era o zi foarte călduroasă.

- Am să chem un doctor.

Abia am rostit acele cuvinte, că a trebuit să râd cu amărăciune în sinea mea. Nu exista nici un doctor în acel oraș care să facă vizite la domiciliu. Am alergat din nou la Carrie și i-am introdus un termometru în gură, apoi mi s-a tăiat răsuflarea citind valoarea indicată de acesta.

- Carrie, mă duc să-l aduc pe Jory și apoi te duc la cel mai apropiat spital. Ai aproape 40 de grade temperatură!

A încuviințat din cap cu indiferență, apoi a adormit. Am alergat alături să văd ce face fiul meu, care se juca fericit cu o fetiță cu o lună mai mare decât el.

Ascultați, doamnă Marquet, mi-a spus doamna Townsend, o femeie drăguță și mămoasă, puțin trecută de patruzeci de ani, care avea grijă de nepoțica ei. Dacă nu se simte bine Carrie, lăsați-mă să îl țin la mine pe Jory până când vă întoarceți. Sper din tot sufletul să nu fie ceva grav cu Carrie. Este atât de drăguță, mititica. Dar am observat că e palidă și nefericită o zi întreagă.

Observasem și eu același lucru și pusesem faptul pe seama idilei cu Alex, care nu mai mergea bine.

Cât de tare mă înșclam!

L-am sunat pe Paul chiar a doua zi.

- Catherine, ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, citind panica din glasul meu.

L-am povestit imediat despre boala lui Carrie, că era internată în spital, unde i se făcuseră deja câteva analize, și, totuși, nu știa ce e cu ea.

- Paul, arată îngrozitor! Și pierde rapid din greutate, incredibil de rapid! Vomită, stomacul ei nu tolerează nici un fel de mâncare și are și diaree. Vă tot cheamă pe tine și pe Chris.

- Am să las alt doctor să-mi țină locul aici și zbor imediat la voi, mi-a răspuns el fără ezitare. Dar așteaptă înainte de a-l contacta pe Chris. Simptomele pe care mi le-ai enumerat sunt comune mai multor toxiiinfecții alimentare minore.

L-am crezut pe cuvânt și nu am încercat să-l caut pe Chris, care se bucura de un tur de două săptămâni pe Coasta de Vest înainte de a se întoarce acasă ca să-și continue rezidențiatul. În trei ore, Paul era lângă mine, în salonul de spital, uitându-se fix la Carrie. Ea a zâmbit slab când l-a văzut și a întins brațele subțiri spre el.

- Bună! a șoptit ea cu o voce slabă. Pariez că nu credeai că o să mă vezi pe un pat vechi de spital, nu-i așa?

El a luat-o imediat în brațe și a început să-i pună întrebări. Care au fost primele semne că era ceva în neregulă?

- Cam acum o săptămână am început să mă simt foarte oboseală. Nu i-am spus lui Cathy, pentru că își face și așa prea multe griji în privința mea. Apoi am început să am dureri de cap și să am tot timpul o stare de somnolență, și m-am pomenit cu niște vânturi mari, nu știu de unde. Apoi m-am pieptănat și mi-a căzut o grămadă de păr, după care am început pur și simplu să vomit... și toate celelalte lucruri despre care m-au întrebat deja ceilalți doctori și despre care le-am spus. Vocea ei slabă, șoptită s-a stins. Aș vrea să-l văd pe Chris, a mai murmurat înainte ca ochii să i se închidă și să adoarmă.

Paul văzuse deja fișa lui Carrie și discutase cu doctorii ei. S-a întors spre mine cu o expresie goală, care mi-a umplut inima de groază... era atât de plină de înțeles.

- Poate că ar trebui să trimiți după Chris.

- Paul! Vrei să spui...?

- Nu, nu vreau să spun asta. Dar dacă îl vrea, ar fi bine să fie aici, cu ea.

Eram în hol, așteptând ca doctorii să-i facă anumite teste lui Carrie. Mă dăduseră afară din salon. În timp ce mă plimbam înapoi și încolo prin fața ușii închise de la salonul ei. L-am simțit înainte de a-l vedea. M-am răsucit, ținându-mi răsufletul, și l-am văzut pe Chris pășind pe coridorul lung, trecând pe lângă asistente care cărau ploști și tăvițe cu medicamente și care ostau văzându-l în toată splendoarea.

Timpul s-a scurs rapid înapoi și l-am văzut pe tăticul. Pe tăticul, așa cum mi-l aminteam cel mai bine, îmbrăcat în echipament alb de tenis. Nu am putut vorbi când Chris m-a luat în brațe și și-a lipit fața bronzată de părul meu. L-am auzit bătăile puternice și regulate ale inimii. Am suspinat, în pragul lacrimilor.

- Nu ți-a luat prea mult să ajungi aici.

Avea fața în părul meu și vocea răgușită.

- Cathy, m-a întrebat el ridicând capul și privindu-mă drept în ochi, ce este în neregulă cu Carrie?

Întrebarea lui m-a uluit – pentru că ar fi trebuit să știe!

– Nu poți ghici? E blestematul ăla de arsenic, știu sigur că asta e! Ce altceva ar putea fi? S-a simțit bine până acum o săptămână și apoi, dintr-odată, e bolnavă! Am cedat și am izbucnit în hohote de plâns. Vrea să te vadă. Dar înainte de a-l conduce spre micul salon al lui Carrie, i-am pus în mână un bilet pe care îl găsisem în jurnalul pe care ea îl începuse când l-a cunoscut pe Alex. Chris, Carrie știa de multă vreme că e ceva în neregulă, dar nu a spus o vorbă. Citește asta și spune-mi ce părere ai.

În timp ce citea, nu mi-am dezlipit ochii de la fața lui.

Dragii mei Cathy și Chris,

Uneori cred că voi doi sunteți părinții mei adevărați, dar apoi îmi aduc aminte de mămica și de tăticul, iar ea pare un vis care nu a existat aievea, și nu pot să mi-l imaginez pe tăticul decât dacă am fotografia lui în mână – cu toate că pe Cory pot să mi-l imaginez exact așa cum era.

V-am ascuns ceva. Așa că, dacă nu scriu asta, o să vă învinovățiți voi doi. Simt de multă vreme că o să mor curând și nu-mi mai pasă așa cum îmi păsa pe vremuri. Nu pot fi soția unui pastor. Nu aș fi trăit atât de mult dacă voi doi, Jory, doctorul Paul și Henny nu m-ați fi iubit atât de mult. Fără voi toți, care m-ați finut aici, aș fi plecat cu mult timp în urmă la Cory. Toată lumea are o persoană specială pe care s-o iubească, în afară de mine. Toată lumea are ceva special de făcut, în afară de mine. Am știut mereu că n-am să mă căsătoresc niciodată. Știu, mă amăgeam că o să am copii, pentru că am șoldurile prea înguste, și cred că sunt prea mică să fiu o soție bună. Nu am să fiu niciodată o persoană specială, ca tine, Cathy, care poți să dansezi și să ai copii și toate celelalte. Nu pot să fiu doctor, cum e Chris, așa că aș fi doar o persoană lipsită de importanță, o persoană care stă în drum și îngrijorează pe toată lumea, pentru că este atât de nefericită.

Așa că acum, înainte de a citi mai departe, săgăduiți în inimile voastre că nu-i veți lăsa pe doctori să facă tot ce le stă în

puteri ca să mă țină în viață. Lăsați-mă să mor și nu plângeți. Să nu fiți triști și să nu vă fie dor de mine după ce mă veți îngropa. Nimic nu a fost corect, nici nu mi s-a părut corect că a plecat Cory și m-a lăsat singură. Cel mai mare regret al meu este că n-am să fiu aici ca să-l văd pe Jory dansând pe scenă așa cum făcea Julian. Acum trebuie să mărturisesc adevărul: l-am iubit pe Julian, la fel cum îl iubesc pe Alex. Julian nu m-a considerat niciodată prea mică și a fost singurul care m-a făcut să mă simt ca o femeie normală, pentru scurt timp. Cu toate că a fost un păcat, chiar dacă tu spui că nu a fost, eu știu că a fost, Cathy.

Săptămâna trecută am început să mă gândesc la bunica și la ceea ce spunea ea tot timpul – că suntem odraslele diavolului. Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât am știut că avea dreptate – eu n-ar fi trebuit să mă nasc. Eu sunt rea! Când Cory a murit din cauza arsenicului de pe gogoșile pe care ni le dădea bunica, ar fi trebuit să mor și eu! Nu credeți că știu, nu-i așa? Ați crezut tot timpul că stăteam pe podea, în colț, nu auzeam și nu observam; vedeam și auzeam, dar nu credeam pe atunci. Acum cred. Îți mulțumesc, Cathy, pentru că mi-ai fost ca o mamă și pentru că ești cea mai bună soră cu putință. Și îți mulțumesc, Chris, pentru că ai fost înlocuitorul tatălui meu și al doilea cel mai bun frate, și îți mulțumesc, domnule doctor Paul, pentru că m-ai iubit chiar dacă nu am crescut. Vă mulțumesc tuturor că nu v-a fost rușine niciodată să fiți văzuți cu mine, și spuneți-i lui Henny că o iubesc. Mă gândesc că poate nici Dumnezeu nu mă va vrea până nu voi fi mai înaltă, și apoi mă gândesc la Alex, care crede că Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, chiar dacă nu sunt atât de înalți.

Semnase scrisoarea cu o mâzgălitură uriașă, care să-i compenseze statura.

– O, Doamne, Dumnezeule! a șipat Chris. Cathy, ce înseamnă asta?

Abia atunci am putut să-mi deschid geanta și să scot din ea ceva ce găsisem ascuns în întuneric, în colțul cel mai îndepărtat al dulapului din camera lui Carrie. Ochii lui albaștri s-au mărit

și parcă au rămas fără culoare când a citit denumirea de pe sticluta cu otravă pentru șobolani și apoi a văzut pachetul de gogoși glazurate, cu o singură gogoasă rămasă înăuntru. Una rămasă. Mușcase din ea o singură dată. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji, apoi a început să suspine pe umărul meu.

– O, Doamne... a pus arsenicul ăla pe gogoși, nu-i așa, ca să moară exact la fel cum a murit Cory?

M-am smuls din strânsoarea brațelor lui și m-am dat înapoi câțiva pași, simțind că tot sângele mi se scursese din trup.

– Chris! Mai citește o dată scrisoarea aia! N-ai observat că a scris că nu credea și că „Acum cred“? De ce n-ar fi crezut atunci și ar crede acum? S-a întâmplat ceva! S-a întâmplat ceva care să o facă să creadă că mama noastră ar fi putut să ne otrăvească!

A clătinat din cap, confuz, cu lacrimile încă șiroindu-i din ochi.

– Dar dacă a știut tot timpul, ce altceva putea să se întâmple ca să o convingă, dacă faptul că ne-a auzit vorbind și că l-a văzut pe Mickey murind nu au fost de ajuns?

– De unde să știu eu? am țipat, cuprinsă de disperare. Dar gogoșile au fost în mod deliberat presărate cu arsenic! Paul le-a dus la analiză. Carrie le-a mâncat, știind că aveau să o ucidă. Nu vezi că este o altă crimă comisă de mama noastră?

– Nu e moartă încă, a strigat Chris. O s-o salvăm! N-o s-o lăsăm să moară! O să vorbim cu ea, o să-i spunem că trebuie să reziste!

Am alergat să-l iau în brațe, temându-mă că era prea târziu și sperând cu disperare că nu era. Chiar când ne-am agățat unul de altul, devenind din nou părinți în suferința noastră comună, Paul a ieșit din salonul lui Carrie. Expresia solemnă de pe fața lui trasă mi-a spus totul.

– Chris, a spus Paul cu calm, cât de minunat să te văd din nou. Îmi pare rău că circumstanțele sunt atât de triste.

– Mai există speranță, nu-i așa? a țipat Chris.

– Speranță există întotdeauna. Facem tot ce putem. Ești atât de bronzat și de plin de viață. Grăbește-te să o vezi pe sora ta și să-i transmiți ceva din vitalitatea ta. Eu și Catherine am spus

tot ce ne-a trecut prin cap ca să o facem să lupte și să-și recapete voința de a trăi. Dar ea a renunțat. Alex este înăuntru, ingenuncheat lângă patul ei, rugându-se ca să trăiască, dar Carrie stă cu capul întors spre ferestră. Nu cred că își dă seama ce i se spune sau ce se întâmplă. A plecat undeva unde nu o putem ajunge.

Eu și Paul l-am urmat pe Chris, care a alergat la Carrie. Ea zăcea, subțire ca o scândură, sub păturile grele, deși era încă vară. Pur și simplu părea imposibil să fi îmbătrânit atât de repede. Toată rotunjimea fermă și rozalie a tinereții era dusă, lăsându-i fețișoara galbenă și suptă. Ochii erau niște găuri adânci, care-i făceau pomeții foarte proeminenți. Părca chiar să fi scăzut și în înălțime. Chris a scos un țipăt văzând-o așa. S-a aplecat să o cuprindă în brațe, a strigat-o pe nume iar și iar, i-a mângâiat părul. Spre oroarea lui, sute de fire aurii i s-au agățat de degete când și le-a retras.

- Dumnezeu mare, ce se face pentru ea?

Când și-a scuturat părul de pe degete, m-am grăbit să îl strâng cu grijă într-o cutie de plastic. Electricitatea statică din cutie le ținea laolaltă. O tâmpenie, dar nu puteam suporta să-i văd părul frumos măturat și aruncat la gunoi. Părul ei sclipca pe perne, pe cearșafuri, pe dantela albă a cuverturii. Ca într-o transă de nesfârșit coșmar, strângeam firele lungi și le aranjam frumos, în timp ce Alex se ruga fără încetare. Chiar când i-am făcut cunoștință cu Chris, s-a oprit numai cât să incline din cap.

- Paul, răspunde-mi! Ce se face pentru a o ajuta pe Carrie?

- Tot ceea ce știm să facem, a răspuns Paul cu o voce joasă și blândă, așa cum vorbesc oamenii când moartea e aproape. O echipă de doctori foarte buni lucrează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru ca s-o salveze. Dar globulele ei roșii sunt distruse mai repede decât le putem înlocui noi prin transfuzii.

Trei zile și trei nopți am stat cu toții lângă patul lui Carrie, în timp ce vecina mea avea grijă de Jory. Toți cei care o iubeam ne rugam să trăiască. Am sunat-o pe Henny și i-am spus să se ducă la biserică și să-și roage toată familia și enoriașii să

se roage și ei pentru Carrie. A lovit în receptor semnalul ei pentru da! da!

Zilnic soseau flori care-i umpleau camera. Nu m-am uitat de la cine erau. Am stat lângă Chris sau lângă Paul, sau între ei, și i-am ținut de mână, și m-am rugat în tăcere. M-am uitat cu aversiune la Alex, pe care-l consideram responsabil pentru mare parte din ceea ce era în neregulă cu Carrie. În final, nu am mai putut să-mi rețin întrebările. M-am ridicat, m-am apropiat de Alex și l-am înghesuit într-un colț.

– Alex, de ce și-ar dori Carrie să moară în perioada cea mai fericită a vieții ei? Ce ți-a spus și ce i-ai spus tu ei?

Și-a întors spre mine fața uluită, nebărbierită, plină de durere.

– Ce i-am spus? m-a întrebat el cu ochii brăzdați de vinișoare roșii din pricina nesomnului.

Am repetat întrebarea cu un ton și mai aspru al voci. A clătinat din cap ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească, părând rănit și adormit, în timp ce și-a trecut degetele lungi prin încâlceala de bucle castanii nepieptănate.

– Cathy, numai Dumnezeu știe că am făcut tot ce am putut ca s-o conving că o iubesc! Dar nu mă ascultă. Își întoarce fața și nu spune nimic. Am cerut-o în căsătorie și mi-a spus da. Mi-a sărit de gât și mi-a spus da, da, da. Apoi mi-a spus: O, Alex, nu sunt nici pe departe suficient de bună pentru tine. Iar eu am râs și i-am spus că e perfectă, exact ceea ce-mi doresc. Cu ce-am greșit, Cathy? Ce-am făcut ca să se întoarcă împotriva mea atât de tare încât să nu mai vrea nici măcar să se uite la mine?

Alex avea genul acela de figură plăcută, pioasă, pe care te aștepti să o vezi doar sculptată la statuile de marmură ale sfinților. Și, totuși, cum stătea acolo, atât de umil, atât de răscolit de durere și de sfâșiat de iubirea ce se întorsese împotriva lui, am întins mâna și l-am alinat cum am putut mai bine, pentru că o iubea cu adevărat pe Carrie. O iubea în felul lui unic.

– Alex, îmi pare rău dacă tonul meu a fost aspru; să mă ierți pentru asta. Dar ți-a făcut Carrie vreo mărturisire?

Ochii i s-au adumbrit din nou.

- Am sunat-o și i-am cerut să ne vedem acum o săptămână și avea o voce stranie, de parcă se întâmplase ceva groaznic despre care nu putea să vorbească. Am condus cât am putut de repede ca să fiu lângă ea, dar nu mi-a deschis ușa. Cathy, o iubesc! Mi-a spus că e prea mică și că are capul prea mare, dar în ochii mei, e proporționată exact așa cum trebuie. Pentru mine e o păpușă gingașă, care nu-și dă scama cât e de frumoasă. Iar dacă Dumnezeu o lasă să moară, n-am să-mi mai regăsesc credința în această viață.

Și-a îngropat fața în mâini și a început să plângă.

Trecuseră patru nopți de la sosirea lui Chris. Picoteam lângă Carrie. Ceilalți încercau să tragă un pui de somn ca să nu se îmbolnăvească și ei, iar Alex dormea pe hol pe un pat improvizat, când am auzit-o pe Carrie strigându-mi numele. Am alergat la patul ei și am îngenuncheat lângă el, apoi am apucat-o de mâna micuță pe sub pături. Era doar o mână osoasă acum, cu pielea atât de translucidă, că i se vedeau venele și arterele.

- Draga mea, am așteptat să te trezești, am șoptit cu o voce răgușită. Alex e pe hol, iar Chris și Paul au ațipit în camera doctorilor - vrei să-i chem?

- Nu, a șoptit ea, vreau să vorbesc numai cu tine. O să mor, Cathy.

A spus-o cu atâta calm, de parcă nu conta, de parcă acceptase ideea și era bucuroasă.

- Nu! am obiectat eu cu tărie. N-ai să mori! Nu te las să mori! Te iubesc ca pe propriul meu copil. Mulți oameni te iubesc și au nevoie de tine, Carrie! Alex te iubește atât de mult și vrea să se însoare cu tine, și nu se mai face pastor, Carrie; i-am spus că asta te face să nu te simți în largul tău. Chiar nu-l interesează cariera lui atât timp cât rămâi în viață și continui să-l iubești. Nu îl interesează că ești mică și dacă poți sau nu să ai copii. Lasă-mă să-l chem ca să-ți poată spune el toate astea...

- Nuuu, a șoptit ea cu o voce slabă. Trebuie să-ți spun un secret. Avea o voce atât de stinsă, încât părea să vină de peste sute și sute de coline domoale, aflate la mare depărtare. Am

văzut o doamnă pe stradă. Avea vocea atât de scăzută, încât a trebuit să mă aplec ca s-o aud. Semăna atât de mult cu mămica încât a trebuit să alerg după ea. Am apucat-o de mână. Și-a smuls-o și s-a uitat cu niște ochi reci și răi la mine. „Nu te cunosc”, mi-a spus. Cathy, era mama noastră! Arăta aproape la fel, doar un pic mai bătrână. Avea chiar și colierul acela de perle cu închizătoare în formă de fluture, pe care mi-l amintesc. Și, Cathy, când propria mamă nu te vrea – nu înseamnă asta că nu te vrea nimeni? S-a uitat la mine și a știut cine sunt; i-am citit-o în ochi, și, totuși, nu m-a vrut pentru că știe că sunt rea. De aceea a spus ceea ce a spus – că nu a avut niciodată copii. Nu te dorește nici pe tine și nici pe Chris, Cathy, și toate mamele își iubesc și își doresc copiii, dacă nu sunt copii malefici, lipsiți de sfințenie... ca noi.

– O, Carrie! N-o lăsa să-ți facă una ca asta! Iubirea de bani a fost cea care a făcut-o să te renege, nu faptul că ai fi rea, sau malefică, sau lipsită de sfințenie. Nu ai făcut nimic rău! Banii sunt ceea ce contează pentru ea, Carrie, nu noi. Dar noi nu avem nevoie de ea. Nu, câtă vreme tu îi ai pe Alex, și pe Chris, și pe Paul, și pe mine... și pe Jory, și pe Henny. Nu ne zdrobi inimile, Carrie, rezistă suficient de mult cât să te poată ajuta doctorii. Nu renunța. Jory își vrea mătușica înapoi; în fiecare zi mă întreabă unde ești. Ce am să-i spun – că nu ți-a păsat suficient de mult încât să vrei să trăiești?

– Jory nu are nevoie de mine, a spus ea în felul în care vorbea pe când era copil. Jory are o grămadă de oameni în afară de mine care să-l iubească și să aibă grijă de el... dar Cory, el mă așteaptă, Cathy. Pot să-l văd chiar acum. Uită-te acolo, peste umăr; stă chiar lângă tăticul, și amândoi mă doresc mai mult decât oricine dintre cei de aici.

– Carrie, nu!

– E frumos acolo unde mă duc eu, Cathy, flori peste tot și păsări frumoase, și simt că mă înalț... uite, sunt aproape la fel de înaltă ca mama, așa cum mi-am dorit întotdeauna să fiu. Iar când voi ajunge acolo, nu va mai spune nimeni că am ochii mari și înspăimântători ca de bufniță. Nimeni nu mă va mai

face vreodată piticanie și nu-mi va mai spune să folosesc o mașină pentru extensie... pentru că sunt exact atât de înaltă cât îmi doresc.

Vocea ei slabă și tremurândă s-a stins. Ochii i s-au întors spre cer și au rămas deschiși, fără să clipească. Buzele i-au rămas desfăcute, de parcă ar fi mai avut ceva să-mi spună. *Doamne, sfinte, a murit!*

Mama începuse toate acestea. Mama, care a ieșit din tot basma curată. Fără nici o cicatrice! Și putred de bogată! Tot ceea ce a avut de făcut a fost să verse câteva lacrimi de compasiune pentru propria-i persoană după ce s-a întors acasă. Atunci am început să țip! Știu că am țipat. Am bocit și am vrut să-mi smulg părul din cap și să-mi sfâșii pielea de pe față – pentru că semănăm mult prea mult cu femeia care trebuia să plătească, să plătească, să plătească... și iar să plătească!

Într-o zi toridă de august, am îngropat-o pe Carrie în parcela familiei Sheffield, la câțiva kilometri în afara orașului Clairmont. De data asta nu ploua. Nu era zăpadă pe jos. Acum moartea își revendicase drepturile asupra fiecărui anotimp, în afară de iarnă, și îmi lăsase doar vremea rece, geroasă, de care să mă pot bucura. Am acoperit-o pe Carrie cu florile roșii pe care le iubea atât de mult, și cu cele mov. Soarele pe cer avea o culoare intensă, de șofran, aproape portocalie, înainte de a se transforma în purpuriu pe măsură ce se scufunda la orizont și dădea cerurilor o nuanță rozalie.

Gândurile mele erau ca niște frunze uscate suflate de vântul puternic al urii, și ședeam, ședeam întruna acolo, cu toate că banca de marmură de sub mine era rece și incomodă. Am transformat frunzele acelea uscate, după ce le-am adunat și le-am răsucit, într-o baghetă a unei vrăjitoare crude, un obiect cu care să amestec o poțiune uitată a răzbunării!

Din cele patru păpuși din Dresda nu mai rămăseseră decât două. Iar una din ele nu avea de gând să facă nimic. Depusese un jurământ să facă tot ceea ce-i stă în putere ca să salveze vieți și să-i țină în viață chiar și pe cei care nu meritau să trăiască.

Uram să o las pe Carrie singură pe timpul nopții, prima pe care avea să o petreacă în pământ. Trebuia să rămân cu ea și să-i ofer alinare în vreun mod necunoscut. Am aruncat o privire spre locul în care Julia și Scotty zăceau și ei adormiți, lângă părinții lui Paul, și un frate mai mare care murise chiar înainte să se nască Amanda. Mă întrebam ce căutam noi, cei din familia Foxworth, în parcela familiei Sheffield. Ce sens aveau toate acestea?

Dacă Alex n-ar fi intrat în viața lui Carrie la acel moment și nu i-ar fi dăruit dragostea lui, i-ar fi fost ei, oare, mai bine? Dacă n-ar fi spionat-o Carrie pe mama pe stradă și n-ar fi alergat ca s-o prindă din urmă, suficient de bucuroasă cât să o ia de mână și să-i spună mamă, ar fi fost vreo diferență? Da, ar fi trebuit să fie cu totul diferit! Ar fi trebuit! Imediat după renețarea mamei sale, s-a dus să cumpere otrava de șobolani, pentru că nu s-a simțit demnă să trăiască, nu când propria-i mamă a putut să o renege! Iar otrava de pe gogoșile ei nu a fost doar presărată – a fost un strat gros – de arsenic pur!

Cineva mi-a rostit încet numele. Cineva a întins cu blândețe o mână să mă ridice de coate. Cu brațul în jurul taliei mele, sprijinindu-mă, m-a scos afară din cimitirul în care aș fi stat până în zori, ca să văd soarele răsărind.

– Nu, draga mea, mi-a spus Chris. Carrie nu mai are nevoie de tine acum. Dar alții au nevoie. Cathy, trebuie să uiți de trecut și de planurile tale de răzbunare. Îți văd privirea și îți citesc gândurile. Am să-ți împărtășesc secretul cu care mi-am găsit cu pacea. Am încercat să ți-l spun și altădată, dar nu m-ai ascultat. Acum, de data asta, ascultă-mă și crede-mă! Fă cum fac și eu și silește-te să uiți tot ceea ce-ți produce durere și să-ți amintești doar ce-ți oferă bucurie. Acesta e tot secretul unei vieți fericite, Cathy. Uitarea și iertarea.

Plină de amărăciune, cu ochii goi, m-am întors spre el și i-am spus cu dispreț:

– Ești într-adevăr foarte bun la a ierta, Christopher – dar la a uita, asta e cu totul altă poveste.

S-a înroșit ca soarele pe cale să apună.

- Cathy, te rog! Nu este iertarea jumătatea mai bună? Îmi amintesc numai de părțile mai plăcute.

- Nu! Nu!

Dar m-am agățat de el ca o persoană care se apropie de iad și care se agață strâns de mântuire.

Deși nu sunt sigură, mi s-a părut că văd o femeie îmbrăcată în negru, cu capul și fața acoperite de un văl negru, ascunzându-se în spatele unui copac când ne-am apropiat de drum și de mașina parcată. Se ascundea ca să n-o putem vedea. Dar am reușit să arunc o privire, suficient cât să mi se dezvăluie șiragul lucitor de perle pe care-l purta. Perle care erau ca acolo pentru ca o mână subțire și albă să se ridice și, cu nervozitate, cu un vechi tic, să le răsucească într-un nod.

O singură femeie pe care o cunoșteam făcea asta – și era perfectă pentru a purta negru și pentru a trebui să fugă să se ascundă!

Să se ascundă pentru totdeauna!

Fie-i zilele colorate în negru! Până la ultima!

Aveam să mă ocup eu ca toate zilele pe care le mai avea pe pământ să fie negre. Mai negre decât smoala din părul meu. Mai negre decât orice din odaia aceea zăvorâtă și decât oricare dintre umbrele cele mai întunecate din mansarda ce ne fusese dată pe când eram temători și tineri și aveam atâta nevoie să fim iubiți suficient de mult. Mai negre decât cel mai adânc abis al iadului. Așteptasem suficient de mult ca să dau lovitura pe care trebuia să o dau. Prea mult. În ciuda faptului că Chris se afla acolo, încercând să mă oprească – nici chiar el nu ar fi de ajuns să mă oprească de la ceea ce aveam de făcut!

PARTEA A CÎNCEA

Vremea răzbunării

Moartea prematură a lui Carrie a lăsat un gol în viețile tuturor celor care o iubeam. Acum, micuțele păpuși din porțelan erau ale mele, să le păstrez și să le prețuiesc. Chris a plecat ca rezident la Universitatea din Virginia, numai ca să nu fie prea departe de mine.

- Rămâi aici, Catherine, m-a implorat Paul, când i-am spus că mă întorc la locul meu din munți să-mi reiau viața ca instructor de dans. Nu pleca, nu mă lăsa singur din nou. Jory are nevoie de un tată; eu am nevoie de o soție; el are nevoie de un bărbat care să-i servească drept model. M-am săturat până peste cap să fiu nevoit să te iubesc numai din când în când.

- Mai târziu, am spus cu cu multă hotărâre, trăgându-mă din brațele lui. O să mă întorc la tine într-o zi și o să ne căsătorim, dar am câteva chestiuni nerezolvate, de care trebuie să mă ocup mai întâi.

Nu după multă vreme, mi-am reluat rutina, nu departe de conacul în care trăia familia Foxworth. M-am apucat să fac planuri. Jory era o problemă acum, că nu o mai aveam pe Carrie. Obosea la școala de dans și voia să se joace cu copii de vârsta lui. L-am înscris la o grădiniță specială și am angajat o menajeră să mă ajute cu treburile casnice și să stea cu Jory cât lipseam eu. Seara ieșeam după pradă, căutând, bincințeles, un anume bărbat. Până acum reușise să mă evite, dar mai

devreme sau mai târziu soarta avea grijă să ne întâlnim - Dumnezeu să te ajute atunci, mămico!

Ziarul local i-a dedicat un spațiu important lui Bartholomew Winslow atunci când și-a deschis cel de-al doilea birou de avocatură în Hillendale, în timp ce partenerul lui junior se ocupa de primul birou din Greenglenna. Două birouri, m-am gândit eu. Ce nu se poate cumpăra cu bani! Nu aveam de gând să fiu atât de îndrăzneță încât să-l abordez direct; confruntarea noastră avea să fie una „accidentală”. Lăsându-l pe Jory în grija Emmei Lindstrom, în timp ce el se juca în curtea noastră îngădită, împreună cu alți doi copii, am plecat cu mașina prin pădurea care nu era prea departe de conacul Foxworth.

Bart Winslow era un soi de vedetă, toate detaliile vieții lui se aflau erau în atenția presei, așa că știam din rubricile de știri că avea obiceiul să alerge câțiva kilometri în fiecare zi, înainte de micul dejun. Într-adevăr, avea nevoie de o inimă puternică pentru ceea ce avea să urmeze în viitorul apropiat. Zile la rând, am alergat și eu, folosind cărări prăfuite, întortocheate, pline de frunze uscate, moarte, foșnitoare. Era septembrie, iar Carrie murise de o lună. Gânduri triste, în timp ce simțeam mirosul înțepător ale focurilor din pădure și auzeam sunetele tăietorilor de lemne. Sunete și mirosuri care i-ar fi plăcut cu siguranță lui Carrie - vor plăti, Carrie! Am să-i fac să plătească și, curva, am uitat că Bart Winslow nu avea nimic de-a face cu asta. Nu el, numai ea! Acum, timpul zbura cu repziciune și nu ajungeam nicăieri! Unde era? Nu puteam să bat barurile frecventate de burlaci - era prea banal și prea evident. Când aveam să ne întâlnim, ceea ce trebuia să se întâmple cu siguranță într-o bună zi, avea să rostească un clișeu, sau aveam s-o fac eu, iar acela avea să fie începutul - sau sfârșitul a ceea ce aveam în minte încă de când l-am văzut pentru prima oară pe Bartholomew Winslow dansând cu mama mea în seara aceea de Crăciun.

Cum viața îți oferă opusul a ceea ce aștepti, nu m-am întâlnit cu el la alergat. Într-o sâmbătă după-amiază, stăteam într-o cafenea ieftină și, deodată, Bart Winslow a intrat pe ușă!

S-a uitat de jur împrejur, m-a văzut așezată lângă fereastră și a venit spre mine în costumul lui avocat din trei piese, care trebuie să fi costat o avere. Cu servieta în mână, era de-a dreptul tanțoș! Arbora un zâmbet larg, și fața lui slăbănoagă și bronzată era aproape sinistră – sau poate că mă speriam de una singură.

- Ei bine, a lungit el cuvântul, pe cinstea mea dacă asta nu-i Catherine Dahl, exact femeia peste care speram să dau de luni întregi. Și-a pus jos servieta și s-a așezat în fața mea neinvitat, apoi s-a sprijinit pe coate ca să se uite drept în ochii mei cu un interes intens. Unde naiba te-ai ascuns până acum? m-a întrebat el, folosindu-se de picior ca să-și tragă servieta mai aproape, să o poată păzi.

- Nu m-am ascuns, am spus eu, simțind nervozitate și sperând că nu era vizibilă.

A început să rădă, în timp ce ochii lui întunecați îmi cercetau puloverul strâmt și fusta, și partea vizibilă a piciorului meu care se legăna. Apoi a luat o mină solemnă.

- Am citit în ziar despre moartea surorii dumitale. Îmi pare foarte rău. Întotdeauna e dureros să citești despre moartea unei persoane atât de tinere. Dacă nu este prea personal, pot să te întreb ce a ucis-o? O boală? Un accident?

Am făcut ochii mari. Ce a ucis-o? O, aș putea scrie o carte despre asta!

- De ce nu o întrebi pe soția ta ce a ucis-o pe sora mea?

A părut șocat, apoi s-a răstit.

- Cum ar putea ea să știe când nu vă cunoaște nici pe tine, nici pe sora ta? Și, totuși, am văzut-o cu anunțul decupat din ziar de la rubrica de decese, și plângea când i l-am luat din mână. I-am cerut o explicație; s-a ridicat și a fugit pe scări. Încă refuză să-mi răspundă la întrebări. Cine naiba ești, de fapt și de drept?

Am mușcat din nou din sendvișul meu cu șuncă, roșii și salată și am mestecat enervant de încet, doar ca să-i văd neliniștea.

- De ce nu o întrebi pe ea? am repetat.

- Urăsc oamenii care răspund la întrebări cu alte întrebări, s-a răstit el, apoi i-a făcut semn unei chelnerițe care se învârtea prin apropiere și i-a spus să-i aducă exact ce aveam și eu. Acum, a continuat el balansându-și scaunul în față. Cu ceva timp în urmă, am venit la studioul tău de balet și ți-am arătat scrisorile astea de șantaj, pe care i le tot trimiți soției mele. A băgat mâna în buzunar și a scos de acolo trei pe care le scrisesem cu ani în urmă. După aspectul lor uzat și după numeroasele timbre și anulări, o urmăriseră peste tot prin lume, ca să ajungă din nou în mâinile mele; el deja aproape urla din nou: Cine naiba ești?

Am zâmbit ca să-l farmec. Zâmbetul mamei mele. Mi-am înclinat capul așa cum făcea și ea și mi-am ridicat o mână ca să mă joc cu perlele mele false.

- Chiar trebuie să întreb - nu poți ghici?

- N-o mai face pe sfioasa cu mine! Cine ești cu adevărat? Ce relație ai cu soția mea? Știu că arăți ca ea, același păr, aceiași ochi și chiar unele dintre ticuri sunt aceleași. Bănuiesc că ești un fel de rudă...?

- Da. Se poate spune așa.

- Atunci, de ce nu te-am cunoscut până acum? Nepoată, verișoară?

Avea un puternic magnetism de fiară, care aproape că mă înspăimânta și mă oprea să joc genul de joc pe care-l aveam în minte. Acesta nu era un adolescent care ar fi cu sfială impresionat de o fostă balerină. Șarmul lui misterios era puternic, aproape că mă copleșea. O, ce amant sălbatic ar fi! Puteam să mă înec în ochii lui și, făcând dragoste cu el, să fiu pierdută pentru totdeauna pentru orice alt bărbat. Era un bărbat prea increzător, prea sigur pe el. Putea zâmbi și se putea simți în largul lui, în timp ce eu mă agitam și îmi doream să scap înainte ca el să mă ducă pe drumul pe care credeam că mi-l doresc până în acel moment.

- Haide, a spus el, întinzând mâna să mă împiedice cu forța să plec când m-am ridicat în picioare, încetează să mai fii speriată și joacă jocul pe care-l ai în minte de ceva timp încoace. A ridicat scrisorile și mi le-a ținut în fața ochilor. Mi-am uitat

în altă parte, nefericită. Nu-ți întoarce privirea. Cinci sau șase dintre scrisorile tale au sosit în timp ce eu și soția mea eram în Europa, iar ea le-a văzut și a pălit. A înghițit în sec cu nervozitate – așa cum faci și tu acum. Ridica mâna să se joace cu colierul, așa cum te joci și tu acum cu mărgelele. De două ori am văzut-o scriind pe plic „adresă necunoscută”. Apoi, într-o zi, am ridicat eu corespondența și am găsit aceste trei scrisori pe care i le scriseseși. Le-am deschis. Le-am citit. A făcut o pauză și s-a aplecat atât de mult, că buzele noastre aproape că se atingeau. Avea o voce rece și dură și își controla perfect orice cruzime ar fi simțit. Cu ce drept încerci să o șantajezi pe soția mea?

Sunt sigură că mi-a dispărut culoarea din obraji. Știu că mi-a venit rău și m-am simțit slăbită, și îmi doream să fug din acel loc și de el. Mi-am imaginat că aud vocea lui Chris, spunându-mi: *Lasă trecutul să se odihnească în pace. Dumnezeu, în felul lui, va realiza în cele din urmă răzbunarea pe care și-o dorești. În felul lui, în ritmul lui. Îți va lua responsabilitatea de pe umeri.*

Asta era șansa mea să îi spun. *Totul.* Să-l informez cu ce fel de femeie se căsătorise! De ce buzele mele nu puteau să se desfacă pentru a rosti adevărul?

– De ce nu-ți întrebi nevasta cine sunt? De ce vii la mine, când ea are *toate* răspunsurile?

S-a lăsat pe spătarul de un portocaliu aprins, țipător al scaunului din plastic și a scos o tabacheră din argint cu monograma lui bătută în diamante. Cu siguranță, era un cadou de la mama – era genul ei. Mi-a întins tabachera. Am scuturat din cap. A bătut tutunul la un capăt și a aprins capătul celălalt cu o brichetă din argint, și aceea cu diamante. În tot acest timp, ochii lui negri, mici au stat ațintiți asupra mea și, ca o muscă prinsă într-o plasă făcută chiar de ea, am așteptat să mă prindă în gheare.

– În fiecare scrisoare pe care ai scris-o spui că ai nevoie disperată de un milion de dolari, a spus el pe un ton sec, monoton, apoi mi-a suflat fumul direct în față. Am tușit și am

fluturat mâna prin aer. Pe toți pereții erau afișe cu „fumatul interzis”. Pentru ce ai nevoie de un milion?

M-am uitat la fum, făcea un rotocol și venea direct spre mine, înfășurându-se în jurul capului și al gâtului meu.

– Ascultă, i-am spus, străduindu-mă să-mi recapăt controlul, știi că soțul meu a murit. Eram însărcinată cu copilul lui și eram îngropată în facturi pe care nu le puteam plăti, și chiar și după ce ni s-a plătit asigurarea, cu *ceva* ajutor din partea ta, tot mă duc la fund. Școala mea de balet merge pe pierdere. Am un copil de întreținut și am nevoie de lucruri pentru el, am nevoie să pun bani deoparte pentru facultatea lui, iar soția ta are *atâtea* milioane. Am crezut că se poate despărți măcar de unul.

Avea un zâmbet slab, cinic. Sufla cercuri de fum ca să mă facă să mă feresc și să tușesc din nou.

– De ce ar presupune o femeie inteligentă ca tine că soția mea ar fi atât de generoasă încât să se despartă fie și numai de un cent pentru o rudă pe care nici măcar nu o recunoaște?

– *Întreab-o pe ea de ce!*

– Am întrebat-o. Am luat scrisorile tale și i le-am băgat sub nas, și i-am cerut să-mi spună despre ce e vorba. De zeci de ori am întrebat numai cine ești și ce legătură ai cu ea. De fiecare dată spunc că nu te cunoaște decât ca pe o balerină pe care a văzut-o pe scenă. De data asta vreau răspunsuri clare de la tine. Ca să fie sigur că nu-mi întorc fața și nu-mi feresc privirea, a întins mâna și m-a apucat cu putere de bărbie ca să nu pot întoarce capul. *Cine naiba ești? Ce legătură ai cu soția mea?* De ce crezi că ar trebui să-ți plătească bani de pe urma unui șantaj? De ce o fac scrisorile tale să alerge pe scări și să scoată un album foto pe care îl ține încuiat în sertarul biroului sau într-un seif? Un album pe care-l ascunde repede și îl încuie la loc ori de câte ori intru în încăpere.

– A luat albumul... albumul albastru, cu un vultur auriu pe coperta din piele? am șoptit eu, șocată că ar face asta.

– Oriunde mergem, albumul albastru merge cu ea într-unul din cușerele ei încuiate. S-a încruntat. Mi-ai descris exact albumul ăla albastru cu auriu, chiar dacă acum e vechi și ponosit.

În timp ce soția mea se uită în album, soacră-mea citește Biblia până o face zădrențe. Uneori o surprind pe soția mea plângând deasupra fotografiilor din albumul ăla albastru, care bănuiesc că sunt cu primul ei soț.

Am oftat cu putere și am închis ochii. *Nu voiam să știu că plânge!*

Răspunde-mi, Cathy. Cîne ești?

Simțeam că o să mă țină de bărbie o eternitate dacă nu deschideam gura să spun ceva și, dintr-un motiv stupid, l-am mințit.

Henrietta Beech a fost sora vitregă a soției tale. Vezi tu, Malcolm Foxworth a avut o relație extraconjugală din care au rezultat trei copii. Eu sunt unul dintre ei. Soția ta este mătușa mea vitregă.

- Ah, a oftat el, dându-mi drumul la bărbie și lăsându-se iar pe spătarul scaunului, de parcă ar fi fost satisfăcut că i-am spus adevărul. Malcolm a avut o relație cu Henrietta Beech, care i-a dăruit trei copii din flori. Ce informație extraordinară. A râs batjocoritor. Nu am crezut niciodată că bătrânul diavol ar fi în stare, mai ales după acel atac de cord pe care l-a avut la scurt timp după ce soția mea s-a căsătorit prima oară. E o inspirație pentru un bărbat să afle asta. Apoi a devenit serios și mi-a aruncat o privire lungă și scrutătoare. Unde este mama ta acum? Aș vrea s-o văd și să stau de vorbă cu ea.

- A murit, am spus eu, ascunzându-mi mâinile sub masă și încrucisându-mi degetele ca un copil prostuț și superstițios. A murit de foarte multă vreme.

- În regulă, am înțeles. Trei copii Foxworth nelegitimi, care sperau să facă rost de niște bani de pe urma obârșiei lor, șantajând-o pe soția mea, corect?

- Greșit! Nu am fost decât eu. Nici fratele meu, nici sora mea. Nu vreau decât ceea ce ni se cuvine! La momentul la care am scris scrisorile acelea eram într-o situație disperată, și nici acum nu o duc mult mai bine. Suta de mii de pe urma asigurării nu mi-a ajuns prea mult. Soțul meu avea facturi imense, și rămăseserăm în urmă cu chiria și cu ratele la mașină; în plus,

a trebuit să plătesc spitalizarea lui, înmormântarea și apoi să suport costurile legate de nașterea copilului. Aș putea să-ți povestesc toată noaptea despre problemele mele cu școala de balet și despre cum am fost păcălită să cred că e o afacere profitabilă, care merge.

- Și nu e?

- Nu, când clasa e alcătuită din atâtea fete bogate, care pleacă în vacanțe de două, trei ori pe an, și oricum nu sunt foarte serioase în privința dansului. Tot ceea ce-și doresc este să arate drăguț și să se simtă grațioase. Dacă aș avea măcar un singur cursant cu adevărat bun, ar merita toate eforturile mele. Dar nu am nici unul, nici măcar unul.

A bătut în fața de masă cu degetele lui puternice, părând că reflectează. Imediat și-a aprins din nou o țigară, nu ca și cum îi plăcea cu adevărat să fumeze, ci ca și cum avea nevoie de ceva să-și țină ocupate degetele agitate. A tras adânc aer în piept, apoi m-a privit în ochi.

- Am să-ți vorbesc pe șleau, Catherine Dahl. În primul rând, nu știi dacă spui adevărul sau minți, dar chiar arăți ca o membră a clanului Foxworth. În al doilea rând, nu-mi place că încerci să o șantajezi pe soția mea. În al treilea rând, nu-mi place s-o văd atât de nefericită încât să plângă. În al patrulea rând, întâmplător, sunt foarte îndrăgostit de ea, cu toate că sunt momente, recunosc, când mi-ar plăcea să-i înăbuș trecutul din grumaz. Nu vorbește niciodată despre el; e plină de secrete pe care urechile mele nu le vor auzi niciodată. Iar un mare secret, pe care nu l-am auzit niciodată, este acela că Malcolm Neal Foxworth, domnul cel bun, pios, ca un sfânt, a avut o relație extraconjugală după ce a avut probleme cu inima. Acum, înainte de problemele cu inima, știu din întâmplare că a avut măcar una, posibil, dar nu mai multe.

O! Știa mai multe decât mine. Trăscesem o săgeată spre cer fără să știu că avea să nimerescă direct la țintă! Bart Winslow și-a aruncat ochii prin cafenea. Intrau familii ca să ia cina de vreme, și bănuiesc că se temea că l-ar putea recunoaște cineva și l-ar putea pări soției sale, mama mea.

- Haide, Cathy, hai să plecăm de aici, m-a rugat el ridicându-se în picioare și întinzând mâna să mă tragă și pe mine. Poți să mă inviți la tine să beau ceva și putem discuta, și poți să-mi povestești totul mai în amănunt.

Amurgul se lăsa ca o umbră aruncată rapid peste munți - deodată, s-a făcut scară -, și stătusem ore în șir în cafeneaua aceea. Eram pe trotuar când mi-a ținut cardiganul să mă îmbrac, cu toate că aerul era atât de rece, că aveam nevoie de o geacă sau de o haină.

- Unde e casa ta?

I-am spus și a părut descumpănit.

- Mai bine n-am merge acolo... m-ar putea vedea prea mulți oameni intrând. (Desigur, el nu știa pe atunci că alesesem căsuța în special pentru că avea în spate o zonă împădurită și oferea suficientă intimitate ca un bărbat să poată veni și pleca pe furiș.) Fața mea apare în ziare atât de des, a continuat el. Sunt sigur că m-ar vedea vecinii tăi. Ai putea să o suni pe bonă și să-i spui să mai stea puțin?

Asta am și făcut, vorbind mai întâi cu Emma Lindstrom și apoi cu Jory, rugându-l să fie băiat cuminte până când se întoarce mami acasă.

Mașina lui Bart era modernă, neagră, un Mercedes. Torcea ca una dintre mașinile luxoase și strălucitoare ale lui Julian, atât de grea încât nu huruia, nu zdrăngănea și se așternea bine pe drumurile montane pline de serpentine.

- Unde mă duci, domnule Winslow?

- Într-un loc unde putem vorbi și unde n-o să ne vadă și n-o să ne audă nimeni. S-a uitat spre mine și a rânjit. Mi-ai studiat profilul. Ce notă am luat?

Mi s-a ridicat sângele în obraji. Știind asta m-a făcut să mă înroșesc și mai tare, așa că m-am simțit descurajată. Viața mea era plină de bărbați frumoși, dar bărbatul acesta era complet diferit de tot ceea ce cunoscusem până atunci. Genul de crai, de bandit, care îmi dădea numai semnale de alarmă - ia-o încet cu asta! Intuiția mă avertiza în timp ce îi studiam fața și

il observam. Totul, costumul lui scump, care-i venea perfect, striga că era la fel de hotărât ca și mine să obțină ceea ce dorește, atunci când dorește.

- Ei biiiine, am lungit și cu cuvântul, imitându-l, felul în care arăți îmi spune să alerg cât pot de repede și să încui ușa după mine.

A zâmbit din nou răutăcios, părând satisfăcut.

- Așadar, mă găsești excitant și un pic periculos. Drăguț. Să fii frumos, dar plicticos e mai rău decât să fii urât și fermecător, nu crezi?

- N-am de unde să știu. Dacă un bărbat este destul de fermecător și inteligent, uit adesea cum arată de fapt și mi se pare frumos oricum ar fi, de fapt.

- Asta înseamnă că ești ușor de mulțumit.

Mi-am întors privirea și m-am îndreptat cu afectare.

- Să fiu sinceră, domnule Winslow...

- Bart.

- Să fiu sinceră, Bart, sunt foarte greu de mulțumit. Am tendința să-i așez pe bărbați pe un pedestal și să mă gândesc că ar fi perfecți. Imediat ce-mi dau seama că au picioare de lut, îmi trece dragostea, devin indiferentă.

- Nu sunt multe femeile care se cunosc atât de bine pe ele însele, a spus el gânditor. Majoritatea nu ajung să știe niciodată ce se ascunde în spatele fațadei lor. Cel puțin știu cum stau - un sex simbol care nu se află pe un pedestal.

Nuuu. Nu l-aș pune niciodată *pe el* pe un pedestal. Știam ce este - un afemeiat, un fustangiu, furtună într-un pahar cu apă, suficient cât să facă o soție geloasă s-o ia razna! Cu siguranță, mama nu cumpărase manualul acela de sex ca să-l învețe pe el cum, sau când, sau pe unde! Fără doar și poate, el știa totul. A oprit brusc mașina, apoi s-a întors să mă privească în ochi. Chiar în beznă, albul ochilor lui întunecați strălucă. Prea viril, prea plin de viață pentru un bărbat care ar trebui să arate semne de îmbătrânire. Era cu opt ani mai tânăr decât mama. Asta însemna că avea patruzeci de ani, perioada cea mai atractivă a unui bărbat, perioada lui cea mai vulnerabilă.

perioada în care se gândea că tinerețea era pe sfârșite. Trebuia să iacă acum noi cuceriri, înainte ca pasărea dulce a tinereții să zboare, luând cu ea toate fetele tinere și drăguțe care ar fi putut fi ale lui. Și cu siguranță că era deja sătul de soția pe care o cunoștea deja atât de bine, cu toate că susținea că o iubeste. Atunci de ce îi străluceau ochii? De ce mă provocau? O, *mă-mico, oriunde ai fi, ar fi bine să fii în genunchi, rugându-te! Pentru că nu am de gând să-ți arăt milă, așa cum nici tu nu ne-ai arătat nouă!*

Și, totuși, stând acolo și analizându-l, mi-am dat seama că nu era un bărbat tăcut și capabil de sacrificiu, așa cum era Paul. Acesta nu avea nevoie să fie sedus. Avea s-o facă el singur, în ritmul lui sacadat. Avea să stea la pândă ca o panteră neagră până când obținea ceea ce-și dorea, apoi avea să plece, să mă părăsească, și atunci totul se va fi sfârșit. Nu avea să renunțe la șansa lui de a moșteni milioanele și nesfârșitele plăceri pentru o amantă întâmplătoare, care i-a ieșit în cale. Lumini roșii îmi jucau în ochi... ia-o încet... fă ceea ce trebuie să faci... pentru că e periculos dacă greșești.

În timp ce eu îl măsuram pe el, și el mă măsură pe mine cam în același fel. Îi aminteam prea mult de soția lui, și n-ar fi fost mare diferență? Sau asemănarea mea cu ea era un avantaj? Până la urmă, nu se îndrăgostesc oare bărbații, tot timpul, de același gen de femeie?

- Frumoasă noapte! a spus el. Este anotimpul meu preferat. Toamna e atât de pasională, mai mult decât primăvara. Hai să ne plimbăm, Cathy. Locul ăsta îmi dă o dispoziție ciudată, melancolică, de parcă ar trebui să alerg cu mare viteză ca să ajung la lucrurile cele mai bune din viața mea, care, până acum, m-au ocolit.

- Ești poetic, am spus eu în timp ce coboram din mașină, iar el m-a luat de mână. Am început să ne plimbăm, el conducându-mă cu pricepere - să nu-ți vină să crezi! - de-a lungul unei căi ferate de țară. Părea atât de familiară. Și, totuși, nu avea cum să fie, nu-i așa? Nu avea cum să fie aceeași cale

ferată care ne dusesese la conacul Foxworth pe când eram copii, pe când eu aveam doisprezece ani!

– Bart, nu știu ce crezi tu, dar eu am sentimentul ciudat că am mai mers pe drumul ăsta cu tine, sau în vreo noapte de demult.

– Déjà vu, a spus el. Am aceeași senzație. Ca și cum tu și cu mine am fost profund îndrăgostiți și ne-am plimbat prin pădurile astea. Am stat pe banca aceea verde de lângă șinele de cale ferată. Am fost silit să te aduc aici, cu toate că nici măcar nu știam încotro mă îndrept.

Asta m-a silit să mă uit fix în ochii lui, ca să-mi dau seama dacă vorbea serios. După expresia lui uluită și puțin deconcertată, cred că era și el surprins de sine însuși.

– Îmi place să cumpănesc toate lucrurile considerate imposibile sau neplauzibile, am spus eu. Vreau ca tot ce e imposibil să devină posibil, iar tot ceea ce este neverosimil să se răstoarne și să se transforme în realitate. Apoi, când totul este explicabil, vreau noi mistere cu care să mă confrunt, ca să am mereu ceva inexplicabil la care să mă gândesc.

– Ești o romantică.

– Tu nu ești?

– Nu știu. Eram, pe vremea când eram un băiețandru.

– Ce te-a făcut să te schimbi?

– Nu poți rămâne un băiețel cu idei romantice când mergi la facultatea de drept și dai piept cu realitățile dure ale crimei, violului, jafului, corupției. Ai profesori care-ți umplu capul cu idei dogmatice ca să alunge romantismul. Intri la drept ingenuu și tânăr și ieși de acolo puternic și dur, și știți că fiecare pas înainte presupune o luptă, o luptă crâncenă, dacă vrei să fii bun. Află destul de repede că nu ești cel mai bun, iar competiția este năucitoare.

S-a întors să-mi zâmbescă cu un șarm adorabil.

– Cred, totuși, că noi doi avem multe în comun, Catherine Dahl. Și eu am avut nevoia aceea de misterios, de a fi confuz și de a avea o persoană pe care s-o idolatrizez. Așa că m-am îndrăgostit de o moștenitoare a milioane de dolari, dar milioanele

pe care voia ea să le moștenească îmi stăteau în drum. Mă făceau să dau înapoi și mă speriau. Știam că toată lumea avea să creadă că mă căsătoream cu ea doar pentru banii ei. Cred că și ea a crezut la fel până când am convins-o de contrariul. M-am îndrăgostit tare de ea înainte de a ști cine este. De fapt, credeam că e exact ca tine.

- Cum puteai să crezi asta? am întrebat eu, încordată în-lăuntrul ființei mele auzind dezvăluirile sale.

- Pentru că *a fost* ca tine, Cathy, pentru o vreme. Dar apoi a moștenit milioanele și, aruncându-se în uriașe cumpărături orgiastice, a început să procure tot ce-i poștea inima. Curând, nu a mai avut ce să-și dorească - în afară de un copil. Și nu putea avea copii. Nu poți să-ți imaginezi toate ocaziile în care am stat în fața magazinelor cu haine pentru bebeluși, jucării și mobilier. M-am căsătorit cu ea știind că nu putem avea copii și am crezut că nu mă interesează. Curând, a început să mă intereseze prea mult. Magazinele acelea pentru bebeluși exercitau o fascinație și asupra mea.

Cărăruia subțire pe care am apucat ducea direct la banca verde așezată între doi dintre cei patru pari verzi, șubrezi, care susțineau un acoperiș din tablă ruginită. Ne-am așezat acolo, în aerul rece al munților; luna strălucea deasupra, stelele licăreau; găzele bâzâiau, iar sângele meu cânta.

- Aici era înainte un oficiu de predare și ridicare a poștei, Cathy. Și-a aprins o altă țigară. Nu mai merg trenurile pe aici acum. Oamenii bogați care locuiesc în zonă au câștigat în sfârșit petiția împotriva companiei de căi ferate și au pus punct mersului trenurilor, ale căror sirene șuierau cu atâta nepăsare pe timpul nopții și le deranjau odihna. Mie îmi plăcea foarte mult să aud șuieratul trenului pe timp de noapte. Dar eu nu aveam decât douăzeci și șapte de ani, un mire care trăia la conacul Foxworth. Stăteam întins pe pat lângă soția mea, cu o lebădă deasupra capetelor - îți vine să crezi? Ea dormea cu capul pe umărul meu sau ne țineam de mână toată noaptea. Lua pastile ca să doarmă profund. Prea profund, pentru că nu auzea niciodată muzica superbă care venea de sus. Mă uluia atât de

tare – iar ca mi-a spus, când am întrebat-o, că era doar în imaginația mea. Când s-a terminat cu muzica, mi-a lipsit. Tânjeam să o aud din nou. Muzica îi dăduse un oarecare farmec casei aceleia vechi. Obişnuiam să adorm și să visez o tânără fermecătoare, care dansa deasupra mea. Credeam că o visez pe soția mea când era tânără. Ea mi-a povestit că părinții ei o trimiteau adesea în sala de clasă din mansardă, drept pedeapsă, și o sileau să stea acolo toată ziua, chiar și vara, când temperatura depășea cu siguranță acolo 37 de grade. Și o trimiteau acolo și iarna – mi-a spus că era un frig cumplit și că i se învinețeau degetele. Mi-a spus că-și petrecea timpul ghemuită pe podea, lângă fereastră, plângând, pentru că pierdea vreun lucru distractiv pe care părinții ei îl considerau malefic.

– Te-ai dus vreodată să arunci o privire în mansardă?

– Nu. Am vrut, dar ușile duble din capătul scării erau mereu încuiate. În plus, toate mansardele sunt la fel; ai văzut una, le-ai văzut pe toate. Mi-a aruncat un zâmbet răutăcios. Și acum, că am dezvăluit atât de multe despre mine, povestește-mi despre tine. Unde te-ai născut? Unde ai făcut școala? Ce te-a făcut să te apuci de balet – și de ce nu ai luat parte niciodată la nici unul dintre balurile pe care le dădea familia Foxworth de Crăciun?

Am început să transpir, cu toate că era frig.

– De ce ți-aș spune totul despre mine? Doar pentru că ai stat aici și mi-ai spus puțin despre tine? Nu mi-ai spus nimic de o importanță reală. Tu unde te-ai născut? Pe tine ce te-a determinat să devii avocat? Cum ai cunoscut-o pe soția ta? Era vară, era iarnă? În ce an? Știai că a mai fost căsătorită, sau ți-a spus abia după ce v-ați căsătorit?

– Ești o mică băgăreață, nu-i așa? Ce importanță are unde m-am născut eu? Eu nu am avut o viață palpitantă ca a ta. M-am născut într-un orașel neînsemnat, numit Greenglenna, în Carolina de Sud. Războiul civil a pus capăt zilelor de prosperitate ale strămoșilor mei, și am regresat, ca toți prietenii familiei noastre. Dar asta-i o poveste veche, spusă de prea multe ori. Apoi m-am însurat cu o lady Foxworth, și prosperitatea a domnit

din nou în sud. Soția mea a luat casa strămoșilor mei și a reconstruit-o, practic, a remobilat-o și a cheltuit mai mult decât dacă ar fi cumpărat una nouă. Și eu ce făceam în tot acest timp? Un șef de promoție de la Harvard, care colinda lumea întreagă alături de soția lui. Am făcut foarte puține ținând cont de educația mea. Am devenit un om de lume. Am avut câteva cazuri la tribunal și te-am ajutat pe tine când crai la ananghie. Apropo, nu mi-ai plătit niciodată onorariul la care mă gândisem.

- Ți-am trimis un cec de două sute de dolari! l-am contrazis eu cu tărie. Dacă n-a fost de ajuns, nu-mi spune acum; nu am încă două sute de dat.

- Am spus eu ceva de bani? Banii înseamnă prea puțin pentru mine acum, când am atât de mulți la dispoziție. În cazul tău particular, mă gândeam la un alt fel de onorariu.

- O, mai termină, Bart Winslow! M-ai adus aici, în mijlocul pustietății. Acum vrei să faci dragoste în iarbă? E ambiția ta de-o viață întreagă să faci dragoste cu o fostă balerină? Nu ofer sex și nu-mi plătesc facturile cu asta. Și ce ai atât de atrăgător, un câțel de salon pentru o femeie bogată, răsfățată și ținută în puf, care poate cumpăra tot ce-și dorește – inclusiv un soț mult mai tânăr? E de mirare că nu ți-a pus un cercel în nas să te plimbe în lesă și să te învețe să șezi și să te rogi de ea.

Atunci m-a apucat tare și fără milă, apoi și-a lipit buzele de ale mele cu o brutalitate care m-a durut. M-am luptat cu el cu pumnii, lovindu-i brațele în timp ce încercam să-mi întorc capul de sub al lui, dar oriunde mă întorceam, spre stânga sau spre dreapta, continua să mă sărute, silindu-mi buzele să se desfacă și să se supună limbii lui! Apoi, dându-și seama că nu aveam cum să scap din brațele lui de oțel, și le-a pus în jurul meu ca să-mi modeleze forma trupului după a lui, împotriva voinței mele, în timp ce eu aveam brațele agățate de gâtul lui. Degetele mele neascultătoare m-au trădat și s-au împletit în părul lui des și negru, iar sărutul acela a continuat la nesfârșit, până când am ajuns amândoi să gâfâim, înfierbântați – și atunci m-a împins cu atâta cruzime, că a fost cât pe ce să cad de pe bancă.

- Ei bine, domnișoară Muffet – ce fel de cățel mai sunt acum? Sau ești Scufița Roșie care tocmai s-a întâlnit cu lupul?

- Du-mă acasă!

- O să te duc acasă, dar nu înainte de a mă mai bucura un pic de ceea ce tocmai mi-ai oferit.

S-a întins din nou să pună mâna pe mine, dar eu m-am ridicat și am fugit, am fugit spre mașina lui și mi-am luat poșeta, iar atunci când a ajuns la mine, țineam în mână foarfeca din trusa de manichiură, gata să-l înjunghii cu ea.

A rânjit, a întins mâna și mi-a smuls-o cu forța.

- Asta ar produce o zgârietură urâtă, a spus el în bătaie de joc. Dar nu-mi plac decât zgârieturile pe spate. Când o să te las să pleci, îți dau înapoi și forfecuța asta de cinci centimetri.

În fața căsuței mele mi-a întins foarfeca.

- Acum, fă ceea ce poți mai rău. Scoate-mi ochii, înjunghie-mă în inimă – n-ai decât. Sărutul tău a început-o, dar tot mai am pretenția să-mi achiți complet onorariul.

În bârlogul lupului

Câteva zile mai târziu, devreme, într-o dimineață de duminică, îmi făceam încălzirea la bara din dormitorul meu. Fiul meu de-o șchioapă încerca din răputeri să mă imite. Era drăguț să-l privesc în oglinda pe care o mutasem de la măsuța de toalete în dreptul barei.

- Eu dansez? m-a întrebat Jory.

- Da, Jory. *Dansezi.*

- Și sunt bun?

- Da, Jory. *Ești minunat.*

A răs și mi-a îmbrățișat picioarele, uitându-se la fața mea cu acea încântare extatică pe care nu o pot exprima decât chipurile copiilor foarte mici - toată minunea de a trăi i se citea în ochi, toată minunea de a învăța ceva nou în fiecare zi.

- Te iubesc, mami! Ne spuneam asta unul altuia de zeci de ori pe zi. Mary are un tătic. Eu de ce n-am un tătic?

Asta m-a durut.

- Ai avut un tătic, Jory, dar a plecat în rai. Și poate că într-o zi mami va găsi un nou tătic pentru tine.

A zâmbit mulțumit. Tăticii erau importanți în lumea lui, pentru că toți copiii de la creșă aveau câte unul... toți în afară de Jory.

Exact atunci am auzit zgomotul ușii de la intrare. O voce familiară m-a strigat pe nume. Chris! A străbătut casa cea mică în timp ce eu mă grăbeam spre el în colanții mei albaștri,

în costum de balet și cu balerini în picioare. Ne-am încrucișat privirile. Fără a scoate o vorbă, a întins brațele spre mine, iar eu m-am aruncat de gâtul lui fără să ezit și, cu toate că mi-a căutat buzele ca să mi le sărute, nu mi-a găsit decât obrazul. Jory își trăgea pantalonii gri de flanel, nerăbdător să fie ridicat de brațele puternice, bărbătoase.

– Ce mai face Jory al meu? l-a întrebat după ce l-a sărutat pe obrăjorii rumeni și bucălați.

Fiul meu se uita la el cu ochii mari.

– Unchiule Chris, tu ești tătucul meu?

– Nu, a răspuns el țăfnos, punându-l pe Jory înapoi pe picioarele lui, dar cu siguranță mi-aș dori să am un fiu ca tine.

Asta m-a făcut să mă întorc jenată, ca să nu-mi poată vedea ochii, și apoi l-am întrebat ce căuta acolo, când ar trebui să se ocupe de pacienții lui.

– Mi-am luat un weekend liber, așa că m-am gândit să-l petrec cu tine, asta dacă-mi permiți. Am încuvințat încet din cap, gândindu-mă la altcineva care probabil avea să vină în acel weekend. Am fost un rezident cât se poate de bun și am fost răsplătit cu un weekend liber. Mi-a aruncat un surâs dintre cele mai cuceritoare.

– Știi ceva de Paul? am întrebat eu. Nu mai vine la fel de des ca altădată și nici nu prea-mi mai scrie.

– E plecat la o convenție medicală. Credeam că ține constant legătura cu tine.

A accentuat puțin cuvântul „tine”.

– Chris, îmi fac griji în privința lui Paul. Nu e stilul lui să nu-mi răspundă la fiecare scrisoare.

A râs și s-a lăsat să cadă pe un scaun, apoi l-a luat pe Jory în brațe.

– Probabil, draga mea soră, ai întâlnit în sfârșit un bărbat care poate să treacă peste iubirea lui pentru tine.

În acel moment nu am mai știut ce să spun sau ce să fac cu mâinile și cu picioarele. M-am așezat, cu ochii în podea, simțind cum privirea lungă, insistentă a lui Chris încerca să-mi

ghicesc intențiile. Nici nu am apucat să mă gândesc la asta, că m-a și întrebat:

- Cathy, ce faci aici, în munți? Ce pui la cale? Ți-ai făcut planul să i-l furi mamei noastre pe Bart Winslow?

Am ridicat brusc capul. I-am întâlnit ochii albaștri privindu-mă pieziș și am simțit cum un val de căldură îmi lășnește din inimă.

- Nu mă interoga de parcă aș fi o fetiță de zece ani fără minte. Fac ceea ce trebuie să fac - exact cum faci și tu.

- Sigur. Nu trebuia să întreb, pentru că știu. Nu am nevoie de un glob de cristal ca să te citesc. Știu ce te motivează și pe unde-ți umblă gândurile - dar lasă-l în pace pe Bart Winslow! N-o s-o părăsească niciodată pentru tine! Ea are milioane, și tu nu ai decât tinerețea. Sunt mii de femei mai tinere dintre care poate să aleagă - de ce te-ar alege pe tine?

Nu i-am răspuns; m-am mulțumit să-i înfrunt privirea mândră cu surâsul meu plin de încredere, făcându-l să roșească și să întoarcă apoi capul. Mă simțeam rea, crudă și rușinată.

- Chris, hai să nu ne certăm! Hai să fim prieteni și aliați! Tu și cu mine suntem tot ce-a mai rămas din noi patru.

Ochii lui albaștri se împlânzeau pe măsură ce mă studiau.

- Doar încercam, așa cum încerc mereu. S-a uitat în jur, apoi din nou la mine. Împart camera cu un alt rezident de la spital. Ar fi drăguț dacă aș putea să stau aici, cu tine și cu Jory. Ar fi ca pe vremuri, numai noi.

Cuvintele lui m-au făcut să mă crispez.

- Ar fi un drum lung de parcurs în fiecare dimineață, și n-ai putea răspunde la urgențe.

A oftat.

- Știu, dar ce zici de weekenduri? Am un weekend liber o dată la două săptămâni - te-ar deranja prea tare?

- Da, m-ar deranja prea tare. Am și eu viața mea, Christopher.

L-am văzut mușcându-și buza de jos și silindu-se să zâmbească.

– În regulă, cum vrei tu... Fă ceea ce trebuie să faci, și mă rog la Dumnezeu să nu-ți pară rău.

– N-ai vrea să schimbăm subiectul? I-am zâmbit și m-am dus să-l îmbrățișez strâns. Fii cuminte. Ia-mă așa cum sunt, încăpățânată precum Carrie. Acum, ce vrei să mănânci la prânz?

– N-am luat nici micul dejun încă.

– Atunci vom lua o gustare – iar asta poate să țină loc de două mese. Din acel moment, ziua a trecut repede. În dimineața următoare, a venit la masă gata să primească omleta cu brânză care-i plăcea. Jory, slavă Domnului, mânca orice. Fără să vreau, m-am gândit la Chris ca la un tată pentru Jory. Mi se părea atât de potrivit să-l am lângă mine la masă, ca pe vremuri... el și cu mine jucându-ne de-a mama și de-a tata. Făcând tot ce puteam, cum puteam, deși eram și noi doar niște copii.

Ne-am plimbat prin pădure după micul dejun, apucând pe toate cărările pe care alergam eu. Jory era sus, pe umerii lui Chris. Ne-am uitat la lumea din jurul conacului Foxworth, la toate locurile pe care nu putusem să le vedem când eram pe acoperiș sau încuiați. Ne-am oprit amândoi și ne-am holbat la conacul imens.

– Mama e acolo? m-a întrebat el cu o voce găuită.

– Nu. Am auzit că e prin Texas, la unul dintre saloanele alea de întreținere corporală pentru femei foarte bogate, încercând să slăbească vreo șapte kilograme.

A întors repede capul, alertat.

– Cine ți-a spus asta?

– Tu cine crezi?

A scuturat din cap cu violență, apoi l-a dat jos pe Jory din cărcă.

– Naiba să te ia că te joci cu el, Cathy! L-am văzut. E periculos – lasă-l în pace. Du-te înapoi la Paul și mărită-te cu el, dacă trebuie neapărat să existe un bărbat în viața ta. Las-o pe mama să-și trăiască viața în pace. Crezi măcar pentru o clipă, chiar crezi, că nu suferă și ea? Crezi că poate fi fericită, știind ce a

făcut? Toți banii din lume nu-i pot da înapoi ce a pierdut – adică pe noi! Să fie asta singura răzbunare!

- Nu e de ajuns. Vreau să o înfrunt de față cu Bart. Iar tu poți să stai o sută de ani în genunchi și să te rogi până rămâi fără salivă – cu tot o să merg mai departe și o să fac ceea ce trebuie să fac!

În perioada în care a stat cu mine, Chris a dormit în camera care fusese a lui Carrie. Am stat de vorbă foarte puțin, cu toate că ochii lui îmi urmăreau fiecare mișcare. Părea istovit, pierdut... și, mai presus de toate, rănit. Am vrut să-i mărturisesc că, după ce voi fi terminat ceea ce aveam de făcut, aveam să mă întorc la Paul ca să trăiesc o viață în siguranță alături de el și să aibă și Jory tatăl de care avea nevoie, dar nu am spus nimic.

Noaptea la munte erau reci, chiar și în septembrie, când zilele încă mai erau călduroase. În mansarda aceea aproape că ne topiserăm din cauza căldurii înăbușitoare, și cred că ne gândeam amândoi la asta, stând în fața focului de bușteni în noaptea dinaintea plecării lui Chris. Fiul meu era în pat de ore întregi când m-am ridicat, am căscat, mi-am întins brațele, apoi am aruncat o privire spre ceasul de pe poliță, care indica ora unsprezece.

- E timpul să mergem la culcare, Chris. Mai ales tu, pentru că trebuie să te trezești foarte devreme mâine.

A venit după mine în camera lui Jory, fără să spună nimic și ne-am uitat amândoi la fiul meu, care dormea pe o parte, cu buclele lui negre jilave și imbujorat. Ținea în brațe un ponei din pluș, foarte asemănător cu unul adevărat, despre care spunea că trebuia să-l aibă la patru ani.

- Când doarme, seamănă mai mult cu tine decât cu Julian, a șoptit Chris.

Paul îmi spusese același lucru.

- Noapte bună, Christopher Doll, am spus eu când ne-am oprit în ușa camerei lui Carrie, somn ușor, vise plăcute, puricii să te sărute.

Vorbele mele i-au făcut fața să se schimonosească de durere. S-a întors, a deschis ușa de la camera lui Carrie, apoi s-a răsucit din nou spre mine.

- Așa ne uram noapte bună când dormeam în aceeași cameră, mi-a spus el, apoi s-a întors din nou și a închis ușa după el.

La ora șapte, când m-am trezit eu, Chris plecase deja. Am vărsat câteva lacrimi. Jory s-a uitat la mine cu ochi măriți, surprinși.

- Mami...? m-a întrebat el cu teamă.

- E în regulă. Doar că mamei îi e dor de unchiul tău, Chris. Și mami n-o să meargă azi la serviciu.

Nu, de ce m-aș fi dus? Aveam numai trei cursanți programați și puteam foarte bine să le predau și a doua zi, când avea să fie prezentă toată grupa. Planurile mele avansau prea lent. Ca să le grăbesc, am chemat-o pe Emma să stea cu Jory cât alergam eu prin pădure.

- Nu întârzii mai mult de o oră. Lasă-l să se joace afară până la prânz, iar eu mă întorc până atunci.

Îmbrăcată într-un costum de trening albastru cu dungi albe, am pornit pe cărările prăfoase. De data asta, am apucat-o pe o bifurcație la dreapta, pe unde nu mai fusesem niciodată, și am început să alerg prin pădurea deasă de conifere. Poteca în zigzag aproape că nu se vedea, așa că trebuia să-mi țin ochii în pământ, să mă uit după rădăcini de copac de care aș fi putut să mă împiedic. Arborii de munte, care creșteau printre conifere, erau o flacără strălucitoare de culori autumnale, ca un foc pe fundalul verde smarald al pinilor, brazilor și molizilor. Și era, așa cum îmi spusese în sinea mea, ultima idilă pasională a anului înainte de a îmbătrâni și a muri din cauza mușcăturii înghețate a iernii.

Cineva alerga în urma mea. Nu m-am întors să mă uit. Trosnetul înghețat al frunzelor moarte îmi încânta urechile, așa că am început să alerg mai repede, tot mai repede, lăsând

vântul să-mi ia părul desfăcut, după cum lăsam și frumusețea zilei să-mi ia durerea, remușcărilor, rușinea și vinovăția și să le transforme în umbre transparente, care nu se arată în lumina soarelui.

- Cathy, stai așa, a strigat o voce puternică de bărbat. Alergi prea repede!

Era Bart Winslow, desigur. Așa cum trebuia să fie, mai devreme sau mai târziu. Soarta nu mă putea păcăli la nesfârșit, iar mama mea nu putea să câștige mereu. Am aruncat o privire peste umăr, zâmbind când l-am văzut găfâind în timp ce alerga în treningul lui modern, de culoarea zahărului brun, cu dungi portocalii și galbene pe manșete, pe guler și la betelie. De o parte și de alta a pantalonilor largi avea câte două dungi verticale galbene și portocalii. Exact ce ar purta un alergător local când iese după pradă.

- Salutare, domnule Winslow! i-am strigat în timp ce am mărit viteza. Un bărbat care nu e în stare să prindă o femeie *nu e bărbat!*

A acceptat provocarea, picioarele sale lungi au mărit viteza și chiar a trebuit să fac un efort serios ca să-mi mențin avansul. Zburam, cu părul lung fluturând în spate ca un stindard. Vevețile de pe jos, care scormoneau după nuci, au trebuit să fugă mâncând pământul din calea mea. Am râs de puterea pe care o simțeam, apoi mi-am azvârlit brațele în sus și am făcut o piruetă, simțind că eram pe scenă și că interpretam rolul cel mai important al vieții mele. Apoi, ca din senin, o rădăcină noduroasă s-a prins sub pantoful meu murdar și am căzut la pământ cu fața în jos. Din fericire, frunzele moarte mi-au amortizat căderea.

M-am ridicat într-o clipă și am continuat să alerg, dar căderea mea îi oferise lui Bart șansa să se apropie. Icnind și găfâind, dându-mi clar de înțeles că nu avea nici pe departe rezistența mea, în ciuda avantajului oferit de picioarele sale lungi, a strigat din nou:

- Oprește-te, Cathy! Ai milă! Mă ucide asta! Sunt alte moduri prin care-mi pot dovedi bărbăția!

Nu aveam nici pic de milă. Era prinde-mă dacă poți, sau nu vei pune niciodată mâna pe mine. I-am strigat asta și am continuat să alerg, încântată de picioarele mele puternice de dansatoare, de mușchii mei lungi și supli și de tot ceea ce făcuse antrenamentul de balc să mă transforme într-o dără albastră de lumină.

Numai ce mi-a trecut gândul acesta trufaș prin minte, că genunchiul meu neghiob a cedat deodată și am căzut din nou, cu fața în frunzele uscate. Iar de data asta m-am lovit, m-am lovit cu adevărat. Îmi rupsesem oare vreun os? Îmi luxasem glezna, îmi rupsesem vreun ligament – din nou?

Bart a ajuns lângă mine în câteva clipe, s-a lăsat în genunchi și m-a întors cu fața în sus înainte de a mă întreba foarte îngrijorat:

- Ești rănită? Ești foarte palidă – unde te doare?

Aș fi vrut să-i spun că bineînțeles, eram bine, pentru că dansatorii știu cum să cadă, exceptând momentele când nu știu că vor cădea – și de ce mă durea atât de tare genunchiul? M-am uitat fix la el, simțindu-mă trădată de un genunchi care mi-a făcut întotdeauna probleme și m-a rănit în mai multe feluri.

- Genunchiul ăsta tâmpit e de vină. Dacă mă izbesc cu cotul de ușa de la duș, mă doare genunchiul drept. Când mă doare capul, mă doare și genunchiul, ca să-i țină isonul. Odată, mi s-a pus o plombă, și dentistul a fost suficient de neatent și mi-a secționat gingia, iar genunchiul meu drept a țâșnit imediat și i-am tras un șut în stomac.

- Glumești!

- Vorbesc serios – tu nu ai nimic ciudat în constituția ta fizică?

- Nimic despre care să vreau să vorbesc. A zâmbit și ochii i-au strălucit diavolește, apoi m-a ajutat să mă ridic în picioare și mi-a pipăit genunchiul, de parcă chiar ar fi știut ce face. Mi se pare un genunchi sănătos, funcțional.

- De unde știi?

- Genunchii mei sunt sănătoși și funcționali, așa că recunosc. la pipăit, unul la fel – dar, dacă l-aș putea vedea, ți-aș putea spune mai multe.

- Du-te acasă și uită-te la genunchiul funcțional al nevestei tale.

- De ce ești atât de nesuferită cu mine? M-a privit pieziș. Mă aflu aici, încântat să te revăd, iar tu îmi ești așa ostilă.

- Durerea mă face mereu ostilă – tu ești altfel?

- Sunt drăguț și umil când sufăr, ceea ce nu mi se întâmplă prea des. Primești mai multă atenție în felul ăsta – și nu uita că tu ai aruncat provocarea, nu eu.

- Nu trebuia s-o accepți. Ai fi putut să mergi liniștit pe drumul tău și să mă lași pe mine să merg pe al meu.

- Acum ne certăm, mi-a spus el dezamăgit. Tu vrei să te cerți când eu vreau să fiu prietenos. Fii drăguță cu mine! Spune-mi că te bucuri să mă vezi. Spune-mi ce bine am început să arăt de când nu m-ai mai văzut și cât de excitant mă găsești. Chiar dacă nu alerg ca vântul, am și eu trucurile mele.

- Pun pariu că le ai.

- Soția mea este tot la centrul ăla de înfrumusețare și sunt singur-cuc de luni de zile, plictisit de moarte de traiul alături de o doamnă bătrână care nu poate merge și nu poate vorbi, dar care reușește să se uite urât la mine ori de câte ori mă vede. Într-o seară, stăteam lângă foc, dorindu-mi ca vreo persoană de pe-aici să comită o crimă, ca să am și eu un caz interesant. E al naibii de frustrant să fii avocat și să nu fii înconjurat decât de oameni fericiți, normali, fără emoții reprimare, care să răbufnească deodată.

- Felicitări, Bart! Ai în fața ta o persoană plină de resentimente nestăpânite, ură și răutate, căutând răzbunarea, care va izbucni – poți conta pe asta!

A crezut că glumesc, că mă joc de-a șoarecele și pisica, un joc între o femeie și un bărbat, ridicându-se de bunăvoie și la

nivelul acestei provocări, fără a avea vreo suspiciune în privința scopului meu real. S-a uitat bine la mine, dezbrăcându-mă de treningul meu azuriu cu ochii senzuali ai unui bărbat care nu mai putea rezista nurilor mei.

- De ce ai venit să locuiești atât de aproape de mine?

Am izbucnit în râs.

-- Arogant mai ești, nu-i așa? Am venit să preiau o școală de balet.

- Sigur... Ai New Yorkul și orașul natal, care-o fi ăla, iar tu vii aici... ca să te bucuri și de sporturile de iarnă, nu?

Ochii lui insinuau la ce fel de sporturi de iarnă de interior se gândea el, chiar dacă nu și eu.

- Da, îmi plac tot felul de sporturi, și de interior și de exterior, am spus cu inocență.

A chicotit increzător, convins, ca toți bărbații infatuați, că marcase deja un punct în singurul joc intim pe care un bărbat își dorește să îl joace cu o femeie.

- Bătrâna doamnă, care nu poate să vorbească, înțelege tot? am întrebat eu.

- Un pic. Este mama soției mele. Vorbește, dar cuvintele îi ics de-a valma, complet neinteligibile pentru oricine altcineva în afară de soția mea.

- Și o lași singură acolo... e în siguranță?

- Nu e singură. Are tot timpul lângă ea o infirmieră angajată și un întreg personal de servitori.

S-a încruntat ca și cum nu i-ar fi plăcut întrebările mele, dar am insistat.

- Atunci de ce mai stai acolo, de ce nu te duci să te distrezi când pisica nu-i acasă?

- Tu chiar ai ceva de scorpie în tine. Cu toate că nu am ținut niciodată prea mult la soacra mea, în starea în care e acum, îmi pare rău de ea. Și cum natura umană e așa cum e, nu am încredere că servitorii au grijă de ea așa cum trebuie fără ca măcar un membru al familiei să fie în casă și să verifice tot ce se face

pentru confortul ei. E neajutorată și nu se poate ridica singură din scaun, nu se poate da jos din pat decât dacă este luată în brațe. Așa că, până se întoarce soția mea, e treaba mea să mă asigur că doamna Malcolm Neal Foxworth nu este tratată rău, neglijată sau jefuită.

O curiozitate copleșitoare m-a cuprins atunci. Voiam să-i aflu prenumele, pentru că nu îl auzisem niciodată.

- Îi spui doamna Foxworth?

El nu înțelegea interesul meu pentru o doamnă bătrână și a încercat să ducă discuția în altă direcție, dar am insistat.

- Îi spun Olivia, mi-a răspuns scurt. Când m-am căsătorit, am încercat să nu vorbesc deloc cu ea, să uit că există. Acum îi spun pe nume; cred că îi face plăcere, dar n-am cum să știu sigur. Fața ei e împietrită, încremenită într-o singură expresie - una glacială.

Puteam să mi-o imaginez, nemișcată, cu excepția ochilor ei cenușii ca piatra. Îmi spusese destul. Acum puteam să-mi fac planurile - imediat ce aflam încă un mic amănunt.

- Soția ta, când trebuie să se întorcă?

- De ce te interesează?

- Și eu sunt singură, Bart. Îl am numai pe fiul meu după ce Emma pleacă acasă, bona. Așa că... mă gândeam că poate ți-ar face plăcere să iei cina cu noi într-o seară.

- Vin diseară, a spus el imediat, ochii lui întunecați scânteind.

- Programul nostru se învâрте în jurul fiului meu. Vara, mâncăm la cinci și jumătate, dar acum, că ziua e mai scurtă, cina este la ora cinci.

- Minunat! Dă-i să mănânce la cinci și bagă-l în pat. Am să ajung acolo la șapte și jumătate pentru cocktailuri.

După cină, ne putem cunoaște mai bine. Mi-a susținut privirea cu o intensitate gravă, așa cum ar trebui să facă un avocat bun. Apoi, pentru că ne priviserăm prea mult, am izbucnit în râs amândoi odată.

– Și, întâmplător, domnule Winslow, dacă o tai prin pădurea din spatele casei tale, poți să ajungi la mine, și n-o să te vadă nimeni, bineînțeles, dacă nu cumva vrei să te afișezi.

A ridicat o palmă și a încuviințat din cap, ca și cum am fi fost amândoi niște conspiratori.

– Discreția este cuvântul de ordine, domnișoară Dahl.

Păianjenul și musca

Exact la șapte și jumătate s-a auzit soneria de la ușă, acționată de un deget nerăbdător, silindu-mă să mă grăbesc, ca să nu-l trezească pe Jory, căruia nu-i plăcuse deloc să fie trimis la culcare atât de devreme.

Dacă eu imi dădusem silința să arăt cât mai bine, la fel făcuse și Bart. A pășit înăuntru de parcă locul și persoana mea deja îi aparțineau. A lăsat în urmă un miros de loțiune de ras cu parfum de brad, și fiecare fir de păr de pe capul lui era așezat cu grijă la locul lui, făcându-mă să mă întreb dacă avea vreo zonă în care se rărea – pe care aveam să o descopăr chiar eu mai devreme sau mai târziu. I-am luat haina și am așezat-o pe umerăș în dulapul din hol, apoi m-am îndreptat spre bar, unde mi-am făcut de lucru, în timp ce el s-a așezat în fața focului de bușteni pe care-l aprinsesem (nu uitasem nimic – aveam chiar și muzică lentă). Știam deja suficient despre bărbați și despre metodele cele mai bune de a-i mulțumi. Nu există bărbat în viață, care să nu fie fermecat de o femeie încântătoare care se agită în jurul lui, gata să-l servească, să-l răsfețe și să-i ofere vin și o cină.

- Care e slăbiciunea ta, Bart?

- Scotch.

- Cu gheață?

- Sec.

Mi-a urmărit fiecare mișcare, care era în mod intenționat grațioasă și plină de îndemănare. Apoi, întorcându-mă cu

spatele, mi-am pregătit și pentru mine o băutură din fructe, adăugându-i un pic de votcă. Am pășit seducător spre el cu cele două pahărele cu picior înalt, așezate pe o tavă de argint, aplecându-mă ca să-i ofer o priveliște incitantă asupra sânilor mei fără sutien. M-am așezat în fața lui picior peste picior, ca să las șlițul generos al rochiei mele trandafirii să se desfacă și să-mi expună un picior de la sandaia argintie până sus la coapsă. Nu putea să-și ia ochii de la mine.

– Îmi pare rău de pahare, am spus încet, foarte satisfăcută de expresia lui. Nu am spațiu în căsuța asta ca să despachetez tot ce am. Majoritatea cristalclor mele sunt depozitate, și aici am numai pahare de vin și de apă.

– Scotchul e scotch oricum ar fi servit. Și ce naiba e chestia aia din care sorbi tu? Privirea lui se mutase între timp la decolteul adânc, în formă de V, al rochiei mele.

– Păi, iei suc de portocale proaspăt stors, un pic de suc de lămâie, un pic de votcă, lapte de cocos și arunci o cireașă să se scufunde acolo. Eu îi spun A Maiden's Delight¹.

După câteva minute de conversație, ne-am mutat la masa din sufragerie, nu chiar atât de departe de șemineu, ca să mâncăm la lumina lumânărilor. Din când în când, își scăpa furculița sau lingura, sau făceam eu asta, și ne aplecam amândoi după ea, apoi ne amuzam, văzând cine a fost mai rapid. Eu câștigam de fiecare dată. El era mult prea distras ca să zărească o furculiță sau o lingură, când un decolteu se deschidea atât de generos în fața ochilor lui.

– Puiul ăsta e delicios, a spus el după ce a dat gata cinci ore de muncă asiduă în doar zece minute. De obicei, nu prea-mi place puiul – unde ai învățat să-l gătești așa?

I-am spus adevărul.

– M-a învățat o balerină rusoaică; era în turneu aici și ne-am simpatizat reciproc. Ea și soțul ei au stat cu mine și cu Julian, și găteam împreună când nu dansam sau nu mergeam la cumpărături ori nu eram în turneu. Aveam nevoie de patru pui

¹ Incântarea fecioarei (n.tr.)

ca să săturăm patru persoane. Acum știi adevărul dezagrecabil cu privire la dansatori: când vine vorba de mâncare, nu suntem deloc grațioși. După spectacol, vreau să zic. Înainte, trebuie să mâncăm foarte puțin.

A zâmbit și s-a aplecat peste mica extensie a mesci. Avea flacăra lumânării în ochi, ceea ce îi conferea o strălucire diabolică.

- Cathy, spune-mi sincer de ce ai venit în orașelul ăsta de provincie și de ce ești hotărâtă să mă faci amantul tău.

- Te flatezi, i-am răspuns cu pe cel mai distant ton cu putință.

Mă gândeam că reușeam foarte bine să afișez indiferență la exterior, în timp în interior trăiam un amalgam de emoții contradictorii. Era aproape ca și cum aș fi avut trac și mă aflam la arlechin, așteptând să intru în scenă. Iar acesta era cel mai important spectacol al vieții mele.

Apoi, aproape ca prin magic, am simțit că eram pe scenă. Nu aveam nevoie să mă gândesc cum să mă port sau ce să spun ca să-l farmec și să-l fac să fie al meu pentru totdeauna. Scenariul fusese scris cu mult timp în urmă, pe când aveam cincisprezece ani și eram încuiată la etaj. *Da, mămico, e timpul pentru actul întâi.* Scris cu pricepere de cineva care îl cunoștea bine din toate răspunsurile primite la numeroasele ei întrebări. Cum puteam să dau greș?

După cină, l-am provocat pe Bart la o partidă de șah, iar el a acceptat. M-am grăbit să aduc tabla imediat după ce am strâns masa și am îngrămădit farfuriile în chiuvetă. Am început să ne așezăm cele două armate de războinici medievali.

- Exact pentru asta am venit, a spus el, aruncându-mi o privire aspră, să joc șah! Am făcut duș, m-am bărbierit și m-am imbrăcat cu cel mai bun costum - ca să pot juca șah! Apoi a zâmbit încântător. Care mi-e răsplata dacă te bat?

- Încă o partidă.

- Și dacă o câștig și pe a doua? Ce primesc?

- Dacă reușești să câștigi două partide, urmează partida decisivă. Și nu mai sta acolo, rânjind atât de arogant la mine. Am învățat jocul ăsta de la un maestru. De la Chris, desigur.

– Și *după* ce câștig partida decisivă, ce primesc? a insistat el.
 – Poți să te duci acasă și să adormi foarte satisfăcut de tine însuși.

Foarte hotărât, a luat tabla de șah, cu piesele ei din fildeș sculptate manual, și a așezat-o pe frigider. M-a luat de mână și m-a dus în camera de zi.

– Pune muzică, balerina mea, a spus el încet, și hai să dansăm. Nimic complicat, ceva lent și romantic.

Puteam să ascult muzică pop numai la radioul din mașină, ca să-mi înveselească drumurile lungi și solitare, dar când era vorba să cheltuiesc bani pe discuri, nu cumpăram decât muzică clasică sau pentru balet. Totuși, în acea zi făcusem o achiziție specială a discului *The Night Was Made for Love*¹. Și, în timp ce dansam în penumbra încăperii, focul din șemineu fiind unica sursă de lumină, mi-am amintit de mansarda uscată și plină de praf și de Chris.

– De ce plângi, Cathy? m-a întrebat el încet, apoi mi-a întors capul, și lacrimile mele i-au pătat obrazul.

– Nu știu, am suspinat eu.

Și chiar nu știam...

– Ba sigur că știi, mi-a spus el, frecându-și obrazul de al meu în timp ce continuam să dansăm. Ești o combinație care mă intrigă, jumătate copil, jumătate seducătoare... jumătate inger.

Am surâs cu amărăciune.

– Așa le place tuturor bărbaților să se gândească la femei. Ca la niște fetișcane de care trebuie să aibă grijă – când, de fapt, știu cu siguranță că masculul este cel care e mai degrabă băiețandru decât bărbat.

– Atunci, salută-l pe primul bărbat matur din viața ta.

– Nu ești primul bărbat arogant și înfumurat din viața mea.

– Dar am să fiu ultimul. Cel mai important – cel pe care nu-l vei uita niciodată. O! De ce a trebuit să spună asta? Chris a avut dreptate. Era prea mult pentru mine. Cathy, chiar ai crezut că o poți șantaja pe soția mea?

¹ Noaptea a fost făcută pentru dragoste (n.tr.)

- Nu, dar am încercat. Sunt o proastă. Am așteptări prea mari și apoi mă înfurii pentru că nimic nu merge așa cum vreau eu. Când eram tânără și plină de speranțe și aspirații, nu știam că o să fiu rănită atât de des. Cred că o să mă întăresc și n-o să mai doară, apoi cochilia mea fragilă se sparge în bucăți și din nou, simbolic, îmi curge sângele odată cu lacrimile pe care le vărs. Mă adun din nou, merg mai departe, mă conving pe mine însămi că există un motiv pentru toate, care îmi va fi dezvăluit la un anumit moment al vieții mele. Iar când voi avea ceea ce-mi doresc, mă rog la Dumnezeu să țină suficient de mult cât să știu că-l am, și n-o să mă doară când dispăre, pentru că nu mă aștept să rămână cu mine, nu acum. Sunt ca un puzzle din care lipsește mereu o piesă, iar eu o caut la nesfârșit, doar că...

- Nu ești sinceră cu tine însăși, mi-a spus Bart încet. Știi mai bine decât oricine unde este piesa lipsă, altfel eu n-aș fi aici.

Avea o voce atât de joasă și de seducătoare, că mi-am lăsat capul pe umărul lui în timp ce am continuat să dansăm.

- Te înșeli, Bart, nu știu de ce ești aici. Nu știu cum să-mi umplu zilele. Când am ore și când stau cu fiul meu, atunci simt că trăiesc - dar când el e în pat, iar eu sunt singură, nu știu ce să fac cu mine. Știu că Jory are nevoie de un tată, iar când mă gândesc la tatăl lui, îmi dau seama că am reușit mereu să fac ceea ce n-ar fi trebuit să fac. Am citit cronici care îmi ridicau în slăvi potențialul... dar în viața personală nu am făcut decât greșeli, așa că nimic din ceea ce am realizat pe plan profesional nu mai contează câtuși de puțin.

M-am oprit din dans și am suspinat puternic, apoi am încercat să-mi ascund fața - dar el mi-a ridicat-o, apoi mi-a șters lacrimile și mi-a întins batista lui ca să-mi suflu nasul.

După aceea s-a lăsat tăcerea. O tăcere nesfârșită. Privirile noastre s-au întâlnit și au rămas fixate, și inima a început să-mi bată mai tare.

- Problemele tale sunt atât de simple, Cathy, a început el, nu ai nevoie decât de cineva ca mine, care are nevoie de cineva

ca tine. Dacă Jory are nevoie de un tată, și eu am nevoie de un fiu. Vezi cât de simplu se rezolvă toate problemele complicate?

Prea simplu, m-am gândit eu, când el avea o soție, iar eu eram suficient de rațională și de cinică încât să știu că nu era cu putință ca el să țină suficient de mult la mine.

- Tu ai o soție pe care o iubești, i-am spus cu amărăciune.

L-am împins la o parte. Nu voiam să pun mâna pe el prea ușor, ci doar după încleștări lungi și dificile cu mama mea, iar ea nu era aici ca să știe.

- Și bărbații sunt mincinoși, a spus el sec, însuflețirea dispărându-i din ochi. Am o soție și ocazional ne culcăm împreună, dar flacăra s-a stins. N-o cunosc. Nu cred că o cunoaște cineva. E un ghem de secrete, bine strânse, și nu mă lasă să îl pătrund. Asta durează de atât timp, că acum nici nu mă mai interesează să-l pătrund. Poate să-și păstreze secretele și lacrimile și să scape singură de anxietățile ei și de orice o face să se trezească în toiul nopții și să se uite la blestematul ăla de album albastru. Acum e supraponderală și mi-a scris că tocmai și-a făcut operație estetică - și-a îndepărtat ridurile - și că n-am s-o recunosc când vine acasă. De parcă aș fi cunoscut-o cu adevărat vreodată!

M-am panicat - trebuia să țină la ea! Cum puteam să distrug o căsnicie deja distrusă? Trebuia să simt că reușisem asta în ciuda tuturor dezavantajelor!

- Du-te acasă! i-am spus și l-am împins. Ieși afară din casa mea! Nu te cunosc suficient de bine cât să-ți ascult toate problemele - și nici nu te cred. Nu am încredere în tine.

A râs de mine batjocoritor, excitat de eforturile mele firave de a-l împinge. Libidoul lui era stârnit... Îi scăpăra în priviri când m-a apucat de antebraț și m-a tras cu putere spre el.

- Acum mai termină tu! Uită-te la tine cum ești îmbrăcată! M-ai făcut să vin aici cu un scop. Așa că iată-mă, gata să fiu sedus. M-ai sedus de prima oară când te-am văzut - și, pe cuvântul meu, mi se pare că te-am cunoscut cu mult înainte să te cunosc în realitate. Nimeni nu se joacă cu mine și apoi declară remiză. Fie câștigi tu, fie câștig eu, dar dacă mergem împreună

în pat, s-ar putea să ne trezim dimineață și să ne dăm seama că am câștigat amândoi.

Lumini roșii de avertizare s-au aprins. **Oprește-te! Rezistă! Luptă!** Nu am făcut nimic din toate acestea. L-am izbit în piept cu pumnii mei mici, fără efect, în timp ce el râdea și mă ridica în brațe, și mă așeza pe umărul lui. Îmi ținea amândouă picioarele cu o mână, ca să nu-l lovesc, în timp ce stingea lumina cu cealaltă mână. Prin întuneric, în timp ce eu continuam să-l lovesc cu pumnii în spate, m-a dus în dormitorul meu și m-a aruncat pe cuvertură. Am încercat să mă ridic, dar a venit repede la mine. Nu aveam nici o șansă să-mi folosesc genunchiul deja pregătit. A simțit că abilitățile mele de dansatoare l-ar putea învinge, așa că s-a întins, m-a apucat de talie și ne-am rostogolit amândoi la podca. Am deschis gura să țip. El mi-a pus o mână peste buzele desfăcute, apoi mi-a țintuit brațele cu forța lui de fier și s-a așezat pe picioarele cu care încercam să-l lovesc ca să mă eliberez.

– Cathy, seducătoarea mea încântătoare, te-ai chinuit atât de mult. M-ai sedus cu mult timp în urmă, balerina mea. Vei fi a mea până în săptămâna dinainte de Crăciun, apoi va veni soția mea acasă – și nu voi mai avea nevoie de tine.

Și-a luat mâna de pe buzele mele și am crezut că aveam să țip, dar, în schimb, i-am spus mânioasă:

– Cel puțin eu n-a trebuit să te cumpăr cu milioanele tatălui meu!

Asta i-a pus capac. Și-a lipit cu brutalitate buzele de ale mele înainte ca eu să-mi dau seama ce se întâmpla. Nu așa voiam să fie! Voiam să-l tentez, să-l incit, să-l fac să alerge după mine și să cedez numai după o urmărire lungă și pasională, pe care mama mea să o poată vedea, suferind și știind că nu avea ce să facă, pentru că atunci aș fi vorbit. Și, totuși, el mă lua pe sus fără pic de inimă, mai dur decât Julian în cele mai rele momente ale lui! S-a aruncat peste mine cu sălbăticie. Se contorsiona și se zvârcolea ca să ajungă la mine, în timp ce mâinile lui îmi sfășiau rochia trandafirică încă lipită de mine. Apoi am rămas numai cu dresul pe mine, pe care curând mi l-a tras în

jos, iar pantofii argintii mi-au căzut și au rămas agățați în dres. Cu buzele încă lipite cu brutalitate de ale mele, mi-a dus mâna îndărătnică la fermoarul lui și a strâns până mi-au pocnit încheieturile degetelor. Ori trăgeam de el în jos, ori îmi zdrobea degetele! N-am să știu niciodată cum a reușit să scape de haine în timp ce mă ținea goală sub el. Când s-a dezbrăcat complet, în afară de ciorapi, am continuat să mă zbat, să mă zvârcolesc, să lovesc și să încerc să zgârii sau să mușc în timp ce el mă săruta, mă mângâia și mă explora. Am avut ocazia să țip de câteva ori – dar și eu respiram sacadat, cu dificultate și mă împingeam în sus ca să-l dau la o parte. Dar el a luat arcuirea mea drept o invitație. A pătruns în mine și și-a obținut mult prea repede satisfacția, apoi s-a retras fără ca eu să fi avut parte de așa ceva!

– Ieși afară de aici! am țipat eu. Chem poliția! O să te arunc în închisoare, sub acuzația de viol!

A răs batjocoritor, m-a gădilat jucăuș sub bărbie, apoi s-a ridicat să se imbrace.

– O, a spus el, imitându-mi vocea în bătaie de joc, sunt atât de îngrozit. Apoi vocea i-a sunat foarte gravă. Nu ești fericită, nu-i așa? Nu a ieșit cum ai plănuit tu, dar nu-ți face griji. mă întorc mâine-seară și poate că atunci mă satisfaci suficient cât să mă deranjez să te satisfac și eu pe tine.

– Am pistol! (Nu aveam.) Și dacă mai îndrăznești să pui piciorul în casa asta, ești un om mort. Nu că ai fi om! Ești mai degrabă o bestie decât o ființă umană!

– Și nevastă-mea zice adesea același lucru, a spus el pe un ton normal, trăgându-și fermoarul de la pantaloni fără jenă, fără a avea măcar decența să se întoarcă. Dar ei îi place și așa, întocmai cum ți-a plăcut și ție. Vită Wellington, asta să faci mâine-seară, plus o salată cu un sos și spumă de ciocolată la desert. Dacă mă faci să mă ingraș, putem arde calorii în modul cel mai plăcut cu putință – și nu mă refer la aiergat. A rânit, m-a salutat, a pus un picior în spatele celui alt ca să se întoarcă plin de eleganță, militărește, apoi s-a oprit în prag în timp ce eu m-am ridicat, strângând la piept ceea ce mai rămăsese din

rochie. Măine-seară la aceeași oră – și am să rămân peste noapte – asta, dacă mă tratezi așa cum trebuie.

A plecat trântind ușa în urma lui. *Lua-l-ar toți dracii din iad!* Am început să plâng, nu de mila mea. Eram atât de dez-nădăjduită, că aș fi putut să-l sfâșii membru cu membru! *Vită Wellington!* Aș presăra-o cu arsenic!

Din spatele ușii, s-a auzit un zgomot ușor, timid.

- Mami... mi-e frică. Plângi, mami?

Mi-am tras în grabă un capot pe mine și l-am chemat înăuntru, apoi l-am strâns cu putere în brațe.

- Dragul meu, dragul meu, mami e bine. Ai visat urât. Mami nu plânge... vezi?

Mi-am șters lacrimile, pentru că aveam să i-o plătesc.

Treizeci și șase de trandafiri au sosit în timp ce eu și Jory luam micul dejun – tipul acela cu coadă lungă, de la florărie. Pe cartonașul mic, alb scria:

Îți trimit un buchet mare de trandafiri,

Câte unul pentru fiecare noapte în care vei avea inima mea.

Nesemnăt. Și ce dracu' puteam să fac cu treizeci și șase de trandafiri într-o casă cât o cutie de chibrituri? Nu puteam să le trimit la o secție de pediatrie: spitalul se afla la kilometri depărtare. Jory a hotărât ce să fac cu ei.

- Vai, mami, ce drăguț! Trandafiri de la unchiul Paul!

Am păstrat trandafirii pentru Jory în loc să-i arunc și i-am împrăștiat prin casă într-o mulțime de vase. Era încântat, iar când l-am cu mine la școala de balet, le-a povestit tuturor cursanților că avea casa plină de trandafiri – chiar și în baie.

După prânz, l-am dus pe Jory la creșa care îi plăcea atât de mult. Era o școală Montessori care îl inspira să-și dorească să învețe apelând la propriile simțuri. Putea deja să-și scrie numele cu litere de tipar și nu avea decât trei ani! Era precum Chris, mi-am spus în sinea mea, inteligent, frumos, talentat – o, Jory al meu avea totul – în afară de un tată. În ochii lui albaștri

strălucea inteligența vie a unei persoane care avea să aibă toată viața curiozități în toate privințele.

- Jory, te iubesc!

- Știu, mami.

Mi-a făcut cu mâna în timp ce mă îndepărtam cu mașina.

Am fost acolo ca să-l aștept când a ieșit de la școală, roșu la față și tulburat.

- Mami, mi-a spus el imediat ce s-a urcat lângă mine în mașină, Johnny Stoneman spune că mămica lui l-a plesnit când a atins-o - acolo. Și a arătat timid spre sânii mei. Tu nu mă plesnești când te ating acolo.

- Dar tu nu mă atingi acolo, nu m-ai mai atins de când erai bebeluș, iar mami te-a alăptat pentru scurtă vreme.

- Și atunci m-ai plesnit?

Părea atât de îngrijorat.

- Nu, bineînțeles că nu. Bebelușii trebuie să sugă la sânul mamelor - și nu te-aș plesni niciodată dacă m-ai atinge acolo - iar dacă vrei să mă testezi, poți să mă atingi.

A întins timid mânuța în timp ce se uita la fața mea să vadă dacă sunt șocată. O, cât de repede învață cei tineri tabuurile! Iar când m-a atins și nu a pățit nimic, a zâmbit foarte ușurat.

- O, e doar un loc moale. Iăcuse o descoperire plăcută și m-a apucat de după gât cu mânuțele. Te iubesc, mami! Pentru că mă iubești și când sunt rău.

- O să te iubesc toată viața, Jory. Iar dacă vei fi rău uneori, am să încerc să înțeleg.

Da, nu aveam de gând să fiu ca bunica mea - nici ca mama mea. Aveam să fiu mama perfectă, iar într-o zi avea să aibă și tatăl perfect. Cum vine asta, copii mici, atât de mici, să vorbească deja de păcat și să fie plesniți pentru o simplă atingere? Oare pentru că eram atât de sus aici, prea aproape de ochii lui Dumnezeu? Așa că toată lumea trăia sub vraja lui, în frică, purtându-se virtuos, în timp ce comiteau fiecare păcat menționat în carte? *Cinstește-l pe tatăl tău și pe mama ta. Fă-le altora ceea ce vrei să fi se facă ție. Ochi pentru ochi.*

Da... ochi pentru ochi. Pentru asta eram aici.

M-am oprit să cumpăr timbre înainte de a ajunge acasă și l-am lăsat pe Jory moțâind pe scaunul din față. El era în oficiul poștal, care nu era mai mare decât sufrageria mea, cumpărând și el timbre. Mi-a zâmbit fermecător, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic nepotrivit între noi cu o seară înainte. A avut chiar tupeul să mă urmărească până la mașină, ca să mă întrebe dacă mi-au plăcut trandafirii.

- Nu genul de trandafiri de la tine, m-am răstit eu, apoi m-am urcat afectată în mașină și i-am trântit portiera în nas.

L-am lăsat să se uite după mine fără urmă de zâmbet - de fapt, părea mai degrabă nefericit.

La cinci și jumătate, un comisionar ne-a adus un pachetel la ușă. Era cu confirmare de primire, așa că a trebuit să semnez pentru el. Într-o cutie mare era o altă cutie, iar înăuntru aces-teia din urmă era o casetă din catifea pentru bijuterii, pe care am deschis-o repede, în timp ce Jory privea cu ochi mari. Pe catifeaua neagră stătea un trandafir alcătuit din multe diaman-te. Și un bilețel pe care scria: „Poate preferi genul ăsta de trandafir“. Am dat deoparte obiectul ca pe un fleac cumpărat din banii ei - așa că nu era cu adevărat de la el - după cum nici trandafirii cei adevărați.

A avut îndrăzneala să vină în seara aceea la șapte și jumă-tate, exact cum spusese. Totuși, l-am lăsat imediat să intre, apoi l-am dus în tăcere la masa întinsă, fără să-l mai tratez cu vreo băutură și fără alte amabilități. Masa era așezată chiar mai elaborat decât în seara precedentă. Trăscsem afară câteva cutii și desfăcusem câteva pachete, așa că aveam pe masă cele mai bune șervete din dantclă și vase placate cu argint. Nici unul din noi nu spusese încă nimic. Strânsesem toți trandafirii prin care-și cerea iertare și îi așezasem în cutia de lângă farfuria lui. Pe farfuria goală se găsea cutiuța pentru bijuterii cu broșa de diamante în formă de trandafir înăuntru. M-am așezat ca să-i văd expresia când a dat deoparte, cu naturalețe, cutiuța și când, cu aceeași naturalețe, a mutat cutia cu flori mai departe de el.

Apoi a scos din buzunar un bilețel împăturit și mi l-a întins. Scrisese cu litere îngroșate:

Te iubesc din motive care nu au început și nici sfârșit. Te-am iubit încă dinainte să te cunosc, așa că dragostea mea nu are nici motiv, nici logică. Spune-mi să plec și am s-o fac. Dar mai întâi află, dacă mă gonești, că am să țin minte toată viața dragostea pe care ar fi trebuit să o trăim, iar când voi fi întins și rece, nu voi face decât să te iubesc și mai mult după moarte.

Am ridicat privirea să mă uit la el direct pentru prima oară de când intrase în casă.

– Poezia ta are, întru câtva, ceva familiar, îmi dă o ușoară senzație de straniu.

– Am compus-o acum câteva minute – cum ar putea să-ți sune familiar? A întins mâna spre capacul din argint în formă de cupolă, care ar fi trebuit să ascundă dedesubt vita Wellington. Te-am prevenit că sunt avocat, nu poet – de aici ciudățenia. Poezia nu a fost disciplina la care am excelat la școală.

– Este evident. Eram foarte interesată de expresia lui. Elizabeth Barrett Browning e drăguță, dar nu prea e genul tău.

– Am făcut tot ce-am putut, a spus el cu un zâmbet răutăcios, privindu-mă în ochi provocator înainte să lase ochii în jos, holbându-se la platoul imens, pe care nu se aflau decât un hot-dog și câteva boabe de fasole rece din conservă.

Neîncrederea din ochii lui, șocul lui mai dincolo de orice ofensă mi-au adus atâta satisfacție, că aproape mi-a plăcut de el.

– Te uiți acum la meniul preferat al lui Jory, am spus eu triumfător. Este exact ceea ce am mâncat noi doi la cină și, din moment ce a fost suficient de bun pentru noi, m-am gândit că va fi suficient și pentru tine, așa că ți-am păstrat. De vreme ce eu am mâncat deja, tot ce-i aici e doar al tău și poți să te servești.

S-a încruntat și mi-a aruncat o privire cruntă, arzătoare, apoi a mușcat cu sălbăticie din hot-dogul care cu siguranță se

răcise, ca și fasolea. Dar a infulecat tot și și-a băut și paharul cu lapte, iar la desert i-am întins o cutie cu biscuiți în formă de animale. Mai întâi s-a holbat la cutie, cu o nouă expresie stupefiată, apoi a desfăcut-o, a apucat un leu și i-a retezat capul dintr-o singură mușcătură.

Abia după ce a terminat de mâncat absolut toți biscuiții în formă de animale și a strâns fiecare firimitură, s-a obosit să se uite la mine cu atâta dezaprobare, că îmi venca să mă fac cât o furnică.

– Să înțeleg că tu ești una dintre femeile alea emancipate, care refuză să facă oricce ca să mulțumească un bărbat.

– Greșit. Sunt emancipată numai cu *anumiți* bărbați. Pe alții îi pot venera, adora și sluji ca o sclavă.

– Tu m-ai făcut să fac ce-am făcut! a obiectat el cu tărie. Crezi că eu am plănuit să iasă așa? Am vrut să ne construim relația pe baze de egalitate. De ce te-ai îmbrăcat cu genul ăla de rochie?

– E genul pe care o preferă toți bărbații misogini.

– Eu nu sunt misogin – și urăsc genul ăla de rochie!

– Îți place mai mult ce am acum pe mine?

M-am îndreptat ca să-i ofer o vedere mai bună la puloverul vechi și scâmoșat pe care îl purtam. Aveam, de asemenea, o pereche de blugi decolorați și pantofi sport murdari în picioare, iar părul era pieptănat pe spate și strâns într-un coc de bunicuță. Intenționat lăsasem afară câteva șuvițe rebele ca să-mi atârne pe față, ca niște franjuri neglijente care să mă facă mai atrăgătoare. Și nici urmă de machiaj nu-mi înfrumuseța fața. El era îmbrăcat mortal.

– Măcar ești sinceră și pregătită să mă lași pe mine să fac cucerirea. Dacă disprețuiesc ceva pe lume, sunt femeile care se aruncă, așa cum ai făcut tu ascară. Mă așteptam la mai mult decât rochia aia ieftină, care lăsa să se vadă totul și mă priva de fiorul descoperirii. Și-a împreunat sprâncenele, mormăind: De la o nenorocită de rochie roșie de târfă la blugi. În doar o zi, se transformă într-o adolescentă prostuță.

– Era trandafirie, nu roșie! Și, în plus, Bart, bărbații puternici ca tine adoră întotdeauna femeile slabe de inger și pasive, pentru că, în fond, și voi sunteți blânzi ca niște mielușei și vă temeți de femeile agresive.

– Nu sunt nici slab, nici blând ca un mielușel, ci doar un bărbat căruia îi place să se simtă bărbat, nu să fie folosit pentru scopurile tale. În ceea ce privește femeile pasive, le disprețuiesc la fel de mult cum le disprețuiesc și pe cele agresive. Pur și simplu, nu-mi place senzația că sunt victima unei tipe care mă vâncează, gata să mă prindă în capcană. Ce naiba încerci să faci cu mine? De ce îți sunt atât de dezagreabil? Ți-am trimis trandafiri, diamante, încercări de poczii, iar tu nu poți nici măcar să te piepteni și să-ți ștergi luciul de pe nas.

– Te uiți la mine, cea naturală, iar acum, că m-ai văzut, poți să pleci. M-am ridicat și m-am dus la ușa de la intrare, deschizând-o larg. Nu suntem potriviți unul pentru altul. Du-te înapoi la soția ta. Poate să te păstreze, pentru că eu nu te vreau.

A venit repede, ca pentru a se supune, apoi m-a prins în brațe și a închis ușa cu piciorul.

– Te iubesc, Dumnezeu știe de ce, dar te iubesc! Însă mi se pare că te-am iubit dintotdeauna. M-am uitat fix în ochii lui, fără să-l cred, în timp ce el mi-a scos agrafele din păr și mi l-a lăsat să cadă pe spate. Din obișnuință, mi-am trecut mâna prin el, așa că s-a umflat și s-a aranjat singur, iar el, zâmbind ușor, mi-a ridicat fața până la a lui. Pot să te sărut pe buzele tale *naturale*? Sunt foarte frumoase.

Fără a mai aștepta permisiunea, și-a trecut ușor buzele peste ale mele. O, senzația ce-ți dă fiori a unui asemenea sărut ca un fulg! De ce nu știu toți bărbații că asta-i modul potrivit de a începe? Cărei femei îi place să fie devorată de vie? Mie nu. Eu voiam să se cânte la mine ca la o vioară, să mi se ciupească corzile *pianissimo*, într-un tempo lent, să fiu atinsă cu degetele fără întrerupere, încet, apoi în crescendo. Cuprinsă de delir, îmi doream să mă îndrept spre înălțimile extazului la care nu puteam ajunge decât atunci când se rosteau cuvintele potrivite

și se ofereau săruturile potrivite, înainte ca mâinile să preia controlul. Dacă în noaptea trecută a făcut prea puține pentru mine, în noaptea aceasta și-a folosit toate talentele. De data asta m-a dus spre stele, unde am explodat amândoi, ținându-ne strâns unul de celălalt, și condamnați să o facem din nou și din nou. Era pârșos peste tot. Julian nu avusese păr, cu excepția unei linii subțiri care îi urca spre buric. Și Julian nu-mi sărutase niciodată picioarele, care miroseau a trandafiri după o baie lungă și parfumată, pe care o făcusem înainte de a mă îmbrăca în hainele vechi de lucru. Și-a trecut limba peste fiecare deget de la picioare înainte de a-și croi drum în sus. Simțeam că ne privește bunica mea, aruncând fulgere din ochii ei duri și cenușii, ca să ne trimită în iad pe amândoi. Mi-am închis mintea și am alungat-o, lăsându-mă în voia simțurilor, în voia acestui bărbat care mă trata acum ca pe o iubită.

Dar nu mă iubea, știam asta. Bart mă folosea ca substitut pentru soția lui, iar când ea avea să se întoarcă, nu aveam să-l mai revăd vreodată. O știam, o știam bine, și, totuși, am primit și am oferit până când am adormit unul în brațele celuilalt.

Când am adormit, am visat. Julian era în cutiuța muzicală din argint, pe care mi-o dăruise tatăl meu când aveam șase ani. Se râsucea fără oprire, întors cu fața spre mine, acuzându-mă cu ochii lui ca tăciunile, apoi i-a crescut mustață și s-a transformat în Paul, care părea doar trist. Am alergat să-l salvez de la moartea într-o cutie muzicală transformată în coșciug – și apoi înăuntru era Chris, cu ochii închiși, cu mâinile încrucișate una peste alta pe piept... mort, mort. Chris!

M-am trezit și mi-am dat seama că Bart plecase, iar perna mea era udă de lacrimi. *Mămico, de ce ai stârnit asta, de ce?*

Ținându-l strâns pe fiul meu de mână, l-am scos afară în aerul rece al dimineții, în drum spre serviciu. Slab, în depărtare, auzeam pe cineva strigându-mă pe nume, simțind, în același timp, mirosul trandafirilor de modă veche. De ce nu vii, Paul, să mă salvezi de mine însămi – de ce mă strigi doar în gând?

Partea întâi luase sfârșit. Partea a doua începea atunci când mama avea să știe că sunt însărcinată cu copilul lui Bart – și apoi mai era și bunica, și ea trebuia să plătească. Iar când m-am uitat, am văzut că munții se curbau în sus, într-un rânjel satisfăcut. Le răspusesem în sfârșit chemării. Bocetului lor răzbunător și chinuitor.

Din nou în vizită la bunica

Conacul Foxworth se afla la capătul unei fundături, cea mai mare și cea mai impresionantă dintre numeroasele case elegante și uriașe, și singura așezată sus, pe coama dealului, privind în jos spre celelalte, ca un castel. Zile în șir m-am dus să mă uit la ea, urzind planuri.

Eu și Bart nu trebuia să ne furișăm ca să ne întâlnim. Casele în care locuiam erau izolate și nu-l putea vedea nimeni când venea la mine, intrând pe ușa din spate, care se deschidea spre o grădină îngrădită. În spatele acesteia era un drum de țară, plin de tufe, ascuns de numărul mare de copaci. Uneori, ne dădeam întâlnire într-un oraș îndepărtat, iar amorul făcui într-o cameră de motel era sălbatic, încântător, tandru, erotic și, într-un cuvânt, satisfăcător, și, totuși, am înghețat când mi-a spus la prânz:

- M-a sunat azi-dimineață, Cathy. Vine acasă înainte de Crăciun.

- Drăguț, am spus eu și am continuat să-mi mănânc salata, în așteptarea vitei Wellington care avea să urmeze în curând.

S-a încruntat, iar mâna cu furculița plină de salată a ezitat în drum spre gură.

- Asta înseamnă că nu ne vom mai putea vedea la fel de des. Nu-ți pare rău?

- Găsim noi o cale.

- Al naibii să fiu dacă nu ești cea mai afurisită femeie!

- Nu te agita atâta de pomană. Toate femeile sunt monștri pentru bărbați; uneori chiar și pentru noi înșine. Suntem cele mai mari dușmance ale noastre. Nu trebuie să divorțezi de ea și să renunți la șansa de a-i moșteni averea. Cu toate că s-ar putea să trăiască mai mult decât tine și să aibă șansa de a-și cumpăra din nou un soț mai tânăr.

- Uneori ești la fel de nesuferită ca ea! *Nu m-a cumpărat!* O iubeam! Și ea mă iubea pe mine! Eram înnebunit după ea, la fel cum sunt acum înnebunit după tine. Când am cunoscut-o, era drăguță, fermecătoare, tot ceea ce-mi doream de la o femeie și soție, dar s-a schimbat. A dus furculița cu salată la gură și a început să mestece mânios. Mereu a fost un mister - ca și tine.

- Bart, iubitul meu, i-am spus eu, foarte curând se vor sfărâma toate zidurile misterului.

A continuat, ca și cum nu l-aș fi întrerupt.

- Tatăl ăla al ei, și el era un mister - te uita la el și vedeai un bătrân domn elegant, dar, pe dinăuntru, era o inimă de oțel. Am crezut că sunt singurul lui avocat, dar mai avea încă șase, fiecare cu alte însărcinări. A mea era să-i redactez testamentele. Le-a schimbat de zeci de ori, introducând câte un membru al familiei și scoțând vreun altul, și adăugând codicile ca un nebun, cu toate că a fost suficient de sănătos la cap până în ultima clipă. Ultimul codicil a fost cel mai groaznic.

Bincînțele, nu-i permitea lui să aibă copii vreodată.

- Pe vremea aia chiar practicai avocatura?

A zâmbit cu amărăciune și mi-a răspuns:

- Sigur că da. Și acum o practic din nou. Un bărbat are nevoie să facă lucruri importante. De câte ori poți vizita Europa înainte de a te apuca plictiseala? Vezi aceleași fețe vechi, care fac aceleași lucruri vechi, care râd la aceleași glume. Oameni frumoși - ce glumă bună! Bani prea mulți pot cumpăra orice în afară de sănătate, așa că nu mai au ce vise să-și achiziționeze, nu mai au aspirații și ajung, în final, să fie doar plictisiți.

De ce nu divorțezi de ea, ca să faci ceva semnificativ cu viața ta?

Mă iubește.

Așa a spus-o. Scurt. Suav. Stătea cu ea pentru că ea îl iubea, ceea ce m-a obligat să spun:

Când ne-am cunoscut, mi-ai zis că o iubești, acum îmi spui că nu – care-i adevărul?

S-a gândit îndelung la asta.

Sincer, halerina mea, sunt ambivalent și plin de resentimente. O iubesc, o urăsc. Am crezut că este ceea ce pari tu a fi acum. Așa că, te rog, reprimă-ți latura aia nesuferită care îmi amintește de ea și nu încerca să-mi faci și tu ce mi-a făcut ea. Așezi un zid între noi pentru că știi ceva ce eu nu știu. Nu mă îndrăgostesc ușor și mi-aș dori să nu mă fi îndrăgostit de tine.

Brusc, mi s-a părut un băiețel melancolic, trădat de cățelul lui, a cărui viață nu mai putea fi la fel. M-a emoționat și am îndrăznit să spun:

– Bart, jur că va veni o zi în care vei cunoaște toate secretele mele – și pe ale ei – dar, până va sosi acel moment, spune-mi că mă iubești, chiar dacă nu vorbești serios, pentru că nu mă pot bucura de prezența ta dacă nu simt că mă iubești măcar un pic.

– Un pic? Mi se pare că te iubesc de-o viață întreagă. Chiar atunci când te-am sărutat prima dată, mi s-a părut că te mai sărutasem înainte – de ce?

– Karma.

Am zâmbit la expresia lui confuză.

Aveam ceva de făcut înainte ca mama să se întoarcă acasă. Într-o zi, când nu aveam ore, iar Jory era la școală, m-am strecurat până la conacul Foxworth, prin toate vechile metode. La ușa din spate am folosit vechea cheie din lemn, pe care o făcuse Chris cu atâta vreme în urmă. Era într-o joi. Toți servitorii erau în oraș. Din moment ce Bart îmi povestise în detaliu rutina lui zilnică, îmi spusese destul de multe și despre

viața de zi cu zi a bunicii mele. Știam că la ora aceea infirmiera trăgea un pui de somn, în timp ce bunica se odihnea și ea la amiază. Era în aceeași cămăruță din spatele bibliotecii, aceeași în care fusese prizonier și bunicul meu în ultimele lui zile, în timp ce la etaj, noi, cei patru copii, așteptam ca el să treacă la cele sfinte și ca moartea să ne elibereze.

Am pășit prin încăperile acelea sumptuoase, opulente, holbându-mă cu nesaț la toate piesele elegante de mobilier și am văzut din nou scările duble în spirală din holul din față, suficient de mare încât să poată fi folosit drept sală de bal. Acolo unde scările în spirală se întâlneau, se afla un balcon, la etajul al doilea, iar de acolo pornea o altă scară ce ducea direct la mansardă. Am văzut cusărul masiv în care ne ascunseserăm eu și Chris ca să privim petrecerea de Crăciun de jos. Trecuse atât de mult timp, și, totuși, ceasul meu s-a întors cu repeziciune înapoi în timp. Aveam din nou doisprezece ani și mă temeam că imensa casă avea să mă înghită dacă mă mișc sau scoț vreun sunet. Eram din nou uluită de cele trei candelabre gigantice din cristal, atârdate de un tavan ce se înălța la vreo doisprezece metri deasupra podelei. Și pentru că podeaua era una specială pentru dans, din gresie mozaicată, a trebuit pe dată să dansez măcar un pic, ca să o pot simți.

Am mers mai departe, fără grabă, admirând tablourile, busturile din marmură, veiozele imense, decorațiunile fabuloase atârdate pe pereți, pe care numai cei extrem de bogați, care puteau fi zgârciți în privința mărunțișurilor, le puteau cumpăra. Imaginați-v-o pe bunica mea, care cumpăra suluri netăiate de tafta cenușie ca să economisească vreo câțiva dolari, în timp ce cumpărau tot ce era mai bun ca să-și mobileze casa, și aveau milioane!

Nu mi-a fost greu să găsesc biblioteca. Lecțiile învățate la o vârstă fragedă și în condiții mizerabile nu puteau fi uitate vreodată. O, ce bibliotecă! Orașul Clairmont nu avea una care să aibă atâtea cărți de calitate! Pe biroul masiv, care aparținuse

bunicului meu, se afla fotografia lui Bart. Mai erau multe alte lucruri care indicau că Bart folosea adesea încăperea aceea pentru studiu, ținându-i, în același timp, de urât soacrei lui. Papucii lui de casă maro erau așezați sub un fotoliu ce părea confortabil, lângă enormul șemineu din piatră cu o poliță lungă de șase metri.

Ușile franțuzești se deschideau spre o terasă din fața unei grădini elegante, cu o fântână ce arunca apă spre un mic bazin format din pietre așezate unele peste altele, cu apa scurgându-se într-un mic lac. Un loc plăcut, însorit, în care un bolnav putea sta, la adăpost de vânt. Văzusem în sfârșit suficient cât să-mi satisfac curiozitatea pe care o aveam de ani și ani, și am căutat cu privirea ușa grea din capătul celălalt al bibliotecii. În spatele acelei uși închise era vrăjitoarea de bunica. Mi-au trecut brusc prin minte imagini ale ei. Am văzut-o așa cum era în prima noapte în care am ajuns acolo, dominându-ne cu înălțimea ei, cu trupul solid, gros și puternic, cu ochii aspri, care ne măsurau fără a arăta vreo urmă de simpatie sau de compasiune pentru copiii lipsiți de tată, care pierduseră atât de mult; nu era nici măcar în stare să zâmbească, să ne ureze bun-venit sau să atingă obrăjorii frumoși și rumeni ai gemenilor, care erau atât de frumoși la cei cinci ani ai lor.

Mi-a apărut în fața ochilor cea de-a doua noapte, când bunica noastră i-a ordonat mamei să ne arate spatele gol, brăzdat de urme roșii, sângerânde de bici. Chiar înainte de a vedea oroarea, o apucase pe Carrie de păr, iar Cory se repezise la ea, încercând să-i provoace durere cu pantofiorul lui alb, cu care a lovit-o în picior, și cu dințișorii lui ascuțiți, cu care a mușcat-o - și, cu o singură palmă, ea l-a trântit la pământ. Și asta numai pentru că fusese obligat să o ajute pe iubita lui soră gemă, care lipa întruna. M-am văzut din nou pe mine în fața oglinzii din dormitor, fără haine pe mine, iar pedeapsa ei fusese atât de aspră, atât de nemiloasă, încercând să mă lipsească de ceea ce admiram cel mai mult la mine, părul. O zi întreagă se chinuse Chris să-mi scoată smoala din păr și să-l

salveze de foarfece. Apoi, nici mâncare, nici lapte, două săptămâni la rând. *Da!* Merita să mă vadă din nou! Întocmai cum am jurat în ziua în care m-a biciuit că avea să vină o zi în care ea avea să fie cea neajutorată și eu aveam să fiu cea care să mânuiască biciul și să îi țină mâncarea departe de buze!

O, dulce ironie – cât se bucura să-și vadă bărbatul murind, și acum era ea în patul lui, încă și mai neajutorată – și singură! Mi-am scos haina grea, de iarnă, m-am așezat să-mi scot cizmele și m-am încălțat cu balerinii din satin. Costumul de balet era alb și suficient de transparent încât să lase să mi se vadă pielea rozalie. Mi-am desfăcut părul, lăsându-l să-mi cadă pe spate într-o cascadă aurie, luxuriantă, de valuri ondulate. Acum avea să-mi vadă și să-mi invidieze părul pe care smoala nu mi-l distrusese până la urmă.

Pregătește-te, bunico. Sosesc!

Am pășit foarte încet spre ușa ei. Apoi am deschis-o cu grijă. Era așezată pe patul de spital înalt, cu ochii întredeschiși. Prin fereastră, soarele cădea peste scalpul ei roz strălucitor, arătând, fără urmă de îndoială, că era aproape cheală. Și, vai, cât de bătrână părea! Atât de sfrijită, mult mai mică. Unde era uriașa pe care o cunoșteam eu? De ce nu era îmbrăcată într-o rochie din tafta cenușie, șoptind amenințări? De ce trebuia să fie atât de demnă de milă? Mi-am împietrit inima, am izgonit mila, pentru că ea nu avusese nici urmă de milă pentru noi. Aparent, era pe punctul de a adormi, dar când ușa s-a deschis încet, ochii i s-au mărit încet și ei. Apoi i-au ieșit din orbite. M-a recunoscut. Buzele ei subțiri, pline de cute, au început să-i tremure. Îi era frică! Aleluia! Îmi sosise clipa! Și, totuși, m-am oprit ori-pilată în ușa deschisă. Venisem pentru răzbunare și pentru timpul care-mi fusese răpit! De ce nu mai era monstrul de care-mi aminteam? Așa o voiam, nu cum era acum, o femeie bătrână și bolnavă, cu părul atât de rar încât i se vedea aproape tot scalpul și cu părul rămas adunat în creștetul capului și strâns într-o fundă dintr-o eșarfă roz din mătase. Funda îi dădea un aer sinistru-copilăresc și, chiar așa, strânse în felul acela,

șuvițele subțiri nu erau mai late decât degetul meu mic – doar un smoc, ca o pensulă ponosită, decolorată, pentru acuarele.

Odinioară avea un metru optzeci și cinci și peste nouăzeci de kilograme, iar sâni ei imenși erau niște munți de beton. Acum, sâni aceia atârnavă ca niște șosete vechi, ajungându-i până la abdomenul umflat. Brațele ei erau ca niște bețișoare uscate, mâinile, încordate, degetele, ca niște cioturi. Și, totuși, în timp ce mă holbam și se holba și ea, iar un ceas mic ticăia fără întrerupere, vechea ei personalitate mârșavă a țâșnit la lumină ca să-mi anunțe indignarea ei. A încercat să vorbească, să-mi comande să ies afară. *Odrasla diavolului*, ar fi țipat dacă ar fi putut, *ieși afară din casa mea! Odrasla diavolului, afară, afară, afară!* Dar nu putea să spună nimic din toate acestea.

În timp ce eu am putut s-o salut politicos:

– Bună ziua, *dragă bunico!* Ce bine-mi pare să te văd din nou. Mă mai ții minte? Sunt Cathy, una dintre nepoții pe care i-ai ascuns și cărora le-ai adus zi de zi mâncare într-un coșuleț de picnic – erai acolo în fiecare zi, la șase și jumătate, cu termosul tău de un galon cu lapte și cu termosul tău de un litru cu supă caldă – și încă supă semipreparată. De ce n-ai putut să ne aduci măcar o dată supa fierbinte? Încălzeai intenționat supa aia cât să fie doar caldă?

Am intrat și am închis ușa după mine. Și abia atunci a văzut nuielușa de salcie pe care o ținusem ascunsă la spate.

M-am plesnit cu un gest natural cu nuielușa peste palmă.

– Bunico, i-am spus încet, mai ții minte ziua în care ai biciuit-o pe mama? Cum ai silit-o să se dezbrace în fața tatălui ei și apoi ai biciuit-o – și era adult –, o faptă malefică, afurisită, nerușinată, nu ești de acord cu mine?

Ochii ei cenușii îngroziți s-au fixat asupra nuielușei. Se dădea o luptă teribilă în mintea ei – și eram *bucuroasă, atât de bucuroasă*. Bart îmi spusese că nu era senilă. Ochii cenușii, umezi, palizi, brăzdați de vinișoare roșii și înconjuțați de riduri adânci, ca niște tăieturi care nu sângerau niciodată. Buzele subțiri, chimonosite, reduse acum la dimensiunea unui năsturel

și încrețite de o explozie de cute adânci, gravând sub nasul ei lung și coroiat o pânză de păianjen de linii hașurate. Și, vă vine sau nu să credeți, de gulerul înalt al hainei sale galbene din bumbac era agățată broșa cu diamante. Nu o văzusem niciodată fără broșa aceea prinsă de rochiile ei cenușii din tafta, cu gulere albe croșetate.

– Bunico, am reluat eu pe un ton monoton, îți mai aduci aminte de gemeni? Drăgălașii de cinci anișori, pe care i-ai atras în această casă și cărora nu le-ai rostit nici măcar o dată numele – nu ai rostit numele nici unuia dintre noi, de altfel. Cory e mort, iar tu știi asta – dar ți-a spus cumva mama noastră și de Carrie? A murit și Carrie. Nu a crescut suficient pentru că a fost privată de lumina soarelui și de aer curat în anii în care avea cea mai mare nevoie de asta. A fost privată și de dragoste și de siguranță, și i s-a oferit traumă în locul fericirii. Eu și Chris ieșeam pe acoperiș ca să stăm la soare, dar gemenilor le era frică de acoperișul înalt. Știi că ieșeam și stăteam acolo ore-n șir? Nu, nu știi, nu-i așa?

S-a mișcat puțin, ca și cum ar fi încercat să se facă mai mică în salteaua subțire. Eram încântată să-i văd frica, mă bucuram că se putea mișca măcar puțin. Ochii ei erau acum așa cum fuseseră ai mei pe vremuri, ferestre care lăsau să se vadă toate sentimentele ei de teroare – și nu putea să strige după ajutor! La mila mea.

– Îți mai aduci aminte de cea de-a doua noapte, bunică scumpă și iubitoare? Ai ridicat-o pe Carrie de păr, și știi cu siguranță că doare, și, totuși, ai făcut-o. Apoi l-ai trântit pe Cory cu o singură lovitură – și asta a durut, iar el încerca numai să o protejeze pe sora lui. Sărmana Carrie, cât l-a mai plâns pe Cory. Nu a trecut niciodată peste moartea lui, nu a încetat niciodată să-i fie dor de el. A cunoscut un băiat drăguț, pe nume Alex. S-au îndrăgostit unul de altul și aveau de gând să se căsătorească, când ea a aflat că el se pregătea să devină pastor. Asta a tulburat-o pe Carrie. Vezi tu, tu ne-ai făcut să ne temem profund de oamenii religioși. În ziua în care Alex a spus că se

va face pastor, Carrie a intrat într-o depresie vecină cu disperarea. Învățase lecția pe care i-o predaseși tu atât de bine. Ne-ai învățat că nimeni nu poate fi perfect astfel încât să-L mulțumească pe Dumnezeu. Ceva latent s-a trezit la viață în ziua în care Carrie era slăbită de șoc, depresie și lipsa voinței de a merge mai departe. Acum, ascultă ce a făcut – din cauza ta! Pentru că i-ai inculcat în mintea ei tânără ideea că s-a născut malefică și că avea să fie rea indiferent cât de mult se străduia să fie bună! Te-a crezut! Cory era mort. Ea știa că moartea lui s-a datorat arsenicului presărat pe gogoșile pudrate cu zahăr... Așa că, atunci când a simțit că nu mai rezistă în fața lumii, a oamenilor care se așteptau la perfecțiune, a cumpărat otravă pentru șobolani! A cumpărat un pachet cu douăsprezece gogoși și le-a acoperit cu otrava aceea pentru șobolani plină de arsenic! Le-a mâncat pe toate, în afară de una – și din aceea doar mușcase. Acum fă-te mică în saltcaua ta și încearcă să fugi de vinovăția pe care o porți! Tu și mama mea ați ucis-o la fel cum l-ați ucis și pe Cory! Te disprețuiesc, baborniță!

Nu i-am spus că o uram mai mult pe mama. Bunica nu ne iubise niciodată, așa că tot ceea ce făcuse ea era de așteptat. Dar mama noastră, care ne dăduse viață, care avusese grijă de noi, care ne iubise atât de mult pe când trăia tăticul – asta era cu totul altă poveste, o poveste de groază insuportabilă! Și avea să vină și timpul ei!

- Da, bunico, da, Carrie e și ea moartă acum, pentru că a vrut să moară cum a murit și Cory și să-l regăsească în rai!

A strâns din ochi, și un mic fior a făcut să se miște păturile. Exultam.

Am adus din spatele meu cutia care conținea o bună parte din părul lui Carrie, pentru care petrecusem ore în șir să-l aranjez și să-l pieptăn într-o singură şuviță lungă și strălucitoare de aur topit. Era legată la un capăt cu o fundă din satin roșu, iar la celălalt capăt, cu una din satin mov.

- *Uită-te, baborniță, asta e părul lui Carrie, o parte din el. Mai am o cutie plină de şuvițe dezlegate, pentru că nu suport*

să mă despart nici măcar de un fir din el. L-am păstrat nu doar pentru mine și Chris, ci și ca să vi-l arăt ție și mamei, pentru că voi două ați ucis-o pe Carrie la fel cum l-ați ucis și pe Cory!

O, eram aproape nebună de ură. Răzbunarea îmi aprindea flăcări în ochi, mă înfuria și îmi făcea mâinile să tremure. O vedeam pe Carrie, zăcând aproape fără viață, îmbătrânind, ofilindu-se, slăbind până când ajunsese doar un schelet acoperit de o piele lăsată și palidă, atât de translucidă, că i se vedeau toate venele – iar rămășițele ei au trebuit închise imediat într-o cutie frumoasă din metal ca să înlătore duhoarea descompunerii.

M-am apropiat de pat și am fluturat părul strălucitor, cu fundele sale vesele, prin fața ochilor ei măriți și înfricoșați.

– E frumos părul ăsta, baborniță? Și al tău era atât de frumos, de bogat? *Nu!* Știu că nu era! Nimic legat de tine nu ar fi putut fi vreodată frumos, *nimic!* Nici măcar când erai tânără! De-aia erai așa geloasă pe mama vitregă a soțului tău! Am început să râd, văzând-o cum tresare. Da, dragă bunico, acum știu mult mai multe despre tine. Ginerele tău mi-a povestit toate secretele familiei, pe care le știe de la mama mea. Soțul tău, Malcolm, era îndrăgostit de tânăra soție a tatălui lui, care era de zece ori mai frumoasă și mai încântătoare decât ai fost tu vreodată! Așa că, atunci când Alicia a avut un copil, ai bănuțit că e al soțului tău, și de aceea îl urai atât de mult pe tatăl nostru, și tot de aceea ai trimis după el, amăgindu-l că și-a găsit un cămin. Și l-ai educat și i-ai dat tot ce aveai mai bun, ca să poată gusta dintr-o viață bună și bogată și să fie mai rănit și mai dezamăgit mai târziu, când l-ați azvârlit afară și nu l-ați lăsat nimic prin testament. Dar tatăl meu a fost cel care te-a păcălit de fapt, nu-i așa? Ți-a furat singura fiică, pe care o urai la fel de mult, pentru că tatăl ei o iubea mai mult decât te iubea pe tine. Iar unchiul vitreg s-a însurat cu nepoata vitregă. Și, totuși, cât de mult te-ai înșelat în privința lui Malcolm și a Aliciei, pentru că mama tatălui meu îl disprețuia pe Malcolm! S-a luptat de nenumărate ori cu el – iar copilul pe care l-a avut

nu era al soțului tău! Cu toate că ar fi putut fi, dacă ar fi fost cum voia Malcolm!

S-a holbat la mine fără expresie, ca și cum trecutul nu mai avea nici o importanță pentru ea acum. Numai prezentul conta, și nuiua din mâna mea.

-Hoașcă, am să-ți spun ceva acum, un lucru pe care trebuie să-l știi. Nu a existat vreodată un om mai bun decât tatăl meu, sau o femeie mai onorabilă decât mama lui. Dar să nu zaci acolo, gândindu-te că am moștenit ceva din trăsăturile pozitive ale Aliciei și ale tatălui meu – pentru că eu sunt *ca tine!* Fără inimă! Nu uit niciodată, nu iert niciodată! *Te urăsc pentru că i-ai ucis pe Cory și pe Carrie! Te urăsc pentru că m-ai transformat în ceea ce sunt!* Am țipat, pierzându-mi controlul, uitând de infirmiera care dormea în capătul holului. Îmi doream să o brănesc cu pumni întregi de arsenic și să stau să mă uit la ea cum moare și putrezește în fața ochilor mei, precum Carrie. Am făcut o piruetă prin cameră ca să mă eliberez de frustrări, arcuindu-mi picioarele lungi, arătându-mi trupul tânăr și frumos, apoi m-am întors brusc și m-am răstit la ea. În toți acei ani în care ne-ai ținut încuiați, nu ne-ai rostit nici măcar o dată numele, nu te-ai uitat niciodată la Chris, pentru că era copia fidelă a tatălui nostru – și a soțului tău, când era tânăr, iar înainte l-ai făcut și pe el malefic. Dai vina pe sufletele malefice pentru tot ceea ce se întâmplă cu ființele umane și ignori adevărul. *Banul* este zeul care domnește în această casă! *Banii* sunt cei care fac să se întâmple cele mai rele lucruri! Te-ai mârțit pentru că aveai bani și știai asta! Și lăcomia ne-a adus aici, lăcomia ne-a ținut încuiați și ne-a răpit trei ani și patru luni din viață, și ne-a adus la mila ta – iar tu n-aveai nici urmă de așa ceva, nici măcar pentru nepoții tăi, singurii nepoți pe care aveai să-i ai vreodată, și nu te-am înduioșat niciodată, nu-i așa? Cu toate că la început am încercat, mai ții minte?

Am sărit pe pat și am început să o plesnesc cu părul auriu al lui Carrie. Un bici moale, care nu durea, cu toate că s-a strâns sub lovituri. Apoi am aruncat părul prețios al lui Carrie pe

noptiera ei și i-am plesnit nuiiua în fața ochilor. Am dansat și m-am răsucit pe patul ei, deasupra trupului înghețat, etalându-mi agilitatea, în timp părul meu lung sclipea ca un cerc de aur.

– Mai ții minte cum o pedepseai pe mama înainte să ajungem să o urâm și pe ea? Pentru asta îți sunt datoare, am spus desfăcând picioarele și încălecându-i trupul învelit. Din creșter până în tălpi îți datorez asta, plus loviturile de bici pe care mi le-ai dat mie și lui Chris, și pentru acclea îți sunt datoare. Și toate celelalte lucruri, toate sunt întipărite în amintirea mea. Nu ți-am spus că o să vină o zi în care o să țin eu nuiiua în mână și o să fie mâncare în bucătărie pe care n-ai să pui gura? Ei bine... *ziua aceea a sosit, bunico!*

Ochii ei cenușii afundați în fața sfrijită sclipeau de ură, malfici și puternici. Mă provoca să o lovesc – mă provoca!

– Ce să fac mai întâi, am spus ca pentru mine, să folosesc nuiiua sau să-ți torn smoală încinsă în păr? De unde ai luat smoala, hodoroago? Mereu m-am întrebat de unde ai luat-o. Ai plănuit-o cu mult timp înainte și ai așteptat un pretext ca să o folosești? Am să-ți mărturisesc acum un lucru pe care nu-l știi. Chris nu mi-a tăiat tot părul, doar partea din față, ca să te facă să crezi că eram cheală. Sub prosopul ăla pe care mi l-am înfășurat în jurul capului era tot părul lung pe care mi l-a salvat. Da, hoască, dragostea mi-a salvat părul cel lung de la tăiere. M-a iubit suficient de mult încât să se chinuie ore-n șir să salveze cât de mult se putea din păr – mai multă dragoste decât ai cunoscut *tu* vreodată – și asta de la un frate.

A scos un sunet sugrumat din gât – cât de mult mi-aș fi dorit să poată vorbi!

– Bunico dragă, am zeflemisit-o eu, ținându-mi mâinile pe coapse, în timp ce mă aplecam să mă uit de sus la ea, de ce nu-mi spui de unde pot să iau smoala? N-am reușit să găsesc. Nu se construiește nici un drum prin apropiere – așa că bănuiesc că va trebui să folosesc ceară încinsă. Și *tu* ai fi putut să folosești ceară încinsă, pentru că ar fi avut același efect. Nu ți-a

trecut prin minte să topești câteva lumânări? Am zâmbit, amenințator, speram eu. O, dragă bunico, ce mult o să ne *distrăm* noi două! Și n-o să știe nimeni, pentru că *nu poți nici să vorbești, nici să scrii*, nu poți decât să zaci acolo și să suferi.

Nu-mi plăcea de mine, nici ce spuneam, nici cum mă simțeam. Conștiința mea plutea undeva aproape de tavan, privind rușinată la furia dezlănțuită în colanți albi care eram eu. Înspăimântată, stăteam acolo sus și mi-era milă de femeia aceea bătrână, care trecuse prin două atacuri cerebrale – dar cea de pe pat era o altă versiune a mea. O Foxworth afurisită, rea, răzbunătoare, cu ochi albaștri la fel de reci cum erau ai ei pe vremuri, uitându-mă în jos la ea; și apoi, deodată, m-am răsucit cu cruzime, am dat la o parte cearșafurile și am expus-o. Îmbrăcămintea ei era un capot de spital, desfăcut și legal la spate, pentru că nu avea nici o deschizătură în față. Doar un lucru banal din bumbac galben, cu broșa aceea cu diamante complet nepotrivită în dreptul gâtului. Nu încape nici o îndoială că aveau să-i prindă broșa aceea și pe veșmintele cu care urmau să o îngroape.

Goală. Trebuia să fie dezbrăcată, așa cum fusese mama, așa cum fusese Chris, așa cum fusese și eu. Trebuia să sufere umilința de a fi fără haine în timp ce ochi disprețuitori o făceau să se strângă și mai mult. Fără pic de cruțare, am apucat de marginea hainelor ei din bumbac ieftin și, fără scrupule, i le-am ridicat până la subțiori. Cutele mototolite, necălcate i-au acoperit parțial fața și am tras la o parte cu grijă cârpa care putea să-mi ascundă vreuna dintre expresiile pe care mi le putea dezvălui ea. Apoi m-am uitat fix la trupul ei, exprimând dispreț și repulsie, așa cum exprimase și ea cu ochii ei răi și cu buzele ca niște tăieturi de cuțit, pe când eram o copilă de paisprezece ani și mă prinsese privindu-mă în oglindă, admirând frumusețea unei siluete pe care nu o mai văzusem goală până atunci.

În tinerețe, trupul e un lucru frumos... o încântare de privit, curbele tinere, încântătoare, pielea fină, nepilată și carnea

tare, dar vai, când îmbătrânește! Protuberanțele acelea identice din beton erau niște ugere lăsate, care-i atârnavă până în talie, iar sfârcurile erau, la capătul lor, mari, maronii, pestrițe și umflate. Venele albastre de pe sâni ei se vedeau ca niște sunii subțiri acoperite de o teacă transparentă. Albeața păstoasă a pielii ei era încrețită, brăzdată, cutată de semne din naștere, iar o cicatrice lungă de la buric până la muntele lui Venus, aproape lipsit de păr, dovedea că avusese fie o histerectomie, fie o cezariană. Era o cicatrice veche, palidă și mai strălucitoare decât pielea cleioasă, albă și ridată din jurul ei. Picioarele ei lungi și subțiri erau precum crengile noduroase ale unui copac ostenit. Am ostat – aveam să arăt și eu așa într-o zi?

Fără milă și fără vreo încercare de a fi blândă, am rostogolit-o și am trântit-o cu fundul în sus în mijlocul patului. Și în tot acest timp bombăneam despre felul în care râdeam eu și Chris la gândul că fie își bătuse hainele în piroane, fie le lipise și, bincințeles, despre faptul că nu-și scotea niciodată lenjeria intimă decât cu lumina stinsă. Spatele îi era mai puțin distrus decât fața, cu toate că avea fesele plate, moi și prea albe.

- Acum am să te biciuiesc, bunico, am spus fără expresie, alungându-mi orice emoție. Am jurat cu mult timp în urmă că am să fac asta dacă voi avea vreodată ocazia, așa că am s-o fac.

Și, închizând ochii și rugându-mă la Dumnezeu să mă ierte pentru ceea ce aveam de gând să fac, am ridicat brațul și am lovit-o cu nuiuaa aceea din salcie cât am putut de tare, direct pe fesele goale!

S-a cutremurat. I-a ieșit un fel de zgomot din gât. Apoi a părut să se cufunde în inconștientă. S-a relaxat atât de tare, încât s-a scăpat pe ea. Am început să plâng. Suspinam teribil, în timp ce m-am dus în baia alăturată să găsesc un prosop și săpun, și m-am grăbit cu șervețele igienice ca să o curăț. Apoi am spălat-o și am uns-o cu alifie peste dăra oribilă pe care i-o lăsasem.

Am întors-o cu fața în sus, i-am îndreptat cămașa, ca să fie acoperită cu decență, frumos, și abia apoi am verificat dacă

mai trăiește sau nu. Ochii ei cenușii erau deschiși și se holbau la mine lipsiți de orice expresie, în timp ce lacrimi *mi* se scurgeau pe față. Apoi, încet, în timp ce eu plângeam în continuare, ochii ei au început să strălucească într-un triumf nerostit. Pe mușete, m-a făcut *lașă!* Știam că nu ești altceva decât o cârpă moale! Fără coloană vertebrală, fără îndrăzneală! Omoară-mă! Haide, omoară-mă! Te provoc, fă-o, hai!

Am sărit jos din pat și am alergat iute în bibliotecă, și de acolo în salonul pe care îl văzusem. Într-un acces de furie, am apucat primul sfeșnic pe care l-am văzut și m-am îndreptat înapoi ca o săgeată – dar nu aveam chibrituri! M-am dus înapoi în bibliotecă și am scotocit prin biroul pe care-l folosea Bart. Fuma – trebuia să aibă chibrituri sau vreo brichetă. Am găsit o cutie de chibrituri de la o discotecă locală.

Lumânările erau de culoarea fildeșului, solemne, ca întreaga casă. În ochii ei metalici se citea acum teroarea. *Își dorea* smocul acela de păr legat cu o fundă roz. Am aprins o lumânare și am privit-o cum arde, apoi am ținut-o înclinată deasupra capului ei, astfel încât ceara topită a căzut picătură cu picătură pe părul și pe scalpul ei. Probabil șase sau șapte picături până când nu am mai putut suporta. Avea dreptate. Eram o lașă, nu puteam să-i fac ceea ce ne făcuse ca nouă. Eram de două ori o Foxworth, și, totuși, Dumnezeu îmi schimbase alcătuirea și nu mă mai potriveam.

Am suflat în lumânarea de culoarea fildeșului, am înlocuit-o în sfeșnic și am plecat.

Abia ajunseseam în sala de bal, când mi-am amintit că uitasem părul prețios al lui Carrie. Am alergat înapoi să-l iau. Am găsit-o pe bunica zăcând așa cum o lăsasem, doar că avea capul întors și două lacrimi imense luceau în ochii ei care se holbau la şuvița din părul minunat al lui Carrie. Ah! Acum, răzbunarea era împlinită!

Bart petrecea mai mult timp în căsuța mea decât în conacul lui uriaș. Mă umplea de cadouri, și pe fiul meu la fel. Lua cu

noi micul dejun, prânzul și cina în zilele pe care nu și le petreceam la birou, despre care credeam în sinea mea că e mai degrabă o fațadă pentru a putea să pară util decât un cabinet de avocatură funcțional. Școala mea de balet suferea din cauza atenției lui, dar nu conta. Acum eram o femeie întreținută. Plătită ca să fiu amanta lui.

Jory a fost încântat de cizmulile din piele, pe care i le-a oferit Bart.

- Tu ești tăticul meu? a întrebat fiul meu, care urma să împlinească patru ani în februarie.

- Nu, dar cu siguranță mi-aș dori și aș putea să fiu.

Imediat ce Jory s-a dus în curte, alergând de jur împrejur și uitându-se la picioarele lui, care îl fascinau acum, pentru că purtau cizme de cowboy, Bart s-a întors spre mine și s-a trântit obosit într-un fotoliu.

- N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat la noi acasă. Un idiot sadic i-a pus soacrei mele ceară în păr. Și are și o lovitură de bici lungă pe fese, care nu se va mai vindeca. Infirmiera nu poate să-mi dea nici o explicație. Am întrebat-o pe Olivia dacă e cineva cunoscut, vreunul dintre servitori, și a clipit de două ori, ceea ce înseamnă nu. O dată înseamnă da. Sunt înnebunit de furie! Sunt sigur că a fost unul dintre servitori, și, totuși, nu înțeleg cum poate fi cineva atât de crud, încât să tortureze o bătrână neajutorată, care nu se poate mișca și nu se poate apăra. Ea refuză să identifice persoana, oricâte nume i-am dat. I-am promis lui Corrine că o să am multă grijă de ea, iar acum fundul ei este în așa hal, că trebuie să stea pe burtă între două și patru ore pe zi, și nu o întorcem decât noaptea.

- O! am suflat eu, simțind că-mi vine rău. Groaznic... de ce nu se vindecă?

- Are circulația proastă. E normal, nu-i așa, din moment ce nu se poate mișca.

Apoi mi-a zâmbit, strălucitor, ca soarele care se ivește după furtună. Nu-ți face tu griji în privința asta, draga mea. E problema mea, nu a ta - și, bineînțeles, a ei. A întins brațele și eu

m-am grăbit să mă ghemuiesc în poală la el și m-a sărutat cu feroare înainte de a mă duce în dormitor. M-a întins pe pat și a început să mă dezbrace.

I-aș frânge gâtul bestiei care i-a făcut așa ceva!

Am rămas îmbrățișați strâns după ce am făcut dragoste, ascultând vântul care se amesteca cu râsetele ascuțite ale lui Jory, alergând după pudelul ca de jucărie pe care i-l dăruise Bart. Începeau să cadă câțiva fulgi de zăpadă. Știam că trebuia să mă ridic în curând, ca nu cumva Jory să alerge în casă și să ne surprindă, doar ca să ne spună că ninge. Nu-și amintea de alte ninsori și abia dacă fusese acoperit pământul cu un strat subțire, că începuse deja să-și dorească să facă un om de zăpadă. L-am sărutat pe Bart, oftând mai întâi, apoi m-am retras fără voce din îmbrățișarea lui. M-am întors cu spatele ca să-mi trag chiloții pe mine, în timp ce el stătea sprijinit într-un cot și se uita la mine.

- Ai un fund frumos, mi-a spus el.

I-am mulțumit.

- Dar fața mea cum e?

Mi-a zis că nu-i rea. Am aruncat cu un pantof în el.

- Cathy, de ce nu-mi spui că mă iubești?

M-am răsucit uluită spre el.

- Tu mi-ai spus-o vreodată serios? m-am răstit eu, înșfăcând un sutien micuț.

- De unde știi că n-am vorbit serios? m-a întrebat el furios.

- Lasă-mă să-ți spun de unde știu. Când iubești, vrei ca persoana aceea să fie cu tine tot timpul. Când eviți subiectul divorțului, numai asta e un semn clar referitor la cât de mult îți la mine și care e exact locul meu în viața ta.

- Cathy, ai suferit, nu-i așa? Nu vreau să te mai fac să suferi. Te joci cu mine. Am știut asta dintotdeauna. Ce contează dacă e doar sex, și nu dragoste? Și spune-mi și mie cum pot să știu

Cuvintele cu care mă tachina erau un cuțit implântat în inima mea, pentru că, într-un fel sau altul, fără intenția de a lăsa să se întâmple asta, mă îndrăgostisem de el nebunește, ca o idioată.

Potrivit raportului plin de entuziasm al lui Bart, soția lui de mult plecată s-a întors acasă din călătoria ei de reținere, arătând izbitor de tânără și frumoasă.

- A slăbit nouă kilograme. Jur, operația aia estetică la față a făcut minuni! Arată senzațional și, la naiba, seamănă incredibil de mult cu tine!

Era lesne de văzut cât era de impresionat de noua lui soție care arăta atât de tânără, iar dacă încerca doar să alunge vântul din pânzele încrederii prea mari, nu am lăsat să se vadă nimic. Apoi mi-a spus că îi eram la fel de necesară ca și până atunci pe un ton din care reieșea clar că nu era adevărat.

- Cathy, s-a schimbat cât a stat în Texas. E ca înainte, femeia scumpă și iubitoare cu care m-am căsătorit.

Bărbații! Cât de ușor e să-i duci de nas! Normal că mama era mai scumpă și mai drăguță cu el acum - acum când știa că el are o amantă foarte accesibilă, iar acea amantă era propria ei fiică. Trebuia să știe, pentru că se șușotea peste tot - toată lumea știa.

- Și atunci de ce ești aici, cu mine, când soția ta s-a întors și îmi seamănă atât de mult? De ce nu te îmbraci la loc și nu-mi spui adio, ca să nu te mai întorci niciodată? Spune-mi că a fost frumos atât cât a durat, dar că acum s-a terminat, iar eu o să-ți mulțumesc pentru timpul minunat petrecut împreună și apoi o să-ți dau un sărut de adio.

- Ei biiiine, a lungit el cuvântul, trăgându-mă aproape de trupul lui gol, nu am spus că arată *chiar atât de* senzațional. Și apoi, tu ai ceva special. Nu pot să spun ce anume. Nu reușesc să înțeleg. Dar nu știu dacă mai pot să trăiesc acum fără tine.

A spus-o cu seriozitate, i se citea adevărul vorbelor rostite în ochii lui negri.

Câștigasem! Câștigasem!

Eu și mama ne-am întâlnit din întâmplare, într-o zi, la oficiul poștal. M-a văzut și s-a cutremurat. Capul ei incântător s-a ridicat ușor, în timp ce se întorcea, prefăcându-se că nu mă cunoaște. M-ar fi respins și pe mine, așa cum a respins-o pe Carrie, chiar dacă era atât de evident că suntem mamă și fiică, și nu două străine. Eu nu eram Carrie. Așa că am tratat-o așa cum m-a tratat și ea pe mine, cu indiferență, ca și cum n-ar fi fost vreodată cineva special, nici nu avea să mai fie vreodată. Și, totuși, când îmi așteptam cu nerăbdare timbrele, am văzut că ochii mamei urmăreau umbletul neobosit al micului meu fiu, care trebuia să se holbeze la oricine și la orice. Era frumos, plin de grație, un băiețel fermecător, care atrăgea privirile tuturor celor care trebuiau să se oprească, să-l admire și să-l mângâie pe cap. Jory se mișca cu un stil înnăscut, nestudiat și relaxat, se simțea în largul lui oriunde s-ar fi aflat și era adorat de toată lumea. S-a întors, a surprins privirea insistentă a mamei și i-a zâmbit.

- Bună! a salutat-o el. Ești frumoasă – ca mămica mea!

O, ce lucruri spun copiii! Câtă cunoaștere inocentă posedă, să vadă atât de repede ceea ce alții refuză instinctiv să recunoască. S-a apropiat ca să întindă mâna și i-a atins timid haina de blană.

- Și mama are o haină de blană. Mama mea e balerină. Tu dansezi?

Ea a oftat, eu mi-am ținut răsufierea. *Vezi, mămico, acesta e nepotul pe care nu-l vei ține în brațe niciodată. Nu-l vei auzi vreodată spunându-ți pe nume... niciodată!*

- Nu, a șoptit ea. Nu sunt balerină.

Avea ochii înecați în lacrimi.

- Poate să te învețe mămica.

- Sunt prea bătrână ca să mai învăț, a șoptit ea făcând un pas în spate.

- Ba nu ești, a spus Jory, luând-o de mână, ca și cum voia să-i arate calea, dar ea s-a tras, s-a uitat la mine, roșie la față.

apoi a scotocit prin geantă după o batistă. Ai vreun băiețel cu care să mă joc? a interogat-o fiul meu, îngrijorat să o vadă înlăcrimată, de parcă dacă ar fi avut un fiu, ar fi compensat pentru faptul că nu știa să danseze.

– Nu, a șoptit ea cu o voce tremurândă. Nu am copii.

În acel moment, am intervenit eu și am spus pe un ton rece și aspru:

– Unele femei nu merită să aibă copii. Am plătit timbrele și le-am aruncat în poșetă. Unele femei ca dumneavoastră, doamnă Winslow, ar prefera banii în locul unor copii care ar putea să stea în calea fericirii lor. Timpul însuși vă va spune, mai devreme sau mai târziu, dacă ați luat decizia corectă.

Mi-a întors spattele și s-a cutremurat din nou, de parcă toate blănurile de pe ea nu reușeau să-i țină de cald. Apoi a ieșit din oficiul poștal și s-a îndreptat spre o limuzină neagră, cu șofer. A plecat ca o regină, cu capul sus, iar Jory m-a întrebat:

– Mami, de ce nu-ți place de doamna aceea drăguță? Mie îmi place foarte mult de ea. E la fel ca tine, doar că nu e la fel de frumoasă.

N-am comentat, deși îmi stătca pe limbă ceva atât de urât, că n-ar fi uitat niciodată.

În amurgul serii aceleia, m-am așezat lângă fereastră, uitându-mă spre conacul Foxworth și întrebându-mă ce or fi făcând Bart și mama mea. Îmi țineam mâinile pe abdomenul încă plat, care avea să înceapă curând să se umfle, purtând pruncul care putea fi acolo. Faptul că nu-mi venise menstruația o singură dată nu însemna nimic – decât că îmi doream copilul lui Bart, iar mici detalii mă făceau să fiu sigură că era un copil acolo. M-am lăsat cuprinsă de o tristețe copleșitoare. Nu avea s-o părăsească pe ea și banii ei ca să se căsătorească cu mine, așa că urma să am un alt copil fără tată. Ce proastă am fost să dezlănțui toate acestea – dar am fost dintotdeauna o proastă!

Apoi am văzut un bărbat strecurându-se prin pădure, venind la mine, și am început să râd, din nou increzătoare. Mă iubea!

Mă iubea cu adevărat... și imediat ce aveam să fiu sigură, aveam să-i spun că urma să fie tată.

Apoi vântul a intrat pe ușă odată cu Bart și a trântit vaza cu trandafiri de pe masă. M-am ridicat și m-am uitat în jos la cioburile de cristal și la petalele împrăștiate peste tot. De ce încerca mereu vântul să-mi spună ceva? Ceva ce nu voiam să aud!

Măsluirea cărților de joc

– Cathy, mi-ai spus că nu e nevoie să ne luăm măsuri de precauție!

– Păi, nu era nevoie. Îmi doresc copilul tău.

– *Îți dorești copilul meu?* Ce mama dracului crezi că pot să fac, să mă însor cu tine?

– Nu. Mi-am asumat asta. Am presupus că te distrezi cu mine și, după ce se termină, te întorci la soția ta și îți găsești o altă parteneră de hârjoneală. Iar eu obțin exact ceea ce mi-am propus – copilul tău. Așa că sărută-mă de adio, Bart, ca pe oricare dintre neînsemnatele tale distracții extraconjugale.

Părea furios. Eram în camera mea de zi, în vreme ce afară viscolul șuiera cu furie. Zăpada se aduna în nămeți până la înălțimea ferestrei, iar eu eram în fața șemineului, tricotând o păturică pentru copii înainte de a mă apuca de o ghetuță. Mă pregăteam să fac o cusătură ca să le unesc una de cealaltă, când Bart mi-a smuls împletitura din mână și a aruncat-o.

– Se deșiră! am țipat cuprinsă de spaimă.

– Ce naiba încerci să-mi faci tu mie, Cathy? Știi prea bine că nu mă pot însura cu tine! Nu te-am mințit niciodată că aș putea s-o fac. Te joci cu mine. S-a înecat și și-a acoperit fața cu palmele, apoi le-a lăsat jos, implorând: Te iubesc, Dumnezeu să mă ajute, dar chiar te iubesc. Vreau să fii mereu lângă mine, și îmi doresc și eu copilul. Ce fel de joc faci acum?

- Un joc feminin, nimic mai mult. Singurul joc pe care-l poate juca o femeie având siguranța că va câștiga.

- Ascultă, mi-a spus el, încercând să recapete controlul asupra situației, explică-mi la ce te referi, nu-mi vorbi în dodii. Nu trebuie să se schimbe nimic pentru că s-a întors soția mea. Vei avea mereu un loc în viața mea...

- În viața ta? N-ar fi mai corect pe la periferia vieții tale?

Pentru prima oară i-am simțit umilința în glas.

- Cathy, fii rezonabilă. Te iubesc, și o iubesc și pe soția mea. Uneori nu te pot deosebi de ea. S-a întors o altă persoană, cum ți-am mai spus, iar acum este ca atunci când ne-am cunoscut. Poate că o siluetă și un chip întinerite i-au redat ceva din încrederea în sine pe care o pierduse și de aceea poate fi mai drăguță. Oricare ar fi cauza, sunt recunoscător. Chiar și când nu o mai plăcăm, tot o iubeam. Cât timp a fost nesuferită, am încercat să contraatac, umblând cu alte femei, dar tot *pe ea* o iubeam. Singura chestiune importantă în privința căreia ne certăm este faptul că nu-și dorește să aibă un copil, nici chiar unul adoptat. Bineînțeles, acum e prea bătrână să mai facă unul. Te rog, Cathy, *rămâi! Nu pleca!* Nu-mi lua copilul ca să nu pot ști niciodată ce se întâmplă cu el sau cu ea... sau cu tine.

Mi-am expus sec condițiile.

- În regulă, am să rămân aici, cu o condiție. Dacă divorțezi de ea și te căsătorești cu mine; numai așa vei avea copilul pe care ți-l dorești. Altfel, am să mă duc, cu copil cu tot, cât mai departe. Poate că am să-ți scriu ca să-ți spun că ai un fiu sau o fiică, poate că n-am s-o fac. În orice caz, odată plecată, vei ieși din viața mea pentru totdeauna.

M-am gândit: *Uită-te la el, se poartă de parcă nu ar exista codicilul acela în testament, care îi interzice soției lui să aibă copii.* O proteja! Exact ca și Chris, când de fapt trebuia să știe. El a redactat testamentul. Trebuia să știe.

S-a oprit lângă șemineu, cu brațul sprijinit de poliță, apoi și-a lipit fruntea de el, uitându-se fix la flăcări. Își ținea mâna liberă la spate, cu pumnul strâns. Gândurile lui confuze erau

atât de profunde, că ajungeau până la mine, induioșându-mă. Apoi s-a întors cu fața la mine, privindu-mă fix în ochi.

– Doamne, a spus, uluit de descoperire, ai plănuit asta tot timpul, nu-i așa? Ai venit aici ca să obții asta, dar de ce? De ce m-ai ales pe mine ca să mă rănești? Ce ți-am făcut eu vreodată, Cathy, în afară de faptul că te iubesc? E adevărat, a început cu sexul, și doar sex aș fi vrut să rămână. Dar s-a transformat în mult mai mult de atât. Îmi place să fiu lângă tine, să stăm pur și simplu și să vorbim sau să ne plimbăm prin pădure. Mă simt confortabil în prezența ta. Îmi place cum îmi servești masa, cum mă atingi în treacăt pe obraz, cum îmi ciufulești părul și mă săruți pe gât, îmi place felul dulce și sfios în care te trezești și zâmbești când mă vezi lângă tine. Îmi plac jocurile tale istețe, mă obligă meru să ghicesc și mă amuză. Simt că am zece femei într-una singură, așa că acum simt că nu pot trăi fără tine. Dar nu pot s-o abandonez pe soția mea și să mă căsătoresc cu tine. *Are nevoie de mine!*

– Trebuia să te faci actor, Bart. Vorbele tale mă mișcă până la lacrimi.

– Să te ia naiba că glumești cu asta! a urlat el. Mă rănești și pui sare pe rană. Nu mă face să te urăsc și să distrug cele mai bune luni din viața mea!

Cu asta, a ieșit ca o furtună din casa mea, iar eu am rămas singură, regretând amarnic faptul că vorbeam întotdeauna prea mult, pentru că aș fi stat oricât ar fi avut nevoie de mine.

Mie, Emmei și lui Jory ni s-a părut o idee fantastică să facem o excursie la Richmond pentru câteva cumpărături de Crăciun. Jory nu avea nici o amintire despre Moș Crăciun, așa că s-a apropiat foarte temător de bărbatul în costum roșu și cu barbă albă, care i-a întins brațele încurajator. S-a cocoșat timid pe genunchii Moșului din magazinul universal Thalhimers, uitându-se cu suspiciune în ochii albaștri strălucitori, în timp ce eu făceam fotografiile din toate unghiurile, mergând chiar de-a bușilea ca să obțin instantaneele dorite.

Apoi am vizitat un atelier de croitorie de care auzisem, și le-am dat celor de acolo o schiță pe care o desenasem din amintiri. Am ales nuanța exactă de catifea verde-închis și apoi plonoul verde mai deschis pentru fustă.

Și să faceți bretelele de la corsajul din catifea ca niște șnururi cu strasuri și, nu uitați, părțile detașabile trebuie să ajungă până la poale.

În timp ce Jory și Emma urmăreau un desen animat de Walt Disney, m-am tuns și mi-am coafat altfel părul. Nu i-am tăiat doar vârturile, cum aveam obiceiul, ci chiar l-am tuns mai scurt decât îl purtasem vreodată. Era un stil care mă avantaja, lucru firesc, pentru că o avantajase și pe mama mea pe vremea când îl purta așa, în urmă cu cincisprezece ani.

O, mami! a strigat Jory cu disperare în glas. Ți-ai pierdut părul! A început să plângă. Pune-ți părul lung la loc – nu mai semeni cu mămica mea!

Nu, chiar asta și intenționez. Nu voiam să arăt ca mine Crăciunul acela – nu Crăciunul acela special, când trebuia să copiez exact felul în care arăta mama mea când am văzut-o pentru prima oară dansând cu Bart. Acum, în sfârșit, șansa mea – într-o rochie la fel ca a ei, cu coafura ei, cu figura ei mai tânără, aveam să o confrunt pe mama în propria ei casă, în condițiile mele. Femeie contra femeie – și fie să învingă cea mai bună! Ea avea patruzeci și opt de ani și o operație estetică recentă – știam, totuși, că era încă foarte frumoasă. Dar nu putea concura cu fiica ei, cu douăzeci și unu de ani mai tânără! Am început să râd când m-am uitat în oglindă, după ce mi-am tras pe mine rochia de seară verde. O, da, mă transformasem în ceea ce era ea – genul de femeie căreia bărbații nu-i puteau rezista, pur și simplu! Aveam puterea ei, frumusețea ei – și de zece ori mai multă minte –, cum ar fi putut să mă înfrângă?

Cu trei zile înainte de Crăciun l-am sunat pe Chris și l-am întrebat dacă nu vrea să meargă cu mine la Richmond. Uitasem câteva piese necesare, pe care nu le puteam găsi în micile magazine locale.

- Cathy, mi-a spus el pe un ton serios, cu o voce rece și ostilă, o să mă mai vezi când o să renunți la Bart Winslow, dar până atunci nu vreau să fiu în preajma ta!

- Foarte bine, m-am răstit cu. *Stai acolo unde ești!* N-ai decât să pierzi răzbunarea ta, dar eu n-am de gând să o pierd pe a mea! La revedere, Christopher Doll, și sper ca toți purici să te sărute!

I-am închis telefonul.

Nu mai predam ore de balet la fel de des ca înainte, dar la recitaluri eram mereu prezentă. Micii mei dansatori erau încântați să se îmbrace în costume și să se prezinte în fața părinților, a bunicilor și a prietenilor acestora. Erau adorabili în costumele lor pentru *Spărgătorul de nuci*. Chiar și Jory deținea două roluri secundare, un fulg de nea și o bomboană.

După părerea mea, nu exista un mod mai plin de magie de a-ți petrece măcar un ajun de Crăciun decât acela de a asista în familie la o reprezentatie a baletului *Spărgătorul de nuci*. Iar încântarea era de mii de ori mai mare atunci când unul dintre acei copilași talentați și grațioși era propriul tău fiu, cu numai cincizeci și două de zile înainte de aniversarea celor patru ani. Drăgălășenia lui, în timp ce dansa pe scenă cu atâta pasiune, a smuls aplauze frenetice din partea publicului, care s-a ridicat să-i ovacioneze numărul solo a cărui coregrafie o realizasem special pentru el.

Și partea cea mai bună era că îl făcusem pe Bart să jure că avea s-o silească pe mama mea să ia parte la acel spectacol - și erau acolo; am verificat trăgând cu ochiul de după cortină, în primul rând, pe mijloc, domnul și doamna Bartholomew Winslow. El părea fericit; ea părea înverșunată. Deci, aveam un oarecare control asupra lui Bart. S-a văzut asta și în buchetul uriaș de trandafiri pentru profesoara de balet și în cutia imensă pentru evoluția fulgului de nea.

- Ce-o fi? m-a întrebat Jory îmbujorat, radiind de fericire. Pot să-l desfac acum?

- Sigur, imediat după ce ajungem acasă, iar mâine-dimineață Moșul îți va lăsa o sută de cadouri.

De ce?
 Pentru că te iubesc.
 De ce? a repetat Jory.
 Pentru că nu poate decât să te iubească, de-aia.
 O!

Chiar înainte de cinci dimineața, Jory s-a trezit și se juca cu trenulețul electric pe care i l' trimisese Bart. Pretutindeni pe podeaua din camera de zi erau împrăștiate ambalajele superbe de la suțele de cadouri de la Paul, Henny, Chris, Bart și Moș Crăciun. Emma i a dăruit o cutie cu prăjiturele de casă, pe care le a dat gata în timp ce desfăcea celelalte pachete.

Vai, mami, a strigat el, am crezut că o să fiu singur fără mochi mei, dar nu sunt! Mă distrez.

El nu era singur, eu însă da. Îl doream pe Bart lângă mine, nu acolo, alături de ea. Am așteptat să inventeze vreo scuză că merge până la farmacie și să treacă să ne vadă pe mine și pe Jory. Dar tot ce am văzut din partea lui Bart în dimineața de Crăciun a fost o brățară cu diamante, lată de cinci centimetri, pe care a introdus-o într-o cutie cu douăzeci și patru de trandafiri roși. Pe bilet scria: *Te iubesc, balerina mea!*

Dacă a existat vreodată o femeie care să se aranjeze cu mai multă grijă decât am făcut-o eu în seara aceea, aceea trebuie să fi fost Maria Antoaneta. Emma s-a plâns că mi-a luat o veșnicie. M-am fardat cu și cum un aparat de fotografiat urma să mă immortalizeze în prim plan pentru coperta vreunei reviste. Emma mi-a aranjat părul așa cum îl purtase mama mea cu ani în urmă.

Lasă-l să cadă ușor de pe față, Emma, apoi prinde-l sus, în creștetul capului, într-un mănunchi de bucle, și ai grijă ca o parte dintre ele să atârne suficient de jos încât să-mi atingă umerii.

Când a terminat, am oftat văzând că eram copia aproape fidelă a mamei mele de pe vremea când eu aveam doisprezece ani! Pomeții mi se țeau în evidență exact așa cum ieșiseră și ei ei cu acea confuzie. Ca într-un vis care nu mă așteptasem niciodată să devină realitate, m-am îmbrăcat cu rochia verde

cu corset din catifea și fustă din șifon. Era genul de rochie de seară care nu se demoda niciodată. M-am răsucit în fața oglinzii, cuprinsă de senzația de a fi mama mea, cu puterea ei de a controla bărbații, în timp ce Emma a făcut un pas în spate și m-a copleșit cu complimente. Până și parfumul era același. Mosc cu o aromă florală orientală. Pantofii mei erau niște barete argintii cu tocuri de zece centimetri. Aveam și o poșetă asortată. Nu mai aveam nevoie decât de bijuteriile cu smaralde și diamante pe care le purtase ea atunci. Curând, urma să le am și pe acelea. Cu siguranță soarta nu avea să îngăduie ca ea să se îmbrace în verde în seara aceea. Într-un moment oarecare din viața mea, destinul trebuia să fie și de partea mea. M-am gândit că în seara aceea sosise acel moment.

În seara aceea aveam să ofer surprizele și loviturile. Avea să simtă durerea pierderii! Ce păcat că nu venea și Chris să se bucure de finalul unei piese foarte lungi, care a început în ziua în care tatăl nostru a fost ucis pe autostradă.

Mi-am aruncat încă o privire admirativă, mi-am luat scurta de blană primită în dar de la Bart, mi-am adunat curajul care începea să mă părăsească, i-am aruncat o ultimă privire lui Jory, care stătea ghemuit pe o parte și arăta ca un îngerăș. M-am aplecat să-i sărut obrazul rumen și bucălat.

– Te iubesc, Jory! am șoptit eu.

S-a trezit pe jumătate dintr-un vis nedeslușit și s-a holbat la mine de parcă aș fi făcut parte din acel vis.

– O, mami, ești atât de frumoasă! Ochii lui de un albastru întunecat străluciau de mirare copilărească, în timp ce m-a întrebat pe un ton destul de serios: Te duci la o petrecere să-mi faci rost de un tătic nou?

Am zâmbit, l-am sărutat din nou și i-am spus că da, într-un fel.

– Mulțumesc, dragul meu, pentru că mă consideri frumoasă. Acum, culcă-te la loc și visează lucruri vesele, iar mâine vom face un om de zăpadă.

– Să aduci un tătic să ne ajute.

Pe masa de lângă ușa de la intrare era un bilet de la Paul.

Henny e foarte bolnavă.

Păcat că nu poți renunța la planurile tale cu să vii să o vezi înainte de a fi prea târziu.

Îți urez succes, Catherine!

Am pus biletul la loc, oftând, și am luat bilețelul pe care Henny îl introdusese în plic alături de cel al lui Paul, scris pe hârtie roșie, festivă, cu literele strâmbe din cauza durerilor de la articulațiile degetelor cauzate de artrită.

Dragă copilă-zână,

Henny e bătrână, Henny e obosită, Henny e bucuroasă că fiul ei e lângă ea, dar nefericită pentru că alți copii departe.

Îți spun acum, înainte de a pleca într-un loc mai bun, secretul simplu al vieții fericite. Nu ai nevoie decât să spui adio iubirilor de ieri și bun-venit celor noi. Uită-te în jur și vezi cine are cea mai mare nevoie de tine, și n-ai cum să dai greș. Uită de cel care a avut nevoie de tine ieri.

Ne scrii și ne spui că porți în tine copilul soțului mamei tale. Bucură-te de copil, chiar dacă soțul mamei tale va rămâne căsătorit cu ea. Iart-o pe mama ta, chiar dacă și-a făcut rău odinioară. Nimeni nu e rău pe deplin, mult din binele din copiii ei trebuie să fi venit de la ea. Când o să poți să ierși și să uiți trecutul, pacea și iubirea vor veni din nou la tine, și de data asta îți vor rămâne alături.

Iar dacă nicicând pe lumea asta n-o vei mai revedea pe Henny, adu-ți aminte că Henny te-a iubit mult, ca pe propria fiică, așa cum am iubit-o și pe sora ta-ingeraș, pe care mă aștept să o reîntâlnesc nu după multă vreme.

Curând în paradis,

Henny

Am lăsat jos biletul cu un sentiment puternic de tristețe în piept, apoi am ridicat din umeri. Trebuia să fac ceea ce aveam

de făcut. Cu mult timp în urmă, pornisem pe acest drum și aveam să-l urmez, orice-ar fi.

Ce ciudat că nu bătea vântul când am ieșit pe ușă și m-am întors să-i fac cu mâna Emmei, care-și petrecea noaptea cu Jory Încălțată cu cizme care să-mi protejeze pantofii argintii, m-am îndreptat spre mașină. Ce liniște era, de parcă natura stătea în suspans, concentrată asupra mea!

Zăpada a început să cadă, moale ca puful. Am aruncat o privire spre cerul cenușiu, plumburiu, atât de asemănător cu ochii bunicii mele. Din nou hotărâtă, am răsucit cheia în contact și m-am îndreptat spre conacul Foxworth, cu toate că nu fusesem invitată. Mă repezisem la Bart din acest motiv.

– De ce n-ai insistat și n-ai silit-o să mă invite și pe mine?

– Serios, Cathy, nu crezi că e prea mult? Pot să-mi insult soția, invitându-mi amanta la petrecere? Oi fi eu un prost, Cathy, dar nu sunt crud.

În acel prim Crăciun de întemnițare, pe când aveam doisprezece ani, îmi lăsasem capul pe pieptul de băiețandru al lui Chris, dorindu-mi să fiu adultă, să am forme la fel de conturate ca ale mamei și un chip la fel de frumos ca al ei, să mă îmbrac cu haine la fel de strălucitoare ca ale ei. Și, mai mult decât orice altceva, îmi doream să dețin controlul asupra vieții mele.

Unele dorințe de Crăciun chiar se împlinesc.

Dezvăluiri

La puțin timp după ora zece, m-am folosit de cheia din lemn făcută de Chris cu atâția ani în urmă ca să mă strecur nevăzută în conacul Foxworth printr-o ușă din dos. Mulți invitați erau deja acolo, iar alții continuau să sosească. Orchestra cânta un colind de Crăciun care ajungea, slab, până la mine. Muzica dulce m-a purtat înapoi în copilărie. Numai că de data asta eram singură pe teritoriul inamic, fără cineva care să mă susțină în timp ce urcam în tăcere scările din spate, rămânând în umbră, gata să mă ascund rapid, dacă era nevoie. Mi-am croit drum spre rotonda centrală, oprindu-mă lângă cufărul în care mă ascunsesem împreună cu Chris ca să ne uităm la o altă petrecere de Crăciun. M-am uitat în jos la Bart Winslow, care stătea în picioare lângă soția lui, îmbrăcată în lamé roșu strălucitor. Vocea lui puternică era plină de entuziasm în timp ce-și întâmpina oaspeții cu căldură, strângând mâini, sărutând obraji și jucând rolul gazdei amabile. Mama părea cumva de importanță secundară pe lângă el, aproape inutilă în acel conac imens, care avea să fie în curând al ei.

Zâmbind amar în sinea mea, am pornit spre apartamentul mamei. Asta m-a dus înapoi în timp! O, mamma mia! Am folosit exclamația de încântare, groază și frustrare de când eram doar o fetiță, cu toate că acum aveam la îndemână cuvinte mai bune și mai potrivite. În seara aceea nu aveam frustrări, ci doar un sentiment clar de împlinire. Orice se întâmpla, și-o

făcuse cu mâna ei. Iată, m-am gândit eu, patul splendid în formă de lebădă, e încă aici, cu micul pat în formă de lebădă la capăt. Am aruncat o privire în jur, văzând că totul era la fel, în afară de brocartul de pe pereți – acesta era diferit. Acum avea nuanța plăcută a prunei, nu roz ca o căpșună. Există acolo un umerăș de alamă pentru costume bărbătești. Acesta era o noutate. M-am grăbit să intru în garderoba mamei. Așezată în genunchi, am tras un sertar de jos, special ca să pipăi după butonul micuț care trebuia apăsat într-o anumită combinație de cifre pentru a se desface încuietoarea complicată. Și n-o să vă vină să credeți – încă-și mai folosea luna, ziua și anul nașterii! Vai! Era un suflet plin de încredere!

În câteva secunde, aveam pe podca, în fața mea, tava imensă, căptușită cu catifea, așa că am putut să mă servesc cu smaraltele și diamantele pe care le purtase ea la petrecerea aceea de Crăciun, când eu și Chris l-am văzut pentru prima oară pe Bartholomew Winslow. Cât o mai iubeam atunci și cât de mult îl uram *pe el*! Eram încă în umbra durerii cauzate de moartea tatălui nostru și nu voiam ca mama să se recăsătorească – niciodată.

Mi-am pus ca prin vis bijuteriile cu smaralde și diamante care se potriveau atât de bine cu rochia mea verde din catifea și șifon. Am aruncat o privire în oglindă ca să văd dacă arătam ca ea pe vremuri. Eram cu câțiva ani mai tânără, dar da, arătam ca ea. Nu identic, dar suficient de convingător – două frunze din același copac sunt vreodată identice? Am așezat la loc tava cu bijuterii, am împins sertarul la loc, lăsând totul la fel ca înainte. Numai că acum purtam niște pietre prețioase în valoare de câteva sute de mii de dolari, care nu-mi aparțineau. Încă o privire la ceas. Zece și jumătate. Prea devreme. La ora douăsprezece voiam să-mi fac marea intrare.

Cu cea mai mare băgare de seamă, m-am strecurat pe furiș de-a lungul coridoarelor imense spre aripa de nord, și am găsit acea ultimă cameră cu ușa zăvorâtă. Cheia din lemn încă se potrivea. Dar inima părea să nu mi se mai potrivească în piept.

Bătea prea repede, prea energic, prea zgomotos, iar pulsul îmi era extrem de rapid din pricina entuziasmului. A trebuit să-mi păstrez calmul, autocontrolul, să fac totul așa cum trebuia și să nu mă las intimidată de casa aceea extraordinară, care făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să ne distrugă.

Când am intrat în camera aceea cu cele două paturi duble, am pășit înapoi în copilărie. Cuverturile aurii din satin erau încă pe pat, întinse exemplar, fără măcar o cută. Televizorul cu diagonala de 25 de centimetri era încă în colț. Căsuța de păpuși cu oamenii ei din porțelan și mobilierul antic redus la scară aștepta mâinile lui Carrie ca să revină din nou la viață. Vechiul leagăn pe care îl adusese Chris din mansardă era încă acolo. *Vai, e ca și cum aici timpul s-ar fi oprit în loc și noi nu am fi plecat niciodată!* Până și iadul era încă pe pereți, fioros reprezentat în trei reproduceri ale unor capodopere. O, Doamne! Nu avusesem idee că încăperca aceea avea să mă facă să mă simt așa – sfâșiată pe dinăuntru. Nu-mi puteam permite să plâng. Mi s-ar fi întins rimelul. Și, totuși, voiam să plâng. În jurul meu zburau fantomele lui Cory și Carrie, la vârsta de numai cinci ani, râzând, plângând, dorind să iasă afară, tânjind după lumina soarelui, în vreme ce tot ceea ce puteau face era să împingă mici vagoane spre un San Francisco sau un Los Angeles imaginar. Erau vagoane de tren prin toată camera, și pe sub mobilă. O, unde au dispărut vagoanele de tren, vagonetele de cărbuni, locomotivele? Am scos un șervețel din mica mea poșetă de seară și l-am ținut în colțul unui ochi, apoi al celuilalt. M-am aplecat să arunc o privire în casa de păpuși. Servitoarele din porțelan încă mai găteau în bucătărie: majordomul încă stătea în picioare lângă ușa de la intrare ca să-i întâmpine pe musafirii sosiți într-o trăsură trasă de doi cai și, ce să vezi, când m-am uitat în camera copiilor, leagănul era acolo! Leagănul care lipsea! Scotociserăm săptămâni la rând după el, temându-ne tot timpul că bunica avea să-i observe lipsa și să o pedepsească pe Carrie – și iată-l acolo, exact la locul lui. Dar bebelușul nu era în el, și nici părinții nu erau în salonul din față. Domnul

și doamna Parkins și bebelușul Clara erau ai mei acum și nu aveau să mai locuiască vreodată în acea casă de păpuși.

Oare însăși bunica furase leagănul, ca să poată constata apoi că lipsește și să o întrebe pe Carrie unde este, iar, când nu avea să iasă la iveală, să aibă un motiv întemeiat să o pedepsească pe Carrie? Și pe Cory, pentru că el, în mod automat și fără să se teamă pentru sine, alerga să o protejeze pe sora lui geamănă. Îi stătea în fire să facă un lucru de o asemenea cruzime. Dar dacă făcuse asta, de ce stătuse la locul ei și nu își jucase rolul până la capăt? Am râs cu amărăciune în sinea mea. Ba își jucase rolul până la capăt – nu doar cu biciuirea, ci cu ceva mult mai bun – ceva mai rău. Otravă. Arsenic pe patru gogoși pudrate cu zahăr.

Atunci am sărit în sus. Mi s-a părut că aud un copil râzând. Imaginația mea, bineînțeles. Și, atunci, deși ar fi trebuit să știu prea bine, m-am îndreptat spre dulap și spre ușa înaltă și îngustă din capătul opus și spre scările abrupte, înguste și întunecoase. Urcasem de un milion de ori pe acele scări. De un milion de ori prin beznă, fără o lumânare, fără o lanternă. Sus, în mansarda întunecoasă, stranie și imensă, și abia când am ajuns acolo, am pipăit în jur, căutând locul în care eu și Chris ascunseserăm lumânările și chibriturile. Erau încă acolo. Timpul *chiar* incremenise în acel loc. Aveam câteva suporturi pentru lumânări, toate din cositor, cu niște mânere mici. Le găsiserăm într-un cufăr vechi, alături de o grămadă de cutii pline cu lumânări scurte, groase, făcute fără îndemânare. Întotdeauna presupuseserăm că erau lumânări făcute în casă, pentru că miroseau urât, a vechi, atunci când le ardeam.

Mi s-a oprit răsuflarea! O! Era la fel! Florile din hârtie atârnav încă acolo, legănate de curenții de aer, iar florile uriașe erau încă pe pereți. Numai culorile se șterseseră, transformându-se într-un cenușiu nedefinit – flori-fantomă. Pietrele strălucitoare pe care le lipiserăm în centru se dezlipiseră, iar acum numai câteva margarete mai aveau paiete sau pietre strălucitoare în mijloc. Viermele mov al lui Carrie era încă

acolo, numai că nici el nu mai avea culoare. Melcul epileptic al lui Cory nu mai părea acum o bilă strălucitoare, deformată, semăna acum mai degrabă cu o portocală strivită, pe jumătate putrezită. Semnele cu ATENȚIE, pe care eu și Chris le pictaserăm cu roșu pe perete erau tot acolo, iar leagănele încă atârnav de grinzile mansardei. Lângă picup era bara pe care o confecționase Chris și pe care o fixase de tavan ca să-mi pot face exercițiile de balet. Până și costumele mele, care-mi rămăseseră mici, atârnav fără vlagă în cuie, cu zecile, cu colanți asortați și balerini purtați, toate decolorate și prăfuite, mirosind a putregai.

Ca prinsă într-un vis nefericit, mi-am îndreptat fără țintă spre sala de clasă îndepărtată, cu flacăra lumânării pâlپând. Fantomele erau neliniștite, amintirile și nălucile mă urmăreau, în timp ce lucrurile începeau să se trezească, să caște și să șoptească. Nu, mi-am spus eu, nu sunt decât poalele largi ale fustei mele din șifon... atâta tot. A apărut deodată căluțul din lemn, plin de pete, înfricoșător și amenințător, iar mâna mi s-a dus la gât ca să înăbușe un țipăt. Căruța roșie, ruginită părea să se miște cu ajutorul unor mâini invizibile care o împingeau, așa că ochii mi s-au îndreptat spre tabla pe care-mi scrisesem enigmaticul mesaj de adio adresat celor care aveau să ajungă acolo în viitor. Cum aș fi putut ști că tot eu aveam să fiu aceea?

Am trăit în mansardă,

Christopher, Cory, Carrie și cu mine –

Acum am rămas doar trei pe lume.

M-am ghemuit în spatele micuțului pupitru al lui Cory și am încercat să-mi îndes picioarele dedesubt. Voiam să intru într-o reverie profundă, care să invoce spiritul lui Cory și să-mi spună unde e îngropat. În timp ce ședeam și așteptam acolo, afară a început să bată vântul, adunându-și puterile, urlând și aruncând zăpada pe acoperișul înclinat. Incepea din nou viscolul, unul puternic. Odată cu furtuna a venit o pală de curent

care mi-a stins lumânarea! Întunericul țipa, iar eu trebuia să ies de acolo! Să alerg *repede*... să alerg, să alerg, să alerg înainte de a deveni una dintre ei!

Ora următoare fusese orchestrată în cele mai mici detalii. Când vechea pendulă a început să bată ora douăsprezece, m-am așezat în mijlocul balconului de la etajul doi. Nu am făcut nimic spectaculos ca să atrag toate privirile asupra mea, am stat pur și simplu în picioare acolo, cu trupul încălzit de bijuteriile strălucitoare. Mama s-a întors ușor, cu rochia ei din lamé roșu aprins, atât de ridicată în partea din față că îi ajungea până la gâtul în jurul căruia purta un colier scurt, luxos, cu diamante. Am văzut că spatele gol al rochiei compensa pentru aspectul sever din față, încât i se vedea puțin din linia fundului. Părul ei blond era coafat mai scurt decât îl văzusem vreodată și umflat în jurul feței într-un fel care o avantaja. De la distanța aceea părea tânără și fermecătoare, nici pe departe de vârsta ei reală.

Ah... a răsunat ultima bătaie de la ora douăsprezece...

Probabil că vreun al șaselea simț a avertizat-o, pentru că a întors încet capul spre mine. Am început să cobor scările. Șocul a făcut-o să încremenească. Ochii i s-au mărit și s-au întunecat, în timp ce mâna în care ținea un pahar de cocktail îi tremura atât de tare, încât un pic de lichid s-a scurs pe podea. Pentru că se uita fix, Bart i-a urmărit privirea. A rămas cu gura căscată, de parcă ar fi văzut o fantomă. Acum, că amândouă gazdele erau ca vrăjite, fiecare oaspete a trebuit să se uite în direcția din care se așteptau, fără îndoială, să apară Moș Crăciun, iar acolo eram doar eu. Doar eu, așa cum fusese mama mea cu ani în urmă, purtând aceeași rochie, în fața multora dintre oamenii care, eram sigură, fuseseră acolo și la celălalt Crăciun, pe când eu aveam doisprezece ani. Chiar i-am recunoscut pe câțiva, mai bătrâni, dar îi recunoșteam. O, ce bucurie să îi avem aici!

Acesta a fost momentul meu de triumf! Mișcându-mă cum doar o balerină poate să o facă, voiam să-mi joc rolul cu tot

talentul dramatic de care eram în stare. În timp ce invitații se uitau în sus, jubilam văzând că mama se albește la față. Apoi m-am bucurat nespus, văzând cum ochii lui Bart se măresc din ce în ce mai mult, în timp ce privirea i se muta de la mine la ea, apoi din nou la mine. Încet, într-o tăcere mormântală, pentru că muzica se opri, am coborât pe partea stângă a scârilor duble, imaginându-mi că eram Caraboose, zâna cea rea care a aruncat blestemul morții asupra Aurorei. Apoi m-am transformat în Zâna Liliac ca să-i fur Aurorei prințul în timp ce ea își dormea somnul de o sută de ani. (A fost isteț din partea mea să nu mă gândesc la mine ca la fiica mamei mele și cât de curând aveam să o distrug. Foarte isteț să transform totul într-o producție scenică, în timp ce aveam de-a face cu realitatea, nu cu fantezia și cu sângele care putea fi vărsat.)

Plină de grație, mi-am plimbat degetele strălucitoare de-a lungul balustradei din lemn de trandafir, simțind cum foșnesc și plutesc aripile verzi din șifon și, secundă cu secundă, m-am apropiat de locul în care mama mea și Bart stăteau aproape lipiți unul de altul. Ea tremura din toate încheieturile, dar reușea să-și mențină postura. Mi s-a părut că zăresc o licărire de panică în albastrul ochilor ei de păpușă din Dresda. I-am oferit cu amabilitate zâmbetul meu cel mai grațios, rămânând în picioare pe a doua treaptă de jos. Astfel, mi-am oferit posibilitatea de a fi mai înaltă decât oricine de acolo. Toți trebuiau să ridice privirile spre mine, căci purtam tocuri argintii de zece centimetri și talpă cu platformă, precum Carrie, astfel încât să fiu la aceeași înălțime cu mama când privirile noastre aveau să se întâlnească. Mai bine să-i văd disperarea. Stinghereala. Prăbușirea completă!

- Crăciun fericit! am strigat către întreaga audiență cu o voce clară și sonoră. A răsunat precum trompeta unui crainic, ca să-i atragă și pe ceilalți, răspândiți prin alte încăperi, iar ei au venit cu zecile, de parcă ar fi fost atrași și de tăcerea completă, nu numai de vocea mea. Doamne Winslow, am continuat pe un ton ademenitor, haideți să dansați cu mine, așa

cum ați dansat cu mama mea acum cincisprezece ani, când eu aveam doisprezece ani și mă ascundeam sus, iar ea purta o rochie exact ca aceasta pe care o port eu acum.

Bart era vizibil zdruncinat. Șocul și uluirea făceau ca ochii lui întunecați să fie chiar mai negri, dar a refuzat să se miște de lângă mama mea!

El m-a silit să fac ceea ce am făcut mai departe. Cum toată lumea stătea și aștepta, ținându-și răsuflarea în suspans, așteptându-se la dezvăluiri și mai explozive, le-am oferit ceea ce își doreau.

– Aș dori să mă prezint. Am ridicat vocea, ca să audă cu toții. Sunt Catherine Leigh Foxworth, prima fiică a doamnei Bartholomew Winslow, despre care majoritatea vă amintiți cu siguranță că a fost căsătorită mai întâi cu tatăl meu, Christopher Foxworth. Vă amintiți, de asemenea, și că el era unchiul vitreg al mamei mele, fratele mai tânăr al lui Malcolm Neal Foxworth, care și-a dezmoștenit unica fiică, singura lui moștenitoare, pentru că a avut nesăbuința lipsită de sfințenie să se mărite cu fratele lui vitreg! Mai mult, nuai am și un frate mai mare, pe care îl cheamă tot Christopher – acum este doctor. Odată, am avut și un frate și o soră mai mici, gemeni, cu șapte ani mai mici decât mine – dar Cory și Carrie sunt morți acum – pentru că au fost... M-am oprit brusc, dintr-un motiv oarecare, apoi am continuat. La petrecerea aceea de Crăciun de acum cincisprezece ani, eu și Chris ne ascundeam în cușorul din balcon, în vreme ce gemenii dormeau în ultima cameră din aripa de nord. Locul nostru de joacă era mansarda și nici odată, dar niciodată, nu puteam coborî la parter. Eram șoarecii din mansardă, nedoriți și neubiți, odată ce banii au apărut în peisaj.

Și aș fi mărturisit tipând totul, până la ultimul detaliu, dar Bart a venit pășind hotărât spre mine.

– Bravo, Cathy! a strigat el. Ți-ai jucat rolul la perfecție! Felicitări! Și-a pus un braț pe umerii mei, zâmbindu-mi fermecător, apoi s-a întors spre musafirii care păreau să nu știe ce sau pe

cine să creadă, cu atât mai puțin cum să reacționeze. Doamnelor, domnilor, a spus el, permiteți-mi să v-o prezint pe Catherine Dahl, pe care mulți dintre dumneavoastră ați văzut-o cu siguranță pe scenă, când dansa împreună cu soțul ei, Julian Marquet. Și, după cum tocmai ați avut ocazia să vedeți, este și o actriță merituoasă. Cathy, aici de față, este o rudă îndepărtată a soției mele, iar dacă observați vreo asemănare, aceasta-i explicația. De fapt, doamna Julian Marquet este vecina noastră acum, s-ar putea să știți acest lucru. De vreme ce asemănarea ei cu soția mea este atât de remarcabilă, am pus la cale această mică farsă și am făcut tot ce ne-a stat în puteri să înviorăm și să facem petrecerea diferită cu mica noastră farsă.

M-a ciupit fără milă de antebraț, apoi m-a apucat de mână, și-a petrecut un braț în jurul taliei mele și m-a invitat la dans.

- Haide, Cathy, cu siguranță că vrei să faci paradă și de talentele tale de dansatoare după această excelentă reprezentare dramatică.

Când a început muzica, m-a silit să dansez! Am întors capul și am văzut-o pe mama sprijinită de o prietenă, cu fața atât de palidă, că machiajul îi ieșea în evidență ca niște pete livide. Chiar și așa, nu-și putea lua ochii de la mine în brațele bărbatului ei.

- Câtea nerușinată! a rostit Bart printre dinți. Cum îndrăznești să vii aici și să-mi faci una ca asta? Am crezut că te iubesc. Disprețuiesc femeile perfide, cu gheare lungi. N-am să-ți permit să o distrugi pe soția mea! Idioată mică, mă întreb ce te-a făcut să spui atâtea minciuni!

- Tu ești idiotul, Bart! am spus eu cu calm, cu toate că pe dinăuntru mă cuprinsese panica - ce mă făceam dacă refuza să creadă? Uită-te la mine! Cum aș fi putut ști că a purtat o rochie exact ca asta, dacă n-aș fi văzut-o îmbrăcată cu ea? Cum aș fi putut ști că te-ai dus cu ea să-i vezi dormitorul cu patul în formă de lebădă, dacă fratele meu, Chris, nu ar fi fost ascuns și n-ar fi auzit și n-ar fi văzut tot ce ați făcut voi doi sus, în rotonda de la etajul doi?

S-a uitat fix în ochii mei și părea atât de străin, de distant și de straniu.

- Da, Bart, dragul meu. Chiar sunt fiica soției tale și știu că dacă firma ta de avocatură prinde de veste că soția ta a avut patru copii din prima căsătorie, atunci tu și ea pierdeți totul. Toți banii ăia. Toate investițiile. Tot ce ați cumpărat vă va fi luat înapoi. O, ce păcat, imi vine să plâng!

Dansam, el ținându-și obrazul la câțiva centimetri de al meu. Avea un surâs întipărit pe chip.

- Rochia asta pe care o porți, cum naiba ai aflat că ea a avut una identică prima oară când am venit în casa asta la o petrecere? Am râs cu falsă veselie.

- Dragul meu Bart, ești atât de prost! Cum crezi că știu? Am văzut-o îmbrăcată cu rochia asta. A venit la noi în cameră și ne-a arătat cât era de frumoasă, iar eu îi invidiam atât de mult formele, dar și felul în care o privea Chris cu atâta admirație. Avea părul aranjat așa cum îl am eu acum. Am luat bijuteriile astea din seiful ei din măsuta de toaletă din garderobă.

- Minți! mi-a spus el, dar acum i se ghicea îndoiala în glas.

- Știu combinația, am continuat încet, folosea cifrele datei ei de naștere. Mi-a spus asta când aveam doisprezece ani. Este mama mea. Ne-a ținut încuiați în camera aia, așteptând să moară tatăl ei ca să-l moștenească. Și știi de ce a trebuit să rămânem un mare secret întunecat? Tu ai scris testamentul ăla, nu-i așa? Adu-ți aminte de o noapte anume, când ai adormit în apartamentul ei și ai visat că o fată tânără, îmbrăcată într-o cămășuță de noapte albastră, scurtă, a intrat în cameră și te-a sărutat. Nu visai, Bart. Eu te-am sărutat. Aveam cincisprezece ani pe atunci, și mă strecurasem în camera ta ca să fur bani - mai ții minte cum îți dispărea mereu mărunțișul? Voi credeți că vă fură servitorii, dar Chris fura, și o dată am venit și eu să fur... dar nu am găsit nimic, pentru că erai tu acolo și m-ai speriat.

- Nuuu, a spus el cu un oftat. *Nu!* Nu le-ar face așa ceva propriilor ei copii!

- Nu? A făcut-o. Cufărul acela de sus, de lângă balustrada balconului, are o rețea din sârmă în partea din spate. Eu și Chris am putut vedea totul perfect. I-am văzut pe cei care făceau clătite și pe ospătarii în roșu și negru, și o fântână cu șampanie, și două boluri imense, din argint, pentru puncti. Eu și Chris simțeam toate acele mirosuri îmbietoare și salivam la gândul că am putea gusta ceea ce era jos. Mesele noastre erau atât de anoste, mereu reci sau călduțe. Gemenii abia dacă mâncau ceva. Erăi aici de Ziua Recunoștinței, când a urcat și a coborât de alătea ori? Vrei să știi de ce? Pregătea o tavă cu mâncare pe care să ne-o aducă sus ori de câte ori majordomul John ieșea din camera lui.

A scuturat din cap, cu privirea confuză.

- Da, Bart, femeia cu care te-ai căsătorit avea patru copii pe care i-a ascuns vreme de trei ani și aproape cinci luni. Locul nostru de joacă era mansarda. Te-ai jucat vreodată în mansardă în timpul verii? Sau iarna? Crezi că era plăcut? Poți să-ți imaginezi cum ne simțeam, așteptând an după an să moară un bătrân ca să ne putem relua și noi viețile? Știi ce traumă am suferit, știind că îi păsa mai mult de bani decât de noi, propriii copii? Iar gemenii nu au crescut. Au rămas atât de mici, cu niște ochi mari și chinuiți, iar ea venea și nu se uita niciodată la ei! Pretindea că nu observă cât erau de bolnavi!

- Cathy, te rog! Dacă minți, încetează! Nu mă face s-o urăsc!

- De ce să n-o urăști? Mcrită, am continuat eu, în timp ce mama s-a dus să se sprijine de un perete, părând pe punctul de a vomita. Odată m-am întins pe patul în formă de lebedă, care avea la capăt micul pat în formă de lebedă. Aveați în noptieră o carte despre sex, ascunsă sub o supracopertă pe care scria *Cum să creezi și să desenezi modele de cusături*, sau ceva de genul ăsta.

- Cum să-ți creezi propriile modele de cusături, m-a corectat el, la fel de palid ca mama mea, cu toate că zâmbea în continuare, un zâmbet plin de ură.

– Inventezi toate astea, a spus pe un ton ciudat, care nu vădea sinceritate. O urăști, pentru că mă dorești pe mine și uneltești ca să mă înșeli pe mine și să o distrugi pe ea.

Am zâmbit și i-am atins ușor obrazul cu buzele.

– Atunci, dă-mi voie să te conving. Bunica noastră purta întotdeauna rochii din tafta cenușie, cu gulere croșetate de mână, și niciodată nu-i lipsea o broșă de diamant cu șaptesprezece pictricle, prinsă la gât. În fiecare dimineață, foarte devreme, înainte de ora șase și jumătate, ne aducea mâncare și lapte într-un coș de picnic. La început, ne-a hrănit destul de bine, dar, pe parcurs, pe măsură ce resentimentele ei creșteau, hrana noastră s-a înrăutățit, până când am ajuns să fim hrăniți îndeosebi cu sendvișuri cu unt de alune și jeleu și, ocazional, pui prăjit și salată de cartofi. Ne-a dat o listă lungă de reguli după care trebuia să trăim, inclusiv una care ne interzicea să tragem draperiile ca să lăsăm lumina să intre. Ani la rând, am trăit într-o cameră întunecoasă, în care nu pătrundea lumina soarelui. Dacă ai ști cât de mohorâtă e viața când ești încuiat, privat de lumină, simțindu-te neglijat, nedorit, neiubit. Și mai era o regulă, una foarte greu de respectat. Nu trebuia nici măcar să ne uităm unii la alții – în special la cei de sex opus.

– O, Doamne! a exclamat el, apoi a oftat adânc. Asta pare genul ei. Spui că ați fost încuiați acolo mai bine de trei ani?

– Trei ani și aproape cinci luni, iar dacă ți se pare un timp îndelungat, cum crezi că a fost pentru niște copii de cinci ani, unul de doisprezece și celălalt de paisprezece? Pe vremea aia, cinci minute treceau ca cinci ore, iar zilele erau ca niște luni, iar lunile erau ca niște ani.

În mod evident, îndoiala se lupta cu mintea lui de jurist, care vedea toate implicațiile, dacă povestea mea era adevărată.

– Cathy, fii sinceră, complet sinceră. Ai avut doi frați și o soră – și în tot acel timp, când mă aflam și eu aici, ați trăit încuiați?

– La început, am crezut în ea, în fiecare cuvânt pe care ni l-a spus, pentru că o iubeam, aveam încredere în ea – era singura speranță și salvarea noastră. Și voiam ca ea să moștenească

toți banii ăia de la tatăl ei. Am fost de acord să stăm acolo sus până la moartea bunicului, cu toate că atunci când mama ne-a explicat că aveam să locuim la conacul Foxworth, a omis să menționeze că trebuia să fim ascunși. La început, am crezut că avea să dureze doar o zi sau două, dar a continuat la nesfârșit. Ne umpleam timpul jucându-ne – și ne rugam mult, dormeam mult. Am slăbit, aproape că ne-am îmbolnăvit, am fost subnutriți și am suferit două săptămâni de inaniție, în timp ce tu și mama călătorești prin Europa, în luna de miere. Și apoi v-ați dus în Vermont, în vizită la sora ta, de unde mama a cumpărat o cutie de un kilogram cu dulciuri din sirop de arțar. Dar pe atunci deja începuserăm să mâncăm gogoși pudrate cu arsenic amestecat în zahărul pudră.

Mi-a aruncat o privire feroasă, plină de mânie.

- Da, a cumpărat o cutie de bomboane din Vermont. Dar, Cathy, indiferent ce mi-ai spune, nu voi putea vreodată să cred că soția mea s-ar fi hotărât să-și otrăvească propriii copii! S-a uitat cu ochii lui disprețuitori pe deasupra capului meu, apoi din nou la fața mea. *Da, semeni cu ea. Ai putea fi fiica ei, asta recunosc.* Dar să-mi spui că ea, Corrine, și-ar ucide propriii copii, asta nu mai pot să cred.

I-am împins cu toată puterea și m-am răsucit pe călcâie.

- Ascultați cu toții! am urlat. *Sunt fiica lui Corrine Foxworth Winslow! Și-a încuiat cei patru copii în ultima cameră din aripa de nord. Bunica noastră era la curent cu planurile ei și ne-a dat mansarda ca să ne jucăm acolo. Am decorat-o cu flori din hârtie ca să o facem mai frumoasă pentru micuții gemeni, totul pentru ca mama să poată moșteni averea. Mama noastră ne-a spus că *trebuia* să ne ascundem, pentru că, altfel, bunicul nostru nu ar fi trecut-o niciodată în testament. Cu toții știți cât o disprețuia pentru că se căsătorise cu fratele lui vitreg. Mama noastră ne-a convins să venim și să locuim sus, și să fim tăcuți ca niște șoareci de mansardă; ne-am dus, plini de incredere că o urma să ne lase să ieșim în ziua în care avea să moară tatăl ei. *Dar nu a făcut-o! Nu a făcut-o! Ne-a lăsat să suferim acolo încă nouă luni după ce el a fost mort și îngropat!**

Mai aveam multe de dat în vileag. Dar mama a țipat pe o voce stridentă:

- *Încetează!* S-a împleticit înspre mine cu brațele întinse în față, ca și cum ar fi fost oarbă. *Minți!* a zbierat ea. Nu te-am văzut în viața mea! Ieși afară din casa mea! Ieși afară în clipa asta, până nu chem poliția să te arunce pe scări! *Acum ieși afară și rămâi afară!*

Acum toată lumea se holba la ea, nu la mine. Ea, întruchiparea autocontrolului și a aroganței, își pierduse cumpătul, tremura, era lividă și voia să-mi scoată ochii! Nu cred că a crezut-o măcar un suflet aflat acolo în momentul acela, mai ales că vedeau cu toții că eram imaginea ei în oglindă - și că știam multe adevăruri. Bart s-a îndepărtat de mine și s-a dus lângă soția lui, șoptindu-i ceva la ureche. A luat-o consolator în brațe și a sărutat-o pe obraz. Ea s-a agățat de el neajutorată, cu mâini palide și tremurând de disperare, implorându-i ajutorul cu ochii ei înlăcrimați, albaștri ca azurul cerului - ca ai mei, ca ai lui Chris, ca ai gemenilor.

- Îți mulțumesc din nou, Cathy, pentru un spectacol extraordinar. Vino cu mine în bibliotecă să-ți achit tariful. A trecut cu privirea peste oaspeții adunați și a spus încet: *Îmi pare rău, dar soția mea e bolnavă și mica mea farsă a fost neinspirată în acest moment. Ar fi trebuit să știu și să nu pun la cale un asemenea spectacol. Deci, vă rugăm să ne iertați, continuați petrecerea, distrați-vă; mâncați, beți și fiți veseli, și stați oricât doriți, s-ar putea ca domnișoara Catherine Dahl să mai aibă câteva surprize pentru dumneavoastră.*

Cât de mult l-am urât în clipa aceea!

În timp ce oaspeții umblau încoace și încolo, șușotind și uitându-se când la mine, când la el, a luat-o în brațe pe mama mea și a dus-o spre bibliotecă. Era mai grea decât odinioară, dar în brațele lui părea o pană. Bart s-a uitat la mine peste umăr, mi-a făcut semn cu capul să-l urmez, ceea ce am și făcut.

Mi-aș fi dorit să fie și Chris acolo, cu mine, așa cum s-ar fi convenit, de fapt, să fie. Nu ar fi trebuit să rămână doar în seama

mea să o pun în fața adevărului. Eram ciudat de singură, în defensivă, ca și cum până la urmă Bart avea să o creadă *pe ea*, nu pe mine, indiferent ce spuneam, indiferent câte dovezi îi ofeream. Și aveam dovezi suficiente. Puteam să-i descriu florile din mansardă, melcul, viermele, mesajul criptic pe care îl scrisesem pe tablă și, cel mai important, puteam să-i arăt cheia din lemn.

Bart a ajuns în bibliotecă și a așezat-o cu grijă pe mama pe unul dintre scaunele din piele. Mi-a aruncat un ordin:

- Cathy, te rog să închizi ușa după tine.

Abia atunci am văzut cine mai era în bibliotecă! Bunica mea era așezată în același scaun cu roțile pe care îl folosise pe vremuri soțul ei. În mod normal, nu poți deosebi un scaun cu roțile de altul, dar acesta era făcut la comandă și mult mai elegant. Avea o pătură gri-albăstruie peste cămașa de spital, iar picioarele îi erau acoperite cu un șal. Scaunul era așezat lângă șemineu, ca să se poată bucura de căldura unui foc puternic de bușteni. Capul ei chel strălucea când s-a întors spre mine. Ochii ei cenușii precum granitul luceau răutăcios.

Era și o infirmieră cu ea în cameră. Nu am avut timp să mă uit la fața ei.

- Doamnă Mallory, i-a spus Bart, vă rog să părăsiți camera și să o lăsați aici pe doamna Foxworth.

Nu a fost o rugămintă, ci un ordin.

- Da, domnule, a răspuns infirmiera, care s-a ridicat rapid și s-a grăbit să iasă cât mai iute. Vă rog să sunați când doamna Foxworth vrea să meargă în pat, domnule, a mai adăugat ea din ușă, apoi a dispărut.

Bart părea pe punctul de a exploda în timp ce pășea furios prin cameră, și orice furie va fi simțit atunci, părea îndreptată nu doar împotriva mea, ci și împotriva soției sale.

- În regulă, a spus imediat ce a plecat infirmiera, hai să terminăm cu asta, cu totul. Corrine, am bănuțit dintotdeauna că ai un secret, unul mare. Mi-a trecut de multe ori prin cap că nu mă iubești cu adevărat, dar nici măcar o singură dată nu

m-am gândit că ai putea avea patru copii încuiați în mansardă. De ce? De ce n-ai putut să vii la mine și să-mi spui adevărul? A rostit acele cuvinte urlând, pierzându-și controlul. Cum ai putut să fii atât de egoistă și lipsită de inimă, atât de plină de cruzime, încât să-ți închizi cei patru copii și apoi să încerci să-i ucizi cu arsenic?

Vlăguită, prăbușită pe un scaun din piele maro, mama a închis ochii. Părea lipsită de viață când l-a întrebat cu voce stinsă:

– Așadar, ai de gând s-o crezi pe ea și nu pe mine? Știi bine că n-aș putea să otrăvesc pe nimeni, indiferent ce aș avea de câștigat. Și știi la fel de bine că nu am copii!

Am fost uluită să aflu că Bart mă credea pe mine, și nu pe ea, iar apoi mi-a trecut prin cap că nu mă credea cu adevărat, ci că folosește un truc avocățesc, atacând și sperând să o prindă cu garda jos și să obțină, astfel, adevărul. Dar asta nu avea să meargă niciodată, nu cu ea. Se antrenase prea mulți ani ca să poată cineva să o ia prin surprindere.

Am pășit în față ca să mă uit în jos la ea și am vorbit, cu cea mai aspră voce.

– De ce nu-i povestești lui Bart despre Cory, mamă? Haide, spune-i cum ați venit tu și mama ta în toiul nopții și l-ați înfășurat într-o pătură verde și ne-ați spus că îl duceți la spital. Spune-i cum te-ai întors a doua zi și ne-ai spus că a murit de pneumonie. Minciuni! Numai minciuni! Chris a tras cu urechea jos și l-a auzit pe majordomul ăla, John Amos Jackson, spunându-i unei menajere că bunica ducea arsenic sus, la mansardă, ca să omoare șoriceii. *Noi am fost șoriceii care au mâncat gogoșile pudrate, mamă!* Și am dovedit că gogoșile acelea erau otrăvite. Îți mai aduci aminte de șoricelul lui Cory, pe care îl ignori? L-am hrănit doar cu o bucățică de gogoasă pudrată și a murit! Acum stai acolo și plângi, și refuză să recunoști cine sunt eu, cine e Chris și cine au fost Cory și Carrie!

– Nu te-am văzut niciodată în viața mea, a spus ea cu tărie, sărind în picioare și privindu-mă fix în ochi, doar când am fost la balet la New York.

Bart s-a uitat pe sub gene, cântărind-o mai întâi pe ea, apoi pe mine. După aceea s-a uitat din nou la soția lui, iar ochii i se făceau din ce în ce mai mici și mai vicleni.

- Cathy, mi-a spus, continuând să se uite la ea, faci niște acuzații foarte grave împotriva soției mele. O acuzi de crimă, de crimă cu premeditare. Dacă se dovedește că ai dreptate, va fi judecată pentru crimă – asta-ți dorești?

- Îmi doresc dreptate, atâta tot. Nu, nu vreau s-o văd în închisoare sau pe scaunul electric – dacă se mai face asta în statul ăsta.

- Minte, a șoptit mama mea, minte, minte, minte.

Venisem pregătită pentru astfel de acuzații și, cu calm, am scos din mica mea poșetă copiile a patru certificate de naștere. I le-am întins lui Bart, care s-a dus lângă o veioză și s-a aplecat ca să le studieze. I-am zâmbit mamei cu cruzime, plină de satisfacție.

- Dragă mamă, ai fost foarte proastă să coși certificatele noastre de naștere în căptușcala vechilor noastre valize. Fără ele, nu aș fi avut nici o dovadă pe care să i-o prezint soțului tău și, fără îndoială, ar fi continuat să te creadă pe tine – pentru că eu sunt actriță și sunt obișnuită să joc teatru.

Ce păcat că nu știe că *tu* ești o actriță chiar mai bună! Continuă să negi, mămico, dar am dovada! Am râs frenetic, până când aproape că au început să-i lucească lacrimi în ochi, pentru că odinioară o iubisem atât de mult, și sub toată ura și dușmănia profundă pe care le simțeam, un licăr de iubire instinctivă încă pâlpaia, și mă durea, o, cât mă durea să o fac să plângă. Și, totuși, o merita, chiar merita, continuam să-mi spun în sinea mea! Încă un lucru, mamă. Carrie mi-a spus cum v-ați întâlnit pe stradă și ai refuzat să o recunoști, iar la scurt timp după aceea s-a îmbolnăvit atât de tare încât a murit – deci ai ajutat și la uciderea ei! Și, fără certificatele de naștere, ai fi scăpat de orice sentință, pentru că tribunalul acela din Gladstone, Pennsylvania, a ars acum zece ani. Vezi cât de bună a fost soarta cu tine, mamă? Dar tu nu ai făcut niciodată

lucrurile cum trebuie. De ce nu le-ai ars? De ce le-ai păstrat...? A fost foarte nesăbuit din partea ta, draga mea mamă iubitoare, să păstrezi dovezi, dar tu ai fost mereu nepăsătoare, mereu nechibzuită, mereu extravagantă în toate privințele. Ai crezut că, dacă-ți ucizi cei patru copii, poți să faci alții – dar te-a păcălit tatăl tău, nu-i așa?

– *Cathy, stai jos și lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!* mi-a ordonat Bart. Soția mea tocmai a trecut printr-o operație și n-am să te las să-i ameninți sănătatea. *Acum stai jos înainte să te trântesc eu!*

M-am așezat.

El a aruncat o privire spre mama mea, apoi spre mama ei.

– Corrine, dacă ai ținut vreodată la mine, dacă m-ai iubit măcar puțin – este adevărat ceva din ceea ce spune femeia asta? *Este fiica ta?*

Mama a răspuns cu o voce foarte stinsă:

– ...Da.

Am oftat. Mi s-a părut că aud întreaga casă oftând, și pe Bart odată cu ea. Am ridicat ochii și am văzut-o pe bunica mea privind-mă cât se poate de ciudat.

– Da, a continuat ea fără expresie, cu ochii goi fixați asupra lui Bart. N-am putut să-ți mărturisesc, Bart. Am vrut să-ți spun, dar mi-a fost teamă că nu aveai să mă dorești dacă veneam cu patru copii și fără nici un ban, iar eu te iubeam și te doream atât de mult. Mi-am stors creierii, încercând să găsesc o soluție prin care să te păstrez și pe tine, și pe copiii mei, și să rămân și cu banii. S-a ridicat, dreaptă ca o lumânare, ținând capul asemenea unei regine. *Și am găsit o soluție! Am găsit! Mi-a luat săptămâni la rând de uneltiri, dar am găsit o cale!*

– Corrine, i-a spus Bart cu voce ca de gheață, dominând-o cu înălțimea lui, asasinatul nu este niciodată o soluție pentru nimic. Tot ceea ce trebuia să faci era să-mi spui mie și m-aș fi gândit la o cale de a-ți salva și copiii, și moștenirea.

– Dar nu înțelegi, a strigat ea înnebunită, că am găsit o cale de una singură! Te voiam pe tine, îi voiam pe copiii mei și

voiam și banii. Consideram că tatăl meu *îmi datora* banii ăia! Rădea isteric, începând să-și piardă din nou controlul, ca și cum iadul i se așternea la picioare și trebuia să vorbească repede ca să scape de focurile lui. Toată lumea credea că sunt o prostituată, o blondă cu față drăguță și corp frumos, dar fără minte. Ei bine, te-am păcălit, mamă, s-a răstit ea la femeia bătrână din scaunul cu rotile. Apoi a țipat spre un portret de pe perete: Și te-am păcălit și pe tine, Malcolm Foxworth! Apoi m-a săgetat cu privirea. Și pe tine, Catherine! Credeai că ți-e atât de greu acolo, încuiată, pierzând zilele de școală, rămânând fără prieteni, dar nici nu-ți dai seama cât de *bine* ți-a fost comparativ cu ceea ce mi-a făcut mie tatăl meu! *Tu*, tu cu acuzațiile tale, mereu împotriva mea, *cum aș fi putut să-ți dau drumul?* Când jos, tatăl meu îmi ordona întruna fă aia, fă ailaltă, pentru că, dacă nu faci, n-ai să moștenești nici o lețcaie și am să-i spun și iubitului tău despre cei patru copii ai tăi.

Am rămas fără aer. Apoi am sărit în picioare.

- Știa despre noi? Bunicul știa?

A început din nou să râdă, un râs puternic, nervos.

- Da, știa, dar nu i-am spus eu. În ziua în care eu și Chris am fugit din casa asta sinistră, a angajat detectivi să ne urmărească și să-l țină la curent în privința noastră. Apoi, când soțul meu a fost ucis în acel accident, avocatul meu m-a convins să le cer ajutorul. Ce s-a mai bucurat tatăl meu! Nu înțelegi, Cathy, a spus ea atât de repede, că vorbele i-au ieșit pe gură ca un tăvălug, mă *voia* pe mine, cu copiii mei, în casa lui și în puterea lui. Pusese de mult totul la cale împreună cu mama, ca să mă înșele și să mă lase să cred că nu știe că crați închiși sus. Dar a știut tot timpul! A fost planul lui să vă țină închiși *pentru totul restul zilelor voastre!*

Am icnit și m-am holbat la ea. Aveam îndoieli: cum aș fi putut să cred orice ar fi spus acum, după ce făcuse atâtea?

- Bunica a fost de acord cu planul ăsta? am întrebat, simțind o senzație de amorțeală ridicându-mi-se dinspre degetele de la picioare.

Fa? a spus mama, aruncându-i mamel sale o privire dură și disprețuitoare. Ai fi făcut tot ce-i cerea el, pentru că mă ura; m-a urât dintotdeauna; el m-a iubit prea mult când eram doar o copilă, și n-a ținut deloc la fiii lui, pe care ea îi favoriza mai mult. Și după ce am ajuns aici, prinși în cursa lui, el a exultat să-i aibă pe copiii fratelui său vitreg prizonieri ca niște animale într-o cușcă, să-i țină încuiați până la moarte. Așa încât, alături de voi erați sus, jucându-vă și decorând mansarda, el mă bătea la cap fără încetare: „N-ar fi trebuit să se nască niciodată, nu-i așa?” îmi spunea cu viclenie, sugerându-mi că v-ar fi mai bine morți decât ținute prizonieri până când aveți să îmbătrâniți, să vă îmbolnăviți și să muriți. Nu am crezut cu adevărat că vorbea serios la început. Mă gândeam că e o altă metodă prin care să mă tortureze. Îmi spunea în fiecare zi că sunteți malefici, răi, copiii diavolului, care trebuie distruși. Plângeam, îl imploram, mă puneam în genunchi și mă rugam de el, iar el râdea. Într-o seară, a urlat la mine: „Proasto”, mi-a spus. „Ai fost suficient de idioată să crezi că te-aș putea ierta vreodată că te-ai culcat cu unchiul tău vitreg – păcatul suprem în fața lui Dumnezeu? Că i-ai purtat copiii în pânțece?” Și a continuat tot așa, țipând din când în când. Apoi a izbucnit, a luat toiagul și a început să izbească cu el, lovind tot ce nimerea. Mama stătea în apropiere și rânjea satisfăcută. Și, totuși, nu m-a lăsat să aflu vreme de câteva săptămâni că știa că sunteți sus... și când am aflat, eram deja în capcană. S-a rugat de mine să o cred, să am milă: Nu înțelegi cum a fost? Nu știam în ce direcție să apuc! Nu aveam nici un ban și am tot crezut că accesele groaznice de furie aveau să-lucidă, așa că îl provocam ca să moară – dar el a continuat să trăiască și să ne ocărăască pe mine și pe copiii mei. Și de fiecare dată când intram în camera voastră, mă implorați să vă dau drumul. *Mai ales tu, Cathy, mai ales tu.*

– Și ce altceva a făcut ca să te silească să ne ții prizonieri, am întrebat-o cu sarcasm, în afară de zbierete și de izbituri cu toiagul? Nu putea să fi dat prea tare, pentru că era foarte neputincios, și nu am văzut niciodată vreun semn pe tine.

după acea primă biciuire. Erai liberă să vii și să pleci oricând doreai. Puteai să pui la cale un plan să ne strecuri afară fără ca el să știe. Ți voiai banii și nu-ți păsa ce trebuie să faci ca să pui mâna pe ei! Voiai banii ăia mai mult decât ți voiai pe cei patru copii ai tăi!

Chiar sub ochii mei, fața ei delicată și încântător refăcută a căpătat aspectul îmbătrânit al feței mamei *sale*. Părea să se zbârcească și să se descompună din cauza nenumăraților ani în care fusese obligată să trăiască cu povara regretelor ei. Privirea i-a fugit brusc, căutând un loc sigur în care să se ascundă pe vecie, nu doar de mine, ci și de furia pe care o vedea în ochii soțului ei.

- Cathy, m-a implorat mama, știu că mă urăști, dar...

- Da, mamă, chiar te urăsc.

- Nu m-ai urî dacă ai înțelege...

Am râs, tare și cu amărăciune.

- Mama mea multiubită, nu există nici un lucru pe care mi l-ai putea spune care să mă facă să înțeleg.

- Corrine, a intervenit Bart pe un ton sec, lipsit de emoție. Fiica ta are dreptate. Poți să stai acolo și să plângi, și să ne spui cum te-a silit tatăl tău să-ți otrăvești copiii – dar cum aș putea să te cred, când nu-mi amintesc să-ți fi aruncat nici măcar o privire urâtă? Se uita la tine cu dragoste și mândrie. Veneai și plecai când aveai chef. Tatăl tău te-a umplut de bani ca să-ți cumperi haine noi și orice ți-ai mai fi dorit. Acum vii cu un basm ridicol despre felul în care te tortura și te silea să-ți omori copiii ascunși. Doamne, îmi provoci scârbă!

Ochii ei au căpătat o privire sticloasă; mâinile ei palide și elegante tremurau în timp ce se desfăceau și se ridicau din poală spre gât, unde atingeau neîncetat colierul de diamante de la baza gâtului, care probabil că-i ținea rochia să nu cadă.

- Bart, te rog, nu te mint... Recunosc că te-am mințit în trecut și că te-am înșelat cu privire la copiii mei – dar acum nu te mint. De ce nu poți să mă crezi?

Bart stătea cu picioarele desfăcute, ca un marinar gata să infrunte furia mării. Își ținea mâinile la spate și pumnii strânși.

- Ce fel de bărbat crezi tu că sunt - sau că am fost? a întrebat-o el cu amărăciune. Ai fi putut să-mi spui totul de atunci, și aș fi înțeles. Te iubeam, Corrine. Aș fi făcut tot ce e posibil din punct de vedere legal ca să mă opun tatălui tău și să te ajut să-ți obții moștenirea, păstrându-ți totodată copiii în viață și ducând o viață normală. Nu sunt un monstru, Corrine, și nu m-am însurat cu tine pentru banii tăi. M-aș fi însurat cu tine și dacă n-ai fi avut un ban!

- Nu aveai cum să fii mai șiret decât tatăl meu! a strigat ea, sărind în picioare și începând să se plimbe prin cameră.

În rochia aceea roșie strălucitoare, mama părea o flăcăruie luminoasă, o culoare care-i făcea ochii de un mov întunecat, în timp ce ne săgeța pe fiecare cu privirea. Apoi, într-un târziu, când nu am mai putut să suport să o văd așa, distrusă, disperată, cu toată postura ei regală ruinată, ochii ei s-au oprit asupra mamei sale - femeia aceea bătrână care ședea prăbușită în scaunul cu roțile de parcă nu ar fi avut oase. Degetele ei noduroase se agățau cu dificultate de cuvertură, dar în ochii ei cenușii de bigotă ardea un foc puternic și rău. Am privit cum s-au ciocnit privirile mamei și fiicei. Ochii aceia cenușii, care nu se schimbau niciodată, nu se împlânzeau din pricina vârstei sau a fricii de iadul care trebuia să o pândescă în orice moment.

Și, spre surprinderea mea, mama mea s-a ridicat deasupra acestei confruntări, înaltă și dreaptă, învingătoare în această bătălie a voințelor. A început să vorbească fără patimă, de parcă ar fi discutat despre altcineva. Era ca și cum auzeam vorbind o femeie care știa că se sinucide cu fiecare cuvânt ascuțit ca o lamă și căreia, totuși, nu-i păsa, nu-i mai păsa - pentru că eu eram învingătoarea, la urma urmei; spre mine, cel mai aspru judecător al ei, s-a întors pentru a-și ține pledoaria.

- În regulă, Cathy. Știam că mai devreme sau mai târziu aveam să fiu obligată să dau ochii cu tine. Știam că tu vei

te uiți prin mine, și cred că nu am fost mereu ceea ce voiai tu să crezi că eram. Christopher m-a iubit, a avut încredere în mine. Dar tu, nu, niciodată. Și, totuși, la început, pe când a fost ucis tatăl tău, am încercat să fac cum am putut mai bine pentru voi. V-am spus ceea ce credeam a fi adevărat atunci când v-am cerut să veniți și să trăiți aici ascunși până când aveam să-i reintru în grații tatălui meu. Chiar nu am crezut că avea să-mi ia mai mult de o zi, poate două.

Am rămas ca o stană de piatră, uitându-mă fix la ea. Ochii ei implorau pe mușește, *ai milă, Cathy, crede-mă! Spun adevărul.*

S-a întors cu spatele la mine și, plină de disperare, i s-a adresat lui Bart și i-a vorbit despre prima lor întâlnire în casa unor prieteni.

- Nu am vrut să te iubesc, Bart, și să te amestec în dezastrul din viața mea. Voiam să-ți mărturisesc despre copiii mei și despre amenințarea pe care o reprezenta tatăl meu pentru ei, dar, exact când am vrut să-ți spun, starca lui s-a înrăutățit, aflându-se în pragul morții, așa că am lăsat-o baltă și am tăcut. M-am rugat să înțelegi atunci când aveam să îți spun, în cele din urmă. A fost o prostie din partea mea, un secret ascuns prea multă vreme devine imposibil de explicat. Tu voiai să te căsătorești cu mine. Tatăl meu refuza. Copiii mei mă implorau în fiecare zi să le dau drumul. Chiar dacă știam că aveau tot dreptul să se plângă, au început să mă irite, să mă deranjeze felul în care mă hărțuiau, mă făceau să mă simt vinovată și rușinată, când eu încercam să fac tot ceea ce era mai bine pentru ei. Și Cathy, întotdeauna Cathy, era cea care mă bătea la cap cel mai tare, indiferent câte cadouri i-aș fi adus.

Mi-a aruncat din nou una dintre privirile ei lungi, chinuite, de parcă eu aș fi torturat-o pe ea dincolo de limita suportabilului.

- Cathy, mi-a șoptit apoi, privirea inexpressivă, plină de spaimă luminându-i-se un pic și întorcându-se din nou spre mine, am făcut tot ce-am putut! Le-am spus părinților mei că

aveați cu toții diverse boli, în special Cory. Ei voiau să creadă ca Dumnezeu i-a pedepsit pe copiii mei, așa că m-au crezut cu ușurință. Iar Cory era mereu răcit și mai avea și alergii. Nu înțelegeți ce am încercat să fac? Am vrut să fac în așa fel încât toți să vă îmbolnăviți puțin, ca să pot să vă duc pe rând la spital și apoi să-i spun mamei că ați murit. Am folosit numai puțin arsenic, nu suficient cât să văucidă! Tot ceea ce am vrut să fac a fost să vă îmbolnăvesc puțin, ca să vă scot de acolo.

M-a îngrozit prostia ei de a pune la cale un plan atât de periculos. Apoi am ghicit că totul era o minciună, o scuză ca să l mulțumească pe Bart, care se uita la ea în cel mai straniu mod. Atunci i-am zâmbit, cu toate că în interiorul meu suferam atât de mult, că îmi venea să plâng.

Mamă, i-am spus încet, întrerupându-i explicațiile, ai uitat că tatăl tău murise când au început să vină gogoșile pudrate? Nu trebuia să-l mai păcălești în mormânt.

A aruncat o privire chinuită spre bunica, care se uita fix și neîndurător la fiica ei.

- Da! a strigat mama. Știam asta! Dar, dacă n-ar fi fost blestematul ăla de codicil, n-aș fi avut nevoie de arsenic! Dar tatăl meu i-a împărtășit majordomului nostru, John, secretul, iar el era în viață ca să se asigure că mergeam mai departe și vă țineam sus până când mureați cu toții! Iar dacă n-o făcea, mama trebuia să aibă grijă ca el să nu moștenească cei cincizeci de mii de dolari promiși. Și mai era și mama, care voia ca John să moștenească totul!

S-a lăsat o tăcere sinistră în timp ce eu încercam să pricep tot ce aflasem. Bunicul a știut tot timpul și a dorit să ne țină prizonieri pentru tot restul vieții? Și, ca și cum această pedeapsă n-ar fi fost de ajuns, a încercat apoi să o silească să neucidă? O, înseamnă că a fost mult mai malefic decât am crezut eu! Inuman de-a dreptul! Apoi, când m-am uitat la ea și i-am observat ochii albaștri așteptând neliniștiți, mâinile încercând fără încetare să răsucescă un șirag invizibil de perle, am știu că minte. Am aruncat o privire spre bunica și am văzut-

incrunându-se și încercând să vorbească. I se citea o indignare plină de furie în priviri, ca și cum ar fi negat tot ceea ce spusese mama. Dar ea o ura pe mama. Ar fi vrut ca eu să cred tot ce era mai rău – o, Doamne, cum să aflu adevărul? M-am uitat la Bart, care stătea lângă foc, cu ochii lui întunecați ațintiți asupra soției lui, de parcă nu o mai văzuse niciodată, iar ceea ce vedea acum îl îngrozea.

– Mamă, am început pe un ton lipsit de expresie, ce ai făcut, de fapt, cu trupul lui Cory? Am căutat în toate cimitirele din zonă și am verificat înregistrările, și în ultima săptămână din octombrie 1960 nu a murit nici înăcar un singur băiețel de opt ani.

A înghițit în sec mai întâi, apoi și-a frânt mâinile, scânteindu-i toate diamantele și celelalte bijuterii.

– N-am știut ce să fac cu el, a șoptit. A murit înainte de a ajunge la spital. A încetat deodată să mai respire, iar când m-am uitat spre bancheta din spate, am știut că era mort. A suspinat, amintindu-și. M-am urât atunci. Știam că puteam fi acuzată de crimă, și nu voisem să-lucid! Doar să-l îmbolnăvesc un pic! Așa că i-am aruncat trupul într-o râpă adâncă și l-am acoperit cu frunze uscate, cu bețe și cu pietre...

Ochii ei imenși și disperați mă implorau să o cred.

Am fost silită să înghiț în sec, gândindu-mă la Cory aruncat într-o râpă adâncă și întunecoasă și lăsat să putrezească acolo.

– Nu, mamă, nu ai făcut asta. Vocea mea liniștită părea să despice atmosfera înghețată din biblioteca imensă. Am vizitat ultima cameră din aripa de nord înainte de a coborî aici. Am făcut o pauză pentru a spori efectul și am imprimat un ton mai dramatic cuvintelor care au urmat. Înainte de a coborî scările ca să te confrunt, am folosit mai întâi scările care duc direct spre mansardă, apoi scărița ascunsă din dulapul din închiisoarea noastră. Eu și Chris am bănuț mereu că mai este o cale de acces către mansardă și am dedus în mod corect că trebuie să existe o ușă ascunsă în spatele dulapurilor uriașe și grele, pe care nu le puteam da la o parte, oricât de tare am fi împins.

Mamă... am găsit o cameră mică, pe care nu o mai văzusem niciodată. Mirosea foarte ciudat în camera aceea, a mort și putrezit.

Pentru o clipă, nu s-a putut mișca. I-a dispărut orice expresie de pe chip. S-a holbat la mine cu ochi goi, apoi gura și mâinile au început să i se miște, dar nu a putut vorbi. A dat să vorbească, dar nu a reușit. Bart a început să spună ceva, dar ca și-a dus mâinile la urechi, să nu audă nimic din ceea ce ar fi putut să spună oricine. Deodată, ușa de la bibliotecă s-a deschis. M-am răsucit furioasă.

Mama s-a întors ca într-un coșmar să vadă la ce mă holbam. Chris a intrat și s-a uitat la ea. Atunci, ea a sărit în sus, ca și cum ar fi fost teribil de îngrozită, apoi și-a ridicat amândouă mâinile de parcă ar fi încercat să-l alunge. Vedea oare stafia tatălui nostru?

- Chris...? a întrebat ea. Chris, n-am vrut să fac asta, pe cuvântul meu că n-am vrut! Nu te uita așa la mine, Chris! I-am iubit! Nu am vrut să le dau arsenic - dar m-a obligat tatăl meu! Mi-a spus că nu ar fi trebuit să se nască niciodată! A încercat să-mi spună că sunt atât de răi încât merită să moară și că era singura cale de a mă pocăi pentru păcatele pe care le-am comis atunci când m-am căsătorit cu tine! Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce continua să vorbească, deși Chris scutura neconștient din cap. I-am iubit pe copiii mei! Pe copiii noștri! Dar ce puteam să fac? Nu am vrut decât să-i îmbolnăvesc un pic - cât să-i pot salva, asta-i tot, asta-i tot... Chris, nu te mai uita așa la mine! Știi bine că nu i-aș fi ucis niciodată pe copiii noștri!

Ochii lui s-au prefăcut într-un albastru de gheață în timp ce se uita la ea.

- Deci ne-ai hrănit în mod intenționat cu arsenic? a întrebat-o el. Nu am crezut niciodată cu adevărat, odată ce ne-am eliberat din această casă și am avut timp să mă gândesc la asta. Dar tu chiar ai făcut-o!

Atunci ea a început să țipe. În viața mea nu am mai auzit un asemenea țipăt ca acela care s-a ridicat și s-a prăbușit

isteric. Țipete care sunau ca urletele nebunilor! S-a răsucit pe călcăie, continuând să țipe, și s-a năpustit printr-o ușă despre care nici nu știam că era acolo, și a dispărut.

- Cathy, mi-a spus Chris, mulțându-și privirea de la ușă și cercetând toată biblioteca, ca să-i observe pe Bart și pe bunica, am venit să te iau. Am vești proaste. Trebuie să ne întoarcem imediat la Clairmont!

Înainte de a apuca să răspund, Bart a deschis gura.

- Tu ești Chris, fratele mai mare al lui Cathy?

- Da, bincințeles. Am venit după Cathy. E nevoie de ea în altă parte.

A întins mâna în timp ce eu mă îndreptam spre el.

- Stai o clipă, a spus Bart, trebuie să-ți pun câteva întrebări. Vreau să aflu tot adevărul. Femeia în rochie roșie este mama ta?

Mai întâi, Chris s-a uitat la mine. Am încuviințat din cap ca să-i spun că Bart știe, și numai atunci Chris s-a uitat în ochii lui Bart, cu o oarecare ostilitate.

- Da, este mama mea și mama lui Cathy, și a fost odinioară mama a doi gemeni pe nume Cory și Carrie.

- Și v-a ținut pe toți patru încuiați într-o cameră mai bine de trei ani? I-a întrebat Bart, ca și cum tot nu voia să creadă.

- Da, trei ani, patru luni și șaisprezece zile. Și când l-a luat cu ea pe Cory, într-o noapte, s-a întors mai târziu și ne-a spus că a murit de pneumonie. Iar dacă doriți mai multe detalii, va trebui să așteptați, pentru că sunt alții la care trebuie să ne gândim acum. Hai, Cathy, mi-a spus el, întinzând din nou mâna spre mine. Trebuie să ne grăbim! Apoi s-a uitat la bunica și i-a aruncat un surâs prefăcut. Crăciun fericit, bunico! Nu speram să te revăd vreodată, dar acum, că te-am văzut, pot să spun că timpul ne-a răzbunat. S-a întors din nou spre mine. Grăbește-te, Cathy, unde ți-e haina? Jory și doamna Lindstrom sunt afară, în mașina mea.

- De ce? am întrebat eu.

M-a cuprins brusc panica. Ce se întâmplase?

- Nu, s-a opus Bart. Cathy nu poate să plece. E însărcinată cu copilul meu și o vreau aici, lângă mine!

Bart a venit să mă ia în brațe și s-a uitat cu tandrețe la mine.

- Mi-ai ridicat ochelarii de cal de pe ochi, Cathy. Ai avut dreptate. Cu siguranță am fost făcut pentru lucruri mai bune de atât. Poate că voi reuși, totuși, să-mi mântuiesc existența făcând ceva folositor în schimb.

I-am aruncat bunicii o privire plină de triumf și am evitat să mă uit direct în ochii lui Chris și, alături de Bart, care-și ținea brațul pe umerii mei, am părăsit biblioteca și pe bunica și am trecut prin toate camerele până când am ajuns în holul imens.

Se dezlănțuise iadul! Toată lumea țipa, alerga, își căuta soțul sau soția. Fum! Mirosea a fum!

- Doamne, Dumnezeule, a luat foc casa, a strigat Bart. M-a împins spre Chris. Du-o afară și ai grijă de ea! Trebuie să o găsesc pe soția mea. S-a uitat înnebunit în jur, strigând: Corrine, Corrine, unde ești?

Gloata ca un furnicar se îndrepta spre aceeași ieșire. Un fum negru cobora de pe scări. Femeile cădeau, și ceilalți călcau peste ele. Oaspeții veseli de la petrecere erau acum deciși să iasă, și vai de cei care nu aveau puterea să lupte ca să-și facă loc spre ușă. Înnebunită, am încercat să-l urmăresc cu privirea pe Bart. L-am văzut ridicând un receptor, fără îndoială, ca să sune la Pompieri, iar apoi a alergat sus, pe partea dreaptă a scârilor, drept în inima focului.

- Nu! am țipat. Bart - nu te duce sus! O să fii omorât! Bart - nu! Vino înapoi!

Cred că m-a auzit, pentru că a ezitat la jumătatea drumului și mi-a zâmbit, în timp ce eu fluturam din mâini ca o nebună. I-am citit pe buze cuvintele *te iubesc*, și apoi a arătat spre est. Nu am înțeles ce voia să spună. Dar Chris a considerat că ne indica o altă cale de ieșire.

Tușind și înecându-ne, eu și Chris am gonit prin alt salon și în sfârșit am avut șansa de a vedea marea sufragerie - dar și aceasta era plină de fum!

- Uite, a strigat Chris trăgându-mă după el, sunt niște uși spre grădină - proștii, probabil că sunt mai bine de douăsprezece ieșiri la primul nivel, și toată lumea se îngrămădește la ușa din față!

Am reușit să ieșim și am ajuns, în sfârșit, la mașina pe care am recunoscut-o ca fiind a lui Chris; înăuntru era Emma ținându-l în brațe pe Jory și holbându-se la conacul în flăcări. Chris a băgat mâna înăuntru și a scos o pătură pe care mi-a aruncat-o pe umeri, în timp ce eu m-am sprijinit de el și am început să plâng după Bart. Unde era? De ce nu ieșea?

Am auzit sirenele mașinilor de pompieri ridicându-se deasupra dealurilor, țipând într-o noapte deja dezlănțuită din cauza vântului și a ninsorii. Prin ninsoarea care cădea deasupra casei în flăcări se amestecau scântei roșii care sfârâiau când atingeau flăcările. Jory a întins mânuțele spre mine, iar eu l-am ținut strâns lângă mine, în timp ce Chris ne-a îmbrățișat pe amândoi.

- Nu-ți face griji, Cathy, a încercat el să mă aline. Bart știe cu siguranță toate ieșirile.

Apoi am văzut-o pe mama în rochia ei roșie ca focul, ținută de doi bărbați. Țipa fără oprire, strigând numele soțului ei - și apoi pe acela al bunicii.

- Mama mea! E înăuntru! Nu se poate mișca!

Bart era pe treptele din față când i-a auzit glasul. S-a răsucit pe călcâie și a intrat în fugă înapoi în casă. O, Doamne! Se întorcea să o salveze pe bunica mea, care nu merita să trăiască! Își risca viața - făcea ceea ce trebuia să facă pentru a dovedi că, până la urmă, nu era un câțeluș.

Era focul din coșmarurile copilăriei mele! De asta mă temusem mai mult decât de orice altceva! Acesta fusese motivul pentru care insistasem să facem sfoara din cearșafuri rupte, ca să putem scăpa și să ajungem la pământ - în cazul în care se întâmpla ceva.

Era mai mult decât oribil să vezi imensitatea aceea de casă arzând, când odinioară m-aș fi bucurat să o văd distrusă. Vântul sufla neostoit și înălța flăcările mai sus, tot mai sus,

până când au luminat întreaga noapte și au pârjolit văzduhul. Cât de ușor ardea lemnul vechi odată cu mobilierul antic, cu amintirile de familie neprețuite, care nu mai puteau fi nicicând înlocuite. Era un miracol dacă rămânea ceva în picioare, în ciuda faptului că pompierii plini de eroism alergau ca nebunii, conectând furtunuri cu spumă. Cineva a țipat: „Sunt oameni prinși înăuntru! Scoateți-i!” Cred că eu am fost aceea. Pompierii au muncit cu o viteză și cu o pricepere supraomenești ca să-i scoată, în timp ce eu țipam isteric:

– Bart! Nu am vrut să teucid! Nu am vrut decât să mă iubești, atâta tot! Bart, nu muri, te rog, nu muri!

Mama m-a auzit și a venit în fugă spre locul în care Chris mă ținea strâns în brațe.

– Tu! a țipat ea cu expresia aceea om ieșit din minți, tu crezi că Bart te-a iubit? Că s-ar fi căsătorit cu tine? Ești o proastă! M-ai trădat! Așa cum m-ai trădat mereu, iar acum Bart va muri din cauza ta.

– Nu, mamă, a spus Chris strângându-mă mai tare în brațe, pe un ton glacial, nu Cathy a strigat ca să-i amintească soțului tău că mama ta e încă înăuntru. Tu ai făcut-o. Trebuia să-ți dai seama că nu are cum să se întoarcă în casă și să scape cu viață. Poate că ai prefera să-ți vezi soțul mort decât însurat cu fiica ta!

S-a holbat la el. Își mișca mâinile cu nervozitate. Ochii ei albaștri ca cerul era umbriți și întunecați de petele de rimel negru. În timp ce eu și Chris ne uitam la ea, ceva în ochii ei s-a rupt – detaliul acela care dădea claritate și inteligență ochilor ei s-a dizolvat, și deodată ea a părut că se face mică.

– Christopher, fiul meu, iubirea mea, sunt mama ta! Nu mă mai iubești, Christopher? De ce? Nu-ți aduc eu tot ce ai nevoie și tot ce îmi ceri? Enciclopedii noi, jocuri și haine? Ce-ți lipsește? Spune-mi, ca să mă duc și să-ți cumpăr, te rog, spune-mi ce dorești. Am să fac orice, am să-ți aduc orice dorești, ca să compensez pentru ceea ce pierzi. Vei fi de o mie de ori răsplătit după ce va muri tatăl meu, iar el va muri de pe o zi pe alta, în orice ceas, în orice secundă, o știu prea bine! Jur că nu va mai

trebui să stai prea mult aici! Nu, nu prea mult, nu prea mult, nu prea mult!

Și tot așa, până când mi-a venit să țip. În schimb, mi-am apăsât mâinile pe urechi și mi-am lipit fața de pieptul lat al lui Chris. El a făcut un semn către unul dintre șoferii de pe ambulanță, iar ei s-au apropiat cu precauție de mama, care i-a văzut, a scos un țipăt și a încercat să fugă. Am văzut-o împleticindu-se, cu tocul agățat în trena lungă a rochiei ei roșii ca focul, strălucitoare, căzând lată în zăpadă, dând din picioare, urlând și izbind cu pumnii. Au dus-o de acolo într-o cămașă de forță, în timp ce continua să urle că o trădasem, iar eu și Chris ne-am lipit și mai mult unul de altul, privind cu ochii măriți de groază. Ne simțeam din nou copii, neajutorați, durerea și rușinea abia născându-se în inimile noastre. M-am ținut după el cât timp le-a acordat ajutor celor arși. Îi stăteam în drum, dar nu-l puteam scăpa din ochi.

Trupul lui Bart Winslow a fost găsit pe podeaua bibliotecii, cu trupul scheletic al bunicii încă agățat de brațele lui – amândoi sufocați de fum, nu carbonizați. M-am împleticit până acolo să dau la o parte pătura verde și m-am uitat fix la chipul lui ca să mă conving că moartea revenise în viața mea. Venea iar, și iar, și iar! L-am sărutat, am plâns la pieptul lui încrămenit, am ridicat capul, iar el se uita fix la mine – și prin mine –, plecat într-un loc în care nu mai puteam să-l ajung ca să-i mărturisesc că-l iubisem încă de la început – de acum cincisprezece ani.

– Cathy, te rog, mi-a spus Chris, îndepărtându-mă. Am început să plâng când mâna lui Bart s-a desprins de a mea. Trebuie să plecăm! Nu mai avem nici un motiv să rămânem aici, acum, că totul s-a terminat.

S-a terminat, s-a terminat. Totul s-a terminat.

Am urmărit cu privirea ambulanța care a plecat cu trupul neînsușit al lui Bart și cu cel al bunicii mele. Nu am plâns după ea – pentru că primise de la viață ceea ce oferise. M-am întors spre Chris și am plâns din nou în brațele lui, pentru că cine avea să trăiască suficient de mult încât să mă lase să-mi păstrez dragostea pe care trebuia să o am? Cine?

*

Au trecut ore în șir, timp în care Chris s-a rugat de mine să părăsim locul acela care nu ne adusese decât nefericire și suferință. De ce nu îmi aminteam asta? M-am aplecat, cuprinsă de tristețe, să culeg de pe jos bucățele de hârtie, odinioară portocalii și mov, și alte bucăți din decorațiunile noastre din mansardă aduse de vânt – petale smulse, frunze smulse de pe tulpinile lor.

Abia în zori incendiul a fost pus sub control. Din marea, din grandoarea ce caracterizase odinioară conacul Foxworth nu mai rămăsese decât o ruină fumegândă. Cele opt coșuri de fum încă erau în picioare pe fundația solidă din cărămidă și, destul de ciudat, scările duble în spirală, care se curbau în sus, spre nicăieri, rezistaseră. Chris se grăbea să plece, dar eu a trebuit să stau și să privesc până când s-a risipit și ultimul firicel de fum, devenind una cu vântul numit *Nevermore*. A fost omagiul meu, ultimul adresat lui Bartholomew Winslow, pe care l-am văzut prima oară la vârsta de doisprezece ani. De la prima vedere îi dăruisem inima mea. Atât de mult, încât a trebuit să-l conving pe Paul să-și lase mustața ca să semene mai mult cu Bart. Și m-am căsătorit cu Julian pentru că avea ochii negri, negri ca ai lui Bart... O, Doamne, cum aveam să pot trăi, știind că îl uciseseam pe bărbatul pe care îl iubisem cel mai mult?

– Te rog, Cathy, te rog, bunica a murit, și nu pot să spun că-mi pare rău, cu toate că-mi pare rău de Bart. Probabil că mama a pus focul. Din ce spun polițiștii, a izbucnit din camera din mansardă, din capul scărilor.

Vocea lui ajungea la mine parcă din depărtări, pentru că eram închisă într-o cochilie pe care mi-o făcusem singură. Am scuturat din cap, încercând să-mi clarific gândurile. Cine eram? Cine era bărbatul de lângă mine – cine era băiețelul de pe bancheta din spate, adormit în brațele unei femei mai în vârstă?

– Ce-i cu tine, Cathy? mi-a spus Chris pierzându-și răbdarea. Ascultă, Henny a suferit un atac cerebral grav în seara

asta! Încercând să o ajute, Paul a făcut infarct! Are nevoie de noi! Ai de gând să stai aici toată ziua și să bocești după un bărbat pe care ar fi trebuit să-l lași în pace, lăsându-l să moară pe singurul om care a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru noi?

Bunica spusese puține lucruri atât de adevărate. Eram malefică, lipsită de sfințenie. Totul era numai din vina mea! Numai din vina mea! Dacă n-aș fi venit, dacă n-aș fi venit, îmi spuneam încontinuu în sinea mea, în timp ce vărsam lacrimi amare pentru pierderea lui Bart.

Culesul recoltei

Era din nou toamnă, acea lună pasională a lui octombrie. În anul acela, copacii străluceau sub atingerea brumei timpurii. Eram pe veranda din spate a casei mari și albe a lui Paul, curățând păstăi și urmărindu-l pe micul fiu al lui Bart alergând după fratele lui vitreg mai mare, Jory. Îl botezasem pe fiul lui Bart după el, gândindu-ne că așa era corect, dar numele lui de familie era Sheffield, nu Winslow. Acum eram soția lui Paul.

Peste câteva luni, Jory avea să împlinească șapte ani și, chiar dacă la început fusese puțin gelos, acum era încântat să aibă un frate mai mic cu care să-și împartă existența – o persoană căreia îi putea da ordine, instrucțiuni și pe care o putea trata cu superioritate. Deși foarte mic, Bart nu era genul care să accepte ordine. A fost un copil cu personalitate, încă de la început.

– Catherine, s-a auzit vocea stinsă a lui Paul.

Am dat repede la o parte castronul cu păstăi și m-am grăbit spre dormitorul lui de la primul etaj. Acum era în stare să stea pe un scaun câteva ore pe zi, cu toate că în ziua nunții noastre fusese ținut la pat. În noaptea nunții a dormit în brațele mele și asta a fost tot.

Paul slăbise foarte mult; părea sfrijit. Toată tinerețea și vitalitatea lui, menținute cu atâta grijă, dispăruseră aproape peste noapte. Și, totuși, nu mă înduioșa niciodată mai mult decât atunci când îmi zâmbea și întindea brațele spre mine.

– Te-am chemat doar ca să văd dacă vii. Ți-am spus să mai și ieși din când în când din casa asta.

- Vorbești prea mult, l-am atenționat eu. Știi prea bine că nu trebuie să vorbești decât foarte puțin. Era un punct delicat pentru el, să asculte fără să intervină, dar încerca să-l accepte. Următoarele lui cuvinte m-au luat complet prin surprindere. Nu am putut decât să mă holbez la el cu gura căscată și cu ochii măriți. Paul, nu vorbești serios!

A încuviințat din cap cu solemnitate, privindu-mă fix cu ochii aceia strălucitori ai lui, încă frumoși.

- Catherine, iubirea mea, sunt aproape trei ani de când îmi ești ca o sclavă, făcând tot ceea ce-ți stă în puteri să-mi faci ultimele zile fericite. Dar eu n-am să mă mai fac bine vreodată. Aș putea să mai trăiesc așa ani la rând, așa cum a trăit bunicul tău, în timp ce tu ai îmbătrâni din ce în ce mai mult și ți-ai irosi cei mai frumoși ani din viață.

- Nu-mi irosesc nimic, am spus eu cu un suspin în gât.

Mi-a zâmbit cu blândețe și a întins brațele spre mine, iar eu m-am dus bucuroasă să mă cuibăresc în poala lui, cu toate că brațele lui deasupra mea nu mai erau puternice. M-a sărutat și mi-am ținut răsufierea. O, să fiu din nou iubită... dar nu aveam să-l părăsesc, nu aveam să-l las singur!

- Gândește-te la asta, draga mea. Copiii tăi au nevoie de un tată, genul de tată care eu nu mai pot să fiu acum.

- E vina mea! am strigat eu. Dacă m-aș fi căsătorit cu tine cu ani în urmă, în loc să mă mărit cu Julian, te-aș fi putut ține sănătos și te-aș fi silit să nu muncești atât de mult și să alergi zi și noapte. Paul, dacă noi trei n-am fi intrat în viața ta, n-ar fi trebuit să câștigi atâția bani, destui cât să-l ții pe Chris la colegiu și pe mine la lecțiile de balet...

Mi-a acoperit gura cu palma și mi-a spus că, dacă n-am fi fost noi, ar fi murit de mulți ani de epuizare.

- Trei ani, Catherine, a repetat el. Și când te gândești, o să-ți dai seama că ești o prizonieră, exact cum erai la conacul Foxworth, așteptând să moară bunicul tău. Nu vreau ca tu și Chris să ajungeți să mă urâți... așa că gândește-te la asta și vorbește cu el despre asta – și abia apoi ia o hotărâre.

- Paul, Chris e doctor! Știi bine că nu va fi de acord!

- Se scurge timpul, Catherine, și nu doar pentru mine, ci și pentru tine și pentru Chris. Jory va împlini în curând șapte ani. Își va aminti totul mult mai clar. Va ști că Chris e unchiul lui, dar, dacă pleci acum și mă uiți, îl va considera pe Chris tatăl lui vitreg, nu unchiul lui.

Am suspinat.

- Nu. Chris nu va fi de acord niciodată.

- Catherine, ascultă-mă! Nu ar fi ceva rău! Acum nu mai poți avea alți copii. Cu toate că mi-a părut teribil de rău că ai suferit atât de mult când s-a născut fiul tău cel mic, poate că a fost, de fapt, o binecuvântare. Eu sunt impotent; nu sunt un soț adevărat și, în scurt timp, vei fi din nou văduvă. Iar Chris a așteptat atât de mult. Nu poți să te gândești la el și să uiți de păcat?

Și astfel, eu și Chris ne-am scris și noi scenariile, întocmai ca mămica. Și poate că nici ale noastre nu au fost cu nimic mai bune decât al ei, cu toate că eu nu plănuiisem să ucid pe nimeni, nici nu intenționasem să o duc pe culmile nebuniei, ca să-și petreacă tot restul vieții într-o casă „de convalescență”. Și, ironia ironiilor, când tot ceea ce moștenise de la tatăl ei îi fusese luat, averea se întorsese la mama ei. S-a citit testamentul bunicii și întreaga ei avere, împreună cu ruinele de la conacul Foxworth, aparținea acum unei femei care nu putea decât să stea într-un sanatoriu de boli mintale și să se holbeze la patru pereți. O, mamă, dacă ai fi putut privi în perspectivă prima oară când ai luat în considerare ideea să-ți duci cei patru copii la conacul Foxworth! Blestemată cu milioane – și incapabilă să cheltuiască măcar un cent. Nici un ban nu avea să ajungă la noi. Când murea mama, aveau să fie împărțiți la diferite instituții caritabile.

În primăvara anului următor, ne-am așezat lângă râul la care îl dusese Julia pe Scotty și îl ținuse să se inee în apa verzuie, puțin adâncă, pe care cei doi fii ai mei manevrau bărcuțe și se bălăceau în apa care abia le ajungea până la glezne.

- Chris, am început eu șovăielnic, jenată, dar și fericită, Paul a făcut dragoste cu mine aseară pentru prima oară. Am fost atât de fericiți amândoi, am plâns. A fost destul de sigur, ce zici?

A lăsat capul în jos ca să-și ascundă expresia, iar soarele a strălucit în părul lui blond.

- Sunt fericit pentru voi doi. Da, sexul este destul de sigur acum, atâta timp cât nu-l obosești și nu-l exciți prea tare.

- Am luat-o ușor.

După patru infarcturi severe, sexul nu trebuia să fie solicitant.

- Bun.

Jory a țipat că prînsesc un pește. Era prea mic? Trebuia să-l arunce înapoi?

- Da, i-a strigat Chris, e doar un pui. Nu mâncăm pui de pește, ci doar din cei mari.

- Haideți, am strigat eu, să mergem acasă, la masă!

Au venit alergând și rîzînd cei doi fii ai mei, care semănau atât de mult, că păreau frați buni, nu vitregi. Și, deocamdată, nici nu le spuseseam altceva. Jory nu întrebese, iar Bart era prea mic să pună întrebări. Dar când aveau să o facă, urma să le spunem adevărul, oricât de dureros ar fi fost.

- Avem doi tătici, a strigat Jory, aruncîndu-se în brațele lui Chris, în timp ce eu l-am ridicat pe Bart. Nimeni la școală în afară de mine nu mai are doi tătici și nu înțeleg când le spun... dar poate că nu le spun eu bine.

- Sigur nu le spui tu bine, i-a răspuns Chris, zîmbind ușor.

Ne-am dus cu mașina nouă, albastră, a lui Chris spre casa mare și albă, care ne oferise atât de mult. Întocmai ca prima oară când am ajuns aici, am văzut un bărbat pe veranda din față, cu pantofii albi sprijiniți sus, pe balustradă. Când Chris i-a dus în casă pe fiii mei, eu m-am îndreptat spre Paul și am zîmbit văzîndu-l moțîind cu un surâs mulțumit pe față.

- Eu mă duc înăuntru să le fac baie băieților, mi-a șoptit Chris, iar tu poți să ici ziarele de pe jos până când nu le împrăștie vîntul pe peluza vecinilor.

Oricât ai încerca să ridici de jos ziarele încet și să le împăturiști frumos, tot foșnesc, și, nu după multă vreme, Paul a întredeschis ochii și mi-a zâmbit.

- Bună! mi-a spus el somnoros. Ați avut o zi bună? Ați prins ceva?

- Doi peștișori au mușcat în undița lui Jory, dar a trebuit să-i arunce înapoi. Ce visai înainte să te trezești? l-am întrebat, aplecându-mă să-l sărut. Păreai atât de fericit - era un vis erotic?

A zâmbit din nou, oarecum melancolic.

- O visam pe Julia, mi-a răspuns. Îl avea pe Scotty cu ea și îmi zâmbeau amândoi. Știi, ea mi-a zâmbit de foarte puține ori după ce ne-am căsătorit.

- Sărmana Julia! am spus eu sărutându-l din nou. A pierdut atât de mult. Îți promit că zâmbetele mele vor compensa pentru cele pe care nu ți le-a oferit ea.

- Au făcut-o dintotdeauna. A întins mâna să-mi atingă obrazul și mi-a mângâiat părul. A fost ziua mea norocoasă când ai urcat pe treptele verandei mele, în duminica aceea...

- În blestemata aia de duminică! l-am corectat eu.

A zâmbit.

- Lasă-mă zece minute înainte să mă chemi la cină. Mi-ar plăcea să pun mâna pe șoferul ăla de autobuz și să-i spun că nici o duminică nu e blestemată atunci când te afli tu în autobuz.

Am intrat să-l ajut pe Chris cu băieții, iar în timp ce el îi încheia pijamaua lui Jory, eu l-am ajutat pe Bart Scott Winslow să se îmbrace cu pijamaua lui galbenă. Cinam devreme ca să putem lua masa împreună cu copiii.

Cele zece minute au trecut repede și m-am dus să-l trezesc din nou pe Paul. l-am strigat încetisor numele de trei ori și l-am mângâiat ușor pe obraz, apoi i-am suflat în ureche. Nu s-a trezit. Am început să-i rostesc din nou numele, mai tare, când a scos un sunet firav, ce semăna cu numele meu. M-am uitat la el, deja speriată și tremurând. Numai felul ciudat în care a spus-o a fost de ajuns să mă umple de spaimă.

- Chris, am strigat eu cu o voce stinsă, vino repede și uită-te la Paul!

Probabil că era deja în hol, trimis de Emma să vadă de ce ne ia atât de mult, pentru că a ieșit imediat pe ușă și a alergat lângă Paul. I-a luat mâna și i-a pipăit pulsul, iar în clipa următoare îi trăgea capul pe spate și îl ținea de nas, suflându-i în gură. Când nici asta nu a avut nici un efect, l-a lovit de câteva ori foarte tare în piept. Am alergat în casă și am chemat salvarea. Dar, desigur, toate acestea nu au folosit la nimic. Binefăcătorul nostru, salvatorul nostru, soțul meu murise. Chris m-a luat pe după umăr și m-a strâns la pieptul lui.

- S-a stins, Cathy, așa cum mi-aș dori să mă sting și eu, în somn, simțindu-mă bine și fericit. E un mod bun de a muri pentru un om bun, fără durere și fără suferință – așa că nu te mai uita așa, nu e vina ta!

Niciodată nu era vina mea. În urma mea se întinde un șir de morți. Dar nu sunt responsabilă pentru moartea nici unuia dintre ei, nu-i așa? Nu, sigur că nu. Mă și mir că a avut Chris curaj să se urce în mașină lângă mine și să conducă spre vest. În urma noastră venea un camion cu toate bunurile noastre pământești. Ne îndreptam spre vest, ca pionierii, în căutarea unui nou viitor și a unui nou stil de viață. Paul îmi lăsase toată averea lui, inclusiv casa familiei lui. Cu toate că precizase în testament că, dacă mă hotăram să vând, voia ca Amanda să aibă drept de preempțiune.

Așa că, în sfârșit, sora lui Paul a pus mâna pe casa strămoșească, pe care și-o dorise dintotdeauna și pentru care complotase ca s-o obțină – dar am avut grijă să pretind un preț exagerat.

Eu și Chris am închiriat o casă în California până când am putut avea un conac construit la comandă, potrivit specificațiilor noastre, cu patru dormitoare și două băi, plus una de serviciu. În plus, mai aveam un dormitor și o baie pentru menajera noastră, Emma Lindstrom. Fiii mei îi spun tati fratelui meu. Amândoi știu că au alți tați care au plecat în rai înainte

de nașterea lor. Până acum, nu au realizat că nu le este decât unchi. Jory a uitat de multă vreme. Poate că și copiii uită atunci când vor, și nu pun întrebări al căror răspuns ar fi jenant.

Cel puțin o dată pe an, călătorim în est ca să ne vizităm prietenii, inclusiv pe madame Marisha și pe madame Zolta. Amândouă fac mare caz de abilitățile de dansator ale lui Jory și încearcă, animate de un zel neobosit, să facă și din Bart un dansator. Dar, până acum, el nu e interesat să devină altceva decât doctor. Mergem la mormintele tuturor celor dragi și depunem flori. Întotdeauna roșii și mov pentru Carrie, și trandafiri de orice culoare pentru Paul și Henny. Am căutat chiar și mormântul tatălui nostru în Gladstone, și i-am arătat și lui respectul cuvenit, depunând flori. Nici Julian nu e lăsat vreodată deoparte, nici Georges. La final, o vizităm pe mama.

Ea trăiește într-un loc uriaș, care încearcă, fără succes, să pară ca un cămin. De obicei, țipă când mă vede. Apoi sare în sus și încearcă să-mi smulgă părul din cap. Când e liniștită, își îndreaptă ura asupra propriei persoane, încercând iar și iar să-și mutilizeze fața și să scape pentru totdeauna de orice asemănare cu mine. De parcă nu s-ar mai uita în oglinzi care să-i spună că nu mai semănăm. Remușcările au făcut din ea ceva teribil pentru ochii oricui. Și fusesc atât de frumoasă pe vremuri. Doctorii ei îi permit doar lui Chris să o viziteze timp de vreo oră, iar cu aștept afară cu cei doi fii ai mei. El îmi spune că, dacă avea să își revină vreodată, nu avea să fie acuzată de crimă, pentru că și eu, și Chris am declarat că nu a existat niciodată un al patrulea copil pe nume Cory. Nu are încredere deplină în Chris, simțind că e sub influența mea nefastă, și că, dacă lasă să cadă masca nebuniei, va sfârși prin a fi condamnată la moarte. Și astfel trece an după an, în timp ce ea se agață de nebunia ei calculată ca modalitate de a scăpa de un viitor în care nimănui nu-i pasă cu adevărat de ea. Sau, și mai probabil, caută să mă tortureze prin intermediul lui Chris și prin mila pe care el insistă să o simtă față de ea. Este singurul aspect care împiedică relația noastră să fie perfectă.

Așa că am dat deoparte visurile de perfecțiune, de faimă, de avere, de dragoste nemuritoare lipsită de cusur, întocmai ca pe jocurile și jucăriile de altădată și ca pe toate celelalte fantezii ale tinereții pe care le-am depășit. Mă uit adesea la Chris și mă întreb ce o fi văzând la mine. Ce îl leagă atât de mine? Mă întreb, de asemenea, și de ce nu se teme pentru viitorul lui și pentru cât va dura acesta, pentru că mă pricep mai bine să țin în viață animale de companie decât soți. Dar el vine acasă vesel, cu un zâmbet fericit pe față, și pășește în brațele mele primitive, care îi răspund repede la salut.

- Vino și întâmpină-mă cu sărutări, dacă mă iubești!

Cabinetul lui medical este mare, nu enorm, așa că are timp și să lucreze cei patru acri de grădină, cu statuile din marmură pe care le-am adus cu noi din grădinile lui Paul. Am copiat, pe cât posibil, tot ceea ce a avut el, în afară de lianele care se agață, se agață și apoiucid.

Emma Lindstrom, bucătăreasa, menajera și prietena noastră, locuiește cu noi, așa cum Henny locuia cu Paul. Nu pune niciodată întrebări. Nu are altă familie în afară de noi și ne este credincioasă, iar treaba noastră este treaba noastră.

Pragmatic, lipsit de griji, eternul optimist, Chris cântă când muncește în grădină. Când se bărbierește dimineața, fredonează o melodie din vreun balet, fără să simtă vreo tulburare, vreun regret, de parcă acum multă, multă vreme el ar fi fost bărbatul care dansa în umbra mansardei și care nu mă lăsa niciodată, absolut niciodată, să-i văd chipul. A știut oare, în tot acest timp, că, așa cum câștiga în fața mea la toate jocurile, avea să rămână el la sfârșit?

De ce nu știusem?

Cine îmi închisese ochii?

Probabil mama, care mi-a spus odată: „Să te măriți cu un bărbat cu ochi întunecați, Cathy. Ochii întunecați sunt atât de intenși în orice privință“. Ce glumă bună! De parcă ochilor albaștri le-ar lipsi statornicia profundă; ar fi trebuit să știe mai bine de atât.

Și eu ar fi trebuit să știu mai bine. Mă îngrijorează, pentru că am urcat ieri în mansarda noastră. În micul alcov dintr-un colț, am descoperit două paturi de o persoană, suficient de lungi pentru ca doi băieți să se transforme în bărbați.

O, Doamne! m-am gândit, cine a făcut asta? Nu mi-aș incuia niciodată cei doi fii, nici măcar dacă Jory și-ar aminti într-o zi că Chris îi e unchi, nu tată vitreg. Nu aș face-o nici dacă i-ar spune și lui Bart, fiul nostru cel mic. Aș îndura rușinea, jena și publicitatea care l-ar distruge pe Chris pe plan profesional. Și, totuși... și totuși, astăzi am cumpărat un coș pentru picnic, modelul acela cu capac dublu, care se deschide la mijloc; același model pe care îl folosea bunica să ne aducă de mâncare.

Așa că mă retrag tulburată în pat și stau întinsă, trează, simțind ce e mai rău în mine și încercând să mă agăț cu disperare de ce e mai bun. Mi se pare, când mă întorc și mă ghemuiesc mai aproape de bărbatul pe care-l iubesc, că aud vântul cel rece bătând dinspre munții îndepărtați, învăluiți în cețuri albastrii.

Nu pot uita trecutul, îmi umbrește toate zilele și se furișează într-un colț atunci când Chris este acasă. Chiar fac eforturi să fiu la fel ca el, mereu optimistă, deși eu nu sunt deloc genul care să uite de petele de pe reversul celei mai strălucitoare monede.

Dar... nu sunt ca ea! Poate că semăn cu ea, dar sunt onorabilă înăuntrul meu! Sunt mai puternică, mai hotărâtă. Ceea ce este mai bun în mine va învinge în cele din urmă. Știu sigur. Trebuie să se întâmple și asta cândva... nu-i așa?